

Mulți sunt chemați

*Poate un creștin să-și piardă
mântuirea și să se piardă?*

*Poate un ucenic al lui Isus
se va pierde?*

Nivelul 6

Heino Weidmann

Impressum

Mulți sunt chemați – Poate un creștin să-și piardă mântuirea și să se rătăcească? Se va rătăci un urmaș al lui Isus?

Nivelurile 1–6, ediție în Română. Tradus din originalul în limba germană. Notă privind limba. Această ediție a fost tradusă din originalul german cu DeepL și revizuită manual. În caz de îndoială, ediția germană este de referință. Dacă observați probleme de traducere, vă rugăm să ne anunțați la <https://viesindberufen.de>.

Autor și editor: Heino Weidmann, 20.09.2025

Copyright © Heino Weidmann. Opera, inclusiv părțile sale, este protejată de drepturile de autor. Toate drepturile rezervate.

Traduceri biblice utilizate în lucrarea originală în limba germană

- *Slt* – Text biblic de Franz-Eugen Schlachter (2000), Copyright © Genfer Bibelgesellschaft. S-a acordat permisiunea pentru traducerea automată din limba germană în alte limbi.
- *Meng* – Traducere a Bibliei din 1939 (domeniu public, Public Domain)
- *F* – Traducere proprie liberă

Linkurile către pasaje biblice din ediția electronică fac trimitere la <https://www.bibleserver.com>, care conține numeroase traduceri ale Bibliei în limbi străine.

Explicații ale cuvintelor grecești

Pe baza concordanței Strong, accesibilă la www.csv-bibel.de/strong, publicată de CSV-Verlag.

Credite foto

- Cerc de figuri: © glopphy / Adobe Stock – ID imagine: 51925552. Licențiat prin Adobe Stock cu licență standard
- Imagine de fundal a site-ului web cu cruce: Pixabay, licență liberă, Gerd Altmann
- Fotografie alergător: Steven Lelham / Unsplash, licență liberă

Design copertă: © Copyright Heino Weidmann

Cartea este disponibilă gratuit în format PDF la adresa

<https://viesindberufen.de/downloads-links/> în următoarele limbi:

engleză, spaniolă, portugheză, chineză simplificată, chineză tradițională, arabă (ar), chineză (tradițională) (zh-Hant), chineză (simplificată) (zh-Hans), daneză (da), engleză (en), franceză (fr), indoneziană (id), italiană (it), japoneză (ja), coreeană (ko), olandeză (nl), norvegiană (nb), portugheză (pt), română (ro), rusă (ru), suedeză (sv), spaniolă (es), turcă (tr), ucraineană (uk).

Notă privind conținutul bazat pe inteligență artificială

O parte din conținutul acestui site web – în special rezumatele (nivelurile 2 și 4), capitolul 1.1, revizuirile editoriale și ajutoarele de formulare – a fost creat sau revizuit în ediția originală în limba germană utilizând inteligența artificială (AI), în special ChatGPT de la OpenAI. Responsabilitatea finală pentru conținut revine autorului cărții. Toate conținuturile bazate pe IA au fost verificate și adaptate manual înainte de publicare.

Heino Weidmann, Götzenbergstr. 25, 74889 Sinsheim, Germania,

<https://viesindberufen.de>

*Harul să fie cu voi și pacea celui
cel care este, cel care era și cel care vine, și
de la cele șapte duhuri care sunt înaintea tronului său,
și de la Isus Hristos, martorul credincios,
primul născut din morți și
Prințul peste împărații pământului.
Cel care ne-a iubit și
ne-a spălat de păcatele noastre prin sângele Său
și ne-a făcut împărați și preoți
pentru Dumnezeu și Tatăl său —
Lui să fie slava și puterea
din veac în veac! Amin.*

Apocalipsa 1, 4-6 Slt

Început

Mulți sunt chemați — Poate un creștin să-și piardă mântuirea și să se piardă? Se va pierde un urmaș al lui Isus?

Aceste întrebări ating esența credinței creștine și nu lasă indiferent pe nimeni care dorește să-L urmeze pe Isus din toată inima.

Această carte este unică: te poartă într-o călătorie aprofundată prin **toate pasajele biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament** — aproximativ 545 de mărturii, ordonate clar, profund gândite și explicate în mod inteligibil. Fă-ți o imagine proprie — vino și vezi ce spune cu adevărat Noul Testament.

Discuția biblică cu privire la întrebarea dacă un creștin născut din nou își poate pierde mântuirea și poate fi pierdut în cele din urmă nu este un subiect ușor — nici din punct de vedere teologic, nici din punct de vedere emoțional. La urma urmei, oamenii preferă să citească despre nunți decât despre posibile divorțuri. Și totuși, cei care iau în serios Sfânta Scriptură nu pot evita această întrebare.

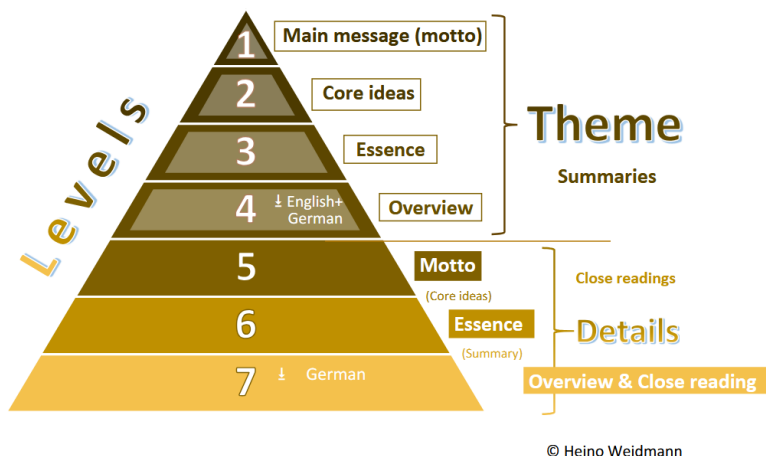
Dacă ești sigur de dragostea lui Dumnezeu și cunoști mântuirea în Hristos, poți aborda acest subiect cu încredere. Isus te iubește — și te invită să sapi mai adânc. Vorbește despre ceea ce citești — cu un frate sau o soră maturi în credință sau într-un grup de urmași ai lui Isus. În schimbul de opinii, adevărul se dezvăluie adesea într-un mod și mai clar și mai încurajator.

O structură clară te va ajuta în acest sens:

Începe cu mesajul principal. De acolo, poți aprofunda tema cât de mult dorești și poți. Piramida cu 7 niveluri de pe site-ul web <https://vieleSindberufen.de> îți arată calea structurată:

Figure 1: Structura pe șapte niveluri a „Mulți sunt chemați” (Nivelurile 1–7).

From: [Many are called](#) – Can a Christian lose their salvation and be lost? Will a follower of Jesus be lost?

Diagramă în formă de piramidă cu șapte niveluri care arată structura proiectului: Nivelurile 1–4 = rezumate („Mesaj principal”, „Idei-cheie”, „Esență”, „Privire de ansamblu”); Nivelurile 5–7 = studii detaliate („Deviză”, „Esență (rezumat)”, „Privire de ansamblu & lectură atentă”).

Primele patru niveluri îți oferă o imagine de ansamblu ordonată, cu o profunzime crescândă. De la nivelul 5 se face o cercetare biblică intensă – până la analiza detaliată a versetelor la nivelul 7. Această carte conține nivelurile de rezumat 1, 2 și 4, precum și nivelul de cercetare 6.

Baza acestei lucrări este extraordinară: **toate pasajele din Noul Testament care fac referire la mântuirea omului – în total 545, adică aproximativ 35% din NT – au fost înregistrate, ordonate și evaluate cu atenție.** Astfel, mesajul principal de la nivelul 1 se bazează pe o fundație solidă. Căci Cuvântul lui Dumnezeu nu se contrazice – mărturiile individuale din Noul Testament se îmbină într-un mesaj general cuprinzător și susținător.

Mai multe informații despre fundamentele acestei lucrări și metodologia utilizată găsești în introducerea de pe pagina următoare.

Introducere

Motivația din spatele acestei lucrări

Această carte a luat naștere dintr-o lungă reflecție personală. Acum peste 35 de ani, am ținut prima mea predică despre Romani 11:22, referitoare la bunătatea și severitatea lui Dumnezeu. După aceea, o soră mi-a spus că nu crede că un creștin își poate pierde mântuirea. Această afirmație a fost declanșatorul preocupării mele de-o viață pentru acest subiect.

Multă vreme nu am putut să decid care dintre cele două păreri se apropia mai mult de adevăr – ambele aveau argumente puternice. Dar dezbaterile obișnuite se bazau în mare parte pe o selecție limitată de pasaje biblice (5-15 versete), completate de principii teologice. Mi se părea insuficient. Cu o selecție mică de pasaje biblice se poate susține aproape orice punct de vedere.

De aceea, a crescut în mine dorința de a examina *toate* pasajele relevante din Noul Testament – fără omisiuni, fără prejudecăți. Astăzi, în martie 2025, după trei ani de muncă intensă, acest vis a devenit realitate: **TOATE cele 545 de pasaje biblice relevante pentru mântuire și, astfel, aproximativ 35% din întregul text al Noului Testament au fost analizate cu atenție.** Mesajul principal al acestei cărți este susținut și clarificat la toate nivelurile și prin fiecare aprofundare.

În final, este vorba despre slava lui Dumnezeu. Despre un popor care Îl iubește, care Îi face bucurie cu viața sa – și despre faptul că cât mai mulți oameni să fie mântuiți și conduși la cunoașterea adevărului și la mântuirea veșnică.

Pornește cu mine într-o călătorie de descoperire – prin harul, credincioșia, iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu. El a pregătit totul pentru ca noi – și mulți alții împreună cu noi – să putem ajunge cu siguranță la mântuirea temporară și veșnică.

Întrebarea

Noul Testament proclamă: Isus Hristos ne mântuiește de păcatele noastre, pentru ca noi să trăim acum împăcați cu Dumnezeu. Din aceasta rezultă certitudinea și speranța că după moarte vom intra în slava veșnică.

Cuvântul grecesc *sōtēria* („mântuire”, „salvare”) descrie atât dimensiunea prezentă, cât și cea viitoare a mântuirii. Acesta cuprinde iertarea, eliberarea, păstrarea și viața veșnică în comuniune cu Dumnezeu. Noi avem deja mântuirea – și, în același timp, așteptăm împlinirea ei.

Asta înseamnă că mântuirea noastră începe cu întoarcerea la Dumnezeu, dar nu este încă desăvârșită. Suntem mântuiți, suntem împăcați cu Dumnezeu, suntem copiii Lui iubiți – și, în același timp, suntem pe drumul spre mântuirea definitivă. Duhul lui Dumnezeu ne-a fost dat ca garanție, dar calea spre slava veșnică nu s-a sfârșit încă.

De aici rezultă întrebarea decisivă a acestei cărți: ne revine automat a doua mântuire definitivă după convertire – sau este condiționată? Există factori care o favorizează sau o împiedică?

Noul Testament arată că Hristos a împlinit o lucrare de mântuire desăvârșită. Mulți sunt chemați să ia parte la ea prin credință. Dar aceeași Scriptură ne pune în fața unei întrebări serioase: poate un creștin care crede în Isus să se piardă totuși?

Clarificarea acestei tensiuni este tema și preocuparea acestei cărți.

Modul de abordare a temei

În primul an al cercetărilor mele, am identificat aproximativ 545 de pasaje biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament. M-am concentrat pe teme centrale precum mântuirea din pierzanie, mântuirea veșnică, pierderile posibile pe calea urmăririi lui Hristos și răsplata în ceruri. Fiecare pasaj biblic a fost atribuit unei cauze (de

exemplu, harul, credințioșia lui Dumnezeu, credința inițială sau continuă) și atribuit cărții respective din Noul Testament.

Pentru fiecare carte, am ordonat versetele relevante pentru mântuire în funcție de temă, le-am comentat din punct de vedere teologic și le-am evaluat în contextul lor. Rezultatul a fost o „teologie a mântuirii” proprie pentru fiecare carte, a autorului respectiv. În medie, aproximativ 35% din textul biblic al fiecărei cărți a fost inclus în această analiză (detalii în capitolul *Mântuirea în cifre*). Fiecare verset a fost interpretat, rezumat și redus la o propoziție concisă.

Pe această bază, am creat cinci niveluri sistematice de rezumat pentru fiecare carte din Noul Testament:

- **Prezentare generală:** ordonată tematic, completă, cu nuanțe – potrivită pentru discuții teologice mai aprofundate.
- **Rezumat:** reduce redundanțele, rămâne complet, mai ușor de citit.
- **Esență:** se concentrează pe temele centrale – compact, clar, nuanțat.
- **Idei centrale:** se concentrează pe mesajele principale ale cărții – direcție clară, simplificare deliberată.
- **Motto:** O afirmație centrală pentru fiecare carte – ca introducere condensată sau comparație a perspectivelor cărții.

O comparație a acestor niveluri în toate cele 27 de scrieri ale Noului Testament arată clar unitatea teologică în doctrina mântuirii diferiților autori și a furnizat baza pentru structura capitolului 2.

În al doilea an de cercetare, rezultatele au fost evaluate pe teme transversale în întregul NT. Afirmațiile referitoare la aceleași teme au fost reunite, structurate în teme principale și structura capitolului 3 a fost dezvoltată pe baza acestora – nu a fost prestabilită, ci obținută din textele înseși. Și aici se utilizează cele trei niveluri de sinteză: *prezentare generală*, *esență* și *motto* – la fel ca în capitolul 4 (Răsplata în ceruri), capitolul 5 (Păstrarea în mântuire) și alte capitole.

Această metodă de lucru sistematică a caracterizat întregul proiect.

În al treilea an, cartea a fost compusă și finalizată, precum și revizuită, iar site-ul web a fost dezvoltat.

Convingeri fundamentale

Cartea se bazează pe următoarele convingeri fundamentale. (Numai) cei care sunt de acord cu ele pot și vor citi această carte cu folos și sunt în măsură să se exprime în mod constructiv cu privire la ea.

Baza decisivă a acestei cărți este încrederea în inspirația divină și infailibilitatea întregii Sfinte Scripturi. Cele 66 de cărți canonice – și în special Noul Testament ca revelație perfectă a lui Dumnezeu în Isus Hristos – sunt considerate cea mai înaltă autoritate pentru învățătură și viață. Rezultă că: *Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și nu se contrazice.*

Scriptura se interpretează pe sine însăși – nu prin sisteme teologice sau modele dogmatice, ci prin propriul context și prin interacțiunea tuturor afirmațiilor relevante. De aceea, în această lucrare, pasajele biblice nu sunt considerate izolat, ci:

- în contextul direct al fiecărei cărți biblice (capitolul 2)
- în lumina întregii revelații din Noul Testament (capitolul 3)

În acest sens, pasajele clare din Scriptură au prioritate față de afirmațiile derivate.

Niciun verset individual nu poate fi pus deasupra altora ca „verset principal”.

Adevărul nu se manifestă în fragmente individuale, ci într-un întreg armonios – iar acest întreg conține atât promisiuni de har, cât și avertismente insistente.

Cum se citește această carte

Indicații pentru citirea acestei cărți și a site-ului web vielesindberufen.de

Această carte – și site-ul web aferent multe sunt chemate.de – urmează o structură specială: seamănă cu o piramidă, în care cel mai important lucru vine primul. Spre deosebire de multe cărți teologice, ea începe cu afirmația principală (nivelul 1) și conduce treptat mai adânc în argumentații și investigații. Cei care doresc pot începe imediat și pot avansa în profunzime prin nivelurile 1-7 – sau, în funcție de interes, pot începe direct de la un nivel adecvat.

Blocul de prezentare generală: nivelurile 1-4

Primele patru niveluri constituie partea de prezentare generală. Acestea rezumă rezultatele analizelor – cu o profunzime și o densitate a detaliilor crescânde:

- **Nivelul 1:** Mesajul principal al cărții
- **Nivelul 2:** Cele mai importante rezultate de bază și concepte cheie
- **Nivelul 3:** O prezentare generală a tuturor domeniilor studiate – concisă în mod deliberat, dar sistematică
- **Nivelul 4:** Nivel detaliat, argumentativ – potrivit pentru discuții și dezbateri

Blocul detaliat: nivelurile 5-7

În al doilea bloc urmează cele trei niveluri de analiză aprofundată:

- **Nivelul 5 (motto):** orientare foarte compactă, specifică temei, pentru fiecare carte sau subtemă
- **Nivelul 6 (esența):** prima evaluare aprofundată, cu un grad ridicat de detaliere și o argumentație ușor de înțeles – **nivelul acestei cărți**
- **Nivelul 7 (Prezentare generală):** Nivelul cel mai profund, cu analiza teologică completă – inclusiv interpretarea *tuturor*

pasajelor biblice relevante pentru mântuire (capitolul 2) și a tuturor temelor relevante pentru mântuire din Noul Testament (capitolul 3). Datorită volumului său, acest nivel este disponibil exclusiv pe site-ul web asociat [https:// vielesindberufen.de](https://vielesindberufen.de).

Structura cărții

Această carte conține nivelurile 1 și 2 ca o prezentare generală rapidă a temei și nivelul 4 ca un rezumat sistematic, cuprinzător și extins al tuturor domeniilor. Urmează o prezentare continuă a rezultatelor analizei la nivelul de detaliu 6.

În versiunea electronică a acestei cărți, toate titlurile sunt legate de site-ul web <https://vielesindberufen.de> cu traducerea Bibliei NIV, astfel încât nivelul de analiză 7 este disponibil rapid, dacă este necesar. În plus, practic toate pasajele biblice enumerate sunt stocate direct cu linkuri clicabile către bibleserver.com (mulțumim ERF Medien pentru această platformă excelentă). Chiar și în cazul referințelor simple, fără text scris, fiecare pasaj biblic poate fi găsit rapid și înțeles.

Alte materiale create de noi și disponibile pentru descărcare sunt, de asemenea, legate în mod continuu în e-book. Cititorii cărții în format paperback le pot găsi la <https://vielesindberufen.de/downloads/>

CUPRINS

Început

Intro

Nivelul 1 – Mesaj principal (motto) – Tema

Nivelul 2 – Idei centrale – Tema

Nivelul 3 – Esența – Tema

Nivelul 4 – Presentare generală – Tema

1 *Mulți sunt chemați: ești pierdut, creștin sau urmaș al lui Isus Hristos pe calea către eternitate?*

2 *Evaluarea TUTUROR celor 27 de cărți și 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire din Noul Testament*

2.1 *Idei centrale ale tuturor cărților Noului Testament*

2.2 *Mântuirea în cifre: evaluarea TUTUROR celor 545 de pasaje biblice din Noul Testament referitoare la mântuire*

2.3 *Iubit și mântuit ACUM – păstrat pentru ETERNITATE: Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament*

3 *Mântuirea și posibila pierdere a mântuirii: învățături din toate cărțile Noului Testament*

4 *Răsplata și rangul în ceruri*

5 *Păstrarea mea pe calea mântuirii către mântuirea veșnică*

6 *Limitele mântuirii*

7 *Rezumat, concluzii, perspective*

7.1-5 *Rezumat*

7.6 *Concluzii*

7.7 *Perspective: Calea îngustă și țelul – Pași indispensabili pentru o urmărire fidelă și constantă – personal și ca comunitate*

Anexă: Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

Nivelul 5 – Motto-uri ale detaliilor / investigații

Nivelul 6 – Esența detaliilor / cercetări

1 Mulți sunt chemați: Ești pierdut, creștin sau urmaș și ucenic al lui Isus?

1.1 *Clarificarea termenilor: creștin, urmaș al lui Isus Hristos și mântuire (veșnică)*

1.2 *Pierdut: Desigur, neatingere de iubirea lui Dumnezeu*

1.3 *Chemat: Singura Evanghelie adevărată a iubirii lui Dumnezeu în Isus Hristos este cheia mântuirii tale*

1.4 *Atins de iubirea lui Dumnezeu: ești iubit!*

1.5 *Ales: Mântuit ACUM – numai din harul lui Dumnezeu, prin credință și o pocăință profundă*

1.5.1 Ales și mântuit

1.5.2 Mântuire numai prin sângele lui Isus

1.5.3 Iertarea păcatelor – cheia mântuirii

1.5.4 Recunoașterea lui Isus ca Domn și Mântuitor – singura mântuire

1.5.5 Drept numai prin credință

1.5.6 Mântuirea se întâmplă acum – prin credință adevărată

1.5.7 Nașterea din nou – viața nouă în Hristos

1.5.8 Curățirea prin Duhul – mântuirea adevărată

1.5.9 Duhul Sfânt ca pecete a mântuirii noastre

1.5.10 Mântuiți prin înnoirea interioară a inimii

1.5.11 Ascultarea credinței duce la mântuire

1.5.12 Mântuirea este mai mult decât cuvinte – ea se manifestă în pocăință și viață

1.5.13 Isus este mai important decât orice – adevărata dovadă a mântuirii

1.5.14 Cine se mărturisește pentru Isus va fi mântuit

1.5.15 Cine intră în Împărăția lui Dumnezeu va fi mântuit

1.5.16 Noua ta identitate în Hristos arată măreția mântuirii tale

1.5.17 Rezumat: Ales: mântuit ACUM – numai din har, prin credință vie și pocăință adevărată

1.6 *Mai mult aparență decât realitate: creștini cu numele și ucenici aparent, fără pocăință reală, naștere din nou și urmarea lui Hristos*

1.7 *Fapte moarte: ele nu mântuiesc nici ACUM, nici VEȘNIC*

1.8 Ales din veșnicie – păzit prin credințioșia lui Dumnezeu și mântuit veșnic

- 1.8.1 Mântuirea veșnică: cum arată ea?
- 1.8.2 Delimitarea: condamnarea veșnică, purgatoriul și împăcarea universală
- 1.8.3 Isus Hristos: El este ușa către Tatăl și calea către cer
- 1.8.4 Suntem deja mântuiți ACUM – dar țelul mântuirii noastre este încă înaintea noastră.
- 1.8.5 Fidelitatea lui Dumnezeu ne păstrează până la sfârșit
- 1.8.6 Chemarea și alegerea noastră
- 1.8.7 Pe calea spre eternitate: mulți sunt chemați 1) să-L urmeze pe Isus ACUM și 2) să ajungă în eternitate
- 1.8.8 Pe calea spre eternitate: Ce înseamnă adevărata ucenicie

1. Bazele uceniei

2. Urmarea lui Isus costă totul

3. Caracterul unui ucenic

3. Lupta unui ucenic

4. Scopul uceniei

5. Puterea pentru ucenicie

6. Calea uceniei până la eternitate

- 1.8.9 Pe calea către eternitate: responsabilitate PE MĂSURĂ
- 1.8.10 Dumnezeu este un Dumnezeu al PREZENTULUI
- 1.8.11 Ucenicii lui Isus sunt și vor fi mântuiți
- 1.8.12 A ajunge în eternitate: mulți ar putea fi mântuiți pentru eternitate, dar puțini vor fi
- 1.8.13 Urmează-ți chemarea: pe calea către eternitate există două căi pentru fiecare om și două căi pentru fiecare urmaș al lui Hristos

2 Evaluarea TUTUROR celor 27 de cărți și 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire din Noul Testament

2.1 Focusul cărților Noului Testament și interpretarea pasajelor biblice referitoare la mântuire

- 2.1.1 Matei
- 2.1.2 Marcu
- 2.1.3 Luca
- 2.1.4 Ioan
- 2.1.5 Faptele Apostolilor
- 2.1.6 Romani
- 2.1.7 1 Corinteni

- 2.1.8 2 Corinteni
- 2.1.9 Galaten
- 2.1.10 Efeseni
- 2.1.11 Filipeni
- 2.1.12 Coloseni
- 2.1.13 1 Tesaloniceni
- 2.1.14 2 Tesaloniceni
- 2.1.15 1 Timotei
- 2.1.16 2 Timotei
- 2.1.17 Tit
- 2.1.18 Filimon
- 2.1.19 Evrei
- 2.1.20 Iacov
- 2.1.21 1 Petru
- 2.1.22 2 Petru
- 2.1.23 1 Ioan
- 2.1.24 2 Ioan
- 2.1.25 3 Ioan
- 2.1.26 Iuda
- 2.1.27 Apocalipsa
- 2.1.31 Concluzii

2.2 *Mântuirea în cifre: evaluarea TUTUROR celor 545 de pasaje biblice din Noul Testament referitoare la mântuire*

2.3 *Iubit și mântuit ACUM – păstrat VEȘNIC: Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament*

- 2.3.1 Matei
- 2.3.2 Marcu
- 2.3.3 Luca
- 2.3.4 Ioan
- 2.3.5 Faptele Apostolilor
- 2.3.6 Romani
- 2.3.7 1 Corinteni
- 2.3.8 2 Corinteni
- 2.3.9 Galaten
- 2.3.10 Efeseni
- 2.3.11 Filipeni
- 2.3.12 Coloseni
- 2.3.13 1 Tesaloniceni
- 2.3.14 2 Tesaloniceni

- 2.3.15 1 Timotei
- 2.3.16 2 Timotei
- 2.3.17 Tit
- 2.3.18 Filimon
- 2.3.19 Evrei
- 2.3.20 Iacov
- 2.3.21 1 Petru
- 2.3.22 2 Petru
- 2.3.23 1 Ioan
- 2.3.24 2 Ioan
- 2.3.25 3 Ioan
- 2.3.26 Iuda
- 2.3.27 Apocalipsa
- 2.3.28 Rezumat: Iubiți și mântuiți ACUM – păstrați pentru VEȘNICIE:
Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament

3 Mântuirea și posibila pierdere a mântuirii: învățături din Noul Testament care se regăsesc în toate cărțile

- 3.1 *Calea Duhului și a urmării lui Hristos spre mântuirea veșnică*
 - 3.1.1 Oamenii nemântuiți găsesc mântuirea prin cei mântuiți: misiunea și evanghelizarea sunt cheia mântuirii oamenilor
 - 3.1.2 Suntem mântuiți numai prin singurul Cuvânt adevărat al lui Dumnezeu și prin nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu
 - 3.1.3 Învățătura corectă a Evangheliei este o condiție necesară și predicatorii sinceri sunt o condiție favorabilă pentru a obține mântuirea
 - 3.1.4 Cine crede va fi mântuit: credința în Evanghelia adevărată este condiția principală pentru a obține mântuirea
 - 3.1.5 Pocăința reală de la vechea ta viață într-o convertire autentică este condiția necesară pentru a obține mântuirea
 - 3.1.6 Numai mântuirea prin sângele lui Isus Hristos aduce salvarea
 - 3.1.7 Cine vrea să fie mântuit trebuie să-L accepte pe Isus ca Rege și Mesia și să-L asculte cu credincioșie de acum înainte
 - 3.1.8 Cei care îl vor iubi (din nou) pe Isus vor fi mântuiți. A-l iubi pe Isus înseamnă a crede în el și a-l asculta
 - 3.1.9 Fructul vieții din harul primit este un semn al mântuirii adevărate și veșnice
 - 3.1.10 Numai cel care îl slujește pe Isus din inimă și nu vrea doar să placă oamenilor va fi mântuit în cele din urmă

- 3.1.11 Condițiile urmăririi lui Isus sunt, în realitate, condițiile mântuirii temporale și veșnice
- 3.1.12 TOTUL pentru Isus este singurul motto de viață mântuitor – și asta înseamnă dedicare deplină Domnului nostru, în măsura posibilităților noastre.
- 3.1.13 (Numai) cel care merge pe două picioare va ajunge în cer: dăruire pentru har, respectarea poruncilor pentru mântuirea veșnică
- 3.1.14 Mântuirea se află în frica de Dumnezeu și nu (doar) în simpla reverență
- 3.1.15 Separarea ta de această lume este condiția pentru mântuirea ta. Va fi mântuit cel care iubește (pe Tatăl din) cer mai mult decât această lume
- 3.1.16 Dreptatea salvează de la moarte: dreptatea mântuitoare nu este doar creditată, ci și un stil de viață care se află în relație corectă cu Dumnezeu și face voia Lui
- 3.1.17 (Numai) cel care acceptă invitația la ospățul nunții cerești va fi mântuit – și numai DACĂ el și ea sunt îmbrăcați în hainele mântuirii și dreptății
- 3.1.18 (Numai) cel care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și acționează în conformitate cu acesta va fi mântuit
- 3.1.19 Cei care ascultă de Dumnezeu și fac voia Lui vor fi mântuiți
- 3.1.20 Cei care au puterea sării și rezistă păcatului vor fi mântuiți în cele din urmă
- 3.1.21 Vor fi mântuiți cei care îl iubesc pe Dumnezeu prin Isus mai mult decât pe ei înșiși și care își iubesc aproapele la fel de mult ca pe ei înșiși
- 3.1.22 (Numai) cei cărora li s-a iertat și care iartă la rândul lor vor vedea mântuirea lui Dumnezeu
- 3.1.23 Cei care îi iubesc pe frații și surorile în credință vor ajunge în veșnicie
- 3.1.24 Cei care păstrează o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, față de ei înșiși și față de ceilalți, vor fi mântuiți
- 3.1.25 Cei care trăiesc în puritate sexuală în ochii lui Dumnezeu vor ajunge în ceruri
- 3.1.26 Modul corect în care te raportezi la bani este o condiție importantă pe calea către cer
- 3.1.27 Cine slujește în mod exemplar ca lider va fi mântuit
- 3.1.28 Cei harnici vor moșteni mântuirea
- 3.1.29 Cei care fac bine în mod constant până la sfârșit vor moșteni mântuirea lui Dumnezeu

- 3.1.30 Sfințirea și curățirea pe parcurs sunt calea către cer
- 3.1.31 Abținerea adecvată și lupta împotriva vechii tale naturi, poftelor și dorințelor te vor mântui
- 3.1.32 „În Hristos” este mântuirea – și atâta timp cât sunt „în Hristos”, sunt în mântuire și o am
- 3.1.33 Mântuirea prin atitudinea corectă: umilința și harul salvează de la moarte
- 3.1.34 Vor fi mântuiți cei care trăiesc astfel încât să fie considerați demni de lumea viitoare
- 3.1.35 Cine rămâne va fi mântuit
- 3.1.36 Cine rămâne va ajunge în cer
- 3.1.37 Cei răbdători vor fi binecuvântați
- 3.1.38 Cei care păstrează credința și perseveră moștenesc mântuirea
- 3.1.39 Probarea vine prin păstrare. Și pe cei care se dovedesc, Dumnezeu îi păstrează
- 3.1.40 Perseverența vigilentă și ascultarea imediată în momentele de mare nevoie salvează
- 3.1.41 Veghea și rugăciunea sunt cheile mântuirii noastre veșnice
- 3.1.42 Cei care NU se lasă seduși de falși Hristoși sau de un fals Evanghelie vor fi mântuiți
- 3.1.43 Cine rămâne cu Isus până la sfârșit, rămâne mântuit
- 3.1.44 Cine rămâne credincios lui Isus până la moarte, chiar dacă aceasta înseamnă martiriul, va rămâne mântuit
- 3.1.45 Cei care biruiesc fiara și chipul ei și numărul numelui ei vor ajunge nevătămați în cer
- 3.1.46 Cine rămâne vigilent, neînșelat, și își dedică viața așteptându-l pe Domnul până la venirea Lui, va fi mântuit
- 3.1.47 Cel pentru care, în momentul revenirii lui Hristos, Hristos este mai important decât orice altceva, va fi veșnic alături de Domnul său
- 3.1.48 Coroana victoriei o câștigă cel care aici duce lupta cea bună după regulile luptei și aleargă cursa credinței până în cer
- 3.1.49 Rezumat: Calea Duhului și a urmării lui Hristos spre mântuirea veșnică

3.2 *Calea „cărnii” departe de mântuire, spre judecată și pierzare*

- 3.2.1 Cine primește în zadar harul lui Dumnezeu, moare
- 3.2.2 Păcatul continuu fără pocăință ucide
- 3.2.3 Isus îi respinge pe cei călduți
- 3.2.4 Listele păcatelor mortale din Noul Testament ne arată limitele spațiului harului lui Hristos

- 3.2.5 Lipsa iertării îți răpește mântuirea cu o certitudine mortală
- 3.2.6 Cine trăiește în păcate sexuale fără pocăință nu va avea loc în Împărăția lui Dumnezeu și a lui Hristos
- 3.2.7 Cine părăsește spațiul harului iubirii lui Dumnezeu este părăsit fără milă de Dumnezeu
- 3.2.8 O evanghelie falsă ucide
- 3.2.9 A pune la îndoială și a răstălmăci ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său duce la pierzanie
- 3.2.10 Învățătorii falși și învățătorii de lucruri neimportante duc la pierderea vieții spirituale
- 3.2.11 [Ispita către] carnalitate este mortală
- 3.2.12 Seducerea departe de Hristos prin învățătura omenească îți răpește viața
- 3.2.13 Aluatul tolerat și lipsa disciplinei în biserică duc la moarte
- 3.2.14 Urmărirea propriilor plăceri ucide
- 3.2.15 Cine îl neagă pe Isus sau neagă credința în El prin faptele sale, nu va fi recunoscut de Isus la porțile cerului
- 3.2.16 Cei care se închină față de cuvintele lui Dumnezeu se închină față de harul lui Dumnezeu și ușile către eternitate
- 3.2.17 Cei necredincioși, adulterii, cei cu două fețe, prietenii lumii sunt dușmanii lui Dumnezeu și vor arde în focul veșnic
- 3.2.18 Cine devine nemilos, îl pierde pe Dumnezeu
- 3.2.19 Iubește lumea aceasta și mori!
- 3.2.20 Cine adoarme (din nou) spiritual și nu veghează, se va trezi în afara cerului, când va fi prea târziu.
- 3.2.21 Lenea spirituală este sora distrugerii și duce inevitabil la moarte
- 3.2.22 Calea către pierderea mântuirii este insidioasă: etapele preliminare și etapa finală, exemplificate prin păcatele verbale
- 3.2.23 Îndoiala: lupta pentru sufletul tău a început
- 3.2.24 Cine se pângărește fără să se curățească va fi șters din poporul lui Dumnezeu
- 3.2.25 A te îndepărta de credință înseamnă a renunța de bunăvoie la mântuire
- 3.2.26 Păcatul împotriva Duhului Sfânt și păcatul care duce la moarte – cine se teme de ele, nu le-a comis
- 3.2.27 Dacă alții își pierd mântuirea din cauza mea, sunt în pericol să-mi pierd și eu mântuirea
- 3.2.28 Blestemat fie cel care nu-L iubește pe Domnul!

- 3.2.29 Rezumat: În ce moduri putem să ne îndepărtăm de Dumnezeu, să ne abatem de la calea cea dreaptă și să ne pierdem mântuirea
- 3.2.30 Rezumat: Calea „cărnii” departe de mântuire, spre judecată și pierzare
- 3.3 Calea sigură a urmașilor lui Hristos către viață și coroană

4 Răsplata și rangul în cer

5 Păstrarea mea pe calea mântuirii către mântuirea veșnică

5.1 Păstrarea de către Dumnezeu

- 5.1.1 Dumnezeu ne păzește – suntem în mâna Lui
- 5.1.2 Harul lui Dumnezeu ne poartă – nu propria noastră putere
- 5.1.3 Marele nostru Preot Isus ne apără!
- 5.1.4 Dumnezeu îi păzește pe cei aleși prin credințioșia Sa
- 5.1.5 Educația lui Dumnezeu servește păstrării noastre
- 5.1.6 Dumnezeu ne face statornici și ne duce la țintă

5.2 Păstrarea noastră prin Cuvântul lui Dumnezeu

- 5.2.1 Cine se ține de Cuvântul lui Dumnezeu rămâne păzit
- 5.2.2 Cine ascultă vocea bunului păstor este în siguranță
- 5.2.3 de corectarea salvatoare prin Cuvântul lui Dumnezeu – Nu vă înșelați!
- 5.2.4 Pregătiți pentru orice – Speranța care ne susține!
- 5.2.5 Isus ne avertizează – pentru ca noi să putem rămâne neclintii

5.3 Păstrarea prin devotamentul tău total față de Hristos ACUM

- 5.3.1 Dumnezeu îi protejează pe cei care îi aparțin și îi slujesc
- 5.3.2 Dumnezeu îi păzește în mod special pe cei care L-au urmat cu credințioșie până acum
- 5.3.3 Devotamentul tău de AZI va fi răsplătit cu credințioșia lui Dumnezeu MÂINE
- 5.3.4 Suntem păziți pentru că păzim și împlinim Cuvântul lui Dumnezeu
- 5.3.5 Păstrarea prin frica de Dumnezeu
- 5.3.6 Păstrarea prin iubire proactivă
- 5.3.7 Păstrarea prin harnicie
- 5.3.8 Păstrarea prin „munca în echipă” cu Dumnezeu
- 5.3.9 Rugăciunea este legătura noastră cu Dumnezeu. Cine Îl caută astăzi, va putea rezista încercărilor de mâine

5.4 Păstrarea prin folosirea mijloacelor spirituale de har

- 5.4.1 Rămâneți puri – Purificați-vă – Reînnoiți-vă zilnic

- 5.4.2 Dumnezeu păstrează printr-o viață în rugăciune
- 5.4.3 Credința – cheia păstrării
- 5.4.4 A persevera și a-L aștepta pe Isus – arta de a rămâne ferm
- 5.4.5 Lupta spirituală – păstrarea prin rezistența împotriva răului
- 5.4.6 Încercare și probă – întăriți prin încercări

5.5 *Păstrarea prin pocăință și întoarcere la timp*

5.6 *Păstrarea prin biserica lui Hristos*

- 5.6.1 Păstrarea prin încurajare și mustrare
- 5.6.2 Păstrarea prin mângâiere și încurajare în vremuri grele
- 5.6.3 Ascultarea ta în credință este mântuirea pentru alții
- 5.6.4 Păstrarea prin disciplina bisericii – protecție împotriva abaterilor
- 5.6.5 Păstrarea prin vigilență reciprocă
- 5.6.6 Supunerea față de o conducere cu o mentalitate spirituală
- 5.6.7 Păstrarea prin învățătură sănătoasă și învățători după Cuvântul lui Dumnezeu
- 5.6.8 Păstrarea prin exemple bune

5.7 *Păstrarea Bisericii lui Hristos*

5.8 *Biruința asupra ispitelor – rămânerea neclintită pe calea îngustă*

- 5.8.1 Dragostea lui Dumnezeu este scutul nostru
- 5.8.2 Bucuria în Domnul este puterea noastră
- 5.8.3 Nu vă temeți: nu reușim prin propria noastră putere, ci prin El!
- 5.8.4 Păstrarea de mândria falsă și de condamnare
- 5.8.5 Biruința asupra adversarului – Rezistența împotriva dușmanului

5.9 *Rezumat: Păstrarea mea pe calea mântuirii către mântuirea veșnică*

6 **Limitele mântuirii**

- 6.1 *Nu există har „ieftin”, harul adevărat costă viața*
- 6.2 *Dragostea lui Dumnezeu și spațiul nemăsurat al harului*
- 6.3 *Viața care întristează Duhul Sfânt sau duce la pierderea mântuirii*
- 6.4 *Ce este „suficient” pentru mântuirea veșnică, dacă credința (faptele credinței) este (sunt) necesară (necesare) pentru aceasta?*
- 6.5 *Siguranța mântuirii – certitudinea mântuirii*
- 6.6 *Pierderea și recăștigarea mântuirii: Fiul regăsit – fiica regăsită*
- 6.7 *Semnul distinctiv al celor cu adevărat mântuiți*

6.8 *Păcatul împotriva Duhului Sfânt*

6.9 *Rezumat: Limitele mântuirii*

7 Rezumat, perspectivă

7.1 *Pierduți, aparent sau cu adevărat mântuiți?*

7.2 *Mântuirea se întâmplă ACUM prin credință fără fapte, iar mântuirea VEȘNICĂ se întâmplă prin credință care se manifestă prin fapte*

7.3 *Și mântuirea veșnică se realizează numai prin har, credincioșie și mila lui Dumnezeu*

7.4 *Răsplata urmării*

7.5 *Acesta este un discurs dur, cine îl poate asculta? Despre pedagogia lui Dumnezeu și echilibrul predicii noastre actuale*

7.6 *Concluzii*

7.7 *Pași practici (urgent) recomandați pentru o urmărire credincioasă și persistentă în mântuirea noastră – pentru indivizi și pentru Trupul lui Hristos*

Anexă Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

1 *Contraargument: „Mântuirea se realizează numai prin credință, nu prin fapte”*

2 *Contraargument: „Suntem sigilați cu Duhul Sfânt și nimeni nu poate rupe sigiliul în afară de Isus, iar El nu o va face”.*

3 *Contraargument: „Mântuirea în Vechiul Testament era imperfectă, în schimb, în Noul Testament este atât de perfectă încât nu putem fi pierduți”.*

4 *Contraargument: „Lucrarea lui Hristos este perfectă – mai trebuie să facem ceva în plus?”*

5 *Contraargument: „Templul lui Dumnezeu este aici, templul lui Dumnezeu este aici!”*

6 *Contraargument: „Cei mântuiți sunt sfințiți odată pentru totdeauna”.*

7 *Contraargument: Fapte arse și totuși mântuiți*

8 *Contraargument: „Pericolul mândriei pentru fapte, pericolul comparației, pericolul judecății, pericolul disperării, pericolul descurajării”.*

9 Răspuns: „Mântuirea noastră este întotdeauna și numai „în Hristos”. Dacă ești „în Hristos”, atunci ești în siguranță”.

10 Rezumat: Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

Nivelul 1 – Mesaj principal (motto) – Tema

Un creștin

se poate rătăci.

Un urmaș al lui Isus

nu se va pierde.

Ești un urmaș al lui Isus?

Ești o urmașă a lui Isus?

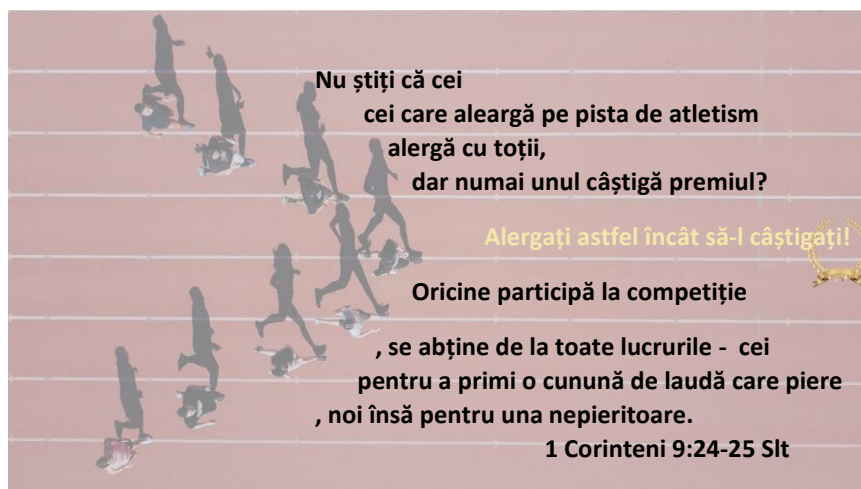
Cursa de lungă distanță

Noua viață cu Isus este ca semnalul de start al unui maraton. Așa începe cursa – și victoria aparține tuturor celor care aleargă până la linia de sosire. Numai ei vor primi premiul victoriei.

Un start corect este vital – dar sosirea este decisivă.

Necreștinii stau doar pe margine – ei nu aleargă deloc. Creștinii de nume se aventurează câțiva metri pe traseu, fără să fie cu adevărat înscriși. Creștinii de fațadă poartă un număr de start furat și aleg doar porțiunile confortabile. Dar niciunul dintre ei nu va primi cununa victoriei veșnice.

Figure 2: 1 Corinteni 9:24–25 — Alergați astfel încât să câștigați.

Metafora lui Pavel despre alergarea creștină (1 Cor 9:24–25): a alerga pentru a câștiga, disciplină în prezent și cununa nepieritoare.

Nu știți că cei care aleargă pe pistă, deși toți aleargă, numai unul câștigă premiul? Alergați astfel încât să-l câștigați! Dar oricine participă la competiție se abține de la toate lucrurile - aceia pentru a primi o cunună de victorie trecătoare, noi însă una veșnică. 1 Corinteni 9, 24-25 Slt

Nivelul 2 – Idei centrale – Tema

Pierduți în mod natural

Toți oamenii păcătuiesc și nu trăiesc conform standardelor lui Dumnezeu din Cuvântul Său, Biblia. Nimeni nu va fi condamnat în mod general, dar fiecare va fi pierdut înaintea lui Dumnezeu din cauza păcatelor sale concrete. Necreștinii, care nu îl recunosc pe Isus ca Mântuitor, nu sunt mântuiți.

Creștinii de nume participă la ritualuri religioase. Credința lor rămâne exterioară, fără o înnoire interioară. Respectarea formelor nu îi mântuiește. Ceea ce fac (sau cred că fac) pentru Dumnezeu sunt fapte moarte, fără putere. Și ei se pierd fără o pocăință profundă față de Dumnezeu și o înnoire a vieții prin nașterea din nou.

Creștinii aparent se consideră urmași ai lui Isus, dar nu l-au cunoscut niciodată cu adevărat. Poate că au lucrat în numele lui, dar fără devotament și ascultare sincere. Nu au murit pentru ei înșiși ca să trăiască pentru Dumnezeu. S-au realizat pe ei înșiși prin viața lor și nu au slujit lui Dumnezeu. Isus nu-i va cunoaște în judecata finală.

Mântuiți – din har, prin credință

Cei care sunt *cu adevărat creștini* nu au fost mântuiți prin eforturi proprii sau prin străduințe religioase, ci numai prin harul lui Dumnezeu. Adevărații creștini au recunoscut că sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu – și că nu se pot mântui singuri. Ei și-au mărturisit păcatele în lumina adevărului Său și L-au acceptat pe Isus Hristos ca singurul Mântuitor. Dragostea Lui le-a atins inima, harul Lui le-a transformat interiorul.

Într-o adevărată pocăință, s-au întors către Dumnezeu – cu inima zdrobită, dar plini de încredere. Dumnezeu i-a născut din nou prin Duhul Său, într-o viață nouă plină de speranță. De acum înainte, ei nu mai sunt dușmani, ci copii ai lui Dumnezeu – iubiți, acceptați, iertați. Nu pentru că ar merita, ci pentru că Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața pentru ei. Mântuirea lor este sigură, pentru că se bazează pe Hristos. Și din

această certitudine crește dorința de a-L urma – din iubire, nu din datorie.

Iubiți – și de aceea mișcați

Adevărații creștini nu-L urmează pe Hristos pentru a câștiga dragostea lui Dumnezeu – o fac pentru că sunt deja iubiți infinit. Harul și dragostea Lui le marchează viața din temelie. *Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.* Această iubire ne inspiră, ne împlinește, ne susține și ne mișcă. Ea aprinde în inimile adevăraților urmași o dorință profundă de comuniune cu Dumnezeu – aici, pe pământ, și în deplină claritate în lumea viitoare.

Această iubire oferă sprijin în necaz, curaj în încercări și mângâiere în suferință. Dumnezeu stă alături de copiii Săi, veghează asupra lor, îi apără. Nimic nu-i poate smulge din mâna Lui. Chiar și când cad, harul Lui se înnoiește în fiecare dimineață. Ei pot veni la El oricând – cu bucurie și recunoștință, dar și cu temeri, griji și slăbiciuni. El îi păzește, îi poartă, îi protejează – și permite numai ceea ce este în cele din urmă spre binele lor.

Adevărata urmărire – rodul iubirii sale

Această iubire divină nu rămâne fără consecințe. Ea schimbă. Ea îi determină pe creștinii adevărați să-L urmeze. Ei nu mai trăiesc pentru ei înșiși, ci pentru Domnul lor. Ei mărturisesc numele Lui nu numai cu cuvinte, ci printr-o viață plină de devotament, pocăință și sfințire. Chiar dacă se poticnesc, ei se ridică din nou prin puterea Lui. Ei se țin de iubirea Lui – atât în vremuri bune, cât și în vremuri grele.

Credința lor este vie, aduce roade, slujește lui Dumnezeu și oamenilor. Mântuirea lor nu se manifestă într-un moment trecut, ci într-o schimbare continuă: în iubirea față de Isus, în evitarea păcatului, în perseverența până la sfârșit. Nu eforturile proprii sunt sursa statorniciei lor, ci dragostea lui Dumnezeu, care este revărsată în inimile lor. Dragostea Lui le determină credințioșia. Iar credințioșia Lui este sprijinul lor.

Două căi ca urmași ai lui Hristos

Mântuirea este un dar – dar nu este un proces automat. Nu toți cei care au început să-L urmeze pe Isus Hristos vor ajunge la țintă. Scriptura arată în mod clar: cine părăsește calea urmăririi, se dedă păcatului, iubește lumea mai mult decât pe Dumnezeu sau urmează o evanghelie falsă, își pune mântuirea în pericol. Fără pocăință, viața veșnică poate fi pierdută.

Adevărații urmași nu rămân credincioși prin propria lor putere, ci prin harul păzitor al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ei sunt chemați să rămână vigilenți, să lupte și să persevereze. Calea îngustă duce la viață, calea largă duce la pierzare. Calea spre mântuire este o cale a credinței, a mărturisirii lui Isus, a iubirii și a devotamentului – mult mai mult decât o simplă mărturisire cu buzele. Cine își ignoră în mod constant conștiința, neagă sau renunță la credință în cuvinte sau fapte, sau se slujește mai mult pe sine decât pe Domnul său și pe semenii săi, se îndepărtează de Isus și pierde mântuirea.

Dumnezeu așteaptă roade – nu din constrângere, ci ca expresie naturală a iubirii autentice. O credință fără fapte, fără schimbare, fără sfințire este moartă. Cine disprețuiește harul primit, îl păstrează pentru sine sau îl lasă nefolosit, riscă nu numai pierderea răsplății, ci și ratarea țelului etern.

Păstrarea iubitoare a lui Dumnezeu

Biserica celor mântuiți va exista veșnic – dar pe drumul spre aceasta, toți credincioșii sunt angajați într-o adevărată luptă spirituală. Este o luptă pentru credincioșie, adevăr și statornicie în urmarea lui Hristos – nu superficială, ci cu implicații veșnice. Isus însuși este Păstorul cel bun, care conduce, protejează și păzește – oile sale sunt în siguranță în mâna sa. Niciun dușman exterior, nicio putere a întunericului nu le poate smulge din mâna sa. Dragostea sa dă putere, harul său ne face statornici, Duhul său lucrează în noi.

Isus ne apără ca mare preot. El ne dă putere să perseverăm, ne protejează în ispită și scurtează vremurile grele pentru cei aleși. El este

cel care ne cheamă – și ne dă spațiu să ne întoarcem când ne abatem de la cale. El nu vrea ca nimeni să se piardă. Fiecare poate să se întoarcă, fiecare poate să o ia de la capăt. Călăuzirea, mângâierea și iubirea Lui îl fac un păstor pe care îl putem urma cu încredere.

Rămâneți responsabili – creșteți în iubire

Dumnezeu păzește – dar nu o face fără noi. El ne cheamă la colaborare: la veghe, la pocăință, la credincioșie în învățătură, rugăciune și conduită. Cine rămâne aproape de El, cine iubește și trăiește Cuvântul Său, rămâne în spațiul protejat al iubirii Sale. Apropierea de Hristos nu este un concept teoretic, ci o urmărire practică: dăruire zilnică, luptă împotriva cărnii proprii, perseverență în credință.

Mântuirea noastră nu se bazează pe performanță, ci pe iubirea și răscumpărarea lui Isus. Dar numai cei care rămân în această iubire vor atinge țelul. Tatăl nu ne măsoară după performanțele altora, ci după ceea ce facem cu ceea ce am primit de la El. Vegherea, credincioșia și o viață în sfântă reverență ne conduc cu siguranță la țel – neglijența și indiferența, pe de altă parte, ne pun în pericol de a cădea.

Cine uită de curățirea lui Dumnezeu și se mulțumește cu sine însuși, trăiește periculos. Dar cine îl iubește pe Isus, respectă Cuvântul Lui și aduce roadă – acela rămâne păzit.

Judecata și răsplata

Cei nemântuiți, pe de altă parte, nu numai că se pierd, ci și atrag mânia lui Dumnezeu pentru eternitate prin păcatele lor concrete. Intensitatea comportamentului lor greșit determină măsura judecății lor.

Răsplata în cer este rezervată doar celor care au fost mântuiți din har. Ei au viața veșnică ACUM. Și totuși, pentru credincioșii care trăiesc cu și pentru Hristos în „”, viața veșnică este și răsplata pentru urmarea Lui.

Cu cât slujim mai credincios lui Dumnezeu și îl urmăm mai mult pe Isus, cu atât mai măreață va fi răsplata noastră în viața veșnică. Decizive sunt dragostea noastră pentru Dumnezeu și faptele care izvorăsc din această

dragoste. Tot ceea ce se face din interes personal, chiar dacă pare bun, nu aduce răsplată în ceruri.

Cei care își folosesc talentele cu credincioșie pentru Dumnezeu, suferă pentru Hristos și practică iubirea față de dușmani vor fi răsplătiți din plin în ceruri.

Cine îi slujește pe alții cu dăruire de sine și face el însuși ceea ce învață, va fi foarte respectat în ceruri.

Cine îl iubește pe Isus și rămâne credincios până la sfârșit, va primi de la el cununa vieții.

Concluzie: propăduiți un Evanghelie echilibrată a urmărilor lui Hristos

Mesajul Noului Testament către urmașii renăscuți ai lui Isus combină încurajarea și pretenția. O accentuare unilaterală – fie că este vorba doar de dragostea lui Dumnezeu sau doar de judecata Lui – denaturează esența lui Dumnezeu și induce în eroare.

Chiar și credincioșii care s-au născut din nou în Hristos se confruntă mereu cu o decizie: să urmeze calea îngustă a devotamentului, a credincioșiei și a iubirii – sau să se lase seduși de calea largă a voinței proprii, a realizării de sine și a compromisurilor leneșe? Una duce la slava veșnică, cealaltă se termină, fără pocăința la timp, cu pierderea vieții și cu judecata – împreună cu cei care nu l-au cunoscut niciodată cu adevărat pe Hristos.

Mântuirea noastră veșnică depinde de rămânerea în Hristos. Aceasta include recunoașterea Lui atât ca Mântuitor iubitor, cât și ca Judecător drept – și urmarea Lui cu sfântă reverență până la sfârșit. În acest sens, putem ști că Dumnezeu este credincios. El păzește, întărește, călăuzește și poartă pe toți cei care se încred în harul Său și nu se îndepărtează de El – și îi aduce la țintă în mila Sa.

Cine nu se lasă jefuit de certitudinea iubirii Mântuitorului său rămâne păzit. Cine se întoarce când cade rămâne mântuit. Cine urmează pe calea îngustă spre veșnicie cu sfântă reverență și aduce roadă până la sfârșit va ajunge cu siguranță la ținta VEȘNICĂ.

Atât ucenicia personală, cât și cea comunitară sunt decisive pentru o urmărire credincioasă. Fie că este vorba de perechi, grupuri mici sau întreaga comunitate – prin comuniune profundă, încurajare reciprocă și, de asemenea, muștrare, rămânem pe calea credinței. Chiar și disciplina comunitară plină de iubire ne poate ajuta să ne păstrăm de rătăcire și să rămânem tari în Hristos.

Dar, în cele din urmă, încrederea noastră neclintită în dragostea și credincioșia neschimbătoare a lui Dumnezeu este cea care ne poartă prin toate provocările – și ne păstrează până când atingem țelul eternității.

Un creștin se poate pierde.

Dar un urmaș al lui Isus nu se va pierde în eternitate.

Nivelul 3 – Esența – Tema

<https://vieleindberufen.de/ebene-3-essenz/>

Nivelul 4 – Prezentare generală – Tema

1 Mulți sunt chemați: ești pierdut, creștin sau urmaș al lui Isus Hristos pe calea către eternitate?

Pierdut

Fiecare om este, prin natura sa, mort spiritual și separat de Dumnezeu. *Toți oamenii* păcătuiesc și nu trăiesc conform standardelor lui Dumnezeu din Cuvântul Său, Biblia. Păcatul stăpânește inima omului și, fără o relație vie cu Dumnezeu, el rămâne pe calea care îl îndepărtează de Dumnezeu și îl duce spre pierzarea veșnică. Nimeni nu va fi condamnat în mod general, dar fiecare va fi pierdut înaintea lui Dumnezeu din cauza păcatelor sale concrete. Niciun om nu se poate mântui singur – niciun comportament moral, nicio faptă bună și niciun ritual religios nu pot elimina starea sa păcătoasă. Necreștinii care nu îl recunosc pe Isus ca Mântuitor sunt nemântuiți.

Speranță

Dar Dumnezeu nu a permis să rămânem pierduți fără speranță. Dragostea Lui este mai mare decât eșecul nostru: El vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să cunoască adevărul. De aceea, El nu numai că ne-a creat din dragoste, ci a pregătit o cale spre mântuire încă înainte de întemeierea lumii – o singură cale, care trece numai prin Isus Hristos. Evanghelia, vestea bună, constă în faptul că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și adevăratul Dumnezeu, a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre, a înviat din morți a treia zi și trăiește acum. El poate mântui pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El – acum și în veșnicie.

Două căi pentru fiecare om

Cine îl acceptă pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, găsește viața adevărată; cine îl respinge, rămâne în întuneric. Fiecare om se află în fața acestei decizii: o cale duce la viața veșnică, cealaltă la pierzare.

Ioan 3, 36 Slt

Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui.

Mântuirea

Un **creștin adevărat** este cineva care a fost mântuit prin iubirea și harul nemăsurat al lui Dumnezeu. Această mântuire nu se realizează prin faptele proprii, ci numai prin credința în Isus Hristos. O astfel de credință implică o pocăință profundă, în care omul își recunoaște păcatele, se căiește și decide în mod conștient să-L accepte pe Isus ca Domn și Mântuitor. Această decizie duce la o naștere din nou, în care Duhul Sfânt lucrează în credincios și îl conduce la o viață nouă.

Adevărații creștini îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe ei înșiși și se lasă conduși de Duhul Său. Credința lor se manifestă prin iubire, ascultare și o viață schimbată.

Aproape de cruce și totuși pierdut

Nu toți cei care se numesc creștini trăiesc cu adevărat într-o relație cu Isus. Unii trăiesc doar în aparența evlaviei, dar inima lor nu aparține lui Hristos.

Creștinii aparent pot reprezenta valorile creștine și practica religia, dar viața lor nu este cu adevărat supusă lui Dumnezeu. Ei vor să se realizeze pe sine înșiși, în loc să se dedice lui Dumnezeu în ascultare.

Creștinii de nume, pe de altă parte, se bazează pe apartenența la biserică, botez sau tradiții, fără a avea o relație vie cu Isus. Dar a fi creștin înseamnă mai mult decât o denumire – înseamnă să-L cunoști pe Isus și să-L urmezi.

Mântuiți și mântuiți pentru totdeauna

Creștinii adevărați îl urmează pe Isus pentru că dragostea lui Dumnezeu i-a atins, i-a transformat și i-a mișcat. Speranța în slava veșnică îi atrage, Duhul lui Sfânt îi călăuzește. Dumnezeu este credincios și își ține

promisiunile – îi păzește pe copiii săi pe calea spre veșnicie. El ne educă, ne călăuzește și ne întărește, nu ne lasă să încercăm peste puterile noastre și ne deschide calea mântuirii. Din dragoste, El ne dă spațiu și timp pentru pocăință, atunci când cădem pe cale, pentru că El nu vrea ca niciunul să se piardă. Credințioșia Lui ne dă certitudine, protecție, putere și bucurie pentru a merge înainte fără ezitare – și El ne va duce în siguranță la țintă.

Susținuți de dragostea lui Dumnezeu – păziți prin credințioșia Lui

Calea urmării lui nu este ușoară, dar nu este solitară. Isus este Păstorul cel bun, care își cunoaște oile, le conduce și le păzește. El însuși ne apără, ne poartă slăbiciunile și ne dă putere când ajungem la limitele noastre. Dragostea lui Dumnezeu nu este doar un impuls inițial spre mântuire – ea rămâne forța care ne susține în fiecare zi.

Cei care sunt siguri de iubirea Lui găsesc în ea un nou curaj – chiar și în încercări, ispite sau eșecuri. Credințioșia lui Dumnezeu este mai mare decât slăbiciunea noastră. El nu ne părăsește atâta timp cât vrem să rămânem cu El. Cei care se întorc mereu la El experimentează: harul Lui este nou în fiecare dimineață. Iubirea Lui nu motivează la indiferență, ci trezește o profundă recunoștință și dorința de a trăi în credințioșie.

Siguranță în ciuda luptei – puterea speranței adevărate

Speranța creștinilor nu este incertă, ci este întemeiată pe promisiunile lui Dumnezeu. Cine îl iubește pe Isus nu va ajunge la țintă prin propria putere, ci pentru că Isus este credincios. El duce la bun sfârșit ceea ce a

început. Chiar și în vremuri de întrebări, lupte sau eșecuri, putem ști că siguranța noastră nu se află în noi, ci în El.

Acest lucru ne dă liniște, dar nu ne face neglijenți. Ne cheamă la credincioșie – dar nu din frică, ci din dragoste. Căci cine a recunoscut cât de mult este iubit nu va fugi de Domnul, ci Îl va urma din toată inima.

Două căi și pentru urmașii lui Hristos

– este necesară o decizie clară

Dar Cuvântul lui Dumnezeu arată clar: numai cel care rămâne credincios până la sfârșit va ajunge la ținta promisă. A trăi ca creștin înseamnă să nu slăbești, ci să rămâi credincios. Există calea îngustă a Duhului, care duce la viață, și calea largă a cărnii, care duce la pierzare.

Și urmașii lui Isus se confruntă cu această decizie în viața lor de credință: să urmeze Duhul sau să se lase dominați de carne? Numai cei care rămân credincioși lui Isus vor moșteni în cele din urmă viața veșnică.

Romani 8:13 Slt

Căci, dacă trăiți după îndemnul firii pământești, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

A ajunge în eternitate:

Mulți ar putea fi mântuiți, dar puțini rămân credincioși

Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Nu toți cei care încep bine rămân credincioși până la sfârșit. Isus însuși avertizează că unii care se consideră mântuiți vor descoperi într-o zi că au părăsit calea îngustă.

Mt 7, 21 Slt

Nu oricine îmi spune: „Doamne, Doamne!”, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.

Dar Dumnezeu mântuiește pe mulți – **harul Lui este mult mai mare decât credem noi!**

Apocalipsa 7:9-10 F

O mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, stătea în picioare înaintea tronului și lăuda pe Dumnezeu.

2 Evaluarea TUTUROR celor 27 de cărți și a celor 545 de pasaje legate de mântuire din Noul Testament

2.1 Ideile centrale ale tuturor cărților Noului Testament

Matei

În procesul de întoarcere către Dumnezeu, trebuie să te detașezi de păcatele tale și să te curățești pentru mântuire. Cine rămâne acum și pentru totdeauna în evanghelia adevărată și lângă Isus, trăind o viață de ascultare și veghere, iubindu-L atât de mult și aducând roade în slujba lui Dumnezeu până la sfârșit, va fi mântuit veșnic.

Marcu

Cine se întoarce la Isus va fi mântuit. Dar numai cel pentru care Isus este mai important decât orice, cel care ascultă și respectă Cuvântul lui Dumnezeu, îl împlinește și aduce roade, va fi mântuit veșnic la sfârșit. Fiecare ales al lui Dumnezeu se poate baza pe credințioșia lui Dumnezeu, care vrea și va să-l ducă în cer.

Luca

Cine se întoarce la Dumnezeu pentru a obține iertarea păcatelor sale prin Isus va fi mântuit aici și acum. Cine ascultă de Isus și îl mărturisește fără să se lase sedus în cuvinte și fapte și ascultă de el în tot ceea ce spune ca rege și stăpân bun și înțelept, da, cine îl iubește pe Isus mai mult decât orice în această lume și pe aproapele său ca pe sine însuși până la sfârșit, aceia vor fi mântuiți veșnic.

Ioan

Oile alese ale bunului Păstor Isus au viața veșnică acum. Ca adevărați ucenici ai lui Isus, ei sunt recunoscuți prin dragostea pe care o au unii pentru alții, prin faptul că rămân cu Isus și fac voia Lui. Și Isus îi duce până la mântuirea veșnică, pentru că nimeni nu-i poate răpi din mâna Lui și din mâna Tatălui iubitor.

Faptele Apostolilor

Primirea Evangheliei, a harului și a mântuirii de la Dumnezeu, urmarea din toată inima a Domnului Isus și rămânerea credincioși sunt calea mântuirii către viața veșnică.

Romani

Evanghelia lui Isus Hristos cheamă oamenii din sfera mâniei lui Dumnezeu – spre o ascultare în credință față de Dumnezeu. Cine crede este mântuit din har, declarat drept înaintea lui Dumnezeu și acceptat ca fiu iubit al Său. Iar celui care, ca mântuit, renunță cu stăruință la omul vechi, urmează Duhul lui Dumnezeu și tinde spre slava, cinstea și nemurirea prin fapte bune, Dumnezeu îi va da viața veșnică.

1 Corinteni

Cuvântul crucii mântuiește acum – dar numai cel care rămâne credincios Evangheliei și nu se întoarce la păcat va primi viața veșnică. Cel care nu rămâne statornic a crezut în zadar. Dar Dumnezeu este credincios: El nu ne încearcă peste puterile noastre și, în dragostea Sa, creează căi de ieșire care duc la mântuire.

2 Corinteni

În Evanghelia, Hristos ne spune „da” și, la convertirea noastră, ne dă Duhul Său ca garanție și asigurare pentru viața veșnică. Dar mântuirea noastră veșnică depinde de devotamentul nostru continuu și de relația noastră de credință cu Hristos.

Galaten

Cei care, după un început bun, resping harul lui Dumnezeu din Evanghelia încercând să se susțină în fața lui Dumnezeu prin propriile forțe și cei care urmează poftele vechiului om din ei în locul Duhului lui Dumnezeu din ei, pentru aceștia Hristos a murit în zadar și ei se pierd.

Efesenii

În Hristos suntem aleși din veșnicie. Prin credința în Evanghelia iubirii și harului lui Dumnezeu, suntem mântuiți de păcat prin sângele Lui și acceptați ca copii ai lui Dumnezeu. Ca mântuiți, avem iertare și suntem sigilați cu Duhul Sfânt – avansul pentru moștenirea noastră veșnică. Misiunea noastră este să renunțăm la omul vechi, să fim înnoiți în gândire și să îmbrăcăm omul nou cu o minte și o vorbire curate. Cine trăiește astfel pe pământ pentru Hristos va fi răsplătit de Domnul în veșnicie.

Filipeni

Vom câștiga premiul vieții veșnice de sus (abia) dacă vom trăi până la sfârșitul vieții noastre după regulile lui Dumnezeu.

Colosenii

Pentru a sta în fața lui Isus în ceruri și a primi de la El premiul victoriei vieții veșnice, sunt necesare trei lucruri: să rămânem ferm încredințați în credință, să slujim din inimă pe Domnul Hristos și să nu ne lăsăm abătuți de la Evanghelia adevărată și de la speranța Evangheliei – de a trăi veșnic cu Isus.

1 Tesaloniceni

O viață sfântă și păzită de Dumnezeu este cheia către cer și către a sta fără cusur în fața lui Isus. Dar nu tot ceea ce este sau ar putea fi reproșabil la noi, când stăm în fața lui Isus, ne răpește mântuirea veșnică.

2 Tesaloniceni

Fiecare creștin poate conta pe credincioșia lui Dumnezeu și pe protecția Lui împotriva răului în călătoria sa spre cer. Cine urmează cu credincioșie chemarea la viața veșnică până la sfârșit va fi răsplătit cu eternitatea alături de Domnul său.

1 Timotei

Numai cel care duce lupta cea bună a credinței și face fapte bune din credință va dobândi în cele din urmă viața veșnică. Și aceasta înseamnă: să trăim și să rămânem în credința scripturală în Domnul nostru Isus Hristos ca fiind numărul 1 în viața noastră și în iubire și să ducem o viață sfințită, cu o conștiință bine ascuțită și neîntinată de Cuvântul lui Dumnezeu, cu stăpânire de sine.

2 Timotei

(Numai) cel care se ține de Evanghelia adevărată, se curăță continuu și duce lupta credinței care i-a fost prescrisă, conform regulilor lui Dumnezeu, gata să sufere până la sfârșit, va primi cununa victoriei vieții veșnice. Păstrarea și ajutorul Dumnezeului nostru credincios ne sunt promise pe calea noastră.

Tit

Evanghelia harului lui Dumnezeu mântuiește oamenii care, prin aceasta, încep să trăiască cu evlavie față de Dumnezeu, în conformitate cu cunoașterea lor despre Dumnezeu, și care, pe calea credinței și a evlaviei, au speranța vieții veșnice. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie, încurajat și îndemnat prin predica sănătoasă, să renunțe la multe obiceiuri rele și să practice și să exercite obiceiuri noi și bune pe calea către eternitate.

Filimon

Cine îl urmează acum pe Isus și îi iubește acum pe frații și surorile în credință, este acum mântuit.

Evrei

Mântuirea noastră este o mântuire condiționată: trebuie să acordăm cea mai mare atenție credinței noastre în Domnul nostru Iisus Hristos, în ceea ce am auzit (pentru a o împlini), pentru a fi mântuiți veșnic. Altfel, vom trece pe lângă țelul nostru – viața veșnică – ca o corabie în pericol pe lângă insula salvatoare.

Iacov

Pentru Iacov, faptele credinței sunt expresia și oglinda credinței mântuitoare autentice.

Coroana de cinste și, odată cu ea, viața veșnică vor fi câștigate de cei care rezistă încercărilor pe care Dumnezeu le permite în viața lor sau care se întorc la timp de pe căile lor mortale pe care au deviat, pentru că îl iubesc pe Dumnezeu. Și, în cele din urmă, cei care îl iubesc pe Dumnezeu, făcând voia Lui, vor fi mântuiți veșnic.

1 Petru

Credința și dragostea noastră pentru Isus se dovedesc și se întăresc în încercări. Credința dovedită este credință adevărată și mai prețioasă decât aurul. Ea cunoaște o bucurie de nedescris, plină de slavă. Ea va moșteni veșnicia. Prin credința noastră, Domnul ne păzește. Numai harul Său salvează chiar și credința dovedită de aur în veșnicie.

2 Petru

Să fugim de pățarea și poftele lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, să creștem cu sânguință într-o viață nepătată și fără prihană în dragoste și astfel să ne întărim chemarea și alegerea, să ne păzim de profeții mincinoși, să ne pocăim repede când este necesar, să ne încredem în îndelunga răbdare a Domnului pentru mântuirea noastră: astfel ni se va acorda – din belșug – intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

1 Ioan

Viața veșnică o are acum cel care crede în Fiul lui Dumnezeu întrupat, trăiește în lumină și în adevăr, iubește frații și surorile în credință și

păzește poruncile lui Dumnezeu. Cel care, pe această cale spre cer, se curăță tot mai mult de vechea sa natură și de păcatele sale, îl va vedea odată pe Isus așa cum este El.

2 Ioan

Este și rămâne mântuit cel care crede în întruparea lui Hristos, iubește frații și surorile în credință și trăiește după poruncile lui Dumnezeu.

3. Ioan

A rămâne fidel adevărului înseamnă a trăi în adevăr. Cine face binele este copilul lui Dumnezeu. Cine face răul nu l-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu.

Iuda

Va fi mântuit veșnic cel care acceptă vestea cea bună și o păstrează până la sfârșit cu credință, neclintit, nepătat și neînșelat, ducând o viață evlavioasă, caracterizată prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu, cel care este păzit de dragostea și credincioșia lui Dumnezeu și se păzește pe sine însuși rămânând, rugându-se și așteptând în curând venirea lui Hristos.

Apocalipsa

Sângele Mielului îi mântuiește pe credincioși acum și pentru totdeauna, ne face potriviți pentru cer și copii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu ne iubește și îi păstrează în credincioșia și harul Său pe cei care Îl urmează cu credincioșie. Cine rămâne credincios iubirii lui Dumnezeu și Cuvântului Său, fără adăugiri sau scăderi, și păzește poruncile Lui și rămâne credincios lui Isus ca martor până la moarte, va fi mântuit pentru eternitate.

Rezumat

evaluărilor individuale ale cărților din Noul Testament

Pierderea

De la căderea în păcat, toți oamenii sunt separați de Dumnezeu și îndepărtați de viața Lui prin natura lor păcătoasă. Ei urmează propria lor natură căzută, ceea ce duce la neascultare și păcat. Faptele nelegiuite, precum idolatria, minciuna, imoralitatea, lăcomia sau necredința, duc la pierderea lor și la mânia lui Dumnezeu. Numai prin întoarcerea la Dumnezeu și ascultarea de voia Lui poate fi depășită această separare.

Semne ale pierderii spirituale

Cine nu-L recunoaște pe Dumnezeu ca Creator, încalcă conștiința sa sau denaturează adevărul său, trăiește în păcat. Legea lui Dumnezeu din cele 10 porunci este oglinda pierderii noastre. Cine este vinovat înaintea lui Dumnezeu chiar și într-un singur domeniu este un călcător de lege și a devenit vinovat față de întreaga lege și se îndreaptă spre condamnare. Încercările umane de (auto)salvare nu ne ajută să ieșim din starea noastră de pierdere. Deosebit de periculoși sunt învățătorii falși care propovăduiesc mântuirea prin fapte proprii sau forme exterioare. O Evanghelie care ignoră judecata lui Dumnezeu și responsabilitatea omului nu duce la viață, ci la moarte.

Mântuirea: acum și pentru eternitate

Mântuirea se realizează numai prin Isus Hristos, care a murit pe cruce pentru păcatele omenirii și a înviat. Credința în Mântuitorul viu, Domnul și Salvatorul Isus Hristos și în dragostea Lui aduce iertare, viață nouă și primirea Duhului Sfânt. Dar adevărata pocăință înseamnă și renunțarea la vechea viață și reînnoirea prin ascultare și predare voinței lui Dumnezeu. Mântuirea este un dar al harului, care se primește prin credință, nu prin faptele proprii.

Cerințe pentru urmașii pe calea spre glorie

Cei care îl urmează pe Isus trebuie să elimine în mod consecvent păcatul din viața lor, să nu dea ocazie de poticnire altora și să aducă roadă. Adevărata urmărire se manifestă în iubirea față de Dumnezeu, care ne-a iubit și ne iubește atât de mult. Ea se manifestă în păzirea Cuvântului său și în slujirea aproapelui. Este esențial să-l iubim pe Isus mai mult decât orice altceva și să rămânem statornici în încercări.

Evangelhia și condițiile sale

Evangelhia este vestea bună despre un Dumnezeu iubitor, care mântuiește păcătoșii pierduți. Această mântuire l-a costat totul pe Tatăl și pe Fiul său, Isus Hristos. Și în dragostea sa, Dumnezeu vrea să-i călăuzească, să-i conducă și să-i ducă pe toți copiii săi mântuiți și iubiți în veșnicie. Pentru aceasta, El s-a garantat. Pe calea spre gloria veșniciei, numai (adevărații) urmași ai lui Isus Hristos vor ajunge la țintă. Aceasta este condiția mântuirii noastre ACUM și VEȘNIC. Este esențial să-L urmăm pe Domnul nostru în marea linie a vieții, să rămânem vigilenți și să ne ținem de vestea bună a iubirii lui Dumnezeu. Cine părăsește credința sau trăiește în mod conștient împotriva voinței lui Dumnezeu, își riscă mântuirea. Credința fără fapte care mărturisesc voința lui Dumnezeu este moartă. Urmarea lui necesită perseverență, autodisciplină și disponibilitatea de a rezista ispitelor și suferințelor.

Credincioșie până la sfârșit

Adevărații credincioși rămân fideli lui Hristos. Ei se lasă călăuziți de Duhul Sfânt și duc o viață curată. Statornicia, credincioșia și respectarea poruncilor lui Dumnezeu sunt trăsături esențiale ale unei vieți care duce la mântuirea veșnică.

Avertisment împotriva căilor greșite

Falsii învățători, care răspândesc un evanghelie a prosperității sau învățături eronate, pun în pericol mântuirea veșnică. De asemenea, o viață imorală, lăcomia sau respingerea conștientă a lui Dumnezeu duc la

separarea de El. Creștinii sunt chemați să fie vigilenți și să se ferească de astfel de influențe.

Speranța vieții veșnice

Certitudinea mântuirii se află în harul și credincioșia lui Dumnezeu. Cine rămâne în credință va fi păzit de Isus și va primi cununa vieții. Răsplata în cer depinde de credincioșia și dedicarea din viața pământească. În cele din urmă, scopul lui Dumnezeu pentru urmașii Săi este o viață în prezența Sa și spre slava numelui Său.

2.2 Mântuirea în cifre: evaluarea TUTUROR celor 545 de pasaje din Noul Testament referitoare la mântuire

În Noul Testament, au fost căutate și examinate toate cele 545 de pasaje biblice, adică aproximativ 35% din textul total, care au o legătură cu timpul nostru

- timpul nostru și
- veșnică
- , inclusiv răsplata în ceruri și
- pierderea și condamnarea.

Și au fost puse în relație cu cele mai importante motive și cauze pentru aceasta:

- Alegerea și chemarea
- Harul și credincioșia lui Dumnezeu
- credința inițială / prima credință și
- credința continuă, care se exprimă în fapte de credință.

Primul și cel mai important tabel al distribuției tuturor pasajelor biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament arată pur și simplu distribuția și acumularea temelor căutate în Noul Testament, împreună cu cauzele lor fundamentale. Astfel devine clar cât de mult și ce are Dumnezeu de spus despre fiecare temă în parte. Acest tabel este cel

mai elocvent dintre toate în ceea ce privește punctele pe care Dumnezeu le accentuează în Cuvântul Său.

Distribuția temelor mântuirii în Noul Testament

cu cauzele lor fundamentale

în cadrul TUTUROR celor 545 de pasaje biblice relevante pentru mântuire

		aproximat iv	aproximat iv	număr
Subiect	Tema			
	Pierdut și blestemat	33	34	186
	Mântuire acum	50	53	291
	Mântuire veșnică	50	48	259
	prin alegere (E) / vocație (V)	10 %	11 %	60
	prin harul lui Dumnezeu (G) / Prin credințioșia lui Dumnezeu (T)	40	41	221
	prin credința inițială	33	35	189
	prin continuarea (continuări) / Lucrări de credință	67 %	68 %	369
	Pierderea mântuirii	25	23	128
	Salariu/rang în ceruri	10	9	48

Într-un pasaj biblic pot fi abordate simultan mai multe teme și pot fi menționate mai multe cauze, de aceea suma totală depășește 100% și 545 de pasaje biblice.

Stări de mântuire

Aproximativ **o treime** din toate pasajele biblice din Noul Testament care se referă la eternitate și mântuire au ca temă **pierderea fundamentală și condamnarea eternă a oamenilor** prin judecata lui Dumnezeu.

Aproximativ **jumătate din toate pasajele tratează tema mântuirii noastre posibile ACUM**, ca oameni căzuți, din dușmănia noastră naturală față de Dumnezeu, din îndepărtarea de Dumnezeu și din păcatele noastre, către o relație sănătoasă cu Dumnezeu prin pocăință și naștere din nou.

Aproximativ cealaltă **jumătate a pasajelor biblice tratează tema mântuirii veșnice promise** de Dumnezeu urmașilor lui Isus, când credincioșii vor ajunge de la credință la vedere și vor intra în slava veșnică.

Aproximativ un **sfert din toate pasajele biblice** se referă la o **posibilă pierdere a relației cu Dumnezeu și a mântuirii pe calea către cer a credincioșilor adevărați**, care nu vor ajunge acolo după ce viața lor va fi dezvăluită în judecata finală a lui Dumnezeu.

Aproximativ **10%** din toate pasajele biblice se referă la **răsplata credincioșilor** în ceruri **sau la rangul** pe care îl vor avea în ceruri.

Cauzele stărilor de mântuire

Distribuția cauzelor pentru acceptarea sau neacceptarea de către Dumnezeu în eternitate – fără a fi atribuite unui subiect special – este următoarea:

Aproximativ **10%** din pasajele biblice din Noul Testament care se referă la eternitate și la mântuirea noastră actuală sau eternă fac **referire la alegerea lui Dumnezeu (57%) și la chemarea (43%)**.

Aproximativ **40%** din pasajele biblice menționează ca cauză a evenimentului respectiv **harul (2/3) și credințioșia (1/3) lui Dumnezeu**.

Aproximativ **o treime** din toate pasajele biblice se referă la **credința inițială mântuitoare**, pentru a intra într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu.

Aproximativ **două treimi** din toate pasajele biblice se referă la **credința continuă** după credința inițială, **care se exprimă în fapte de credință** pe calea către eternitate.

Este clar:

Pierderea și condamnarea sunt un **subiect important** în Noul Testament (33 %), dar **și mai important este mântuirea pe care Dumnezeu vrea să o ofere** unei lumi pierdute în această viață (53 %).

Dar **Dumnezeu acordă** aproape **la fel de multă atenție (47 %) obținerii mântuirii veșnice a celor care sunt acum mântuiți.**

Da, modul în care noi, ca oameni, putem intra într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu este la fel de important pentru Dumnezeu, din punctul de vedere al frecvenței mențiunilor, ca și domeniul important al mântuirii, modul în care noi, cei mântuiți acum, putem ajunge în cele din urmă în cer.

Dumnezeu este cel care acționează în orice fel de mântuire – acest lucru **este clar în jumătate din toate pasajele biblice** (40% harul și credincioșia lui Dumnezeu +10% alegerea și chemarea lui Dumnezeu).

Însă acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu asupra noastră, a oamenilor, include **credința ca element esențial** (33% credință inițială +67% credință continuă, care se exprimă în fapte), astfel încât **orice fel de mântuire este indisolubil legată de credința din partea noastră.** Rămâne de văzut dacă această credință este doar un dar de la Dumnezeu, o acțiune a lui Dumnezeu sau și ceva ce Dumnezeu cere de la noi ca o condiție prealabilă pentru mântuire.

Un număr îngrijorător de mare de pasaje biblice (aproximativ **25%**) se referă la **posibila pierdere a mântuirii celor care, prin credința inițială, au ajuns la o relație perfectă cu Dumnezeu.** Aceste pasaje nu se referă în mod expres la cei care nu s-au convertit în realitate, dar se consideră convertiți, ci la cei care au avut odată un început bun cu Isus. Ceilalți, care în realitate nu au intrat niciodată într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu, sunt menționați în pasajele biblice ca fiind „pierduți și condamnați”.

Este remarcabil faptul că **Dumnezeu acordă credinței noastre continue după convertire aproximativ de două ori mai multă atenție decât credinței noastre inițiale, care a dus la convertirea și mântuirea noastră actuală.** Credința noastră continuă în El este foarte importantă pentru Dumnezeu!

Isus a subliniat în repetate rânduri că nu ar trebui să ne preocupe atât de mult rangul nostru în ceruri, ci ar trebui să ne slujim pe noi înșine și pe ceilalți aici, pe pământ. Prin urmare, **pasajele biblice referitoare la**

răsplata și rangul nostru ulterior în ceruri se limitează, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, la **aproximativ 10%**, ceea ce este important, dar modest.

Rezumatul contextului

Pierderea și condamnarea sunt un **subiect important** în Noul Testament (33%). Cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu cred în Evanghelia oferită în mod variat în dragostea lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră temporară și veșnică vor fi pierduți și condamnați.

Mântuirea pe care Dumnezeu vrea să o ofere unei lumi pierdute în această viață apare în 53% din toate pasajele biblice referitoare la mântuire.

Există o **legătură aproape 1:1 între mântuirea veșnică și credința continuă, care se exprimă în fapte de credință**.

Următoarea valoare cea mai mare, dar aproape la jumătate, cu 46 %, revine „harului / credințioșiei lui Dumnezeu” și arată unde **se află sursa acestor fapte ale credinței continue**: la **Dumnezeu însuși**, care face posibilă, susține, protejează și încurajează această credință.

Există o altă **legătură strânsă, aproape 1:1**, între „**pierderea mântuirii**” considerată separat și „**credința continuă / faptele credinței continue**”. Dumnezeu ne arată foarte clar în Cuvântul Său că „faptele credinței” continue, respectiv credința continuă pusă în practică, sunt indispensabile pentru obținerea mântuirii noastre veșnice.

Dacă luăm în considerare doar **răsplata și rangul nostru în ceruri**, există o **legătură** maximă, așa cum era de așteptat, cu **faptele noastre de credință continue**, de 79%. În ceruri vom culege ceea ce semănăm în această viață prin respectarea și împlinirea voinței lui Dumnezeu.

Dacă ne uităm doar la pasajele biblice despre **alegerea și chemarea** lui Dumnezeu, există o legătură puternică și aproximativ egală cu **mântuirea de acum**, precum și cu **mântuirea veșnică** (ambele 66-67%). Din aceasta reiese clar că atât convertirea noastră inițială, cât și mântuirea noastră ulterioară depind de acțiunea lui Dumnezeu de chemare și alegere și că, în cele din urmă, nu putem atribui mântuirea

noastră actuală și veșnică nouă înșine, ci lui Dumnezeu, fără de care niciun om din lume nu poate lua ceva la care Dumnezeu nu l-a chemat și ales.

Și totuși, Dumnezeu ne leagă de lucrarea Sa mântuitoare prin ființa, natura și voința noastră. Pentru că următoarea legătură, aproape la fel de mare, dintre „**alegere și chemare**” există, la rândul ei, cu „**credința continuă / faptele credinței continue**” (65%). Chemarea și alegerea lui Dumnezeu au întotdeauna misiuni și efecte foarte specifice. Și acestea sunt mai întâi convertirea noastră și apoi faptele credinței continue.

S-ar putea crede că faptele credinței continue sunt complet excluse în cazul celor aleși. Exact opusul este adevărat. **Cea mai mare legătură există între alegerea lui Dumnezeu și faptele credinței continue (70%).** Cel care este ales de Dumnezeu trebuie să-L urmeze pe Dumnezeu și să ducă pur și simplu o viață marcată de fapte ale credinței continue, pentru că alegerea lui Dumnezeu nu va fi niciodată fără consecințe.

Suntem chemați să punem în practică credința noastră pe calea către cer pentru a moșteni cu adevărat viața veșnică – și, în cele din urmă, putem face acest lucru numai prin harul și credințioșia lui Dumnezeu.

„**Credința inițială**” este, desigur, legată aproape 1:1 de „**mântuirea acum**” cu 86%. Putem fi mântuiți numai și numai **prin harul lui Dumnezeu și din credință**.

Dacă ne uităm **doar la harul lui Dumnezeu**, acesta vizează în primul rând mântuirea noastră acum (83%) prin credința inițială (70%). Da, numai prin har suntem mântuiți la convertirea noastră, și asta prin credință, care este un dar al lui Dumnezeu.

Iar credința inițială adevărată are efecte. **Dumnezeu, în harul și credințioșia Sa (64 %), îi însoțește** pe cei care au devenit **copiii Săi** prin credință pe calea lor spre cer, ceea **ce are ca rezultat continuarea credinței și a faptelor credinței (59 %)**.

Dacă ne concentrăm atenția în principal asupra **credințioșiei lui Dumnezeu**, atunci în **prim-plan** se află în principal **credința continuă în lucrările Sale (78%)**. Credințioșia lui Dumnezeu ne permite nouă, celor

mântuiți, să trăim așa cum dorește El – iar rezultatul va fi mântuirea veșnică (69%).

În ceea ce privește tema pierderii posibile a mântuirii, se remarcă faptul că există o relație absolută 1:1 cu credința continuă sau cu faptele credinței continue. Dacă există o pierdere a mântuirii, aceasta trebuie căutată și găsită în primul rând aici. Cine nu-L mai urmează activ pe Isus cu credință își pierde mântuirea – iar privirea martorilor biblici se îndreaptă adesea (71 %), dar nu întotdeauna, către eternitatea ulterioară, care este automat afectată de aceasta.

Mântuirea veșnică este legată 100% de alegere/chemare.

Cel care este mântuit veșnic a fost chemat și ales în prealabil de Dumnezeu, asta este cel puțin ceea ce se poate spune. Dar de la Isus știm că nu toți cei chemați vor intra în cer. Care ar putea fi motivul? Cu siguranță nu din cauza unei lipse a harului și a credincioșiei lui Dumnezeu, cu 63% de legătură. În aceeași măsură (63%), faptele de credință continue sunt legate de mântuirea veșnică și chemare. Acest lucru arată două lucruri. **Cei care ajung în cer au fost, pe de o parte, chemați și aleși (100%).** Pe de altă parte, harul și credincioșia lui Dumnezeu joacă un rol la fel de important în ajungerea în cer ca și lucrările credinței continue – da, primul pare să facă posibil al doilea. **Pentru că harul și credincioșia lui Dumnezeu stau într-adevăr într-o relație impresionantă de 1:1 de 100% cu mântuirea veșnică.**

Este uimitor că **mântuirea noastră ACUM este legată 100% de faptele credinței continue.** Dar acesta este scopul mântuirii noastre acum: ca noi să-L cinstim pe Dumnezeu – prin relația noastră de credință și iubire față de El – de acum înainte cu viața noastră.

Mântuirea ACUM, legată de alegere/chemare, este legată cu aceeași intensitate de toate celelalte domenii importante:

- Credința inițială
- lucrări continue ale credinței:
- Harul și credincioșia lui Dumnezeu
- mântuirea veșnică

Toate acestea sunt necesare pe calea către cer.

2.3 Iubit și mântuit ACUM – păstrat VEȘNIC: Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament

Analiza celor 27 de cărți ale Noului Testament arată o uniformitate remarcabilă în afirmațiile despre dragostea lui Dumnezeu, mântuirea în prezent, semnificația fricii de Dumnezeu și condițiile pentru mântuirea veșnică. 26 din 27 de cărți tratează toate cele trei aspecte: dragostea lui Dumnezeu, mântuirea prin credință, necesitatea unei frici sănătoase de Dumnezeu și calea către mântuirea veșnică. Această concordanță mărturisește în mod impresionant inspirația divină a Scripturii și subliniază mesajul central al Noului Testament.

Evangheliile

Cele patru Evanghelii (Matei, Marcu, Luca, Ioan) subliniază în mod constant dragostea lui Dumnezeu, așa cum se manifestă ea în Isus Hristos. Ele arată că mântuirea prezentă se realizează prin pocăință, credință și acceptarea harului lui Dumnezeu. În același timp, ele avertizează împotriva unei vieți fără frica de Dumnezeu și încurajează un stil de viață caracterizat de sfințenie și ascultare. Toate Evangheliile subliniază că mântuirea veșnică depinde de credincioșia față de Hristos și necesită o urmărire consecventă.

Scrisorile

Scrisorile apostolilor, în special cele ale lui Pavel, preiau temele Evangheliilor și le aprofundează. Ele clarifică faptul că iubirea lui Dumnezeu este fundamentul mântuirii, dar și că mântuirea trebuie păstrată prin credință. Frica de Dumnezeu este descrisă ca fiind esențială pentru o viață în urma lui Hristos. Scrisorile subliniază că viața veșnică nu este doar un dar, ci și un scop care se atinge prin perseverență, ascultare și credincioșie. Diferențele se manifestă în punctele centrale: în timp ce, de exemplu, scrisorile către corinteni subliniază în mod avertizator pericolul supraestimării de sine, scrisoarea către romani se concentrează pe îndreptățirea numai prin credință, dar faptele ca rod al unei vieți cu adevărat reînnoite ().

Apocalipsa

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, rezumă temele centrale ale Noului Testament într-un cadru escatologic. Ea îndeamnă insistent la frica de Dumnezeu și arată consecințele unei vieți în păcat, până la pierderea mântuirii. În același timp, dragostea lui Dumnezeu devine vizibilă prin mântuirea finală a credincioșilor care biruiesc și rămân credincioși. Apocalipsa subliniază că mântuirea veșnică necesită o viață activă și victorioasă în credință.

3 Mântuirea și posibila pierdere a mântuirii: Învățăături transversale ale Noului Testament

3.1 Calea Duhului și urmarea lui Hristos spre mântuirea veșnică

Analiza învățăturilor din Noul Testament confirmă rezultatele obținute până acum:

Credința în Isus Hristos este o cale lungă și plină de provocări, care ne conduce la cununa victoriei vieții veșnice. Această cale nu necesită doar un început bun, ci și perseverență și răbdare constante. Prin ajutorul supranatural al lui Dumnezeu, pe care ni-l dă Duhul Sfânt, suntem capabili să depășim provocările credinței și să atingem țelul. Temele principale sunt:

Iubirea copleșitoare a lui Dumnezeu ca motivație

Dragostea lui Dumnezeu, pe care o întâlnim în convertire, este fundamentul credinței noastre. Ea ne oferă iertarea păcatelor și ne motivează să continuăm pe calea credinței. Chiar dacă ne poticnim și cădem, știm că putem veni oricând la Dumnezeu pentru a fi curățiți. Dragostea și harul nemăsurat al lui Dumnezeu sunt motivația noastră pentru a alerga cu credincioșie până la sfârșit.

Duhul Sfânt, pe care l-am primit la nașterea din nou, este sursa noastră zilnică de putere. Prin El suntem în stare să rămânem credincioși pe calea credinței.

Hărnicie, perseverență și răbdare: calea către țintă

O viață în credință necesită răbdare, perseverență și disciplină. Suntem chemați să perseverăm și să rămânem tari în vremuri dificile. Cei care îndură cu răbdare încercările și se dovedesc demni vor fi răsplătiți în cele din urmă cu viața veșnică, așa cum Dumnezeu a promis celor care Îl iubesc. Această perseverență ne ajută să terminăm cursa până la țintă și să primim cununa biruinței.

Moartea ispășitoare a lui Isus și învierea Sa

Moartea lui Isus pe cruce și învierea Lui după trei zile sunt temelia credinței creștine. Prin această moarte ispășitoare în locul nostru, suntem împăcați cu Dumnezeu și primim iertarea păcatelor noastre. Credința în Isus, care a murit și a înviat pentru noi, este temelia pe care ne clădim viața.

Roade pentru Dumnezeu: un criteriu pentru mântuirea adevărată

Mântuirea adevărată se manifestă în roadele pe care le aducem lui Dumnezeu. Isus a spus în : Cine trăiește în strânsă legătură cu Hristos va duce o viață rodnică, deoarece își trage puterea din această legătură. Această roadă este consecința firească a unei vieți mântuite și se manifestă în fapte bune și în slujirea altora.

Iubirea frățească și iertarea: fundamentul vieții în comunitate

O altă caracteristică a unei vieți creștine fidele este dragostea față de frații și surorile în credință. Isus ne cere să ne iubim unii pe alții, „ ” așa cum El ne iubește pe noi. Dragostea reciprocă între credincioși este o caracteristică centrală a uceniciei – ea trebuie să fie la fel de puternică precum dragostea lui Hristos. Această dragoste se manifestă în disponibilitatea de a ierta și de a ne încuraja reciproc.

Smerenia și iubirea față de Dumnezeu: condiție pentru ucenicie

Urmarea lui Isus necesită smerenie. Isus a învățat că cei mai mari în Împărăția lui Dumnezeu sunt cei smeriți. Adevărata măreție nu se manifestă în stăpânirea asupra altora, ci în slujire și în disponibilitatea de a ne dedica altora. Această smerenie se manifestă în disponibilitatea de a sluji cu dragoste lui Dumnezeu și altora.

Iubirea față de Dumnezeu trebuie să fie cea mai mare iubire din viața noastră. Ea este temelia urmării noastre și a vieții noastre în ascultare de poruncile Lui.

Relația cu banii și puritatea sexuală

Gestionarea banilor necesită să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât banii. Isus ne înțelege: un om nu poate urmări două scopuri opuse – el va fi întotdeauna mai atras de unul decât de celălalt. Suntem chemați să gestionăm banii în mod responsabil și să-i folosim ca un instrument pe care Dumnezeu ni l-a încredințat pentru a-l zidi Împărăția.

Puritatea sexuală este, de asemenea, o componentă centrală a vieții creștine. Dumnezeu ne spune că trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt și că trebuie să evităm păcatul sexual pentru a ne păstra puritatea.

Păstrarea unei conștiințe nevinovate

Este esențial să păstrăm o conștiință curată, deoarece conștiința noastră este un etalon interior pentru comportamentul nostru. În se spune: O credință fermă și o conștiință curată sunt indisolubil legate între ele, deoarece ne ajută să trăim în armonie cu adevărul. O conștiință curată ne ajută să trăim în adevăr și să fim ascultători față de Dumnezeu.

Importanța misiunii și evanghelizării

Un om mântuit are misiunea de a vesti Evanghelia. În Isus ne dă misiunea misionară: Misiunea de a transmite credința se aplică tuturor

urmașilor lui Hristos – ei trebuie să-i conducă pe alții în comuniunea cu Dumnezeu. Fiecare credincios este chemat să răspândească Evanghelia și să-i ajute pe alții să ajungă, de asemenea, la credința în Isus.

Curățirea continuă prin harul lui Dumnezeu

Chiar dacă rămânem credincioși, vom continua să greșim. Dar în toate acestea, trebuie să știm că dragostea și harul lui Dumnezeu ne stau la dispoziție în orice moment. Dumnezeu rămâne credincios și drept – cine vine la El și își mărturisește păcatele și greșelile, primește iertare și curățire. Putem veni mereu la Dumnezeu și să fim curățiți – nu pentru că merităm, ci pentru că Dumnezeu ne iartă.

Romani 2, 6-7 Slt

[Dumnezeu] 6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale: 7 celor care, cu stăruință, fac binele, căutând slava, cinstea și viața veșnică.

1 Timotei 2:14-15 F

[dar vor fi mântuiți dacă] rămân în credință și în dragoste și duc o viață sfințită, cu cumpătate/cuviințioșie.

Iacov 1, 12 Slt

12 Fericit este omul care îndură încercarea; căci, după ce a fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.

1 Ioan 1, 9 Slt

Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

1 Petru 5, 2-4 Slt

[Avertisment către bătrâni] 2 Păstoriți turma lui Dumnezeu care vă este încredințată, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nu pentru un câștig rușinos, ci din devotament, 3 nu ca stăpâni peste cei încredințați vouă, ci fiind exemple pentru turmă. 4 Atunci, când se va arăta Păstorul cel mare, veți primi cununa care nu se ofilește.

Apocalipsa 3:11 Slt

11 Iată, vin curând; ține tare ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!

Apocalipsa 2:10 Slt

10 Nu te teme de nimic din ceea ce vei suferi! Iată, diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți încercați, și veți avea necazuri zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții!

3.2 Calea „cărnii” departe de mântuire, spre judecată și pierzare

O privire de ansamblu asupra căii „cărnii” care duce de la mântuire spre judecată și pierzare arată:

Harul lui Dumnezeu – un dar care nu trebuie disprețuit

Dumnezeu ne-a chemat în dragostea Sa nemăsurată și ne-a mântuit prin Isus Hristos din har pur. Dar acest har nu este o scutire pentru a rămâne într-o viață a cărnii. Cine se dedă păcatului, iubește lumea sau diluează Evanghelia, nu numai că disprețuiește dragostea lui Dumnezeu, ci abuzează de ea și își pune în pericol propria mântuire. Adevărații ucenici ai lui Isus rămân în harul Său, se țin de El și se lasă transformați de Duhul Său.

Pericolul mortal de a uita harul lui Dumnezeu

Credința și slujirea noastră pentru Hristos nu sunt în zadar – atâta timp cât rămânem credincioși. Dar cine se îndepărtează de Evanghelia adevărată sau duce o viață fără pocăință, primește în zadar harul lui Dumnezeu. Scriptura ne avertizează cu insistență să nu uităm dragostea și harul lui Dumnezeu și să nu cădem din nou în faptele cărnii. O credință fără curățire și sfințire continuă este moartă.

Cel care se dedă în mod conștient păcatului și nu se pocăiește arată că nu prețuiește harul lui Dumnezeu. Isus ne-a mântuit, dar El se așteaptă ca noi să rămânem în El și cu El. Cel care nu se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu, ci alege calea cărnii, respinge în cele din urmă iubirea care l-a mântuit odată.

Avertismentul serios: căldimea și păcatul conștient ne separă de Dumnezeu

Este posibil să începi cu Isus, dar să nu atingi ținta. Cine devine căldicel și nu se pocăiește, va fi scuipat de Isus. Urmarea lui Isus necesită vigilență și statornicie, mai ales în vremuri de încercare. Cine se întoarce spre lume, o urmează și ignoră poruncile lui Dumnezeu, disprețuiește iubirea prin care a fost mântuit și își riscă mântuirea.

Păcatul conștient și continuu este deosebit de mortal. Cine nu este dispus să rupă cu vechea sa viață, cine îl împinge pe Dumnezeu și poruncile Lui în plan secund, va descoperi într-o zi că s-a îndepărtat de harul lui Dumnezeu. Iubirea care l-a mântuit odată a fost disprețuită și, în final, abuzată. Isus nu are părtaşie cu cei care trăiesc în rebeliune conștientă împotriva Lui.

Adevărata răsplată: o viață pentru Dumnezeu și nu pentru sine

Dumnezeu îi răsplătește pe cei care trăiesc din dragoste pentru El și rămân în voia Lui. Cine își folosește talentele pentru Domnul, rămâne statornic în suferință și slujește cu altruism, va primi o mare răsplată în ceruri. Dar cine acționează doar pentru propria recunoaștere sau nu folosește posibilitățile date de Dumnezeu, nu numai că nu va primi nicio răsplată, ci își va pierde viața veșnică.

Adevărații ucenici ai lui Isus înțeleg că viața lor nu le aparține lor, ci lui Dumnezeu. Cine se lasă din nou prins în poftele lumii nu numai că acționează împotriva poruncilor lui Dumnezeu, ci arată că nu mai cinstește dragostea lui Dumnezeu. O viață trăită pentru sine este o viață împotriva lui Dumnezeu.

Distrugerea prin viața trupească

Dumnezeu ne-a reînnoit în Hristos, dar carnea rămâne un dușman care vrea să ne tragă înapoi. Cine cedează cărnii, cine pune poftele sale mai presus de Dumnezeu, va muri spiritual. Biblia arată clar că cei care trăiesc după carne nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Deci, cine se hotărăște în mod conștient împotriva Duhului lui Dumnezeu nu numai

că respinge călăuzirea Lui, ci și batjocorește harul care l-a mântuit odată.

Isus se așteaptă ca noi să ne luăm crucea în fiecare zi, să ne lepădăm de noi înșine și să-L urmăm. Cine alege în schimb o viață a cărnii, uită iubirea nemăsurată care l-a mântuit odată și, în final, o abuzează, folosind-o în scopuri proprii.

Pericolul seducției și al evangheliei false

O evanghelie falsă ucide. Numai evanghelia pură și nealterată a lui Isus Hristos duce la viață. Cine se lasă sedus de învățături eronate sau filosofii lumești se va îndepărta de Dumnezeu. Este deosebit de periculos să diluezi evanghelia și să ignori sfințenia lui Dumnezeu ren. O evanghelie fără pocăință, fără sfințire și fără ascultare față de Hristos nu este o evanghelie. Cine se agață de altceva, nesocotește adevărul și se pierde.

Iubirea pentru lume duce la pierzare

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Cine iubește lumea pierde viața veșnică. Scriptura ne avertizează insistent să nu ne lăsăm cuprinși de poftele acestei lumi. Lăcomia, setea de faimă, confortul și realizarea de sine sunt capcane înșelătoare care ne distrag atenția de la Dumnezeu. Cine pune aceste lucruri mai presus de Isus, disprețuiește iubirea care l-a mântuit odată și va pieri odată cu lumea.

Mulți încep cu Hristos, dar grijile acestei lumi le sufocă credința. Ispitele vieții, goana după posesiuni și dorința de recunoaștere îi fac pe mulți să piardă din vedere adevăratul tezaur. Dar, în final, contează un singur lucru: cine rămâne credincios până la sfârșit va fi mântuit.

Har și restaurare – inima lui Dumnezeu pentru copiii Săi

Calea noastră de urmărire nu se învâрте în jurul perfecțiunii fără păcat, ci în jurul mării noastre linii de viață. Fiecare zi ne oferă posibilitatea de a ne lăsa curățiți de Dumnezeu – de lucrurile care îl întristează, dar care nu afectează mântuirea noastră în Hristos. Dar chiar și atunci când ne

îndepărtăm atât de mult de Dumnezeu încât, asemenea fiului risipitor sau oii rătăcite, părăsim locul sigur al tatălui sau al păstorului cel bun, dragostea Lui rămâne neschimbată. El așteaptă cu mare bucurie să ne primească înapoi și să ne restaureze complet. Harul Lui nu este o scutire de la păcat, dar este inepuizabil pentru oricine se întoarce cu pocăință.

Concluzie: rămâneți vigilenți și cinstiți dragostea lui Dumnezeu

Viața noastră este un dar al lui Dumnezeu, cumpărat cu sângele lui Isus. Nu trebuie să disprețuim dragostea Lui, abandonându-ne păcatului sau alegând calea cărnii. Cine se hotărăște împotriva lui Dumnezeu, abuzează de harul care l-a mântuit odată și își pune în pericol viitorul veșnic.

Dar harul lui Dumnezeu rămâne mai mare decât eșecurile noastre. Cine a apucat pe căi greșite se poate întoarce oricând la El. Așa cum tatăl l-a primit pe fiul pierdut, tot așa Dumnezeu îi primește cu bucurie pe toți cei care se întorc cu pocăință la El.

De aceea, rămânem vigilenți, ne ținem strâns de Hristos și îl iubim pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva. Numai cel care rămâne credincios până la sfârșit va primi cununa vieții. Căci dragostea lui Dumnezeu este credincioasă – dar ea cere de la noi să îi rămânem credincioși.

4 Răsplata și rangul în cer

Răsplata în cer este rezervată exclusiv celor care au fost mântuiți prin harul lui Isus Hristos. Ei au viața veșnică de la început.

Cei nemântuiți nu numai că se pierd, ci și acumulează mânia veșnică prin păcatele lor. Intensitatea comportamentului lor greșit determină măsura răsplății lor negative în veșnicie.

Pentru cei mântuiți prin har, care trăiesc cu și pentru Hristos, se aplică următoarea regulă:

Viața veșnică este răsplata pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu și arată această iubire prin viața și slujirea lor pentru el. Motivele noastre

interioare sunt decisive în acest sens. Tot ceea ce facem din iubire și pentru slava lui Dumnezeu va fi răsplătit de el.

O răsplată mare în viața veșnică vor primi credincioșii care își folosesc talentele cu generozitate și credincioșie pentru Dumnezeu, pentru suferințele îndurate pentru Hristos sau pentru dreptate și pentru iubirea față de dușmani. Acțiunile care sunt făcute mai ales pentru propria recunoaștere și nu pentru Domnul nu aduc însă nicio răsplată.

Da, putem dori să fim mari în Împărăția cerurilor, dar calea către aceasta este SĂ SLUJIM, să facem noi înșine ceea ce spunem și învățăm și să suferim pentru Hristos. Și totuși, putem fi complet relaxați și nu trebuie să ne implicăm în aparente lupte pentru putere pe . Ierarhia din ceruri va fi, în final, așa cum a prevăzut-o Tatăl din ceruri.

Cine nu face nimic din posibilitățile date de Dumnezeu pentru Domnul, nu numai că nu va primi răsplată, ci va pierde și viața veșnică și va suferi aceeași soartă ca și necredincioșii. Chiar și cel care, deși slujește lui Dumnezeu, se slujește mai mult pe sine decât pe Dumnezeu, nu este sau nu va fi mântuit.

Romani 2:6-8 Slt

[Dumnezeu] 6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale: 7 celor care, cu stăruință, fac binele, căutând slava, cinstea și viața veșnică; 8 dar celor care sunt egoiști și neascultători de adevăr, ci ascultători de nedreptate, mânia și furia!

2 Corinteni 9:6 Meng

6 Cine seamănă puțin, va secera puțin, iar cine seamănă mult, va secera mult.

Mt 6, 1 Meng

1 Aveți grijă să nu vă exercitați dreptatea înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri!

Col 3, 23-25 Slt

23 Și tot ce faceți, faceți din inimă, ca pentru Domnul și nu pentru oameni, 24 știind că veți primi de la Domnul moștenirea ca răsplată,

pentru că slujiți lui Hristos, Domnul! 25 Dar cine face rău va primi răul pe care l-a făcut, și nu se face diferență între persoane.

Lc 6, 22-23 + 35 Meng

Iubiți-vă dușmanii, faceți bine și împrumutați fără să așteptați nimic în schimb! Atunci răsplata voastră va fi mare.

Romani 2, 4-7; Luca 19, 16-19; Matei 25, 25-30; 2 Corinteni 9, 6; Matei 6, 1; Matei 20, 20-28; 1 Corinteni 4, 5; Apocalipsa 22, 11-12; Lc 6, 22-23 + 35; Col 3, 23-25; 1 Cor 3, 11-15; Mt 7, 21-23; Mt 5, 19

5 Păstrarea mea pe calea mântuirii către mântuirea veșnică

Dumnezeu, în mila și credincioșia Sa, are grijă de păstrarea noastră pe calea mântuirii veșnice. Și cine îl urmează pe Isus și apelează la harul (mijloacele harului) său va ajunge cu siguranță la mântuirea veșnică.

Păstrarea de către Dumnezeu

Păstrarea noastră pe calea mântuirii către mântuirea veșnică

Ce Dumnezeu minunat! Mântuirea noastră nu este opera noastră – ea se află în mâinile Lui. El ne ține strâns, ne călăuzește și ne păzește până la țintă.

Filipeni 1:6 Slt

Sunt la fel de convins că Cel care a început în voi o lucrare bună o va și desăvârși până în ziua lui Isus Hristos.

Dumnezeu este Păzitorul nostru

Dumnezeu însuși se asigură că rămânem pe calea mântuirii. Nimeni nu ne poate despărți de El: Ioan 10, 29. Mâna Lui ne ține în siguranță!

Harul ne poartă

Mântuirea noastră este har – ea a început cu dragostea lui Dumnezeu și va rămâne până la sfârșit: Ef 2, 8.

Isus ne apără

Nu suntem singuri – Marele nostru Preot trăiește pentru a ne apăra: Evrei 7, 25. El luptă pentru noi!

Fidelitatea lui Dumnezeu ne ține pe picioare

El rămâne credincios, chiar și când noi ne clatinăm: 2 Tesaloniceni 3:3; 2 Timotei 2:13.

Dumnezeu folosește provocările pentru a ne întări

Vremurile dificile nu sunt o pedeapsă, ci un semn al iubirii Sale: Evrei 12:6.

El ne duce în siguranță la țintă!

Romani 8:38-39 SlT

Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, 39 nici cele de sus, nici cele de jos, nici vreo altă făptură nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

El ne-a echipat cu tot ce avem nevoie pentru a rămâne credincioși. Cine se ține de El va ajunge cu siguranță la țintă.

2 Petru 1:3 SlT

Căci natura Sa divină ne-a dăruit tot ce este necesar pentru viață și evlavie, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa.

Păstrarea prin Biserica lui Hristos

Dumnezeu nu ne-a chemat să fim luptători singuratici, ci membri ai unui singur trup, Biserica lui Hristos. Prin încurajare, îndemn, îndrumare spirituală și veghere comună, Biserica ne ajută să rămânem pe calea mântuirii. Cine se îndepărtează de Biserică se expune pericolului de a se

răci spiritual și de a se îndepărta de credință. Dumnezeu ne păzește prin faptul că ne ancorăm în comunitatea sfinților.

Evrei 10, 25 Slt

Să nu părăsim adunarea noastră, cum obișnuiesc unii să facă, ci să ne încurajăm unii pe alții, cu atât mai mult cu cât vedeți că se apropie ziua!

Păstrarea prin încurajare și avertizare

Nimeni nu poate parcurge singur calea credinței – avem nevoie de frați și surori care să ne încurajeze, dar și să ne mustre când ne poticnim . O biserică sănătoasă este un loc de corectare și întărire reciprocă. Fără muștrare și îndreptare plină de dragoste, individul devine orb la propriile greșeli și își pune în pericol parcursul. Dumnezeu se folosește de frați și surori pentru a ne păstra credincioși.

1 Tesaloniceni 5:11 Slt

De aceea, muștrați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, așa cum faceți deja!

Păstrarea prin mângâiere și încurajare în vremuri grele

Când vin încercări și încercări, avem nevoie de frați și surori care să ne mângâie și să ne întărească în adevăr. Biserica este locul în care suntem încurajați să rămânem tari și să nu ne descurajăm. Prin părtășie și rugăciune suntem întăriți din nou pentru a rămâne neclintiți: 2 Corinteni 1:3-4

Ascultarea credinței ca mântuire pentru alții

Credința noastră nu ne influențează doar pe noi înșine, ci și pe ceilalți. Dacă cineva rămâne credincios, acest lucru poate duce la mântuirea altuia. Ca o lumină în întuneric, credința unui singur om îi ajută pe ceilalți să se îndrepte pe calea cea bună: Filipeni 1:14

Păstrarea prin disciplina bisericii – protecție împotriva rătăcirilor

O abordare dreaptă și plină de iubire a păcatului în cadrul comunității îi protejează pe credincioși de ispite. Cine trăiește în păcat conștient nu se pune în pericol doar pe sine, ci și pe ceilalți. Disciplina comunitară servește la păstrarea purității credinței și la corectarea căilor greșite: 1 Corinteni 5, 12-13

Păstrarea prin vigilență reciprocă

Creștinii sunt chemați să aibă grijă unii de alții. Când adormim spiritual, avem nevoie de frați și surori care să ne trezească. Îndemnul reciproc ne ajută să rămânem credincioși și să nu ne abatem de la adevăr: Evrei 3, 13

Supunerea față de o conducere cu o mentalitate spirituală

Dumnezeu pune păstori și conducători care poartă responsabilitatea pentru biserică. Cine se supune unei conduceri spirituale, primește protecție, îndrumare și încurajare spirituală. Un conducător nu trebuie să domine, ci să slujească în Duhul lui Hristos: Evrei 13, 17

Păstrarea prin învățătură sănătoasă și învățători după Cuvântul lui Dumnezeu

Învățăturile false distrug credința. O biserică rămâne păzită dacă se ține de o învățătură sănătoasă, conformă cu Scriptura. Dumnezeu dă bisericii sale învățători care interpretează cu fidelitate Cuvântul Său și o păzesc de rătăcire: 2 Timotei 4:3-4

Păstrarea prin exemple bune

Învățăm cel mai mult din ceea ce vedem. Modelele bune din biserică ne ajută să rămânem credincioși. Cei care sunt maturi spiritual trebuie să dea un exemplu altora, pentru ca aceștia să poată crește în credință: 1 Corinteni 11:1

Concluzie: Biserica este instrumentul lui Dumnezeu pentru păstrare

Cei care se ancorează în biserica lui Hristos nu numai că rămân întăriți, ci și păstrați spiritual. Încurajarea, mustrarea, îndrumarea spirituală și învățătura sănătoasă ne ajută să rămânem pe calea mântuirii.

Efesenii 4:16 Slt

Din El, întregul trup, îmbinat și legat prin fiecare articulație care furnizează ceea ce este necesar, prin eficacitatea fiecărui membru, realizează creșterea trupului pentru zidirea sa în iubire.

Păstrarea Bisericii lui Hristos pe calea mântuirii spre veșnicie

Chemarea și desăvârșirea Bisericii ca mireasă a lui Hristos

Biserica lui Hristos este mireasa lui Isus Hristos, chemată de Dumnezeu, pe care El a pregătit-o pentru Sine, curată și fără prihană.

Efesenii 5:25-27 Slt

Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin baia de apă în Cuvânt, ca să o prezinte pe Sine ca o Biserică slăvită, fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.

Biserica în ansamblul ei, ca trup al lui Hristos pe pământ, nu va pieri NICIODATĂ, ci va ajunge la sfârșit la Hristos în ceruri, va moșteni Împărăția împreună cu El și va domni în veșnicie.

Mt 16, 18 Slt

Dar și eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.

Apocalipsa 19:7-8 Slt

Să ne bucurăm și să ne veselim și să-l dăm slavă, căci a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace cu pânză fină, curată și strălucitoare, căci pânza fină este neprihănirea sfinților.

Biserica locală a lui Isus – Urmărirea lui la răscruce

Dar cum stau lucrurile cu fiecare biserică locală în parte? Existența ei veșnică și viața ei spirituală nu sunt deloc garantate.

Isus cere sfințire și disciplină bisericească la nivelul bisericii locale, adică separarea de oricine rămâne nepocăit în păcat (Mt 18, 17; Lc 9, 60), pentru că altfel păcatul pătrunde întreaga biserică (1 Cor 5, 6-7). Mai mult, Isus arată în mod clar și fără echivoc care sunt consecințele atunci când o comunitate locală părăsește prima dragoste, nu păstrează învățătura curată și renunță la disciplina comunitară: moartea spirituală amenință, sfeșnicul va fi îndepărtat, iar comunitatea va fi în cele din urmă vomitată din gura Lui (Ap 2, 4-5; Ap 3, 16).

Apocalipsa 3, 1-2 Slt

1 Și îngerului bisericii din Sardes scrie: Așa vorbește Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: ai numele că ești viu, dar ești mort. 2 Trezește-te și întărește ce mai rămâne, care e pe cale să moară, căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu.

Apocalipsa 2, 4-5 Slt

Dar am împotriva ta că ai părăsit dragostea ta dintâi. Amintește-ți de unde ai căzut, pocăiește-te și fă lucrările dintâi. Dacă nu te vei pocăi, voi veni repede peste tine și voi muta sfeșnicul tău din locul lui.

Apocalipsa 3:16 Slt

Deci, pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.

Păstrarea bisericii locale pe calea mântuirii

a) Păstrarea de ispita unui evanghelie falsă

Chiar și primele biserici au avut de luptat cu ispitele. Pavel avertizează că o evanghelie falsă, care nu propovăduiește mântuirea adevărată prin Isus Hristos, poate corupe biserica.

Galateni 1:6-9 Meng

6 Mă mir că vă îndepărtați atât de repede de Cel care v-a chemat prin

harul lui Hristos și vă întoarceți la o altă veste a mântuirii, 7 când nu există altă (vestire a mântuirii); doar că sunt unii care vă tulbură și vor să răstălmăcească vestea mântuirii lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema! 9 Cum am spus mai înainte, repet și acum: „Dacă cineva vă vestește o altă Evanghelie decât cea pe care ați primit-o (de la mine), să fie anatema!”

Păstrarea: Bătrânii și conducătorii trebuie să vegheze asupra învățaturii mântuitoare, să o învețe fără denaturări și să o trăiască în mod exemplar. (Tit 1, 9)

b) Păstrarea de somnul spiritual și de căldicenie

Lenea spirituală este un pericol grav.

Apocalipsa 3:16 Slt S

o, pentru că ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.

Păstrarea: Biserica trebuie să fie vigilentă și să se păstreze în prima iubire (Apocalipsa 2:4-5).

c) Păstrarea de păcat și lipsa disciplinei în biserică

Păcatul din viața unor indivizi poate contamina întreaga biserică și o poate separa de Dumnezeu.

1 Corinteni 5:6-7 Slt

Nu este bine să vă lăudați! Nu știți că puțin aluat acru dospește toată plămădeala? De aceea, curățați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, fiindcă sunteți fără aluat. Căci și Paștele nostru, Hristos, a fost junghiat pentru noi.

Păstrarea: Sfințenia trăită și disciplina bisericească sunt necesare (2 Timotei 4, 2).

d) Păstrarea prin conducere spirituală

O conducere slabă este adesea începutul căderii.

Faptele Apostolilor 20, 28 Slt

Așadar, vegheați asupra voastră și asupra întregii turme, în care Duhul Sfânt v-a pus păstori, ca să păziți Biserica lui Dumnezeu, pe care El a câștigat-o prin sângele Său!

Păstrarea: Conducătorii trebuie să iubească Cuvântul și să trăiască în mod exemplar. (1 Timotei 3:1-7; 1 Timotei 4:16)

Concluzie

Biserica în ansamblu, cei care au biruit și au rămas credincioși lui Hristos, va dăinui în veșnicie. Dar fiecare biserică locală se află într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte. Vegherea, învățătura sănătoasă, disciplina bisericească și conducerea spirituală sunt cheile pentru ca biserica locală să rămână pe calea mântuirii în veșnicie.

Învățătură greșită: Chiar și primele biserici erau amenințate de evanghelii false. Pavel blestemă orice alt mesaj decât cel al harului în Hristos, deoarece acesta înseamnă moarte spirituală (Galateni 1:6-9). De aceea, bătrânii și conducătorii trebuie să vegheze asupra învățăturii mântuitoare și să o trăiască în mod exemplar în fața lui (Tit 1:9).

Lenea spirituală este la fel de periculoasă. O biserică leneșă va fi vomitată din gura lui Isus. De aceea, biserica trebuie să rămână vigilentă, să-și păstreze viața spirituală vie în Isus (Apocalipsa 2:4-5).

Păcatul unor indivizi pângărește întreaga biserică. Numai dacă biserica se curăță de acesta, ea rămâne pe calea vieții. Păcatul tolerat în mod continuu înseamnă deja moartea bisericii. De aceea, sfințenia și disciplina bisericească sunt necesare (2 Timotei 4:2).

Conducerea slabă sau ne-spirituală este adesea începutul căderii, la capătul căreia se află pieirea spirituală a întregii biserici. Conducătorii trebuie să iubească Cuvântul și să fie un exemplu (1 Corinteni 5:6-7; Faptele Apostolilor 20:28).

Biserica va dăinui, dar fiecare biserică locală se află într-o luptă spirituală. Vegherea, învățătura, disciplina bisericească și conducerea

spirituală sunt cheile pentru a rămâne pe calea mântuirii ca biserică a lui Hristos.

Biruința asupra încercărilor – rămânând neclintiți pe calea îngustă

Calea credinței nu este o plimbare ușoară – încercările, ispitele și rezistența fac parte din ea. Dar Dumnezeu ne dă tot ce avem nevoie pentru a rămâne statornici. Prin dragostea, bucuria, protecția și puterea Lui, putem fi biruitori.

1 Corinteni 10:13 Slt

Până acum ați fost afectați doar de ispite omenești; dar Dumnezeu este credincios și nu va permite să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, odată cu ispita, va crea și ieșirea, astfel încât să o puteți suporta.

Dragostea lui Dumnezeu este scutul nostru

Dragostea lui Dumnezeu este mai mult decât un sentiment – este cea mai puternică protecție a noastră. Cine rămâne în ea nu poate fi clintit, pentru că știe că nimic nu-l poate smulge din mâna lui Dumnezeu. Dragostea Lui ne poartă prin orice provocare.

Romani 8:39 Slt

Nici înălțimea, nici adâncimea, nici vreo altă creatură nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru!

Bucuria în Domnul este puterea noastră

În lume există multe griji, dar adevărata putere vine din bucuria în Domnul. Cine rămâne aproape de El, experimentează putere și statornicie supranaturale. Bucuria noastră nu depinde de circumstanțe, ci de El.

Neemia 8:10 Slt

Nu vă întristați, căci bucuria în Domnul este puterea voastră!

Nu vă temeți: nu reușim prin propria noastră putere, ci prin El!

Teama de a eșua îi împiedică pe mulți să trăiască cu curaj pentru Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu se așteaptă să rezistăm prin propria noastră putere – El însuși ne dă ceea ce avem nevoie. Cine se încrede în El va reuși!

Filipeni 4:13 Slt

Pot totul prin Cel care mă întărește, Hristos!

Păstrarea de mândria falsă și de condamnare

Adevărul și judecățile arogante asupra altora ne pot abate de la calea îngustă. Dumnezeu ne păzește dacă rămânem umili și ne îndreptăm privirea spre El, în loc să-i judecăm pe alții. El vede inima – și numai El judecă drept.

Iacov 4, 6 Slt

Dumnezeu se împotrivește celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

Biruința asupra vrăjmașului – Rezistența împotriva dușmanului

Diavolul vrea să ne doboare prin minciuni, frică și îndoieli. Dar cine se supune lui Dumnezeu și are încredere în El poate rezista. Nu luptăm singuri – Hristos a biruit deja!

Iacov 4, 7 Slt

Supuneți-vă deci lui Dumnezeu! Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de voi!

Rezumat:

Păstrarea mea pe calea mântuirii veșnice

Biserica în ansamblu, cei care au biruit și au rămas credincioși lui Hristos, va dăinui în veșnicie. Dar fiecare biserică locală se află într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte. Dragostea neîncetată față de Isus, vigilența, învățătura sănătoasă, disciplina bisericească și conducerea spirituală sunt cheile pentru ca biserica locală să rămână pe calea mântuirii spre veșnicie.

Dumnezeu ne păstrează ca membri ai lui Hristos pe calea noastră spre eternitate prin credințioșia și harul Său neclintit. Mântuirea noastră nu se bazează pe propriile noastre realizări, ci pe dragostea și jertfa lui Isus. El nu așteaptă perfecțiunea, ci o inimă care să-l rămână ascultătoare și să trăiască în apropierea Lui. Harul Său ne dă posibilitatea de a ne pocăi și ne îndreptează să rămânem statornici chiar și în vremuri dificile.

Dumnezeu folosește Cuvântul Său, rugăciunea, educația și liderii spirituali pentru a ne ține pe calea cea dreaptă. Cei care iau în serios Cuvântul Său și acționează în conformitate cu acesta se protejează de rău. Dar păstrarea nu se întâmplă automat – ea necesită dedicarea noastră activă. Vegherea spirituală, învățătura bună și musturarea sunt decisive. Lenea și neglijența ne pun în pericol mântuirea, în timp ce o viață trăită în sfântă evlavie ne conduce în siguranță la țintă.

Cel mai mare pericol constă în mândrie și păcatul continuu. Cine se bazează pe propriile realizări se îndepărtează de Dumnezeu. Dar adevărata iubire pentru Isus se manifestă într-o viață care are încredere în El și acționează după voia Lui. Păcatul trebuie combătut cu hotărâre, deoarece ne distruge integritatea spirituală. Cine se abandonează păcatului își pune în pericol relația cu Dumnezeu.

Suntem chemați să avem grijă unii de alții, să ne iubim și să ne întărim reciproc, pentru a ajunge împreună la slava veșnică. Pentru păstrarea bisericii este esențială formarea de lideri spirituali care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, îl păstrează și îl învață. Bătrânii și liderii au sarcina responsabilă de a veghea asupra învățăturii mântuitoare a singurei Evanghelii adevărate, de a o învăța și de a o trăi în mod exemplar. O biserică care se îndepărtează de esența Evangheliei adevărate și se îndreaptă, în cuvânt și faptă, către o evanghelie falsă, cade din harul lui Dumnezeu – așa cum au făcut-o aproape galatenii – și își pierde mântuirea. Astfel, vor exista biserici care, în aparență, vor părea încă biserica lui Isus, dar care, în realitate, sunt moarte și vor fi vomitate din gura lui Isus.

Disciplina bisericească poruncită de Isus servește vindecării și avertizării noastre. O biserică care o pune în aplicare cu atenție și credințioșie se ferește de judecata Domnului său și îi ajută pe cei musturați să rămână

pe calea către veșnicie. Însă protecția decisivă împotriva unor astfel de evoluții sau restaurarea după o cădere deja produsă constă în pocăință și întoarcere la adevăratul Evanghelie al harului lui Dumnezeu în Isus Hristos. Aceasta include o atitudine de frică de Dumnezeu, care evită păcatul, aroganța și căutarea propriilor lucruri înalte. În schimb, este important să redescoperim prima dragoste pentru Isus și să ne orientăm propria viață spre dedicarea față de El. Conducătorii păcătoși și frații și surorile în credință trebuie conduși la întoarcere cu dragoste, prin muștrare și discursuri clare, astfel încât biserica, ca trup al lui Hristos, să rămână păstrată în adevăr, puritate și credincioșie.

Fidelitatea lui Dumnezeu este siguranța noastră. El nu ne lasă să fim încercați peste puterile noastre și ne dă posibilitatea să ne pocăim. La fel ca în , El ne îndeamnă să fim vigilenți, să ne rugăm și să așteptăm în mod activ revenirea Sa. Cei care rămân aproape de El experimentează harul Său protector într-un mod special.

Lupta spirituală este reală. Dușmanul încearcă să ne submineze credința și astfel să ne aducă la moarte spirituală. Dar prin Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciune și smerenie putem rezista atacurilor lui. Armura lui Dumnezeu ne protejează, în timp ce rugăciunea ne ține aproape de Hristos.

În cele din urmă, ocrotirea lui Dumnezeu și devotamentul nostru merg mână în mână. Mântuirea noastră se bazează pe dragostea și credincioșia Lui, dar depinde de noi să rămânem în El, să ne lăsăm curățiți și să păstrăm Cuvântul Lui. Cei care rămân în Isus, Îl urmează și ascultă vocea Lui vor ajunge cu siguranță la țintă – în slava veșniciei.

6 Limitele mântuirii

1. Limitele mântuirii și iubirea neschimbătoare a lui Dumnezeu

Mântuirea este un dar al lui Dumnezeu, care se bazează pe iubirea Sa. El nu dorește ca cineva să se piardă (2 Petru 3:9), ci ca toți să se pocăiască și să găsească viața veșnică. Cu toate acestea, este responsabilitatea fiecăruia să rămână pe calea îngustă a vieții.

- **Păcatele verbale și consecințele lor:** chiar dacă cuvintele nechibzuite pot întrista Duhul Sfânt, Dumnezeu rămâne în credincioșia Sa gata să ierte (1 Ioan 1, 9).
- **Pierderea mântuirii prin apostazia conștientă:** Cine rămâne împietrit în mod permanent își riscă mântuirea – dar mâna lui Dumnezeu rămâne întinsă atâta timp cât cineva este dispus să se pocăiască.
- **El rămâne credincios:** chiar dacă noi suntem necredincioși, El rămâne credincios (2 Timotei 2:13). Harul Său este mai mare decât slăbiciunile noastre și El luptă pentru noi, ca să nu ne pierdem.

2. Spațiul harului lui Dumnezeu și limitele sale largi

Dumnezeu le oferă copiilor Săi spațiu pentru pocăință și răbdare pe calea credinței. El ne cunoaște luptele și nu ne lasă să cădem atâta timp cât nu ne îndepărtăm în mod conștient de El.

- **Etapele escaladării căderii:** Chiar dacă credincioșii se poticnesc, harul lui Dumnezeu îi ține pe picioare. El îi ridică atâta timp cât rămâne disponibilitatea de pocăință.
- **Exemple din Biblie:**
 - Galatenii se clătinau în credință, dar Pavel s-a luptat pentru ei, pentru că Dumnezeu nu voia să renunțe la ei.
 - Corintenii trăiau în dezordine, dar Dumnezeu a lucrat prin Pavel la restaurarea lor.
- **Rămânerea în Hristos:** Dumnezeu ne întărește pentru a rămâne în Hristos. Dar cel care se separă în mod conștient și definitiv de El, iese din harul Său mântuitor – însă până la ultima suflare, chemarea Lui la întoarcere rămâne valabilă.

3. Certitudinea mântuirii și responsabilitatea – interesul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră

Cea mai mare preocupare a lui Dumnezeu este mântuirea noastră. Cine se încrede în El poate fi sigur că El nu numai că mântuiește o singură dată, ci și păzește (Ioan 10, 28-29).

- **A face voia lui Dumnezeu:** nu ca pe o povară, ci din dragoste pentru El (Matei 7, 21).
- **Roade necesare pentru mântuire:** dragoste față de frații și surorile în credință, smerenie, iertare și credincioșie.
- **Ceea ce ne susține:** nu performanțele noastre, ci credincioșia lui Dumnezeu. Chiar și când cădem, El ne ridică – atâta timp cât nu respingem în mod conștient lucrarea Sa mântuitoare.

4. Fiul pierdut – fiica pierdută:

Brațele deschise ale lui Dumnezeu pentru cei care se întorc

Chiar dacă cineva se îndepărtează de Dumnezeu, inima Lui de Tată rămâne plină de iubire.

- **Dumnezeu nu renunță la nimeni în mod pripit!** Cel care se îndepărtează este mort spiritual – dar Dumnezeu îl caută.
- **Bucuria cerească pentru fiecare care se întoarce:** „Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit oaia mea care era pierdută!” (Luca 15, 6-7).
- **Har fără sfârșit:** Niciun abis nu este prea adânc pentru mila lui Dumnezeu.

5. Certitudinea mântuirii – Credincioșia indestructibilă a lui Dumnezeu

Mântuirea noastră nu este fragilă. Cine trăiește cu Dumnezeu poate ști că este păzit.

- Dumnezeu își păzește copiii: nimeni nu-i poate smulge din mână Lui (Ioan 10, 28).

- Sigiliul Duhului Sfânt: Mântuirea noastră este asigurată în Hristos Ef 1, 13.
- Dumnezeu însuși lucrează în noi: El ne dă puterea să rămânem pe calea vieții (Filipeni 2:13).

6. Semnul distinctiv al celor cu adevărat mântuiți – iubirea ca fundament

Adevăratul semn al celor mântuiți nu este perfecțiunea, ci iubirea.

Puterea lui Dumnezeu biruie lumea: credința noastră este cheia pentru a rămâne în harul Său.

Iubirea față de Dumnezeu se exprimă prin ascultare: cine iubește pe Dumnezeu păzește poruncile Lui.

Iubirea frățească este indispensabilă: cine îl iubește pe Dumnezeu, îi iubește și pe frații și surorile în credință.

7 Rezumat, concluzii, perspective

7.1-5 Rezumat

Mântuirea se realizează ACUM prin credință fără fapte, iar mântuirea VEȘNICĂ se realizează prin credință care se manifestă prin fapte

În Noul Testament, cuvintele cheie grecești pentru mântuire (G4991 – σωτηρία – soteria) și mântuit (G4982 – σώζω – sozo) și derivatele lor sunt folosite în mod egal atât pentru mântuirea deja realizată de Hristos la convertirea noastră, cât și pentru mântuirea viitoare. Această mântuire viitoare va avea loc când Isus se va întoarce și vom intra din această viață pământească, marcată de ispite, în comuniunea perfectă a învierii cu El, în care nu vom mai păcătui și nu vom mai muri. Această mântuire viitoare este denumită în această carte „mântuire veșnică”.

După mântuirea noastră inițială, ne aflăm între timp pe calea către această a doua mântuire veșnică. Hristos ne-a răscumpărat – și ne va răscumpăra. El ne-a mântuit – și ne va mântui. Ca avans pentru această mântuire finală, El ne-a dat Duhul Său la mântuirea noastră inițială, ca garanție pentru mântuirea noastră viitoare și perfectă.

Analiza tuturor celor 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire din capitolul 2 arată că cele aproximativ 250 de pasaje care se referă la prima mântuire sunt întotdeauna legate de har, acceptare și alegere. Pe de altă parte, cele aproximativ 250 de pasaje biblice care se referă la a doua mântuire veșnică sunt întotdeauna legate de credința noastră continuă, vizibilă în faptele credinței și în acțiunile noastre.

Har – da, da și încă o dată da! Dar la fel de importantă este și responsabilitatea umană de a trăi o viață în slava lui Dumnezeu din acest har – da, da și încă o dată da!

Evangelia nu este doar vestea bună a iubirii lui Dumnezeu care ne mântuiește. Este, în același timp, chemarea lui Dumnezeu de a-L asculta de acum înainte, pentru că Isus este Domnul. Cine acceptă iubirea lui Dumnezeu și îl primește pe Isus în viața sa ca Domn, îl iubește pe Isus. Și cine îl iubește pe Isus, face ceva pentru El. Pentru că limbajul iubirii lui Dumnezeu este fapta.

Cine experimentează iubirea lui Dumnezeu și rămâne rece și indiferent – sau mai târziu devine din nou insensibil – se angajează pe calea abuzului de har. Dar Dumnezeu nu permite ca harul său să fie abuzat.

La Judecata de Apoi, care decide asupra obținerii vieții veșnice, este vorba întotdeauna de fapte – dar pe baza harului nemeritat.

Înseamnă asta că Evangelia este anulată? La urma urmei, Pavel demonstrează în Epistola către Romani, în special în capitolele 1-3, că toți oamenii sunt păcătoși și că nimeni nu poate fi mântuit prin faptele sale. Da, este inutil să încerci să-ți câștigi mântuirea prin propriile fapte. Acest lucru este valabil pentru mântuirea noastră inițială, intrarea într-o relație de împăcare cu Dumnezeu.

Dar când vine vorba de mântuirea definitivă, veșnică, Pavel spune tot în Epistola către Romani:

Romani 2, 6-8 Slt

6 [Dumnezeu] va răsplăti fiecăruia după faptele sale: 7 celor care, cu stăruință, fac binele, căutând slava, cinstea și viața veșnică; 8 dar celor care sunt egoiști și neascultători de adevăr, ci ascultători de nedreptate, le va da mânie și furie!

Cum se potrivește asta? Vom fi mântuiți în cele din urmă prin fapte? Viața veșnică nu este dată doar celor care cred în Isus Hristos?

Da, se potrivește: cei care cred în Isus Hristos sunt cei care ascultă de credință (Romani 1:5). Viața lor este marcată de o trăsătură decisivă: ei fac cu perseverență binele și caută slava, cinstea și nemurirea lui Dumnezeu.

Aceasta este descrierea celor care au auzit chemarea lui Dumnezeu în Evanghelie, au fost îndreptățiți și mântuiți prin harul Său și rămân pe calea către veșnicie. Dumnezeu le va da viața veșnică după faptele lor. Dar aceste fapte nu sunt cauza mântuirii lor. Mântuirea lor se bazează numai pe Isus Hristos și pe credința lor în Evanghelie. Dar ei și-au schimbat atitudinea, s-au pocăit și îl urmează pe Dumnezeu în ascultare de credință. Faptele lor de credință sunt consecința credinței lor mântuitoare și, în același timp, condiția pentru a ajunge la țință. Nu numai începutul bun mântuiește, ci și calea credincioasă până la sfârșit.

Isus însuși arată clar acest lucru: largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață. Poarta singură nu este suficientă – calea face întotdeauna parte din ea.

Iacov confirmă acest lucru: credința fără fapte este moartă. O astfel de credință nu poate mântui. Credința adevărată devine vie și desăvârșită numai prin fapte.

Faptele credinței nu ne mântuiesc în mod cauzal. Dar credința care mântuiește cu adevărat se manifestă în faptele credinței – care, la rândul lor, confirmă mântuirea noastră.

După aceste două pasaje, harul lui Dumnezeu în Isus Hristos are patru efecte și intenții pentru noi, credincioșii – și toate fac parte din planul lui Dumnezeu de a ne da viața veșnică. Această cale începe odată cu convertirea noastră, iar **harul lui Dumnezeu ne învață**

- să slujim Dumnezeului viu și adevărat,
- să renunțăm la necredință și la poftele lumești,
- să trăim cu cumpătare, dreptate și evlavie în această lume,
- să așteptăm fericita speranță și apariția slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

Este această așteptare a Domnului cu adevărat necesară pentru mântuire? Da, este o parte a mântuirii noastre rânduită de Dumnezeu.

Cine ascultă Cuvântul lui Hristos și crede, primește imediat viața veșnică. El sau ea nu trebuie să facă fapte pentru a fi acceptat. Omul se află imediat în relația corectă cu Dumnezeu și este cu Dumnezeu când moare.

Dar cine nu vrea să asculte vocea Fiului lui Dumnezeu, va fi trăit o viață în răutate și, în final, va auzi sentința condamnării.

Aici devine clar: ascultarea în sens biblic nu este doar a auzi, ci întotdeauna a asculta pentru a se supune. Cine crede, se supune – și cine nu se supune, nu crede. De aceea, Noul Testament vorbește adesea despre „ascultarea credinței”.

Adevărata credință în Isus cuprinde întreaga personalitate și are efecte clare: ea se manifestă prin faptul că ascultăm de Dumnezeu și facem bine. A face bine – din dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni – este criteriul divin pentru credința mântuitoare. Cine trăiește în această atitudine dovedește autenticitatea ei a credinței sale și, pentru că crede cu adevărat, va rămâne mântuit. Dar cine face răul nu crede în Isus – și se pierde. Acești oameni nu au auzit niciodată chemarea lui Isus sau s-au îndepărtat de ea.

Ioan 5, 24 Slt

*[Isus Hristos spune] 24 Adevărat, adevărat vă spun: **cine ascultă***

cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Ioan 5:28-29 Meng

28 Nu vă mirați de aceasta! Căci vine ceasul când toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui 29 și vor ieși: unii pentru învierea vieții, alții pentru învierea judecății.

Isaia 50:4-5 Slt

4 Domnul Dumnezeu mi-a dat limba unui ucenic, ca să știu să-i înveselesc pe cei oboseți cu un cuvânt. El mă trezește în fiecare dimineață, da, îmi trezește urechea, ca să aud cum aud ucenicii. 5 Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea; și eu nu m-am împotrivit și nu m-am dat înapoi.

Mc 12, 28-31 F

Ascultă, Israele: Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul este unul. Și să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

3 Ioan 1, 11 Meng

Iubitule, **nu** lua răul ca model, ci binele: cine **face** binele este din **Dumnezeu**; cine **face răul** nu l-a văzut **pe Dumnezeu**.

Iacov 2, 17 Slt

17 La fel este și cu credința: dacă nu are fapte, este moartă în sine.

Evrei 9, 28 Meng

28 **La fel, și Hristos**, după ce a fost jertfit o singură dată pentru a lua păcatele multora, **va apărea a doua oară, fără (legătură cu) păcatul, pentru cei care îl așteaptă, pentru mântuire.**

Romani 3:28 Slt

28 Ajungem astfel la concluzia că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii.

Romani 2:6-8 Slt

6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale: 7 celor care, cu stăruință, fac binele, vor primi slava, cinstea și viața veșnică; 8 dar celor care sunt

egoiști și neascultători de adevăr, ci ascultători de nelegiuire, le vor da mânia și furia!

Romani 8:13 Slt

13 Căci, dacă trăiți după îndemnul firii pământești, veți muri; dar, dacă prin Duhul faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

Romani 2:6-11; Romani 3:28; Romani 5:1; Romani 8:13; Romani 6:20-23; Faptele Apostolilor 5, 32; Romani 1, 5; Evrei 5, 9; 1 Petru 4, 17; Marcu 16, 16; Romani 2, 8; Galateni 5, 7; 2 Tesaloniceni 1, 8; 1 Petru 4, 17; Matei 7, 14; Iacov 2, 14-26; Isaia 50, 4-5; Marcu 12, 28-31; Ioan 5, 24; Evrei 5, 9; Evrei 11, 8; Evrei 13, 17; Romani 1, 5; Faptele Apostolilor 6, 7; Iacov 2, 17; 3 Ioan 1, 11

Și mântuirea veșnică se realizează numai prin harul, credințioșia și mila lui Dumnezeu

Harul și credințioșia lui Dumnezeu și lucrările credinței pe care le-au produs prin mine după mântuirea mea sunt cele care mă păstrează în mântuire, dar care mi-au fost dăruite odată doar din har și îmi vor fi dăruite în întregime.

De ce altfel să sperăm în harul lui Hristos în acea zi (a veșniciei), dacă putem fi siguri de el (1 Petru 1, 13)? Și de ce un Onesifor, pe care Pavel îl consideră cu adevărat renăscut (Filemon 1, 10) și care slujește pe Hristos fără cusur, după conștiința și convingerea sa, trebuie să găsească „milă” din partea Domnului în „acea zi”? Răspunsul este: *în cele din urmă, numai harul și mila lui Hristos salvează credința dovedită în trecerea spre eternitate*. Nimeni nu ajunge în cer prin propriile fapte, ci întotdeauna pe baza harului nemeritat. Dar Dumnezeu a împletit partea noastră – credința (faptele credinței) – cu partea Sa – puterea păzitoare a lui Dumnezeu și harul Său – într-un întreg indisolubil, care este eficient și atinge scopul numai în totalitatea sa.

Mântuirea veșnică este pentru cei care nu abuzează de harul care le-a fost dăruit gratuit, ci se dovedesc demni de el și fac ceva din acest har pentru slava lui Dumnezeu. Și despre aceasta decide Domnul nostru milostiv, dar și sfânt.

1 Petru 1, 13 Slt

13 De aceea, încingeți-vă mintea, fiți sobri și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi dat la arătarea lui Isus Hristos.

2 Timotei 1:16-18 Slt

16 Domnul să arate milă casei lui Onisifor, pentru că m-a înviorat de multe ori și nu s-a rușinat de lanțurile mele; 17 ci, când era la Roma, m-a căutat cu multă râvnă și m-a și găsit. 18 Domnul să-i dea să găsească milă de la Domnul în ziua aceea! Și tu știi cel mai bine cât de mult mi-a slujit în Efes.

Romani 5:21 Slt

21 Ca și cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin neprihănire, pentru viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

1 Petru 1:13; 2 Timotei 1:16-18; Romani 5:21; Filimon 1:10

Răsplata urmării lui Hristos

Biblia ne învață că viața veșnică este atât un dar nemeritat al harului lui Dumnezeu, cât și o răsplată pentru o viață credincioasă și ascultătoare în urmarea lui Isus. Aceste două aspecte sunt inseparabile: harul și responsabilitatea.

Cine crede cu adevărat, îl iubește pe Hristos și îi slujește. Aceste fapte confirmă credința și o dovedesc ca fiind autentică. Credința mântuitoare se manifestă întotdeauna în fapte.

Viața veșnică este astfel un dar pentru toți cei care se încred sincer în Isus și, în același timp, este legată de promisiunea unei răsplăți. Credințioșia și devotamentul credinciosului pe pământ determină măsura răsplății în cer. Unii vor fi răsplătiți din plin pentru că L-au slujit pe Dumnezeu cu credință, în dragoste și ascultare. Alții vor fi mântuiți, dar fără o răsplată specială, pentru că faptele lor nu au avut o valoare durabilă. Există însă și avertismentul serios că cel care nu folosește posibilitățile încredințate de Dumnezeu și rămâne spiritual inert, va fi în cele din urmă respins și se va pierde.

Isus arată acest lucru, printre altele, în pilda talanților. Cine înmulțește ceea ce i-a fost încredințat va fi răsplătit și va primi o responsabilitate mai mare în veșnicie. Cine însă nu face nimic cu ceea ce a primit va fi aruncat în întunericul de afară, împreună cu necredincioșii.

Pavel spune că lucrarea unui creștin va fi în cele din urmă încercată în foc. Cine se bazează cu credincioșie pe Hristos, lucrarea lui va rămâne și va primi răsplata. Cine însă trăiește cu motive greșite sau cu indiferență, lucrarea lui va arde. El poate fi mântuit, dar numai ca prin foc – fără o răsplată specială.

Nu fiecare faptă pentru Dumnezeu este răsplătită automat. Atitudinea inimii este decisivă, ne învață Isus în Predica de pe munte. Cine slujește din dragoste pentru Hristos și nu pentru a plăcea oamenilor, va fi răsplătit din plin de Dumnezeu. Cine însă caută aplauzele oamenilor, și-a primit deja răsplata aici și va rămâne cu mâinile goale în veșnicie.

Adevărata măreție în Împărăția lui Dumnezeu constă în slujire. Cine se umilește și slujește pe alții cu dragoste va fi înălțat în veșnicie și răsplătit din plin.

Da, putem dori să fim mari în Împărăția cerurilor, dar calea către aceasta este Slujirea, a face noi înșine ceea ce spunem și învățăm și a suferi pentru Hristos. Și totuși, putem fi complet relaxați și nu trebuie să ne implicăm în aparente lupte pentru putere. Ierarhia din ceruri va fi, în final, așa cum a prevăzut-o Tatăl din ceruri.

În concluzie, Noul Testament arată clar: viața veșnică este un dar al harului pentru toți cei care se încred în Isus prin credință. Dar această credință mântuitoare se manifestă întotdeauna într-o viață de iubire, slujire și credincioșie. Cine trăiește astfel nu numai că va moșteni viața veșnică, ci va primi și o răsplată bogată în veșnicie. Cei care însă abuzează de harul primit cu indiferență sau egoism riscă să rămână în cele din urmă cu mâinile goale în veșnicie sau chiar să-și piardă mântuirea.

Este un discurs dur, cine îl poate asculta? Despre pedagogia lui Dumnezeu și echilibrul predicii noastre actuale

Nu ești de acord sau nu ești deloc de acord cu rezultatul și mesajul acestei cărți? În Evanghelia după Ioan, mulți dintre cei care îl urmau pe Isus i-au reproșat acest lucru în legătură cu discursul său. Întrebarea este mai degrabă dacă „discursul dur” este corect sau greșit.

Înainte de a continua lectura, am o temă pentru tine. Ea necesită puțin timp, efort și atenție, dar are sens să continui lectura numai dacă o faci:

1. Notează sau subliniază toate promisiunile lui Dumnezeu și ale lui Isus și toate versetele încurajatoare din Evanghelia după Matei.

Câte predici ai auzit deja despre asta?

2. În pasul următor, notează sau marchează toate avertismentele sau amenințările deschise ale lui Isus din Evanghelia după Matei.

Apoi compară: câte predici, meditații sau studii biblice ai auzit deja despre acestea?

Ceea ce auzi de la alții despre Cuvântul lui Dumnezeu reflectă în mod echilibrat ceea ce a spus Isus? Dacă nu, atunci ți s-a propovăduit un Isus unilateral și ai o imagine distorsionată despre cum este Isus.

Încurajare și pretenție – un Evanghelie echilibrată?

Eu însumi am examinat mai îndeaproape Evanghelia după Matei. Pentru aceasta, am împărțit toate pasajele textului în 4 secțiuni și le-am marcat cu culori, evaluându-le la final (pentru detalii, vezi secțiunea „Prezentare generală”). Rezultatul este următorul:

Pe exemplul Evangheliei după Matei, vedem un echilibru remarcabil între încurajarea și cerințele lui Dumnezeu.

Aproximativ 15% din text conține îndemnuri cu privire la ceea ce trebuie să facem noi, ca credincioși, în timp ce 13% subliniază încurajarea, promisiunile și iubirea lui Dumnezeu. Cea mai mare parte, aproximativ

32%, este însă dedicată discursului dur al lui Isus, care anunță avertismente, consecințe și judecată. Aproximativ 40% din text este neutru.

Această ponderare ne provoacă: îl percepem pe Isus în toată adevărata lui natură sau preluăm doar aspectele plăcute ale mesajului său?

În peisajul predicilor de astăzi – inclusiv în mediul evanghelic – se pune accentul aproape exclusiv pe bunătatea și mila lui Dumnezeu. Sfințenia Sa și cerințele serioase pe care le adresează credincioșilor sunt adesea neglijate. Rezultatul? Un Evanghelie distorsionată, care îl prezintă pe Dumnezeu într-o manieră unilaterală și produce urmași care nu îl cunosc cu adevărat în întregime și nu îl urmează cu toată seriozitatea. Dar Biblia arată clar: sfințenia lui Dumnezeu este la fel de importantă ca și iubirea sa.

Acest lucru nu se aplică doar Evangheliei după Matei, ci și celorlalte scrieri ale Noului Testament. Dar Dumnezeu, ca bun pedagog, care știe că noi, ca urmași ai lui Isus, avem nevoie mai ales de multă încurajare, prezintă adesea situații foarte grave într-un mod pedagogic empatic și, astfel, mai acceptabil pentru noi.

Exemple din epistole – încurajare și limite clare

Apostolii și Isus însuși subliniază adesea în mesajul lor adevăruri dificile, dar necesare, încadrate în încurajare și încurajare.

1. Puritate și sfințenie – „Fugiți de desfrâu!” (1 Corinteni 6, 15-20)

Pavel îi îndeamnă pe corinteni să conștientizeze apartenența lor la Hristos și să-L cinstească pe Dumnezeu prin curăție. Aici el abordează problema într-un mod pozitiv, fără a profera amenințări. Cu toate acestea, în alte pasaje devine clar: curvia continuă duce la excluderea din Împărăția lui Dumnezeu. Încurajarea pozitivă și avertismentele clare sunt ambele necesare.

2. Devotamentul față de adevăratul Hristos – „Niciun alt Isus!” (2 Corinteni 11:2-4)

Pavel îndeamnă cu dragoste biserica să nu se lase sedusă. El compară acest lucru cu ispita Evei, care a dus la moartea spirituală. Deși consecința avertismentului este doar sugerată, mesajul rămâne clar: mântuirea noastră veșnică depinde de devotamentul nostru constant față de adevăratul Hristos și adevăratul Evanghelie.

3. Modul de viață – „Nici o moștenire în Împărăția lui Dumnezeu!” (Efeseni 5:3-11)

Pavel subliniază că urmașii lui Isus trebuie să trăiască altfel. Încurajarea pozitivă și consecințele clare – cum ar fi excluderea de la mântuire în cazul păcatului continuu – merg mână în mână. Apelul de a-L onora pe Dumnezeu este completat cu avertismente serioase împotriva unei vieți fără Dumnezeu.

4. Putere spirituală – „Îmbrăcați-vă cu armura lui Dumnezeu!” (Efeseni 6:10-13)

Pavel ne încurajează să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu pentru a câștiga lupta spirituală. El nu spune ce se întâmplă dacă nu facem acest lucru – probabil pentru a ne concentra atenția asupra căii spre victorie. Cu toate acestea, este clar că nu există altă alternativă, iar înfrângerile necesită pocăință și restaurare prin Hristos.

Concluzie

Vestirea unui Evanghelie echilibrat

Mesajul Bibliei prezintă un câmp de tensiune între încurajare și pretenție. În cultura noastră de predicare, este esențial să menținem echilibrul între cele două pentru a vesti integritatea lui Dumnezeu. Accentul unilateral – fie doar pe iubire, fie doar pe judecată – duce la o imagine distorsionată a lui Dumnezeu și la o urmărire greșită.

Mântuirea noastră depinde de o relație constantă de credință cu Hristos. Aceasta include recunoașterea întregului Hristos: Mântuitorul iubitor și Judecătorul drept. Numai astfel putem rămâne credincioși Lui, putem să-L întâlnim cu respect și să urmăm calea vieții până la țintă.

7.6 Concluzii

Analiza numeroaselor pasaje biblice referitoare la mântuire și credință din Noul Testament arată clar că calea către mântuirea veșnică nu poate fi redusă la o mărturisire unică. Mai degrabă, Biblia prezintă mântuirea ca o cale care începe cu convertirea, dar se desăvârșește printr-o viață de ascultare în credință până la sfârșit.

1. **Credința mântuitoare este o credință ascultătoare și activă:** analiza arată că adevărata credință mântuitoare cuprinde întotdeauna întreaga personalitate. Ea se manifestă în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și în fapte bune. A asculta Cuvântul în sens biblic nu înseamnă a asculta pasiv, ci a pune în practică în mod activ. Cine crede, urmează. Cine crede, face bine. Cine crede, rămâne pe calea îngustă.

Isus însuși descrie viața veșnică ca fiind țelul celor care fac voia lui Dumnezeu și fac bine, în timp ce cei care fac răul vor ajunge în judecată (Mt 7, 15-28; Ioan 5, 28-29). Pavel rezumă viața celor care vor fi mântuiți veșnic ca fiind o viață constantă și o căutare a slavei lui Dumnezeu prin fapte bune și despărțirea de rău (Romani 2, 7; Romani 8, 13). Iacov arată clar (Iacov 2, 17-26) că credința fără fapte este moartă. Credința în Isus este începutul, dar ascultarea continuă și credincioșia în viața de zi cu zi dovedesc că această credință este adevărată.

2. **Mântuirea este har – și totuși este cerută: credincioșie până la sfârșit:** Scriptura subliniază harul lui Dumnezeu ca fundament al oricărei mântuiri. Nimeni nu este îndreptățit prin fapte. Cu toate acestea, omul rămâne responsabil să pună în practică această har în viața sa. Noul Testament arată că mântuirea finală este legată de fapte. Aceste fapte nu sunt cauza mântuirii, ci dovada că credința este autentică.

Pavel spune în Romani 2:6-8 că, în final, Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după faptele sale: cine face binele cu stăruință va dobândi viața veșnică. Acest text nu este în contradicție cu harul, ci descrie consecința unei vieți marcate de harul lui Dumnezeu.

3. **Calea este la fel de necesară pentru mântuire ca și începutul:** Isus descrie calea spre mântuire ca fiind îngustă și grea. Intrarea pe ușa îngustă este începutul. Dar calea în sine duce la mântuirea finală. Cine se oprește la început nu va ajunge la țintă. Credința mântuitoare se manifestă prin faptul că rămâne. Harul dă putere pentru ascultare, dar această ascultare rămâne necesară.
4. **Speranța și sfințirea fac parte din mântuire:** Biblia arată clar că așteptarea lui Hristos și căutarea sfințirii sunt elemente esențiale ale căii credinței. În Evrei 9, 28 se spune că Hristos va apărea pentru mântuirea celor care Îl așteaptă. Această atitudine de așteptare nu este pasivitate, ci se exprimă într-o viață de dăruire și sfințire.

Scriptura arată (Tit 2, 11-13) că harul lui Dumnezeu nu numai că ne mântuiește, ci ne și educă pentru o viață temătoare de Dumnezeu. Așteptarea revenirii lui Hristos ne întărește în sfințire. Mântuirea finală este astfel strâns legată de o viață trăită în speranța în Hristos și în despărțirea de păcat.

5. **Judecata finală va evalua roadele vieții:** judecata de la sfârșitul zilelor va scoate la iveală faptele. Isus și apostolii subliniază că nu este vorba de o nouă bază a mântuirii, ci de vizibilizarea realității credinței. Faptele arată dacă credința a fost autentică. Cine a părăsit credința, cine a abuzat de har, cine rămâne în păcat, va fi pierdut.
6. **Asigurarea harului:** Prin harul lui Dumnezeu suntem mântuiți. Prin harul lui Dumnezeu rămânem mântuiți, chiar dacă cădem pe cale. Dumnezeu ne acceptă mereu, indiferent de câte ori cădem pe calea îngustă, dacă ne întoarcem la El.
7. **Avertisment împotriva abuzului de har:** Un rezultat central al cercetării este avertismentul împotriva unei înțelegeri greșite a harului. Harul nu este o scutire de la păcat. Cine abuzează de har, îl devalorizează. Scriptura avertizează împotriva transformării harului în desfrâu. Harul duce la sfințire. Cine părăsește sfințirea, părăsește calea harului.

8. **Harul și responsabilitatea formează o unitate:** Biblia menține tensiunea dintre har și responsabilitate. Omul este mântuit numai prin har. Dar acest har are efect în viață. Cine rămâne în har este mântuit. Dar cine părăsește harul, fie prin necredință, păcat sau căldicenie, pierde mântuirea. Responsabilitatea omului este să rămână în har.

Concluzie

Rezultatele cercetării conduc la o concluzie clară și, în același timp, provocatoare: mântuirea este un dar al harului, care se primește prin credință. Dar această credință este o credință ascultătoare, activă, care rămâne până la sfârșit. Cine încetează să creadă, încetează să asculte și nu-și aliniază viața după voia lui Dumnezeu, pierde darul mântuirii.

Adevărata har nu este ieftină, ci ne cere întreaga noastră viață. Dar ea ne dă și puterea de a merge pe această cale – până la țintă, în slava veșnică cu Hristos.

7.7 Perspectivă: Calea îngustă și țelul – Pași indispensabili pentru o urmărire credincioasă și constantă – personal și ca biserică

Recomand cu insistență următorii pași practici pentru a promova și asigura modul în care noi, ca indivizi și ca biserică, putem urma cu credincioșie și mântuire pe Isus. Lista nu este exhaustivă.

1. Întărirea individuală în credință

- **Întărirea speranței:** Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește de revenirea lui Isus și de slava veșnică.
- **Biografii exemplare:** citirea poveștilor de viață ale creștinilor credincioși care au crezut până la sfârșit.
- **Teologia suferinței:** redescoperirea și învățătura despre suferință și persecuție în conformitate cu promisiunile lui Isus și ale apostolilor.

- **Promovarea perseverenței și a angajamentului:** încă din educație, prin sport, angajamente ferme și modele de urmat.
- **Încurajarea și musturarea:** cheia creșterii personale și a consolidării credinței.
- **Studiul zilnic al Bibliei:** citirea independentă a Bibliei protejează împotriva învățăturilor superficiale și aprofundează credința.

2. Măsurile la nivel de comunitate

- **Predică și învățătură:** promovarea devotamentului față de Isus și detașarea de lucrurile lumești prin predici clare, bazate pe Biblie.
- **Material de meditație:** dezvoltarea de cărți și cărți de meditație profunde, care transmit adevăruri biblice despre mântuire și urmarea lui Isus.
- **Artă și mass-media:** utilizarea artei creștine contemporane (de exemplu, imagini, teatru, filme) care ilustrează calea către viața veșnică, în special o recreare contemporană a imaginii „Calea largă și calea îngustă”.
- **Sensibilitate culturală:** învățarea despre diferența dintre formă și conținut în slujba și viața bisericească.
- **Disciplina bisericească:** redescoperirea și punerea în practică a disciplinei bisericești biblice ca răspuns la individualismul crescând.
- **Conținutul predicilor:** crearea unui echilibru între iubirea și sfințenia lui Dumnezeu, pentru a promova respectul față de Dumnezeu și pocăința sinceră.

3. Învățăături esențiale

- **Roade drepte ale pocăinței:** semne necesare ale urmării autentice și condiție prealabilă pentru mântuire.
- **Mântuirea prin har și credincioșie:** mântuirea este dăruită prin har, dar păstrată prin credință și devotament continuu.

- **Timp și responsabilitate:** o mai mare cunoaștere și resurse mai mari înseamnă o mai mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. În același timp, chiar și cea mai mică credințioșie este văzută și onorată de Dumnezeu.
- **Educație în frica lui Dumnezeu:** învățarea de a face diferența între influențele culturale și adevărul biblic.
- **Munca în echipă cu Dumnezeu:** colaborarea dintre harul divin și responsabilitatea umană pe calea spre mântuire
- **Încurajare prin exemple:** promovarea urmării prin exemple spirituale, inclusiv Isus ca exemplu suprem.

Concluzie

O învățătură echilibrată, dedicarea personală și angajamentul comunitar sunt esențiale pentru a păstra credința și a rămâne ca biserică a lui Isus pe calea spre eternitate. Sunt necesare atât pași individuali, cât și comunitari pentru a promova o urmărire profundă și eficientă.

Anexă: Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

Mântuirea se realizează numai prin har și nu prin fapte (Efeseni 2:8-9), dar credința adevărată produce în mod necesar fapte bune (Iacov 2:17, 26). Credincioșii sunt sigilați cu Duhul Sfânt (Ef 1, 13), dar acest sigiliu este valabil numai pentru cei care rămân în Hristos (Ioan 10, 27). Lucrarea lui Hristos este desăvârșită (Ioan 19, 30), dar trebuie să rămânem în ea pentru a fi mântuiți (Mt 7, 24).

Prezentarea contraargumentelor împotriva mântuirii numai prin credință și respingerea lor

Contraargumentul 1: Mântuirea se realizează numai prin credință, nu prin fapte

Argumentare: Mântuirea se realizează prin har și nu prin fapte proprii (Efeseni 2:8-9). Faptele dinaintea convertirii sunt „fapte moarte” și nu pot fi plăcute lui Dumnezeu (Evrei 6:1). Credința mântuitoare este un act unic și nu un proces.

Refutare: Cuvântul lui Dumnezeu face o distincție clară între mântuirea noastră ACUM prin credință fără fapte și mântuirea noastră viitoare VEȘNICĂ prin credință (fapte). Credința adevărată produce în mod necesar fapte (Iacov 2, 17. 26). Isus învață că adevărații ucenici trebuie să facă voia lui Dumnezeu (Matei 7:21-23). Faptele bune sunt un semn al credinței adevărate și al mântuirii autentice (Efeseni 2:10).

Contraargumentul 2: Suntem sigilați cu Duhul Sfânt și nimeni nu poate rupe sigiliul

Argumentare: Credincioșii sunt sigilați cu Duhul Sfânt (Efeseni 1:13). Nimeni nu-i poate smulge din mâna lui Isus (Ioan 10:27-29).

Refutare: Scriptura arată exemple în care Dumnezeu ridică sigiliul său din cauza neascultării (Ieremia 22:24; Ezechiel 28:12ff). Isus promite siguranța numai celor care îl urmează (Ioan 10:27).

Contraargumentul 3: Mântuirea în Vechiul Testament era imperfectă, în Noul Testament este perfectă

Argumentare: Mântuirea în Noul Legământ este definitivă, deoarece se bazează pe jertfa perfectă a lui Isus (Evrei 7, 25).

Refutare: Principiul necesității credinței față de Dumnezeu din partea copiilor Săi rămâne valabil în ambele legăminte (Iuda 1, 5; Evrei 3, 1-4). Cine nu rămâne în Hristos, pierde mântuirea (Ioan 15, 6).

Contraargumentul 4: Opera lui Hristos este perfectă – noi nu putem face nimic în plus

Argumentare: Isus a împlinit mântuirea (Ioan 19:30), iar cine se îndoiește de aceasta diminuează jertfa Lui.

Refutare: Biblia face distincție între temelia mântuirii și necesitatea de a rămâne în ea (Mt 7, 24-27).

Contraargumentul 5: Templul lui Dumnezeu este aici, templul lui Dumnezeu este aici!

Argumentare: Credincioșii sunt templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 3:16), pe care Dumnezeu nu-l distruge.

Refutare: Templul lui Dumnezeu poate fi distrus, pustit și părăsit prin păcat (Ez 8, 6-7; 1 Cor 3, 17).

Contraargumentul 6: Cei mântuiți sunt sfințiți odată pentru totdeauna

Argument: Cine este sfințit o dată, rămâne sfânt (Evrei 10, 14).

Refutare: Sfințirea este atât un act unic la convertirea noastră, cât și un proces care durează toată viața, nu o stare finalizată (Evrei 10, 19-22). Cine părăsește calea sfințirii, părăsește și pierde sfințirea inițială.

Contraargumentul 7: Fapte arse și totuși mântuit

Argumentare: În 1 Corinteni 3:15 se spune: „Dacă lucrarea cuiva va fi arsă, el va suferi pierderea, dar el însuși va fi mântuit, totuși ca prin foc.” Din aceasta se concluzionează că, chiar și în cazul lucrărilor insuficiente sau rele, mântuirea nu se pierde.

Contraargument: Acest pasaj arată că temelia solidă pe care trebuie să se clădească în continuare este fundamentul definit de Isus în Predica de pe munte. Și acesta este să faci voia lui Dumnezeu. Cel a cărui lucrare arde a făcut voia lui Dumnezeu, dar din motive greșite – și pierde astfel răsplata, nu mântuirea. Multe alte pasaje din Scriptură avertizează, prin urmare, împotriva unui fals sentiment de siguranță (Evrei 10, 26-27).

Cine nu face voia lui Dumnezeu nu a construit pe temelia lui Isus Hristos și nu va fi mântuit (Matei 7, 21).

Contraargumentul 8: pericolul mândriei pentru fapte, pericolul comparației, pericolul judecății, pericolul descurajării

Argumentare: Dacă faptele bune sunt considerate necesare pentru mântuire, ar putea apărea mândria față de propriile realizări. De asemenea, accentuarea faptelor ar putea duce la compararea cu alții sau la condamnarea altora. Cine se simte incapabil să facă suficiente fapte ar putea fi descurajat.

Refutare: Scriptura subliniază că Dumnezeu însuși a pregătit faptele noastre bune și că fără El nu putem face nimic de valoare (Ioan 15:5; Efeseni 2:10). Deoarece faptele noastre pentru Dumnezeu rezultă din credința și dragostea pentru Dumnezeu, ele nu sunt un motiv de mândrie (Efeseni 2:8-10; 1 Ioan 5:3). Fiecare are daruri diferite, de aceea comparațiile sunt nepotrivite (Romani 12:4-6). Dumnezeu ne va judeca numai după propriile noastre posibilități (Matei 25:15). Isus ne învață să nu judecăm pe alții (Matei 7:1-2). Mântuirea și răsplata noastră nu depind de numărul de fapte, ci de atitudinea inimii din spatele lor. În cele din urmă, vom fi cu toții mântuiți prin harul lui Dumnezeu și îndelunga răbdare a Domnului nostru (Filipeni 1:6; 2 Petru 3:9).

Răspuns și CONCLUZIE

Mântuirea noastră este întotdeauna și numai în Hristos – dacă ești în Hristos, atunci ești în siguranță

Mântuirea noastră nu se află în noi înșine, ci numai în Hristos. El ne poartă cu dragostea Lui neclintită (Ioan 10, 28-29). Cine trăiește și rămâne în Isus este în siguranță veșnică. Isus este Păstorul nostru cel bun (Ioan 10, 11). Chiar și când noi ne clatinăm, El rămâne credincios (2 Timotei 2, 13). El ne dă tot ce ne trebuie pentru a rămâne în El: Cuvântul Său, Duhul Său și harul Său. Când greșim, ușa iertării rămâne deschisă (1 Ioan 1, 9). Cine îl urmează pe Isus ACUM rămâne în Hristos. Și cine este în Hristos poate trăi în bucurie profundă și siguranță – astăzi, mâine și

pentru eternitate. Dar templul lui Dumnezeu poate fi distrus și părăsit de Dumnezeu prin păcatul neîmpăcat (Ezechiel 8:6-7). Sfințirea este un proces continuu (Evrei 10:19-22). Cine nu rămâne în Hristos va fi aruncat în foc ca o viță uscată (Ioan 15, 6). Cu toate acestea, Dumnezeu dorește ca toți să se pocăiască la timp și să fie mântuiți (2 Petru 3, 9) și îl primește mereu cu bucurie pe fiul și fiica pierdute (Luca 15, 20-24). Păstorul cel bun caută cu dragoste fiecare oaie rătăcită până când o găsește și o ține în siguranță în brațele sale. Cine, odată mântuit, îl urmează în mod constant pe Isus, rămâne în Hristos. El și ea pot trăi în bucurie profundă și siguranță – astăzi, mâine și pentru eternitate.

Nivelul 5 – Motto-uri ale detaliilor / investigații

<https://vieleindberufen.de/ebenen-5-6-7-details-untersuchungen/>

Nivelul 6 - Esența detaliilor / investigații

1 Mulți sunt chemați: ești pierdut, creștin sau urmaș și ucenic al lui Isus?

Următoarele capitole te invită să pui întrebări fundamentale despre credința ta și relația ta personală cu Dumnezeu. Este vorba despre mai mult decât etichete religioase – este vorba despre adevărul inimii și al vieții tale. Subcapitolele următoare evidențiază diferențele decisive între starea de pierdere, creștinismul formal și urmarea autentică a lui Isus Hristos.

Vei afla cum descrie Biblia mântuirea, ce înseamnă să trăiești în dragostea lui Dumnezeu și cum arată o viață de ucenic al lui Isus – caracterizată de devotament, ascultare și comuniune autentică cu Dumnezeu. Aceste perspective te încurajează să îți pui întrebări despre propria ta călătorie spirituală și, dacă este cazul, să o reorientezi. Lasă-te provocat și inspirat de această călătorie pentru a descoperi și a trăi adevărata esență a credinței.

1.1 Clarificarea termenilor: creștin, urmaș al lui Isus Hristos și mântuire (veșnică)

Bine ați venit pe această pagină, care explică mai detaliat noțiuni centrale precum „creștin”, „urmaș al lui Isus Hristos” și „mântuire veșnică”. Definițiile și explicațiile prezentate aici au fost cercetate cu atenție și reflectă opiniile teologice și lingvistice curente din anul 2025.

Scopul acestui conținut este de a crea o mai bună înțelegere a termenilor utilizați pe acest site web și în cartea aferentă. Acestea oferă o bază solidă pentru a înțelege semnificația teologică a cuvintelor cheie discutate și conceptele asociate acestora. Informațiile prezentate nu sunt proprietatea intelectuală a editorului, ci servesc ca informații de

fond pentru a înțelege mai clar utilizarea limbajului și temele centrale ale site-ului web.

Mântuirea și salvarea în Noul Testament

În Noul Testament, termenul de mântuire este un subiect complex și cuprinzător. Cuvintele-cheie grecești σωτηρία (soteria – mântuire, salvare) și σώζω (sozo – a salva, a mântui) sunt folosite atât pentru mântuirea prezentă, inițială a unei persoane la convertirea sa, cât și pentru mântuirea viitoare, definitivă, în viața veșnică. Această uniformitate lingvistică duce uneori la neînțelegeri care pot întuneca perspectiva asupra învățăturii biblice despre mântuire.

Prima mântuire descrie începutul vieții cu Dumnezeu: când un om acceptă Evanghelia lui Isus Hristos, se încrede în El și primește iertarea păcatelor, el este mântuit în acel moment prin harul lui Dumnezeu. El devine un copil al lui Dumnezeu și poate fi sigur de dragostea și acceptarea Tatălui ceresc.

Dar Biblia vorbește și despre o a doua mântuire, viitoare. Aceasta va avea loc când Isus Hristos se va întoarce și îi va lua pe credincioșii săi la El. Este mântuirea în slava veșnică, ținta călătoriei credinței, mântuirea din suferința pământească și din puterea păcatului, în comuniunea perfectă cu Dumnezeu, în care nu mai există moarte și ispite.

Termenii greci σωτηρία și σώζω sunt folosiți frecvent în Noul Testament pentru ambele aspecte ale mântuirii. Acest lucru arată clar că Scriptura consideră mântuirea ca un proces cuprinzător: ea începe în timp și se desăvârșește în veșnicie.

Înțelegerea acestui dublu caracter al mântuirii ajută la clasificarea corectă a multor afirmații din Biblie. Astfel, unele versete se află în contextul primei mântuirii, al acceptării prin har, în timp ce altele versete au în vedere a doua mântuire, definitivă, care cuprinde întreaga cale a credinței.

Cei care citesc termenii „mântuire” și „a fi mântuit” în Noul Testament ar trebui să fie întotdeauna conștienți de faptul că Biblia descrie mântuirea atât ca o lucrare a harului deja realizată, cât și ca un scop

viitor. Ambele aspecte sunt inseparabile și formează mântuirea completă pe care Dumnezeu ne-o dăruiește în Isus Hristos.

Creștinii de nume și creștinii falși vs. creștinii născuți din nou

Creștini doar cu numele

Un creștin de nume este cineva care se numește creștin din motive culturale, sociale sau tradiționale. Adesea lipsește decizia conștientă pentru Hristos și o relație personală cu Dumnezeu. Această formă de creștinism are rădăcini istorice, de exemplu în timpul convertirii lui Constantin (sec. IV), când creștinismul a devenit religia de stat. Creștinismul de fațadă este răspândit și în bisericile populare moderne, unde a fi creștin este înțeles mai degrabă ca o identitate culturală decât ca o credință trăită.

Caracteristici:

Religiozitate exterioară: participarea la ritualuri bisericești fără o legătură profundă.

Lipsa transformării: nicio schimbare vizibilă a vieții prin întâlnirea cu Hristos.

Pasivitate în credință: lipsa dorinței de sfințire sau de urmărire (cf. 2 Tim 3, 5 F: „... aparență exterioară de frică de Dumnezeu, dar negând puterea acesteia...”).

Nicio experiență a mântuirii autentice, deci nicio transformare și nicio speranță și încredere sigură în mântuirea viitoare în eternitate.

Creștini de fațadă

Creștinii falși trăiesc în cadrul exterior al credinței, dar fără o adevărată dedicare față de Dumnezeu. Ei susțin valorile creștine, vorbesc religios și par angajați, dar inima lor nu este cu adevărat supusă lui Hristos și . Credința lor rămâne exterioară – fără pocăință, ascultare și relație vie cu Isus. În loc să slujească lui Dumnezeu, ei urmăresc propriile scopuri și caută realizarea de sine. Credința adevărată se manifestă însă într-o viață care se supune voinței lui Dumnezeu și aduce roade. Când vin încercările, se vede dacă credința lor este adevărată sau doar o fațadă.

Isus descrie această realitate în pilda despre neghinele din câmp (Matei 13, 24-30). Alături de grâul adevărat crește și neghină, care pare similară la exterior, dar care în final va fi adunată și arsă. Parabola arată că nu toți cei care „aparțin” sunt cu adevărat ai lui Dumnezeu – adevărata judecată va veni la sfârșit. **Credința adevărată trăiește în devotament și ascultare. Orice altceva se va dovedi înșelător.**

Creștinii născuți din nou

Creștinii renăscuți au experimentat o naștere spirituală nouă prin harul lui Dumnezeu (Ioan 3, 3). Această transformare se manifestă printr-un stil de viață schimbat, caracterizat de iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele.

Caracteristici:

- **Nașterea din nou:** „Dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă...” (2 Corinteni 5:17).
- **Experiența mântuirii:** Certitudinea că ai iertarea păcatelor și mântuirea prin Isus Hristos ACUM și o anumită speranță și încredere în mântuirea viitoare în veșnicie.
- **Relație personală cu Isus:** Legătură zilnică prin rugăciune, studiu biblic și ascultare.
- **Roadă Duhului:** Viața unui creștin renăscut este vizibilă prin iubire, bucurie și pace (Galateni 5:22).
- **Urmărirea și ucenicia:** A-L urma pe Isus înseamnă renunțare de sine și dăruire (Luca 9:23).

Necesitatea nașterii din nou

Nașterea din nou este un aspect central al vieții de creștin. Isus însuși subliniază că nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu dacă nu se naște din nou (Ioan 3:3). Această transformare spirituală este o condiție prealabilă pentru a deveni un urmaș al lui Isus Hristos.

Baza biblică

- **Ioan 3, 3 Slt:** 3 Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!”
- **Tit 3, 5 Slt:** El ne-a mântuit ... prin baia renașterii și prin înnoirea Duhului Sfânt.

Semnul renașterii

- **Fapte ale credinței:** O credință adevărată se manifestă prin fapte de iubire și dreptate (Iacov 2, 17).
- **Schimbarea vieții:** Nașterea din nou duce la o viață care îl onorează pe Dumnezeu.

Următorul lui Isus Hristos

Un urmaș al lui Isus este cineva care a decis în mod conștient să-și orienteze viața către Isus, să aibă încredere în El și să trăiască după valorile Lui. Această urmărire depășește o simplă mărturisire verbală și se manifestă printr-o devotare profundă și o viață schimbată.

Caracteristicile urmăririi

1. **Chemarea:** Isus cheamă la urmarea Lui: „Veniți după Mine...” (Matei 4:19).
2. **Devotament:** Urmarea înseamnă să-ți iei propria cruce și să-L urmezi pe Isus (Lc 9, 23).
3. **Adaugarea de roade:** un urmaș trăiește astfel încât viața lui să reflecte iubirea lui Dumnezeu (Mt 7, 16).

Provocările urmăririi

Urmarea lui Isus necesită sacrificiu și dăruire. Isus subliniază că aceasta este legată de persecuție și renunțare la sine (Mt 16, 24; 2 Tim 3, 12).

Relevanța pentru Biserică și societate

Creștinismul de fațadă reprezintă o provocare pentru Biserică. El duce la o diluare a credinței și transmite o imagine falsă despre creștinism.

Biserica este chemată să promoveze creștinismul autentic și să cheme oamenii la urmarea lui Isus.

Chemare la o urmărire autentică

- Proclamarea Evangheliei: accentul ar trebui să fie pus pe mesajul mântuirii și al nașterii din nou.
- Promovarea uceniciei: Creștinii trebuie încurajați să-și aprofundeze relația cu Dumnezeu și să crească în sfințenie.

Concluzie

Un adevărat urmaș al lui Isus este o creație nouă prin renaștere. Urmărirea lui este caracterizată de o relație vie cu Dumnezeu, de acțiuni ascultătoare și de o viață care aduce roade. În contrast, creștinismul de fațadă și creștinismul fals rămân superficiale și fără schimbări durabile. Biserica este provocată să arate clar această diferență și să conducă oamenii la o urmărire autentică a lui Isus Hristos.

**Creștinismul de fațadă, creștinismul aparent
și adevărata urmărire în comparație**

Aspect	Creștinism de fațadă	Creștinism de fațadă	Creștin renăscut
Baza credinței	Tradiție, cultură, educație	Activitate religioasă proprie, fără devotament autentic	Decizie personală și harul lui Dumnezeu
Modul de viață	Neschimbat	Parțial adaptat, dar fără o adevărată înnoire interioară	Transformare prin Duhul Sfânt
Relația cu Dumnezeu	Superficială, formală	Autoamăgire: crede că îl cunoaște pe Dumnezeu, dar trăiește autonom	Profundă, vie și personală
Roadele credinței	Absente	Inconstant, fals, adesea preocupat de impresia exterioară	Vizibil prin fapte de iubire și ascultare adevărată
Orientare către obiective	Orientat către lumea aceasta, religios Siguranță	Amestec de slujire de sine și slujire de Dumnezeu	Viață trăită pentru slava lui Dumnezeu, orientare către scopul etern
Vigilență spirituală	Puțin, experimentat	Leneș, dar convins că este „pe calea cea bună”	Vigilență, se examinează pe sine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu

Aspect	Creștinism de fațadă	Creștinism de fațadă	Creștin renăscut
Perspectiva mântuirii	Egarată Siguranță fără temei real	Siguranță aparentă – Pericolul respingerii de către Hristos la sfârșit	Bazată pe har, vizibilă prin roade durabile

1.2 Pierdut: Desigur, neatingere de iubirea lui Dumnezeu

Există o viață înainte de Evanghelie. Ea este marcată de păcat, de viața în întuneric și de lipsa comuniunii cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său Iisus Hristos. În ochii lui Dumnezeu, niciun om nu este și nu trăiește în dreptate, nici măcar unul. Nimeni nu are înțelegere și nu caută pe Dumnezeu. Toți oamenii de la Adam încoace au părăsit calea cea dreaptă și au devenit inutili. Nu există nimeni care să facă bine, niciunul. Și acest lucru este valabil și pentru toți umaniștii, Friday-for-futures, apărătorii creației, care nu fac rău nici oamenilor, nici animalelor, nici creației (după părerea mea). Pentru că ei nu împlinesc cea mai importantă poruncă a Creatorului lor: să-L iubească pe singurul Dumnezeu al cerului și al pământului din toată sufletul, din toată inima și cu toată puterea lor, așa cum S-a revelat El în Cuvântul Său din Biblie și în Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Iisus Hristos. Pierderea și păcatul nu sunt însă niciodată, în fața lui Dumnezeu, o condamnare eternă generală. Întotdeauna păcatele noastre concrete sunt cele care ne dezvăluie păcătoșenia înaintea lui Dumnezeu și ne aduc sub mânia lui Dumnezeu și, în cele din urmă, sub judecata lui Dumnezeu și, în final, sub condamnare.

Romani 1-3 Meng

1, 18 Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer peste orice nelegiuire și nedreptate a oamenilor, care înfrâng adevărul prin nedreptate.

Romani 3, 9-12 Slt

9 Cum este atunci? Avem noi vreun avantaj? Nicidecum! Căci mai înainte am acuzat atât pe iudei, cât și pe greci, că toți sunt sub păcat, 10 după cum este scris: „Nu este niciunul drept, nici măcar unul; 11 nu este niciunul înțelept, niciunul care să-L caute pe Dumnezeu. 12 Toți s-au abătut, toți sunt de nimic; nu este niciunul care să facă binele, nici măcar unul!

2 Tesaloniceni 2:12 Meng

Toți vor fi condamnați la judecată, cei care nu au crezut în adevăr, ci au găsit plăcere în nedreptate.

Romani 1-3; 1 Ioan 1, 5-7; 2 Tesaloniceni 2, 12; 1 Ioan 1, 5-7

1.3 Chemarea: Singura Evanghelie adevărată a iubirii lui Dumnezeu în Isus Hristos este cheia mântuirii tale

Evanghelia este CHEIA revelată de Dumnezeu pentru mântuirea noastră veșnică. Nu există altă cheie

O Evanghelie falsă îi ucide spiritual pe cei care o cred și se agață de ea.

Singura Evanghelie adevărată este mesajul iubirii lui Dumnezeu, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți prin credința în Isus Hristos și să nu piară. În esență, Evanghelia spune:

- Toți oamenii sunt păcătoși, pierduți și se îndreaptă spre condamnare. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu prin propria putere și merite și nu poate fi împăcat cu El. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe cruce din dragoste pentru păcatele noastre și a înviat din morți (pentru îndreptățirea noastră). Prin credința noastră – dăruită de Dumnezeu – în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El ne mântuiește și ne îndreptățește fără merite proprii și ne redă comuniunea cu Dumnezeu. Prin credința în El, suntem împăcați cu Dumnezeu și iubiți de Dumnezeu. Pentru toți cei care ascultă de Isus de acum înainte, El este autorul mântuirii lor veșnice.

Acesta este mesajul mântuitor, Evanghelia. Orice abatere de la acest mesaj mântuitor exclude mântuirea. Trebuie să păstrăm această

Evanghelie, care ne mântuiește veșnic, nealterată , toată viața noastră. Nu trebuie să ne abatem de la ea în niciun punct până la sfârșitul vieții noastre.

O parte obligatorie a Evangheliei lui Isus este și învățătura

- despre dreptatea
- abstenenței
- judecății viitoare.

O Evanghelie care nu conține aceste elemente este o Evanghelie falsă. O Evanghelie în care păcătoșii nu se tem de Dumnezeu din cauza păcatelor lor nu este o Evanghelie.

Acolo unde harul lui Dumnezeu din Evanghelia lui Isus Hristos și credința se întâlnesc, acolo este mântuirea. Și chiar și credința mântuitoare este un dar al lui Dumnezeu.

Pentru mântuirea noastră este indispensabil

- credința în Isus cel adevărat
- să credem în Evanghelia adevărată
- și, ca urmare a ambelor, să primim singurul Duh al lui Dumnezeu care mântuiește

Veșnic mântuit este (numai) cel care păstrează Evanghelia mântuitoare a lui Isus Hristos până la sfârșit.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

Vă amintesc însă, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați și primit-o, în care și stați tari, 2 prin care și veți fi mântuiți, dacă păstrați cuvântul pe care vi l-am propovăduit – dacă nu cumva ați crezut în zadar.

Ioan 3, 16 Slt

Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Evrei 5, 9-10 Slt

9 Și după ce a ajuns la desăvârșire, a devenit pentru toți cei care-L

ascultă autorul mântuirii veșnice, 10 numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melchisedec.

Galateni 1:6-9 Slt

6 Mă mir că vă lăsați atât de repede îndepărtați de Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, către o altă Evanghelie, 7 când nu există alta; doar că sunt unii care vă tulbură și vor să răstălmăcească Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o Evanghelie diferită de cea pe care v-am vestit-o noi, să fie blestemat! 9 Așa cum am spus mai înainte, spun și acum: dacă cineva vă vestește o Evanghelie diferită de cea pe care ați primit-o, să fie blestemat!

1 Corinteni 15:1-58; Galateni 1:6-9; Evrei 5:9; Ioan 3:16; Matei 25:41; Romani 9:2; Efeseni 2:10; Ioan 3:36; Faptele Apostolilor 24:24-25; Romani 1-3 ; 1 Tesaloniceni 1, 10; Matei 9, 11-13; Marcu 14, 22-2; Matei 4, 17; Matei 5; Matei 6; Matei 7; Romani 6; Romani 8, 13; Apocalipsa 4, 8-10

1.4 Atins de iubirea lui Dumnezeu: ești iubit!

Aici găsești promisiuni personale ale lui Dumnezeu:

Ești iubit!

Ești iubit de Dumnezeu în mod necondiționat și fără limite. Prin Hristos, toate păcatele tale sunt iertate și ești eliberat de păcat. Ești un om nou, renăscut și sfințit prin Duhul lui Dumnezeu. Dragostea Lui se manifestă prin faptul că acum faci parte din poporul Său sfânt, un templu viu, plin de Duhul Său. Ai o nouă identitate în Hristos – ești copilul iubit al lui Dumnezeu, pe care El l-a acceptat pe deplin. Această dragoste te eliberează de principiile lumii și îți oferă o viață în harul divin.

Dumnezeu nu numai că te-a mântuit, ci ți-a promis și viața veșnică, ca să poți trăi în prezența Lui. El este mereu cu tine și îți dă puterea să trăiești după voia Lui. Prin Hristos, ești bogat în daruri de înțelepciune, dreptate și mântuire. Dragostea Lui rămâne constantă și te susține, indiferent ce se întâmplă.

Ești iubit!

Dumnezeu te iubește cu totul!

Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât a dat pe Fiul
Său născut din lume, pentru ca oricine crede în El să nu
piară, ci să aibă viața veșnică. *Ioan 3:16*

Dumnezeu te iubește dintotdeauna – cu o iubire veșnică

Te-am iubit cu o iubire veșnică; de aceea te-am atras la mine
din pură bunătate. *Ieremia 31:3*

Dumnezeu te cunoaște personal

Înainte de a te forma în pântecul mamei tale, te-am ales;
înainte de a ieși din pântecul ei, te-am ales. *Ieremia 1:5*

Ești un copil iubit al lui Dumnezeu

Iată cu ce dragoste ne-a dăruit Tatăl, încât să fim numiți copii
ai lui Dumnezeu! Și chiar suntem. *1 Ioan 3:1*

Nimic nu te poate despărți de dragostea lui Dumnezeu

Căci sunt încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii,
nici demonii, nici prezentul, nici viitorul, nici puterile, nici
înălțimile, nici adâncurile, nici vreo altă făptură nu ne pot
despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos
Isus, Domnul nostru. *Romani 8:38-39*

Dumnezeu poartă poverile tale

Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El are
grijă de voi. *1 Petru 5,7*

Isus însuși te apără în permanență

Tată, te rog să-i păzești de cel rău.

Ioan 17:15

M-am rugat pentru tine, ca credința ta să nu se oprească.

Luca 22:32

Isus te înțelege perfect și poate și vrea să te ajute în orice moment

Căci nu avem un mare preot care să nu poată avea milă de slăbiciunile noastre, ci unul care a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără să păcătuiască. De aceea, să ne apropiem cu încredere de tronul harului, ca să obținem milă și să găsim har pentru ajutorul la timp! *Evrei 4:14-16*

Dumnezeu îți oferă ÎNTOTDEAUNA un nou început

Când ne mărturisim păcatele, Dumnezeu se dovedește credincios și drept: El ne iartă vina și ne curăță de orice nedreptate comisă. *Ioan 1:9*

Dumnezeu poate, vrea și te va păzi!

Celui care are puterea să vă păzească de orice greșală și care vă poate face să stați înaintea slavei Sale fără prihană și plini de bucurie, acestui Dumnezeu unic și singurul, care prin Domnul nostru Isus Hristos este Mântuitorul nostru, Lui îi aparține slava, măreția, puterea și autoritatea – din veșnicie, acum și în vecii vecilor! Amin. *Iuda 24-25*

Dumnezeu îți dă pace

Isus le spune ucenicilor săi: „Pace vouă!” *Luca 24:36*

1.5 Ales: Mântuit ACUM – numai prin harul lui Dumnezeu, prin credință și o pocăință profundă

Mesajul iubirii lui Dumnezeu în Isus Hristos ne oferă posibilitatea de a experimenta mântuirea chiar acum. Biblia arată că mântuirea nu este doar o speranță pentru viitor, ci un dar care poate fi primit aici și acum. Următoarele capitole pun în lumină diferite aspecte ale acestei adevăruri.

1.5.1 Ales și mântuit

Prin Evanghelie, Dumnezeu cheamă pe toți oamenii la pocăință, dar nimeni nu poate veni la El prin propria putere – numai alegerea Lui face acest lucru posibil. Isus Însuși spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi” (Ioan 15:16). Cine este ales de Dumnezeu este chemat în mod eficient prin Duhul Sfânt, primește credința în Hristos și devine copilul Lui.

Cei aleși se recunosc după faptul că îl iubesc pe Dumnezeu și îl urmează din toată inima pe Domnul lor, căci „pe cei pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8, 29). Ei primesc nu numai iertarea și harul, ci și o viață schimbată în puterea Duhului Sfânt.

Mântuirea este numai darul lui Dumnezeu, nu rezultatul performanței umane: „Căci din har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine din voi – este darul lui Dumnezeu; nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2, 8-10).

În Tesaloniceni se arată cum se manifestă alegerea adevărată: „Evanghelia noastră nu a venit la voi numai în cuvinte, ci și în putere și în Duhul Sfânt și în mare certitudine” (1 Tesaloniceni 1, 5). Cine este ales de Dumnezeu, experimentează puterea Evangheliei, îl iubește pe Dumnezeu din toată inima și rămâne în urma lui Isus.

Căci „mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Mt 22, 14; Mc 16, 15-16; 1 Cor 1, 23-28).

Ioan 15, 16 Slt

Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roadele voastre să rămână.

Ef 2, 8 Slt

Căci din har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi – este darul lui Dumnezeu.

2 Tesaloniceni 2, 13 Slt

Noi însă suntem datori lui Dumnezeu să mulțumim totdeauna pentru voi, fraților iubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire, în sfințirea Duhului și în credința în adevăr.

Ioan 15:16; Efeseni 2:8-10; 2 Tesaloniceni 2:13; 1 Tesaloniceni 1:5; Romani 8:29

1.5.2 Mântuirea numai prin sângele lui Isus

Mântuirea noastră vine numai prin harul lui Isus Hristos – acum și pentru eternitate – și nu prin respectarea unor reguli, ritualuri sau prescripții religioase, nici măcar din Biblie. Numai prin trupul jertfit și sângele vărsat al lui Isus putem intra în legământul harului cu Dumnezeu, care ne dă iertarea păcatelor și ne mântuiește pentru totdeauna.

Efeseni 1:7 Slt

În El [Isus Hristos] avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția harului Său.

Col 2, 8 Slt

8 Luați seama să nu vă răpească cineva prin filozofie și prin înșelăciuni goale, după tradiția oamenilor, după principiile lumii, și nu după Hristos!

Faptele Apostolilor 15:11 Slt

11 Mai degrabă, noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus Hristos, în același fel ca și aceia.

Ef 1, 7; Col 2, 8; Faptele Apostolilor 15, 11; Mt 26, 26-28; Mc 14, 24; Lc 22, 20; Ioan 6, 53; Ioan 19, 34-37; Faptele Apostolilor 20, 28; 1 Cor 10, 16; Efeseni 1:7; Coloseni 1:20; Evrei 9:12-14; Evrei 10:19; Evrei 13:12; 1 Petru 1:2; Apocalipsa 1:5; Apocalipsa 5:9; Apocalipsa 12:11

1.5.3 Iertarea păcatelor – cheia mântuirii

Numai prin iertarea păcatelor noastre putem fi mântuiți acum și putem avea o relație sănătoasă cu Dumnezeu ca Tată. Numai oamenii cărora le-au fost iertate păcatele vor putea să-L laude pe Dumnezeu în veșnicie. Fără iertare, cerul ne rămâne închis.

Primim această iertare exclusiv prin:

– o întoarcere conștientă la o viață cu Dumnezeu și renunțarea la vechea viață în păcat

– credința în Isus Hristos, care a plătit pentru păcatele noastre prin moartea Sa pe cruce și care acum este mijlocitorul nostru înaintea lui Dumnezeu.

Ambele puncte sunt decisive – dacă unul dintre ele lipsește, nu vom găsi mântuirea.

Pe calea urmăririi lui Hristos, nu suntem încă desăvârșiți și putem și vom păcătui, iar în cel mai rău caz, vom păcătui grav. Dar Dumnezeu este întotdeauna gata să ne ierte și să ne curățească. Dragostea și răbdarea Lui nu au limite, atâta timp cât ne întoarcem mereu la El. Cei care, în ciuda tuturor eșecurilor și păcatelor, rămân credincioși lui Isus, acceptă iertarea Lui și continuă să-L urmeze, rămân sub protecția iubirii Lui și în iertarea care este decisivă pentru mântuirea noastră.

Biblia arată clar că putem pierde iertarea și, prin urmare, mântuirea, dacă nu iertăm pe alții, în special pe frații și surorile noastre în credință. Iertarea lui Dumnezeu depinde de disponibilitatea noastră de a-i ierta pe alții.

Chiar și cei care rămân în păcatul lor și refuză să se pocăiască riscă să piardă mântuirea. Mai ales când frații și surorile noastre în credință sau

biserica ne atrag atenția asupra greșelilor noastre și noi nu reacționăm. Iertarea este pentru cei care îl urmează sincer pe Isus și nu se dedau cu ușurință păcatului. Este pentru cei care nu interpretează greșit iertarea lui Dumnezeu ca pe un permis de a păcătui, ci o prețuiesc printr-o viață autentică de pocăință și urmărire.

Coloseni 2:13-15 Meng

13 Și pe voi, care erați morți prin fărădelegile voastre și prin starea necircumcisă a cărnii voastre, Dumnezeu v-a făcut vii împreună cu El, iertându-ne din milă toate fărădelegile, 14 prin faptul că a șters și a îndepărtat actul de acuzare împotriva noastră, care era o piedică pentru mântuirea noastră, prin legile sale, prin a-l înțepeni pe cruce. 15 După ce a dezarmat complet puterile și autoritățile, le-a expus public și a triumfat asupra lor în el.

Faptele Apostolilor 26:18 Slt

18 pentru a le deschide ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și o moștenire printre cei sfințiți prin credința în Mine!

Evrei 7:25 Meng

De aceea, el [Isus] poate să le ofere mântuirea deplină celor care se apropie de Dumnezeu prin mijlocirea lui: el trăiește veșnic, pentru a mijloci pentru ei (înaintea lui Dumnezeu).

1.5.4 Să-L recunoaștem pe Isus ca Domn și Mântuitor – singura mântuire

Totul depinde de recunoașterea corectă a lui Isus Hristos. Numai cunoașterea adevărată a Tatălui și a Fiului său, dăruită de Dumnezeu, aduce mântuirea – nu faptele noastre. O credință neîncetată păstrează viața veșnică care ne-a fost deja dată. Ucenicii au fost cei care L-au recunoscut pe Isus ca fiind adevăratul Mesia și au mărturisit acest lucru, urmându-L după această recunoaștere. Mai târziu, Isus i-a confirmat ca fiind adevărați credincioși și i-a folosit cu putere pentru a-și zidi Împărăția.

Mt 16, 16-17 Meng

16 Simon Petru i-a răspuns [lui Isus]: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” 17 Atunci Isus i-a răspuns: „Ferice de tine, Simon, fiul lui Iona!

Ioan 17, 2-3 Meng

[Isus Hristos vorbește] 2 Tu i-ai dat putere peste toată făptura, ca să dea viață veșnică tuturor celor pe care i-ai dat. 3 Și viața veșnică înseamnă să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis.

Ioan 8:24 Meng

24 De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.

Mt 16, 16; Ioan 8, 24; Ioan 17, 3; Ioan 11, 27; Faptele Apostolilor 2, 1-4

1.5.5 Drept numai prin credință

Cel care se consideră drept înaintea lui Dumnezeu datorită faptelor sale presupuse bune nu va fi declarat drept de Dumnezeu și se va pierde. Numai cel care recunoaște și mărturisește că este păcătos înaintea lui Dumnezeu va fi acceptat de El. Suntem drepti înaintea lui Dumnezeu numai prin harul lui Dumnezeu și fără merite proprii – prin credință și mântuire, care se află în Isus Hristos.

Luca 18, 11-14 Slt

14 Vă spun că acesta s-a dus acasă îndreptățit, spre deosebire de celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit, iar cel ce se smerește va fi înălțat.

Romani 3:23 Slt

23 Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava pe care ar trebui să o aibă înaintea lui Dumnezeu, 24 astfel încât sunt îndreptățiți fără merite prin harul Său, pe baza răscumpărării care este în Hristos Isus.

Romani 4:22-25 Slt

22 De aceea [credința lui] i-a fost socotită ca neprihănire. 23 Dar nu numai pentru el este scris că [credința lui] i-a fost socotită, 24 ci și pentru noi, căroră ne va fi socotită, dacă credem în Cel care L-a înviat

din morți pe Domnul nostru Isus, 25 pe Cel care a fost dat pentru păcatele noastre și înviat pentru îndreptățirea noastră.

1 Ioan 1:8-9 Slt

8 Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi. 9 Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

Luca 18, 11-14; Romani 3, 23; Romani 4, 22-25; 1 Ioan 1, 8-9; Romani 3

1.5.6 Mântuirea se întâmplă acum – prin credință adevărată

Cine crede în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, are viața veșnică – și poate fi sigur că o are ACUM. Ce bine este să știm că nu trebuie să ne câștigăm viața veșnică, ci că ea ne-a fost dată ca dar gratuit prin credința noastră în Isus și prin legătura noastră cu El. Oricine îl urmează pe Isus este mântuit în acest moment și trăiește în harul și mântuirea lui Dumnezeu.

1 Petru 5:12 Slt

12 Prin Silvanus, despre care sunt convins că este un frate credincios, v-am scris pe scurt pentru a vă îndemna și a vă mărturisi că aceasta este adevărata harul lui Dumnezeu în care stați.

1 Ioan 5:13 Slt

13 V-am scris aceste lucruri vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viața veșnică și ca să credeți [în continuare] în Numele Fiului lui Dumnezeu.

Filipeni 4:3 Slt

3 Și te rog și pe tine, credinciosul meu slujitor, să ai grijă de cei care au luptat împreună cu mine pentru Evanghelie, împreună cu Clement și ceilalți colaboratori ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

1.5.7 Nașterea din nou – viața nouă în Hristos

A crede în Isus, a avea încredere în El și a-L accepta – aceasta este calea pentru a deveni ACUM un copil al lui Dumnezeu. Aceasta este calea spre mântuire. Nimeni nu se poate „naște” din nou prin propria putere sau

voință; numai Dumnezeu poate face acest lucru. Între decizia noastră de a-L accepta pe Hristos și nașterea din nou divină pentru mântuire se află un sfânt mister.

Ioan 3:3 Meng

Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.

Ioan 1, 12-13 Slt

12 Dar tuturor celor care L-au primit, El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu, celor care cred în Numele Lui; 13 care nu sunt născuți din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.

1 Petru 1:23 Meng

Voi nu ați fost născuți din sămânță pieritoare, ci din sămânță nepieritoare, prin Cuvântul viu și veșnic al lui Dumnezeu.

Ioan 1, 1-13; Ioan 3, 3; 1 Petru 1, 3; Tit 3, 5

1.5.8 Curățirea prin Duhul – mântuirea adevărată

La începutul vieții lor de credință, nașterea din nou și înnoirea prin Duhul Sfânt îi mântuiesc și îi curăță pe toți cei care îl urmează pe Isus. Această curățire este strâns legată de devotamentul și dragostea inimii noastre față de Isus, așa cum a fost cazul lui Petru. Cine nu-și leagă inima de Isus și nu se dăruiește complet Lui, nu va fi curățit – chiar dacă pare să fie legat de Isus în exterior – și se va pierde. Dar cine este mântuit și curățit, va fi păzit pe calea urmăririi Lui prin curățirea continuă din harul lui Isus în comuniunea cu El.

Ioan 13, 8-11 Slt

Isus i-a răspuns [lui Petru]: Dacă nu te spăl, nu vei avea parte de comuniune cu Mine.

Tit 3, 5 Slt

[Dumnezeu] ne-a mântuit – nu pentru faptele noastre de dreptate pe care le-am fi făcut, ci din mila Sa – prin baia renașterii și prin înnoirea Duhului Sfânt.

1 Ioan 1, 9 Slt

9 Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

Ioan 13, 8-11; Tit 3, 5; 1 Ioan 1, 9; Faptele Apostolilor 15, 9; Efeseni 5, 26; Tit 3,5; 1 Petru 1, 22; Evrei 1, 3; Evrei 9, 14; Ioan 15, 2; 2 Corinteni 7, 1; 2 Corinteni 12, 21; 2 Timotei 2, 21; 1 Ioan 1, 7; 1 Ioan 3, 3

1.5.9 Duhul Sfânt ca pecete a mântuirii noastre

La convertirea noastră, Dumnezeu ne dăruiește Duhul Sfânt, care trăiește în noi. Devenim templul Duhului Sfânt, iar Isus locuiește în noi prin Duhul Său. Duhul Sfânt este pecetea lui Dumnezeu pentru toți cei care îl urmează pe Isus – el este promisiunea mântuirii noastre viitoare și a moștenirii noastre în ceruri. Duhul Sfânt din noi garantează mântuirea noastră deplină și ne va trezi la o viață nouă. Acest lucru ne oferă o mare siguranță și mângâiere.

Efeseni 1:13-14 Slt

În El [Hristos] sunteți și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre – în El sunteți și voi, când ați crezut, fiind sigilați cu Duhul Sfânt al promisiunii, 14 care este garanția moștenirii noastre până la răscumpărarea proprietății, spre lauda slavei Sale.

Romani 8:9-11 Slt

Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește cu adevărat în voi; dar cine nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. ... 11 Dar dacă Duhul Celui care a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, acela care a înviat pe Hristos din morți va da viață și trupurilor voastre muritoare prin Duhul Său care locuiește în voi.

Efeseni 4:30 Slt

Și nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost sigilați pentru ziua răscumpărării!

Mc 1, 8; Faptele Apostolilor 5, 32; Romani 8, 9-11; 1 Corinteni 12, 13; 1 Corinteni 3, 16; 1 Corinteni 6, 19; 2 Corinteni 1, 22; Efeseni 1, 13; Efeseni 4, 30

1.5.10 Mântuit prin înnoirea interioară a inimii

Adevărata mântuire nu se întâmplă în exterior, ci adânc în inimă – o înnoire pe care Dumnezeu însuși o realizează. Cine își lasă inima să fie schimbată de El, îl iubește mai mult decât pe sine însuși și trăiește prin Duhul Său. Această transformare interioară ne face capabili să păzim poruncile lui Dumnezeu din dragoste, nu din propria noastră putere sau în scopul justificării.

Adevărata circumcizie spirituală înseamnă să-L ascultăm pe Dumnezeu și să luăm în serios Cuvântul Său. Cine se împotrivește Duhului lui Dumnezeu și nu se supune legii Lui este necircumcis înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă pare religios în exterior. Dar cine este îndreptățit prin credință, slujește lui Dumnezeu prin Duhul Său și îl urmează în dragoste. Acest lucru se manifestă în atitudinea inimii, care este orientată spre a face voia lui Dumnezeu și a iubi pe aproapele.

Nu este vorba de a fi perfect sau fără păcat, ci de a avea o inimă și o viață orientate spre Dumnezeu. Cine trăiește din har, urmează Duhul lui Dumnezeu – nu din constrângere, ci din iubire.

Coloseni 2:11-13 Meng

1 În El ați primit și circumcizia, nu cea făcută cu mâna, ci cea a lepădării trupului pământesc: circumcizia lui Hristos, 12 fiindcă ați fost îngropați împreună cu El în botez. În El ați fost și înviați prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. 13 Și voi, care erați morți prin fărădelegile voastre și prin starea necircumcisă a trupului vostru, Dumnezeu v-a înviat împreună cu El, iertându-ne din milă toate fărădelegile.

1 Corinteni 7:19 Slt

19 A fi tăiat împrejur nu este nimic, și a fi netăiat împrejur nu este nimic, ci a păzi poruncile lui Dumnezeu.

Filipeni 3, 3 Slt

Căci noi suntem tăierea împrejur, noi care slujim lui Dumnezeu în Duhul și ne lăudăm în Hristos Isus, și nu ne încredem în carne.

Col 2, 11-13; 1 Cor 7, 10; Fil 3,3; Gal 6, 15; Rom 2, 25-29; Rom 7; Rom 8, 13; Gal 5, 13-14; 1 Cor 7, 19; Gal 5, 6; 1 Cor 7, 19; Fapt 7, 51; Rom 2, 25-29; Ier 4, 4; Ez 44, 7

1.5.11 Ascultarea credinței duce la mântuire

Mântuirea noastră stă în ascultarea față de Dumnezeu. Această ascultare începe cu credința în Evanghelie și ne conduce pe calea îngustă a urmăririi lui Isus cu ascultare până la sfârșit. Astfel, ascultarea credinței noastre va fi desăvârșită, până când într-o zi îl vom vedea pe Domnul nostru în veșnicie.

Romani 1, 5

5 Prin El [Isus Hristos] am primit harul și apostolia pentru numele Lui, pentru ca toate neamurile să ajungă la ascultarea credinței, 6 printre care sunteți și voi, chemați ai lui Isus Hristos.

Faptele Apostolilor 6:7 Slt

7 Și Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea, și numărul ucenicilor creștea foarte mult în Ierusalim; și un număr mare de preoți au ascultat credința.

Evrei 5:9 Slt

9 și, după ce a ajuns la desăvârșire, a devenit pentru toți cei care-L ascultă autorul unui salut veșnic.

Romani 1:5; Faptele Apostolilor 6:7; Evrei 5:9; Evrei 5:9; Evrei 3:18; Matei 7:26-27; Romani 6:16; Faptele Apostolilor 7:51-53; Faptele Apostolilor 6:7; Romani 1:5

1.5.12 Mântuirea este mai mult decât cuvinte – ea se manifestă în pocăință și viață

Isus însuși, Ioan Botezătorul și apostolii subliniază în repetate rânduri că pocăința sinceră este condiția prealabilă pentru mântuire. Pocăința adevărată se manifestă printr-o viață care aduce roade pentru Dumnezeu. Iertarea, posibilă prin moartea jertfitoare a lui Isus, este fundamentul relației noastre cu Dumnezeu. Această iertare este acordată numai celui care se îndepărtează de vechea sa viață fără Dumnezeu și face voia lui Dumnezeu – recunoscută prin fapte care arată o pocăință adevărată. Fără decizia de a se îndepărta de o viață fără Dumnezeu și de a duce o viață care Îl onorează pe Dumnezeu, nu există mântuire, iertare și salvare.

Mt 3, 2-10 Slt

[Ioan Botezătorul] 2 Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat... 8 Aduceți roade vrednice de pocăință! 9 Și nu vă gândiți să spuneți în voi înșivă: „Avem pe Avraam ca tată”. Căci vă spun că Dumnezeu poate ridica copii lui Avraam din aceste pietre! 10 Dar toporul este deja pus la rădăcina copacilor. Orice copac care nu aduce roade bune va fi tăiat și aruncat în foc!

Lc 13, 3 Slt

[Isus] 3 Nu, vă spun; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel!

Faptele Apostolilor 26, 20 Slt

[Pavel] 20 Ci mai întâi am vestit celor din Damasc și din Ierusalim, apoi în toată Iudeea și printre neamuri, că trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință.

Mt 3, 2-10; Lc 13, 3; Faptele Apostolilor 26, 20; Mt 4, 17; Lc 24, 44-49

1.5.13 Isus mai important decât orice – adevărata dovadă a mântuirii

Va fi mântuit cel care conștientizează ce înseamnă să-L urmeze pe Isus și Împărăția cerurilor și este gata să renunțe la toate pentru aceasta. Dar cine respinge invitația Evangheliei, pentru că lucrurile acestei lumi sunt mai importante pentru el, se pierde. Nu trebuie să fie păcate grave care ne despart de Dumnezeu – adesea sunt suficiente lucrurile normale și bune ale vieții, cum ar fi relațiile, munca sau banii. Dacă le punem mai presus de chemarea lui Dumnezeu, ne riscăm mântuirea veșnică.

Lc 14, 26-27 Slt

26 Dacă cineva vine la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa, pe soția și copiii săi, pe frații și surorile sale, dar și propria sa viață, nu poate fi ucenicul Meu. 27 Și cine nu-și poartă crucea și nu-Mi urmează, nu poate fi ucenicul Meu.

Lc 14, 23-24 Slt

23 Și Domnul a zis slujitorului: „Du-te pe drumurile și la garduri și

constrânge-i să intre, ca să se umple casa mea! 24 Căci vă spun că niciunul dintre oamenii care au fost invitați nu va gusta din masa mea!”

Lc 14, 33 Slt

33 Deci, niciunul dintre voi nu poate fi ucenicul meu dacă nu renunță la tot ce are.

Lc 14, 26-27; Lc 14, 23-24; Lc 14, 33; Lc 14, 15-24

1.5.14 Cine mărturisește pe Isus va fi mântuit

Biblia ne arată în multe locuri că numai cei care mărturisesc pe Isus Hristos vor fi mântuiți. Această mărturisire cuprinde atât ceea ce spunem cu cuvintele noastre, cât și modul în care ne trăim viața și ascultăm de Dumnezeu. Viața noastră însăși este adevărata mărturisire de credință. Cei care sunt mântuiți prin sângele Mielului, trăiesc după poruncile lui Dumnezeu și rămân credincioși mesajului lui Isus – chiar până la moarte – sunt mântuiți atât acum, cât și în veșnicie.

Romani 10:8-10 Meng

9 Căci dacă mărturisești cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

Luca 12:8 Meng

Dar eu vă spun: oricine mă mărturisește înaintea oamenilor, și Fiul omului îl va mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

Matei 10:33 Meng

Dar pe cel care mă va lepăda înaintea oamenilor, îl voi lepăda și Eu înaintea Tatălui meu care este în ceruri.

1 Timotei 5:8 Slt

8 Dar dacă cineva nu are grijă de ai săi, mai ales de cei din casa lui, a lepădat credința și este mai rău decât un necredincios.

Apocalipsa 12, 10-11 Slt

10 Și am auzit o voce tare în cer, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și domnia Hristosului Său! Căci a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștri, care îi acuza zi și noapte

înaintea Dumnezeului nostru. 11 Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața până la moarte!

Lc 12, 8; Mt 10, 33; 1 Tim 5, 8; Ap 12, 10-11; Romani 10, 8-10; 1 Ioan 2, 23; 1 Ioan 4, 15; Evrei 10, 23; 1 Timotei 6,12; Matei 7, 21; Apocalipsa 12, 17

1.5.15 Cine intră în Împărăția lui Dumnezeu va fi mântuit

Cine intră în Împărăția lui Dumnezeu va fi mântuit.

Există două piloni fundamentali pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu: pocăința de la vechea viață de egoism și păcat și supunerea față de gloriosul Rege Isus în Împărăția cerurilor – și, în consecință, ascultarea de Isus în toate lucrurile, ascultarea de Isus în tot ceea ce spune El ca Rege și Domn bun și înțelept.

Cine se întoarce și îl face pe Isus Domnul și Regele său acum și cine îi slujește cu credincioșie până la sfârșit, va fi mântuit veșnic.

Cine spune doar „Doamne, Doamne” și nu face ceea ce spune Isus, nu va cunoaște bucuria Împărăției lui Dumnezeu.

Mt 21, 31 Slt

31 Care dintre aceștia doi a împlinit voia Tatălui? Ei i-au răspuns : „Primul”. Atunci Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele vor intra mai întâi în Împărăția lui Dumnezeu decât voi!”

Lc 19, 17 Slt

Bine, rob bun! Pentru că ai fost credincios în lucrurile mici, vei avea autoritate peste zece cetăți!

Mc 9, 47 Meng

Și dacă ochiul tău te supără, scoate-l! Este mai bine pentru tine să intri cu un singur ochi în Împărăția lui Dumnezeu decât să ai doi ochi și să fii aruncat în iad.

Lc 19, 11-27; Lc 13, 22-30; Lc 18,17; Mt 21, 28-32

1.5.16 Noua ta identitate în Hristos arată măreția mântuirii tale

Prin convertirea și nașterea noastră din nou, am primit o nouă identitate în Hristos. Nu mai trăim în vechea noastră natură umană; Dumnezeu ne-a sfințit și ne-a curățit ca o creație nouă. Acum suntem sfinți, curați și buni în esența noastră – nu mai suntem „păcătoși”, ci sfinți. Dorința lui Dumnezeu este ca noi să trăim în consecință.

Sarcina noastră ca oameni nou creați în Hristos este să nu permitem pur și simplu faptele „cărnii”, ci să le biruim și să le „lepădăm” prin Duhul Sfânt. Deși suntem „omul nou” în Hristos, trebuie mai întâi să-l acceptăm pe deplin în conștiința și în viața noastră de zi cu zi. Acesta este un proces în care îmbrăcăm „omul nou” și lăsăm definitiv în urmă „omul vechi”. În centrul acestui proces se află noua identitate pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în Hristos – ea este temelia și pecetea mântuirii noastre.

2 Corinteni 5:17 Slt

17 De aceea, dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă; cele vechi au trecut; iată, toate au devenit noi!

Apocalipsa 1, 5-6

5 [Isus Hristos] ... care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre prin sângele Său, 6 și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său.

Romani 8:5 Slt

5 Căci cei care sunt după [natura] cărnii caută lucrurile cărnii, iar cei care sunt după [natura] Duhului caută lucrurile Duhului.

2 Corinteni 1:1; Romani 8:5; Apocalipsa 1:4-6; Coloseni 3:9; Efeseni 4:22; Efeseni 4:24; 2 Corinteni 5:17

1.5.17 Rezumat: Aleși: Mântuiți ACUM – numai prin har, prin credință vie și pocăință sinceră

Mântuirea noastră este un dar al lui Dumnezeu – nu meritul nostru, ci lucrarea Lui. Prin Isus Hristos, El a creat singura cale prin care putem

ajunge la El. Cine crede în El și îl acceptă ca Domn primește viață nouă – aici și în veșnicie.

Efesenii 2, 8-9 Slt

Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi – este darul lui Dumnezeu; nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Mântuirea numai prin sângele lui Isus

Nimic din ceea ce facem nu ne poate curăți – numai sângele lui Isus ne iartă păcatele. Moartea Lui pe cruce a fost prețul suprem pe care L-a plătit pentru ca noi să fim liberi.

1 Ioan 1:7 Slt

Dar dacă umblăm în lumină, cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții, și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat.

Iertarea păcatelor – cheia mântuirii

Dumnezeu deschide calea spre iertare – El ne cheamă la pocăință. Cine își mărturisește păcatele este eliberat de vină și intră într-o nouă relație cu Dumnezeu.

Faptele Apostolilor 3:19 Slt

Pocăiți-vă și întoarceți-vă, ca să vi se ștergă păcatele.

Dreptățiți numai prin credință

Nu faptele ne fac drepti, ci numai credința în Hristos. El ne declară drepti când ne încredem în El – nu prin puterea noastră.

Romani 3:28 Slt

Ajungem astfel la concluzia că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii.

Nașterea din nou – viața nouă în Hristos

Mântuirea este mai mult decât iertare – este o creație complet nouă. Cine crede în Isus primește o inimă nouă și o viață nouă.

Ioan 3:3 Slt

Dacă cineva nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!

Mântuit prin înnoirea interioară a inimii

Adevărata circumcizie are loc în inimă – Dumnezeu ne schimbă interiorul, pentru ca noi să-L slujim din toată inima.

Filipeni 3:3 Slt

Căci noi suntem tăierea împrejur, noi care slujim lui Dumnezeu în Duhul și ne lăudăm în Hristos Isus, și nu ne încredem în carne.

Mântuirea se manifestă prin pocăință și ascultare

Cei care îl urmează pe Isus nu rămân neschimbați. Credința adevărată se manifestă într-o viață nouă, care îl onorează pe Dumnezeu.

Mt 7, 21 Slt

Nu oricine îmi spune: „Doamne, Doamne!”, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.

Isus mai important decât orice – dovada adevărată a mântuirii

Cel care este cu adevărat mântuit îl pune pe Isus mai presus de toate. El este mai prețios decât posesiunile, prestigiul sau propria viață.

Luca 14:26 Slt

Dacă cineva vine la mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, dar și propria sa viață, nu poate fi ucenicul meu.

Cine se mărturisește a fi al lui Isus, va fi mântuit

Credința nu rămâne ascunsă – cine mărturisește pe Isus, va fi mărturisit de El.

Romani 10:9 Slt

Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

Noua ta identitate în Hristos arată măreția mântuirii tale

Dacă aparții lui Hristos, ești o creație nouă. Dumnezeu te-a scos din întuneric – vechea ta viață a trecut.

2 Corinteni 5:17 Slt

De aceea, dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă; cele vechi au trecut, iată, toate au devenit noi!

1.6 Mai mult aparență decât realitate: creștini cu numele și ucenici de fațadă, fără pocăință adevărată, naștere din nou și urmarea lui Hristos

Noul Testament avertizează în repetate rânduri împotriva unei credințe care este doar exterioară și nu produce o schimbare reală a inimii. Isus a spus: „Nu oricine îmi spune mereu «Doamne» va intra în Împărăția cerurilor, ci numai cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri” (Mt 7, 21). Creștinii de nume sau ucenicii aparent se mărturisesc formal lui Hristos sau trăiesc în tradiții religioase, fără însă să fi experimentat o pocăință adevărată și o naștere din nou prin Duhul Sfânt. Ei seamănă cu fariseii, care păreau evlavioși în exterior, dar erau goi în interior (Matei 23:27).

Isus vorbește clar despre faptul că există oameni care par să-L urmeze și sunt cunoscuți în exterior ca ucenici ai Săi, dar nu au o relație adevărată cu El și nu sunt nici născuți din nou, nici mântuiți. Motivul este că ei nu L-au acceptat niciodată cu adevărat pe Isus ca Domn al vieții lor și continuă să urmeze propria voință, în loc de voia lui Dumnezeu. Viața lor rămâne marcată de voința proprie, gândirea lumească și natura egoistă. Ei nu s-au supus niciodată din inimă voii lui Dumnezeu și, în cele din urmă, au rămas proprii lor stăpâni.

Adevărata urmărire, pe de altă parte, necesită o relație profundă cu Isus, care se manifestă prin credință, iubire și ascultare. „Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat ucenicii mei” (Ioan 8:31). Urmarea înseamnă mai mult decât o simplă mărturisire – ea se manifestă într-o viață transformată de harul lui Dumnezeu. Cine este cu adevărat convertit și mântuit, se dăruiește complet lui Dumnezeu și se aliniază voinței Lui. Un copil al lui Dumnezeu cu adevărat renăscut primește Duhul Său, se lasă călăuzit de El și trăiește după Cuvântul lui Dumnezeu – în ciuda eventualelor eșecuri. El se încrede în Isus, aduce roadă pentru

Dumnezeu și se îndepărtează de nedreptate. „*Căci Domnul cunoaște pe ai Săi*” (2 Timotei 2:19 Meng).

Adevărații urmași sunt mântuiți și vor fi mântuiți veșnic. Creștinii de nume și ucenicii falși, fără o adevărată convertire și urmărire a lui Hristos, nu sunt mântuiți acum și vor fi pierduți veșnic.

Mt 7, 20-21 Slt

20 De aceea, îi veți cunoaște după roadele lor. 21 Nu oricine îmi spune: „Doamne, Doamne!”, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.

Tit 1, 16 Slt

16 Ei pretind că-L cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor îl lepădă, fiind urâcioși, neascultători și incapabili de orice faptă bună.

Lc 17, 34 Slt

34 Vă spun că în noaptea aceea doi vor fi într-un pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat.

Galateni 5, 4-6; Filipeni 3, 17-19; Matei 13, 27-30; Ioan 1, 11-12; Luca 17, 34-36; Tit 1, 15-16; 3 Ioan 1, 11; 1 Ioan 2,9; 2 Petru 2, 1-3; Iuda 1, 18-19; Matei 23, 27; Ioan 8, 31

1.7 Faptele moarte: ele nu salvează nici ACUM, nici VEȘNIC

Lucrările moarte sunt încercările zadarnice ale omului de a găsi o relație cu Dumnezeu prin propriile forțe [<https://youtu.be/j6MWVxE7AEw?feature=shared>]. O relație adevărată cu Dumnezeu se naște numai din har și numai prin sângele lui Isus Hristos, pe care El l-a vărsat pe cruce pentru noi – dacă credem în aceasta. Trebuie să ne îndepărtăm de faptele moarte – încercarea zadarnică de a-L mulțumi pe Dumnezeu prin propriile noastre forțe și eforturi – să ne pocăim și să credem în Dumnezeul care îi declară drepti pe cei pierduți. Numai prin sângele vărsat de Isus pentru păcatele noastre conștiința noastră este curățită de aceste fapte moarte, astfel încât să fim purificați și capabili să slujim Dumnezeului viu.

Aici se află schimbarea decisivă de la moarte la viață – atât pentru noi înșine, cât și pentru faptele noastre. Când am murit și am înviat împreună cu Hristos, slujirea lui Dumnezeu a devenit noua noastră natură și misiune. De acum înainte, tot ceea ce facem pentru Dumnezeu este acceptabil prin iertarea și curățirea lui Isus. Dumnezeu vrea ca noi să facem astfel de fapte bune din belșug pentru El, pentru că ele aduc roade și Îl slăvesc.

Faptele credinței pentru Dumnezeu arată că credința noastră este vie. Ele reflectă recunoștința și dragostea noastră față de Isus și arată că El este cu adevărat Domnul vieții noastre. Prin ele trăim în respect față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Aceste fapte ale credinței sunt rodul Evangheliei în viața noastră și sunt plăcute lui Dumnezeu prin Isus. Cine, fiind iubit de Dumnezeu, Îi arată și El iubirea sa prin fapte (de credință), va găsi viața veșnică.

Mc 7, 6-7 Meng

6 Poporul acesta Mă cinstește (doar) cu buzele, dar inima lui este departe de Mine; 7 dar mă cinstesc în zadar, pentru că fac din poruncile oamenilor învățăături.

Evrei 6, 1 Slt

1 De aceea, să lăsăm principiile elementare ale Cuvântului lui Hristos și să trecem la maturitate deplină, fără a pune din nou temelia cu pocăința de faptele moarte și credința în Dumnezeu.

Galateni 5:6 Meng

Căci în Hristos Isus, nici circumcizia, nici necircumcizia nu au vreo importanță, ci numai credința care se manifestă prin iubire.

Iacov 1, 12 Slt

12 Ferice de omul care rabdă ispita; căci, după ce va fi fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.

Mt 7, 24-29; Mc 7, 6-7; Evr 6, 1; Rom 3, 28; Gal 5, 6; Ioan 15; 8; Apoc 3, 1-13; Evrei 6, 1; Romani 3, 28; 2 Corinteni 3, 5; Ioan 15; 8; Matei 7, 24-29; Apocalipsa 3, 1-13; Luca 19, 11-27; 1 Petru 1, 17; Apocalipsa 22, 12

1.8 Ales din veșnicie – păzit prin credințioșia lui Dumnezeu și mântuit pentru veșnicie

Evangelhia nu promite doar mântuirea în prezent, ci și mântuirea veșnică – o viață în comuniune cu Dumnezeu, care nu se sfârșește niciodată. Această mântuire veșnică este scopul credinței noastre și se împlinește în unirea cu Dumnezeu în slava Sa.

Subcapitolele următoare pun în lumină diferitele aspecte ale acestei mântuiri veșnice și le diferențiază de alte căi.

1.8.1 Mântuirea veșnică: cum arată ea?

Cei mântuiți veșnic în ceruri vor

- în fața tronului lui Dumnezeu și al Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu palme în mâini, și vor striga cu voce tare: „Mântuirea aparține Dumnezeului nostru și Mielului!”
- Slujirea lui Dumnezeu și Mielului ca preoți
- Vedeau fața lui Dumnezeu și trăiau în lumina Lui
- Domnia ca regi pentru totdeauna
- mânca din pomul vieții din paradisul lui Dumnezeu
- a fi în siguranță în fața celei de-a doua morți
- Mânca din mană ascunsă și primi o piatră albă cu un nume secret nou
- avea putere asupra națiunilor și să le conducă cu un toiag de fier; în plus, Isus le va da steaua de dimineață
- vor fi îmbrăcați în haine albe și nu vor fi șterși din Cartea Vieții, pentru că Isus le va mărturisi numele înaintea Tatălui și a îngerilor Săi
- vor rămâne ca stâlpi în templul lui Dumnezeu și nu vor mai pleca niciodată; Isus va scrie numele lui Dumnezeu și al Noului Ierusalim, precum și numele său nou pe ei
- vor sta împreună cu Isus pe tronul Lui
- vor sluji lui Dumnezeu zi și noapte în templu, iar Dumnezeu va locui cu ei. Nu vor mai flămânzi și nu vor mai înseta, și nici soarele, nici căldura nu-i vor mai chinui. Mielul din mijlocul tronului îi va

conduce și îi va duce la izvoarele vieții. Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor

- vor fi în strânsă comuniune cu Dumnezeu, care va locui printre ei, și vor fi poporul Lui

Isaia 35:10 Slt

10 Și cei răscumparați ai Domnului se vor întoarce și vor veni la Sion cu strigăte de bucurie. Bucuria veșnică va fi peste capetele lor; vor dobândi fericire și bucurie, dar durerea și suspinele vor dispărea!

Apocalipsa 7:15-17 Slt

15 De aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu și îi slujesc zi și noapte în templul Lui; și Cel ce stă pe tron își va întinde cortul peste ei. 16 Ei nu vor mai flămânzi și nu vor mai înseta, și nici soarele nu-i va mai lovi, nici căldura; 17 căci Mielul care stă în mijlocul tronului îi va paște și îi va conduce la izvoare de apă vie, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.

Apocalipsa 21:3 Meng

Și El [Dumnezeu] va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui; da, Dumnezeu însuși va fi printre ei.

Isaia 35:10; Apocalipsa 7:14-17; Apocalipsa 2-3; Apocalipsa 21; Apocalipsa 22:3-5

1.8.2 Delimitarea: condamnarea veșnică, purgatoriul și împăcarea universală

Din veșnicie în veșnicie – o avertizare clară împotriva speranțelor false

Când Biblia dorește să sublinieze în mod special „veșnicia” adevărată, ea folosește expresia „din veșnicie în veșnicie” – care poate fi tradusă și ca „din veac în veac”. Această expresie descrie viața indestructibilă a lui Dumnezeu: numai Dumnezeu și Isus au viață care nu se sfârșește niciodată.

Toate pasajele biblice clare vorbesc despre condamnarea veșnică a necredincioșilor. Ele arată clar că acest „veșnic” durează la fel de mult ca propria viață a lui Dumnezeu: *din veșnicie în veșnicie*. Prin urmare,

este aproape imposibil ca cineva care intră în starea de pierzare să experimenteze vreodată o schimbare.

Unele pasaje biblice mai puțin clare lasă loc pentru speculații teologice. Unii deduc din acestea că, la sfârșit, Dumnezeu va fi „totul în toate” și moartea va fi abolită. Totuși, a construi o reconciliere universală pe baza acestui lucru nu este nici biblic, nici responsabil. Deoarece Biblia nu spune acest lucru în mod clar – și ceea ce ea nu spune, noi nu ar trebui să învățăm.

Posibila desființare a celei de-a doua morți ar putea însemna, de asemenea, că cei pierduți în ea vor fi complet arși și nimiciti după judecata lor – nu că vor fi mântuiți. Este adevărat că și prima moarte a fost distrusă, ceea ce unii interpretează ca un indiciu al unei desființări ulterioare a celei de-a doua morți. Dar nicăieri Scriptura nu mărturisește în mod expres că și cea de-a doua moarte va fi biruită sau desființată. O astfel de speranță rămâne speculativă și nu trebuie niciodată să devină baza unei învățături obligatorii.

Cuvântul lui Dumnezeu vorbește simplu, clar și cu intenție serioasă: pierderea este *de la veșnicie la veșnicie*. Cine propovăduiește doctrina reconcilierii universale trezește speranțe false. Această speranță face ca oamenii să nu se mai teamă de Dumnezeu și de sfințenia Lui. Ei devin leneși, se lasă în voia sortii și nu mai fac tot posibilul pentru a se salva pe ei înșiși și pe ceilalți.

Ideea că cineva suferă „din veșnicie în veșnicie” în chinuri, doar pentru a fi apoi *poate* mântuit sau distrus, nu este nici biblică, nici logică. Ea contrazice atât bunul simț, cât și mărturia Scripturii.

Orice învățătură sau chiar sugestie de împăcare universală este periculoasă din punct de vedere spiritual. Ea încețoșează responsabilitatea omului de a lua o decizie *acum*. Ea slăbește urgența pocăinței și minimizează judecata.

Ceea ce ne pot învăța pasajele „nesigure” din Biblie este doar atât: Nu putem să-l limităm pe Dumnezeu la teologiile noastre. El rămâne suveran. El ne-a dat o perspectivă până la judecata veșnică – nu mai mult. Ce se va întâmpla după judecata finală rămâne secretul lui Dumnezeu. Și asta este bine.

Sarcina noastră este să apărăm adevărul aici și acum și să ne pregătim pe noi înșine și pe ceilalți pentru judecată. Cine depășește acest lucru și adaugă lucruri pe care Dumnezeu nu le-a spus riscă nu numai mântuirea sa, ci și pe cea a multor alora.

Apocalipsa 15, 7 Slt

7 Și una dintre cele patru ființe vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline cu mânia lui Dumnezeu, care trăiește din veșnicie în veșnicie.

Apocalipsa 14, 11 Slt

11 Și fumul chinului lor se ridică din veșnicie în veșnicie; și cei care se închină fiarei și icoanei ei nu au odihnă zi și noapte, și cei care primesc semnul numelui ei.

Apocalipsa 11:15 Slt

15 Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță; și s-au auzit voci puternice în cer, care ziceau: Împărățiile lumii au ajuns ale Domnului nostru și ale Hristosului Său, și El va domni din veșnicie în veșnicie!

Apoc. 15, 7; Apoc. 11, 15; Apoc. 14, 11; Efes. 1, 9-10; 1 Tim. 4, 10; 1 Cor. 15, 24-28; 1 Tim. 6, 16; Apoc. 1, 18; Apoc. 4, 9-10; Apocalipsa 10:6; 1 Corinteni 15:53-54; Evrei 8:7; Ioan 17:2; Evrei 7:16; Ioan 14:19; Apocalipsa 1:6; Efeseni 1:9-10; 1 Timotei 4:10; 1 Corinteni 15:24-28; Ezechiel 28, 18; Matei 3, 12; Ioan 15, 6; 1 Corinteni 3, 15

1.8.3 Isus Hristos: El este ușa către Tatăl și calea către cer

Dacă îl reducem pe Isus la ușa către viața veșnică, nu îi facem dreptate. Isus este atât ușa, cât și calea către viața veșnică. DOAR cel care intră prin ușa lui Isus într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu va fi mântuit. Și numai cel care merge pe calea lui Isus până la veșnicie va ajunge acolo.

Matei 7, 12-14 Meng

[Isus Hristos spune] 12 „Tot ceea ce așteptați de la oameni, faceți-le și voi la fel, căci în aceasta constă (împlinirea) Legii și a Profeților. – 13 Intrați (în Împărăția lui Dumnezeu) pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. 14 Strâmtă este, în schimb, poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei care o găsesc [pe cale].”

Ioan 10, 9 F

„Eu sunt ușa” [spune Isus]. Dacă cineva intră [prin ușa lui Isus] într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu, el și ea vor fi mântuiți și vor intra și vor ieși și vor găsi pășune.

Ioan 14, 6 F

„Eu sunt calea” [spune Isus]. Nimeni nu poate veni la Tatăl dacă nu merge pe această cale.

Mt 7, 12-14; Ioan 10, 9; Ioan 14, 6

1.8.4 Suntem deja mântuiți ACUM – dar ținta mântuirii noastre este încă înaintea noastră.

La nașterea noastră din nou, Dumnezeu a făcut multe lucruri noi, da, chiar totul. Unele dintre ele le trăim în mod conștient, altele sunt deja adevărate și împlinite din punct de vedere spiritual, dar trebuie mai întâi să le primim prin credință, să le înțelegem și să le păstrăm până la sfârșit. Acest lucru face parte din calea noastră spre mântuire. Trăim în această tensiune: avem deja viața veșnică și totuși încă o așteptăm. Acest lucru ne face să tânjim după ea și să o așteptăm cu răbdare.

Iată o privire de ansamblu care evidențiază aceste contradicții și tensiunea dintre ele:

Ioan 3:36 Meng

Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne asupra lui.

Romani 2:7 Meng

Și anume viața veșnică celor care, perseverând în fapte bune, caută slava, cinstea și viața veșnică; 8 pe de altă parte, mânia și furia (Lui) celor care sunt încă pățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

Ioan 5:24 Meng

Adevărat, adevărat vă spun: cine ascultă cuvântul meu și crede în cel care m-a trimis, are viața veșnică și nu vine în

Romani 6:22 Meng

Acum însă, după ce ați fost eliberați de păcat și ați devenit robi ai lui

judecată, ci a trecut din moarte în viață.

Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea și ca rezultat final viața veșnică.

Ioan 6, 40 Meng

Căci voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Galateni 6:8 Meng

Căci cine seamănă în firea pământescă, va secera din firea pământescă; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.

Ioan 6:47 Meng

Adevărat, adevărat vă spun : cine crede are viața veșnică!

Ioan 12:25 Cine își iubește viața o va pierde, dar cine își urăște viața în această lume o va păstra pentru viața veșnică.

Ioan 6:54 Meng

Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Ioan 10, 27-28 Meng

27 Oile mele ascultă glasul meu, eu le cunosc și ele mă urmează; 28 eu le dau viața veșnică și nu vor pieri în veci, și nimeni nu le va smulge din mâna mea.

Ioan 17:3 Meng

Dar viața veșnică constă în a-L cunoaște pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Cel pe care L-ai trimis, Isus Hristos.

1 Timotei 6:12 Luptă lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică, la care ai fost chemat și pentru care ai făcut mărturisirea glorioasă în fața multor martori.

1 Ioan 5:13 V-am scris aceste lucruri vouă, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, ca să știți că aveți viața veșnică.

1 Ioan 3:15 Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș, și știți că niciun ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el.

1 Ioan 5:20 Meng

Noi suntem în Cel Adevărat, (fiind) în Fiul Său Isus Hristos.

Iuda 1, 21 Meng

și păstrați-vă astfel în dragostea lui Dumnezeu, așteptând cu încredere mila

Acesta este Dumnezeu
adevărat și viața veșnică.

Domnului nostru Iisus Hristos, (care vă
va conduce) la viața veșnică!

1 Ioan 5, 11-12 Meng

Și ce înseamnă asta pentru
noi? Înseamnă că Dumnezeu
ne-a dăruit viața veșnică, viața
care este în Fiul Său.

1 Ioan 5, 12 Deci, cine este în legătură
cu Fiul lui Dumnezeu are viața; cine nu
este, nu o are.

Alte exemple:

	Adevărat din punct de vedere spiritual	Misiune	
Coloseni 3, 3+20	Noi deja am murit	Vom muri fizic sau vom fi transformați	1 Corinteni 15
Efesenii 2, 1+6; Coloseni 2, 12	Noi suntem deja înviați	Dumnezeu ne va învia (fizic)	1 Corinteni 6:14; 1 Corinteni 15
Efesenii 2, 6; Coloseni 1, 13; Evrei 12, 22	Suntem deja mutați în cer	Trebuie să alergăm spre cer fără să ne abatem și fără să ne abatem de la credință, până când vom ajunge acolo	1 Corinteni 9:24; Filipeni 3:14; Evrei 12:1
Col 3, 9; Ef 4, 22	Am lepădat deja omul vechi	Trebuie să renunțăm la omul vechi cu toate faptele lui	Efesenii 4:25; Coloseni 3:8; Iacov 1:21; 1 Petru 2:1
Col 3, 10; Gal 3, 27	Ne-am îmbrăcat deja cu omul cel nou	Trebuie să îmbrăcăm omul nou cu toate caracteristicile sale – Hristos	Romani 13:14; Coloseni 3:12+14
Romani 6:6; Galateni 5:24	Dumnezeu a răstignit deja omul nostru vechi împreună cu Isus	Trebuie să ne răstignim și să ucidem omul vechi	Matei 10:38; Romani 8:13; Coloseni 3:5
Romani 6:7+22;	Prin Hristos, suntem eliberați	Trebuie să experimentăm mai	Romani 7; Romani 8, 1; 1

Romani 7:6; Galateni 5:1	de lege și de păcat	întâi eliberarea și să o trăim	Corinteni 8, 9; Galateni 5, 1+13; 1 Petru 2, 16
Romani 3, 23-25; 2 Timotei 1, 9; 1 Ioan 5, 10-13	Mântuirea noastră (acum) este un dar pe care îl putem primi numai prin credință, fără fapte proprii	Mântuirea noastră (veșnică) depinde de credința noastră continuă și de faptele credinței noastre aici, pe pământ	Ioan 15, 6; Coloseni 1, 23; 1 Ioan 4, 16; 2 Ioan 1, 9; Iuda 1, 5
Ioan 6:40; 1 Ioan 5:13	Avem deja viața veșnică	Trebuie să dobândim încă viața veșnică (prin biruință)	Filipeni 2:12; 1 Timotei 6:12; Apocalipsa 2+3

Ioan 5, 24 Meng

Cine ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine în judecată, ci a trecut din moarte în viață.

Rom 8, 24-25 Meng

24 Căci am fost mântuiți, dar (până acum) numai în speranță. ... 25 Dacă sperăm ceea ce încă nu vedem (realizat), așteptăm cu răbdare.

Ioan 5,24; Romani 8, 23-25

1.8.5 Fidelitatea lui Dumnezeu ne păzește până la sfârșit.

Fidelitatea lui Dumnezeu este temelia mântuirii noastre. El a început lucrarea bună în noi și o va desăvârși (Filipeni 1:6). Chiar și atunci când slăbim, El rămâne credincios (2 Timotei 2:13). Dorința Lui este ca nimeni să nu piară, ci ca toți să aibă ocazia să se pocăiască (2 Petru 3:9).

Pe calea noastră suntem încercați, dar Dumnezeu se asigură că nicio ispită nu este prea grea (1 Corinteni 10:13). El ne păzește să nu cădem și ne va prezenta fără vină înaintea Lui (Iuda 1:24). Mâna Lui ne ține strâns, nimeni nu ne poate smulge din ea (Ioan 10:27-29).

Speranța noastră nu se bazează pe noi, ci pe Dumnezeu. Nimic nu ne poate despărți de dragostea Lui (Romani 8:38-39). Isus ne apără și ne poate mântui complet (Evrei 7:25). Suntem sigilați cu Duhul Sfânt , o garanție a moștenirii noastre veșnice (Efeseni 1:13-14).

De aceea, să ne ținem tare de speranță fără să ne clintim, pentru că Dumnezeu este credincios (Evrei 10, 23). El ne va întări până la sfârșit, Lui să fie slava în veci (Romani 16, 25-27). Cine se încrede în El poate fi sigur: El ne va ajuta să trecem prin toate!

Evrei 7, 25 Slt

De aceea, El poate mântui pe deplin pe cei care vin la Dumnezeu prin El, pentru că El trăiește mereu, ca să mijlocească pentru ei.

Filipeni 1:6 Slt

6 Sunt încredințat că Cel care a început în voi o lucrare bună o va și desăvârși până în ziua lui Isus Hristos.

2 Timotei 2:13 Slt

Dacă noi suntem necredincioși, El rămâne credincios, pentru că nu Se poate lepăda de Sine însuși.

2 Petru 3:9 Slt

Domnul nu întârzie împlinirea promisiunii, cum cred unii, ci este îndelung răbdător față de noi și nu dorește ca cineva să piară, ci ca toți să aibă ocazia să se pocăiască.

Evrei 7, 25; 2 Timotei 2, 13; 2 Petru 3, 9; Filipeni 1, 6; 1 Corinteni 10, 13; Iuda 1, 24; Ioan 10, 27-29; Romani 8, 38-39; Efeseni 1:13-14; Evrei 10:23; Romani 16:25-27

1.8.6 Chemarea și alegerea noastră

S-ar putea scrie mult despre chemare și alegere. Numai colecția mea de documente pe această temă umple aproape o carte întreagă. Esența tuturor cercetărilor este următoarea:

1. În Cuvântul lui Dumnezeu există o diferență decisivă între faptul că Dumnezeu Tatăl și Isus, Fiul lui Dumnezeu, vorbesc în Noul

Testament despre „cei aleși” și faptul că apostolii vorbesc despre ei.

2. Dumnezeu Triunic vorbește întotdeauna despre alegere din perspectiva eternității. El îi vede pe cei care ajung cu adevărat în cer și îi numește aleși.
3. Alesii lui Dumnezeu nu sunt mântuiți automat sau printr-o naștere din nou ireversibilă, ci prin Dumnezeu, care îi călăuzește în mila Sa, îi apără, îi protejează și îi păzește, nu îi lasă să fie ispitiți peste puterile lor de a păcătui și îi duce pe aleșii Săi până la capăt.
4. Apostolii au un limbaj cu totul diferit în ceea ce privește „cei aleși”. În fiecare dintre versetele lor despre cei aleși, devine clar că apostolii nu au o cunoaștere prealabilă a alegerii. Mai degrabă, ei prezintă dovezi circumstanțiale: cei care trăiesc în conformitate cu Evanghelia și arată roadele credinței și ale vieții, sunt considerați de ei ca fiind aleși (în credință). Iar cei care, ca credincioși, rămân cu bucurie în credința în Isus, în ciuda rezistenței și persecuției, pot fi considerați cu siguranță aleși, deoarece aduc roadele adevăraților aleși.
5. Uneori, apostolii îi numesc pe credincioșii în Hristos, în același verset sau pasaj, aleși – cei care cred cu adevărat ACUM – alteori, chemați – la moștenirea cerească VIITOARE. Astfel, devine clar caracterul dual al credinței de acum (cei aleși prin credință) și al speranței veșnice încă neîmplinite (cei chemați la veșnicie).
6. De aceea, toți cei aleși ACUM (pentru credință) trebuie să-și confirme alegerea (de a trăi acum cu Dumnezeu) și chemarea (la slava veșnică) abia acum și să-și realizeze mântuirea încrezându-se în iubirea, ocrotirea și bunătatea lui Dumnezeu, dar și cu frică și cutremur.
7. Din perspectivă umană, fără cunoașterea (prealabilă) a lui Dumnezeu, nu se poate vorbi NICIODATĂ cu certitudine absolută despre alegerea ETERNĂ și chemarea împlinită până la

sfârșit, până când cineva nu a fost cu adevărat credincios lui Hristos până la moarte.

De aceea, Hristos poate spune: Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.

Mulți sunt chemați să urmeze chemarea Mielului de a-L urma și de a-și lua crucea. Din perspectivă umană, toți ar putea urma această chemare de a-L urma pe Hristos. Dar puțini urmează această chemare.

Toți cei care au început să-L urmeze pe Isus sunt chemați să facă pelerinajul către cetatea cerească și să ajungă acolo. Nu toți urmează cu credincioșie chemarea lor cerească până la sfârșit.

Siguranța mântuirii pe acest drum al pelerinajului există numai și exclusiv în împlinirea voinței lui Dumnezeu.

În întreaga Biblie nu există niciodată siguranța mântuirii printr-o experiență magică inițială, care să facă inutilă viața ulterioară în credință și ascultare (credința în Dumnezeu este, prin definiție, ascultare față de Dumnezeu).

Vechiul și Noul Testament sunt complet de acord în această privință.

Există liberul arbitru al omului în ceea ce privește mântuirea?

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu: fiecare ales care ajunge în ceruri îi datorează mântuirea numai lui Dumnezeu

- faptul că a avut ocazia să audă Evanghelia
- de a putea crede cu adevărat
- să poată urma pe Hristos până la sfârșit

sunt toate daruri ale lui Dumnezeu și nu merite proprii.

Pe de altă parte, din punctul de vedere al omului, acesta este chemat pe toate fronturile să-și aducă contribuția, fără de care mântuirea sa nu va ajunge la destinație.

Din punct de vedere divin, noi nu avem liber arbitru, ci Dumnezeu ne alege și ne destinează mântuirea veșnică.

Din punct de vedere uman, însă, ne este complet interzis să folosim această adevăr ca argument, chiar și cel mai slab, pentru necredința, neascultarea sau necredincioșia noastră.

Ca oameni, putem și trebuie să trăim și să acționăm doar ca **și cum noi înșine și fiecare alt om am avea liber arbitru.**

Chemarea și alegerea

Mai întâi, în primul capitol al epistolei sale către tesaloniceni, Pavel confirmă *alegerea* tesalonicenilor pe baza lucrării evidente a Duhului Sfânt în viața lor. Apoi, în capitolul al doilea, le amintește că sunt *chemați*. Chemați să ia parte, mai târziu, la domnia și slava lui Dumnezeu. Când folosim cuvântul „aleși”, presupunem instinctiv că mântuirea este deja sigură și de neatins. Cuvântul „chemați”, însă, conține o anumită incertitudine cu privire la faptul dacă cei chemați vor răspunde cu adevărat chemării lor. Astfel, devine clar că mântuirea *actuală* a tesalonicenilor este certă pentru Pavel. Mântuirea viitoare, în schimb, nu este încă certă.

Este adevărat?

Din punct de vedere *uman*, chemarea și alegerea sunt același lucru. Atâta timp cât cei chemați urmează chemarea lor în mod ascultător și evident, li se poate acorda și statutul de „aleși”, așa cum s-a întâmplat cu tesalonicenii, când au devenit ascultători chemării lor la credință. Ei au fost chemați să creadă în Dumnezeu, au urmat această chemare, au fost mântuiți și au devenit aleși în ceea ce privește statutul lor actual de mântuiți.

Astfel, fiecare chemat poate fi potențial ales dacă îl urmează și îi ascultă pe Dumnezeu.

În ceea ce privește mântuirea lor veșnică, adică definitivă, Pavel nu îi numește pe tesaloniceni aleși pe baza viziunii sale umane imperfecte, ci chemați. Ei nu au ajuns încă la mântuirea veșnică, ci o așteaptă și o doresc cu ardoare. Deoarece nu au încă mântuirea veșnică în mâinile lor, ei sunt încă chemați la mântuirea veșnică. Dar odată ce vor ajunge în eternitate, vor face parte din cei aleși de Dumnezeu, conform logicii

aplicate aici de Pavel în cazul tesalonicenilor, pentru că atunci chemarea lor se va fi împlinit și tesalonicenii își vor fi îndeplinit chemarea la moștenirea cerească.

Mt 22, 12-14 Meng

Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși

spune Isus oaspetelui de la nuntă care nu are haina de nuntă și îl alungă din cer.

Astfel, cuvântul „chemat” devine și mai clar: înseamnă a primi o misiune care trebuie îndeplinită: a îmbrăca haina de nuntă.

„A fi chemat” înseamnă latura umană și responsabilitatea. Și aici oamenii pot refuza complet să-L urmeze pe Dumnezeu. Iar urmașii lui Hristos pot urma chemarea lui Dumnezeu în cadrul urmăririi lor a lui Hristos, parțial sau în totalitate. Chemarea include întotdeauna întrebarea dacă cel chemat face și ceea ce este chemat să facă.

Alegerea este atunci, pe de altă parte, întotdeauna rezultatul final intenționat de Dumnezeu, care este atins prin lucrarea lui Dumnezeu.

Cel care ascultă chemarea la credința în Isus este născut din nou din Duhul Sfânt și devine un ales pe pământ.

Acum, cel ales (prin credință) are chemarea de a păstra Evanghelia și de a trăi în ea. Dacă o face până la sfârșit, el este un ales (al cerului) și mântuit definitiv în cer.

Și dacă un astfel de ales a pus în practică tot ceea ce Dumnezeu i-a poruncit în timpul vieții, el este ales și în ceea ce privește chemarea sa la slujire.

În orice moment, numai prin lucrarea și chemarea lui Dumnezeu este posibil să devii și să fii ales. Scriptura arată acest lucru în mod clar în multe locuri. Fără lucrarea lui Dumnezeu prin Isus Hristos, prin Duhul Sfânt, nimeni nu poate deveni ales în toate cele trei etape.

Acest lucru servește la slăvirea lui Dumnezeu, care face toate acestea și căruia îi revine toată gloria. Și acest lucru servește la protecția noastră ca urmași ai lui Hristos, pentru ca să nu ne putem lăuda cu nimic

înaintea lui Dumnezeu – chiar dacă Dumnezeu ne include în planurile Sale.

A fi ales înseamnă, din punct de vedere uman, a răspunde pe deplin chemării divine. Alegerea presupune o chemare din partea lui Dumnezeu.

Pe scurt, asta înseamnă că

Nu toți, dar mulți sunt chemați de Dumnezeu să-L urmeze pe Fiul Său Iisus Hristos. Dacă urmăm chemarea lui Dumnezeu, suntem aleși (prin credință) atâta timp cât urmăm chemarea noastră.

A doua noastră chemare ca aleși (în credință) este să ajungem în cer. Aceasta include urmarea Evangheliei și a Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunea unii pentru alții, ca să fim încurajați și să devenim puternici în fapte și cuvinte bune. Dacă urmăm chemarea noastră cerească ca aleși (în credință) până la sfârșit, vom face parte în cele din urmă dintre cei aleși (în ceruri), pe care Dumnezeu îi cunoaște dinainte.

Iar a treia noastră chemare ca aleși (ai credinței) este să împlinim pe deplin slujba pe care Dumnezeu o dă fiecăruia dintre noi. Măsura împlinirii chemării noastre de a sluji lui Isus va determina odată răsplata noastră în ceruri.

În Noul Testament, chemarea și alegerea nu sunt

- NICIODATĂ ca un concept de siguranță sau un bilet gratuit, care ne face să stăm cu brațele încrucișate
- ci ca un concept de recunoștință și încurajare, care ne ferește de mândrie și, în același timp, ne asigură că Dumnezeu ne iubește și ne este credincios

Învățătura despre alegere – aplicată corect – înseamnă:

- să ne încredem cu toată puterea în harul lui Dumnezeu și să rămânem permanent alături de Dumnezeu, ca și cum totul ar depinde numai de mine

- și să știu că fiecare milimetru de succes în urmarea mea se datorează numai harului alegător al lui Dumnezeu și că nu pot să-mi atribui nimic mie însumi

Sau, pe scurt

* să credem ca și cum toată alegerea nu ar ajuta și

* să ai încredere în alegerea lui Dumnezeu, ca și cum propria ta credință nu ar ajuta la nimic

Poate cineva care inițial a avut încredere în Isus, l-a urmat și i-a fost ascultător, să renunțe la chemarea sa? Cuvântul și principiul „chemat” și „cel chemat” poartă însă, după Isus, întotdeauna posibilitatea de a nu mai urma chemarea (Mt 13, 20-22).

Cuvântul și principiul „ales” și „alesul” sunt însă utilizate în Noul Testament întotdeauna în sensul prescienței lui Dumnezeu. Dumnezeu știe cine va ajunge odată la El în eternitate și, de exemplu, cine va trece cu bine prin perioada teribilă a sfârșitului timpurilor și îi va rămâne credincios până la sfârșit (). Și aceștia sunt, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, cei aleși. Dumnezeu i-a destinat să trăiască veșnicia alături de El. Din punct de vedere uman, noi nu avem această cunoaștere a lui Dumnezeu. Putem recunoaște doar din roadele vieții unui om dacă acesta aparține probabil celor aleși. Oricine are încredere în Isus și îl urmează cu ascultare poate, conform acestui pasaj din Epistola către Corinteni, să se considere cu încredere printre cei aleși. Toate semnele și toate roadele indică acest lucru. Și cel mai important este: încrederea noastră în puterea Evangheliei de a salva vieți și faptul că urmăm chemarea lui Dumnezeu din Evanghelie.

Aici, Pavel inversează ordinea: mai întâi, în paragraful anterior, Pavel confirmă alegerea tesalonicenilor pe baza lucrării evidente a Duhului Sfânt în viața lor. Ei trebuie să fie considerați ACUM aleși – pentru că nu se abat în niciun fel de la modul în care Dumnezeu își imaginează aleșii: ei îl urmează pe Isus prin Duhul Sfânt și aduc roade pentru Dumnezeu.

Apoi, Pavel le amintește tesalonicenilor că sunt chemați. Chemați să ia parte la domnia și slava lui Dumnezeu. Astfel, Pavel reduce siguranța

care există în cuvântul „alegere” (Mt 24, 22) la nesiguranța asociată cuvântului „chemare” (Mt 20, 16). Cum se explică acest lucru?

Pentru că, din punct de vedere uman, chemarea și alegerea sunt același lucru – atâta timp cât sunt identice. Atâta timp cât cei chemați urmează chemarea lor în mod ascultător și evident, li se poate recunoaște și statutul de „aleși”. Cine urmează chemarea sa în mod evident și activ, va ajunge probabil la ținta chemării sale. Iar cel care a ajuns la țelul său și în ceruri face parte dintre cei aleși care au rămas fideli chemării lor. Este sigur că tesalonicenii sunt mântuiți ACUM. Dar nu este încă sigur că vor fi mântuiți în viitor. Chemarea cerului de a ajunge la mântuirea veșnică planează încă asupra vieții lor și nu s-a împlinit încă. Dar ea poate fi împlinită și va fi împlinită dacă tesalonicenii vor urma îndemnul și încurajările apostolului. Și dacă vor continua să păstreze cuvântul apostolilor ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Căci cuvântul lui Dumnezeu este eficient în viața lor și în el se manifestă fidelitatea lui Dumnezeu – față de cuvântul său și, prin urmare, față de tesaloniceni.

Toate acestea ne dau o mare speranță: fiecare chemat poate fi potențial un ales, deja din punct de vedere al statutului în această viață – și cu atât mai mult atunci când el sau ea vor ajunge la viața veșnică cu Dumnezeu.

Nu este vina lui Dumnezeu că sunt mai puțini aleși decât chemați (Mt 20, 16). Dumnezeu este credincios în viața fiecărui om pe care îl cheamă. Și atâta timp cât îl urmăm cu credincioșie pe Hristos, putem ști că suntem aleși și ne putem numi aleși din punctul nostru de vedere uman.

Toți cei pe care Dumnezeu i-a chemat pot primi moștenirea veșnică ca mântuiți

Evrei 9, 15 Slt

Și din acest motiv, El este și mijlocitorul unui nou legământ, pentru ca, pe baza unei morți care a avut loc pentru iertarea păcatelor comise în timpul primului legământ, cei chemați să primească bunul promis al moștenirii veșnice.

Toți cei chemați de Dumnezeu – nu numai cei aleși – pot primi potențial moștenirea veșnică ca răscumpărați.

Aici devine din nou clar că toți cei chemați de Dumnezeu pot primi moștenirea veșnică ca mântuiți. Nu sunt doar cei aleși. Potențial, fiecare dintre cei chemați de Dumnezeu poate fi mântuit veșnic. Se întâmplă acest lucru? Dacă nu, atunci nu este din vina lui Dumnezeu. Căci Hristos este mijlocitorul unui nou legământ, pentru ca TOȚI cei chemați de Dumnezeu să poată primi, ca mântuiți, moștenirea veșnică pe care El le-a promis-o. Dumnezeu veghează cu credincioșie asupra celor chemați, El dorește ca cei chemați de El să primească moștenirea veșnică. Din punct de vedere uman, vedem doar pe cei chemați, nu pe cei aleși în final. Dar fiecare chemat poate fi mântuit complet și definitiv. Aceasta este o veste extrem de bună.

Cei aleși, credincioși și statornici

Apocalipsa 13:8-10 Slt

8 Și toți cei care locuiesc pe pământ îl vor venera, ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului care a fost junghiat de la întemeierea lumii. 9 Dacă cineva are urechi, să audă! 10 Dacă cineva duce în captivitate, va merge în captivitate; dacă cineva ucide cu sabia, va fi ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților!

Cei aleși de Dumnezeu vor trăi veșnic. Dumnezeu i-a scris în Cartea Vieții încă de la întemeierea lumii. Ei sunt credincioși lui Hristos și statornici până la moarte și nu se închină icoanei fiarei

Aici se prezintă un mare contrast. Sunt cei care, de la întemeierea lumii, sunt înscrși în cartea vieții Mielului jertfit. Ei vor fi mântuiți și vor trăi veșnic. Sunt ei pasivi, mântuirea lor venind fără ca ei să facă ceva? Nu, ei sunt foarte activi. Ei nu se închină fiarei, ceea ce ar însemna pieirea lor eternă sigură (Apocalipsa 14:9-13). Și pentru această decizie și pentru statornicia lor, ei plătesc cu închisoarea și moartea de martiri. Taina alegerii divine și a responsabilității umane se contopesc aici într-o singură unitate. Și totul arată clar că cel care le dă puterea de a birui este, în fond, Mielul însuși, care, prin harul alegerii sale, le permite aleșilor săi să biruiască.

Învățătura despre alegere – aplicată corect – înseamnă:

Să crezi și să rămâi cu toată încrederea în harul lui Dumnezeu și cu toată puterea și în mod durabil în Dumnezeu, ca și cum totul ar depinde numai de mine

Și să știi că fiecare milimetru de succes în ceea ce fac are ca singură cauză și rezultat harul alegător al lui Dumnezeu și că nu pot să-mi atribui nimic mie însumi.

Ioan 15, 16 Slt

*Nu voi m-ați **ales** pe mine, ci eu v-am ales pe voi. Eu v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă – roadă care să rămână.*

Marcu 13:20 Slt

20 Și dacă Domnul n-ar fi scurtat zilele, nimeni n-ar fi fost mântuit; dar, din pricina celor aleși, pe care i-a ales, El a scurtat zilele.

Mt 22, 14 Slt

14 Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși!

1 Tesaloniceni 2:11-12 Slt

11 Știți cum am îndemnat și am încurajat pe fiecare dintre voi, ca un tată pe copiii săi, 12 și v-am mărturisit cu seriozitate că trebuie să umblați în mod vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la împărăția și la slava Sa.

2 Petru 1, 10 Slt

10 De aceea, fraților, străduiți-vă cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă veți face aceste lucruri, nu veți cădea niciodată.

2 Petru 1:10; 1 Tesaloniceni 2:11-12; Ioan 15:16; Marcu 13:20; Matei 22:14; Matei 20:16; Evrei 9:15; Apocalipsa 13:8-10; Apocalipsa 14:9-13; Matei 24, 22; Matei 20, 16; Matei 13, 20-22

1.8.7 Pe calea spre eternitate: Mulți sunt chemați să 1) îl urmeze pe Isus ACUM și 2) să ajungă în eternitate

Dragostea lui Dumnezeu și mesajul mântuirii sunt valabile pentru întreaga lume. Isus, Mântuitorul nostru, spune chiar El: Mulți sunt chemați. Privirea lui Dumnezeu este îndreptată asupra întregii lumi, pentru ca toți să fie mântuiți – nimeni nu trebuie să fie exclus de la mântuire, până la slava veșnică.

1 Timotei 2:3-4 Slt

3 pentru că aceasta este bine și plăcut înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, 4 care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului.

Ioan 3, 16 Slt

*Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe Fiul său cel născut, **pentru ca oricine crede în el să nu piară**, ci să aibă viața veșnică.*

Evrei 2, 10 Slt

10 Căci era potrivit ca Cel pentru care și prin care sunt toate lucrurile, când a dus mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Autorul mântuirii lor.

1 Timotei 2, 3-4; Ioan 3, 16; Evrei 2, 10; Matei 20, 16; Matei 22, 14; Matei 24,14; Apocalipsa 7, 9

1.8.8 Pe calea spre eternitate: Ce înseamnă să fii un adevărat ucenic

Ucenicii adevărați și, prin urmare, mântuiți ai lui Isus

[<https://viesindberufen.de/wp-content/uploads/2025/04/Viele-sind-berufen-Jesus-heilsgewiss-nachfolgen.pdf>]

- îl iubesc pe Isus mai mult decât orice
- au puterea sării împotriva păcatului
- se iubesc unii pe alții
- sunt și rămân mlădițe ale viței
- sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu

Mt 10, 37 Meng

37 Cine iubeste pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubeste pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

Ioan 13, 34-35 Slt

34 Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, ca și cum v-am iubit Eu, ca și voi să vă iubiți unii pe alții. 35 Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.

Mt 5, 13 Meng

13 „Voi sunteți sarea pământului! Dar dacă sarea își pierde gustul, cu ce se va săra? Nu mai este bună la nimic, decât să fie aruncată afară din casă și călcat în picioare de oameni.

Romani 8:13-15 Meng

13 Căci, dacă trăiți după îndemnurile firii pământești, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. 14 Căci toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. 15 Duhul pe care l-ați primit nu este un duh de robie, ca să vă fie din nou frică, ci ați primit un duh de înfiere, în care strigăm: „Abba, (dragă) Tată!”

Mt 10, 37; Mc 9, 47-50; In 13, 34-35; Mt 5, 13; In 15, 5-6

Urmați-L pe Isus cu certitudinea

Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri Lc 10,20

1. Bazele uceniciei

Verset biblic: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să vină după Mine.” Mt 16,24

- Renunțarea la sine: îți supui propriile dorințe și interese domniei lui Isus.
- Dedicare: Viața ta pentru Isus și Evanghelie.

2. Urmarea lui Hristos costă totul

Verset biblic: „Nimeni nu poate fi ucenicul meu dacă nu renunță la tot ce are.” Lc 14,33

- Ascultare deplină: Niciun domeniu al vieții tale nu este exclus.
- Disponibilitatea de a renunța la posesiuni, confort și relații, dacă este necesar.

3. Caracterul unui ucenic

Verset biblic: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții! Așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Ioan 13:34

- Iubirea constantă față de Isus, care ne-a iubit atât de mult.
- Iubirea: devotamentul altruist față de ceilalți.
- Milă și iertare în viața de zi cu zi.

3. Lupta unui ucenic

Verset biblic: „Dacă trăiți după natura voastră umană, veți muri; dar dacă prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi. Romani 8:13

- Nu faceți compromisuri cu păcatul!

- Cel care va câștiga lupta va fi îmbrăcat în haine albe de sărbătoare. Isus nu-i va șterge numele din cartea vieții, ci îl va încorona și se va mărturisi pentru el în fața judecății. Apocalipsa 3:5

4. Scopul uceniciei

Verset biblic: „*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.*” Mt 28,19

- Evanghelizare: Transmite Evanghelia mai departe.
- Formarea ucenicilor: echipe de câte doi, grupuri mici și comunitate: (Lasă-te) învățat și însoțit.

5. Puterea pentru ucenicie

Verset biblic: „*Veți primi puterea Duhului Sfânt care va veni peste voi și veți fi martorii Mei.*” Faptele Apostolilor 1:8

- Duhul Sfânt: sursa ta de înțelepciune, curaj și putere.
- Rugăciune și dependență de Dumnezeu.
- Găsește oricând iertare, curățire și un nou început în Isus. 1 Ioan 1:8

6. Calea uceniciei până la veșnicie

Verset biblic: „*Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.*” Iacov 1:22

- Citiți Biblia din plin, rugați-vă intens și implicați-vă într-o comunitate.
- Căderi + Ridicări: Rămâneți vigilenți în urmarea lui și în relația voastră cu Isus.
- Prin dragostea lui Dumnezeu, faceți bine credincioșilor și tuturor și nu vă opriți.

Cine îl urmează și îl iubește pe Isus ca ucenic nu se va pierde niciodată, ci va trăi veșnic

1.8.9 *Pe calea spre eternitate: responsabilitate PE MĂSURA*

Există diferite niveluri de credință, experiență și cunoaștere în urmarea lui Hristos. Dar indiferent de cât timp crede cineva în Hristos și cât de profundă este cunoașterea lui Dumnezeu, el face întotdeauna parte din familia lui Dumnezeu.

Așadar, ne aflăm cu toții într-un stadiu diferit de dezvoltare în urmarea lui Hristos. Și Scriptura arată clar că Dumnezeu știe foarte bine acest lucru și ține cont de el. Dumnezeu ne dăruiește întotdeauna mai întâi iubirea Sa necondiționată, așa cum a făcut cu fiul pierdut și regăsit. Nimeni nu trebuie și nu are nevoie să-l dea mai întâi ceva lui Dumnezeu. Fiecare poate și trebuie să se lase mai întâi iubit, dăruit și curățit de Dumnezeu, așa cum Isus le-a spălat picioarele ucenicilor și lui Petru la Cina cea de Taină (Ioan 13, 1-17). Iubirea cere doar iubire înapoi, în măsura posibilităților celuilalt.

Dumnezeu nu cere nimic din ceea ce poporul nu ar putea ști și nici nimic care să nu fie precedat de o experiență pozitivă a mântuirii, a bunătății lui Dumnezeu și a experienței. Dumnezeu judecă pe fiecare după măsura care i-a fost dată.

Dar putem fi siguri de un lucru: Dumnezeu nu procedează după un schemă rigidă, ci în judecata și hotărârea Sa se bazează întotdeauna pe ceea ce omul poate ști și da.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că suntem expuși rapid pericolului de a ști mai multe despre Dumnezeu decât punem în practică. Fie suntem leneși în a asculta, fie uităm prea repede ceea ce am putea ști. Pavel le strigă constant corintenilor: „*Nu știți?*”, Autorul Epistolei către Evrei îi îndeamnă, ba chiar îi imploră pe cititorii săi să se gândească la ceea ce știau deja și să pună (din nou) în practică, iar în scrisorile din Apocalipsa, Isus le atrage atenția celor cinci din șapte biserici () că nu mai trăiesc așa cum ar putea, dacă ar lua aminte la tot ceea ce știu sau au știut vreodată. Și pe lângă simpla mustrare și un rang neașteptat de jos în înviere, reprimarea puternică și uitarea a ceea ce știm pot avea consecințe veșnice.

Celor cărora li s-a dat multă revelație a lui Dumnezeu prin Cuvântul lui Dumnezeu li se așteaptă mult – cei care cunosc în principiu voia lui Dumnezeu și apoi li se spune din nou mai clar, confirmat prin lucrarea specială a lui Dumnezeu, au o responsabilitate specială de a pune în practică ceea ce li s-a dat.

Din toate acestea reiese clar că Isus – că Dumnezeu ne judecă după măsura noastră personală, care corespunde propriilor noastre posibilități și propriilor noastre responsabilități.

Luca 12:48 Meng

48 Dar celui căruia i s-a dat mult, i se va cere mult, și celui căruia i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult.

Luca 13:30 Meng

30 Și să știți bine: sunt ultimii care vor fi primii, și sunt primii care vor fi ultimii.

Matei 11:20-24 Meng

20 Atunci [Isus] a început să adreseze cuvinte de amenințare orașelor în care făcuse cele mai multe minuni, pentru că nu se pocăiseră: 21 „Vai de tine, Corazin! Vai de tine, Betsaida! Căci dacă în Tir și Sidon s-ar fi făcut minunile care s-au făcut în voi, demult s-ar fi pocăit în sac și cenușă. 22 Dar vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi!

Mt 25, 24-30; Lc 12, 48; Mt 11, 20-24; Lc 8, 18; Evr 2, 1-3; Ap 3, 2-3; Lc 11, 31-32; Rom 1, 20-21; Rom 2, 1-3; Rom 2, 17-24

1.8.10 Dumnezeu este un Dumnezeu al PREZENTULUI

Credința noastră este întotdeauna o stare actuală și de viață. Adevărata credință este posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu în noi. Adevărata credință așteaptă mântuirea finală a lui Dumnezeu. Adevărata credință iubește și acționează prin iubire. Și adevărata credință ACUM va moșteni în cele din urmă și mântuirea veșnică.

Apostolii **nu** sunt preocupați de întrebarea: „A fost cineva cu adevărat născut din nou și pot să-i promit mântuirea veșnică o dată pentru

totdeauna?”. Nu, ei spun că există siguranța mântuirii dacă te afli ACUM în voia lui Dumnezeu – de aceea, depune ACUM toate eforturile pentru a face voia lui Dumnezeu ACUM și pentru a crește și a te dezvolta în ea. Ni se dă libertate pentru păcatele care ne copleșesc brusc. Dar nicăieri păcatul conștient și obișnuit nu este prezentat ca fiind compatibil cu siguranța mântuirii în Hristos. Singurul care este sigur este cel care se pocăiește de păcatul său imediat ce poate și nu rămâne în păcatul său. Și totul culminează cu revenirea bruscă și neașteptată a lui Hristos. Cine ar vrea să păcătuiască (din obișnuință) în acest moment? Suntem mântuiți prin credință și printr-o credință care este ascultătoare, care este ascultătoare ACUM.

Dumnezeu este un Dumnezeu al ACUM. Numele sfânt al lui Dumnezeu, JHWH, înseamnă „Eu sunt – cel care sunt”.

Nu ne putem odihni pe succesele anterioare.

Nu trebuie să ne lăsăm descurajați de eșecurile din trecut.

Trebuie și putem să lăsăm în urmă tot ce a fost și să ne întindem spre ceea ce este înaintea noastră...

Acum depindem de harul lui Dumnezeu pentru a fi mântuiți veșnic și acum avem un Mântuitor care ne ajută și ne salvează.

Exod 3:14 Meng

14 Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt.

Ioan 14:6 Slt

6 Isus i-a răspuns: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine!

Leviticul 6:6 Meng

6 Pe altar să ardă mereu un foc; să nu se stingă niciodată!

2 Mo 3, 14; 3 Mo 6, 6; Ioan 14, 6; Evrei 4, 14-16; Ioan 5, 24-29; Matei 5, 21-26; Marcu 9, 47; Luca 15, 11-32

1.8.11 Ucenicii lui Isus sunt și vor fi mântuiți

Isus și-a chemat ucenicii, iar ei au lăsat totul și L-au urmat. În ciuda tuturor greșelilor lor, numele lor erau scrise în ceruri încă de la început și erau mântuiți pentru că L-au urmat pe Isus și L-au ascultat.

Cu toate acestea, Isus nu acceptă ucenici cu condiții și rezerve. Isus trebuie să fie mai important decât orice altceva pe lume dacă vrei să fii ucenic al lui Isus. Și numai cel care rămâne alături de Isus chiar și în vremuri dificile este sau rămâne cu adevărat un ucenic (mântuit) al lui Isus.

Și chiar și cei care îl urmează pe Isus și sunt ucenici și, prin urmare, mântuiți, trebuie să continue să devină ucenici ai lui Isus.

Luca 10:20 Meng

*[Isus le-a spus celor 70 de ucenici care slujeau pentru El] Bucurați-vă mai degrabă că numele voastre **sunt scrise** în ceruri!*

Matei 19:28 Meng

*Isus le-a răspuns: „Adevărat vă spun că voi, care **m-ați urmat**, la renaștere, când Fiul omului va sta pe tronul slavei sale, veți sta și voi pe douăsprezece tronuri și veți judeca cele douăsprezece triburi ale lui Israel.*

Mt 19, 27-29; Mc 10, 28; Lc 18, 28; Lc 10, 20; In 14, 3; Lc 9, 57-62; Mt 10, 37-39; Lc 14, 26-33; Ioan 8, 31; Ioan 15, 8

1.8.12 A ajunge în eternitate: mulți ar putea fi mântuiți veșnic, dar puțini vor fi

Puțini vor fi mântuiți, dar toți cei care depun toate eforturile pentru a se întoarce de la viața lor anterioară împotriva voinței lui Dumnezeu la o viață sub voința Lui.

Cei care nu se convertesc de la vechea lor viață împotriva voinței lui Dumnezeu și nu fac tot posibilul să treacă prin poarta îngustă a cerului, nu vor trece prin poarta cerească în viața veșnică. Și vor fi ultimii care vor fi primii, și primii care vor fi ultimii. Acest lucru ne arată că numai Dumnezeu cunoaște adevărata noastră relație cu El și că putem să ne înșelăm foarte mult.

„Poarta către Împărăția cerurilor și către mântuire este îngustă”, spune Isus. Și: „Faceți tot posibilul să intrați!” Aici, accentul se îndepărtează complet de alegerea lui Dumnezeu și se îndreaptă către

responsabilitatea ascultătorilor. Ei înșiși sunt responsabili să treacă prin poarta îngustă. Mulți vor încerca și nu vor reuși. De ce? Noua Traducere Evanghelică spune (v. 27): „*Nu m-ați ascultat niciodată!*” Alte traduceri vorbesc despre nedreptatea ascultătorilor, despre eșecul de a face ceea ce este drept, despre răufăcători pe care Isus nu-i cunoaște. Mântuirea este aici legată foarte puternic de Isus de a face ceea ce este drept, de voia lui Dumnezeu și de ascultarea lui Isus. Nu are rost să fii doar aproape de Isus, să ascuți de el și să știi totul despre el. Cine nu face ceea ce spune Isus și cine nu se transformă dintr-un răufăcător într-un ucenic al lui Isus care se teme de Dumnezeu și pune în practică Cuvântul Lui, acela nu va fi mântuit. Trebuie să ascultăm ceea ce spune Isus dacă vrem să intrăm pe ușa îngustă în Împărăția lui Dumnezeu. Dar dacă ascultăm de Isus, vom fi împreună cu Isus, Avraam, Isaac și Iacov și cu toți profeții în Împărăția lui Dumnezeu.

Și, mai mult decât atât, ordinea sau ierarhia va fi cu totul diferită de ceea ce ne-am aștepta după standardele pământești. Numai Isus știe cu adevărat ce, cum și cât face fiecare dintre noi pentru El pe baza posibilităților date de Dumnezeu și îi va pune pe fiecare în locul care i se cuvine din partea lui Dumnezeu.

În această parabolă a lui Isus, ne putem gândi cu ușurință la cei neconvertiți, care nu acceptă Evanghelia. Dar este adevărat? Isus vorbește și aici, ca și în Predica de pe munte, despre o ușa îngustă – iar contextul arată clar că este vorba despre ușa cerului. Apoi, Isus clarifică faptul că neconvertiții sunt cei care nu sunt lăsați să intre în cer, ci cei care practică nedreptatea, care nu ÎMPLINESC voia lui Dumnezeu. Nu convertirea (singură) este decisivă, ci viața după convertire. Isus adresează aceste cuvinte celor evlavioși care aveau Cuvântul lui Dumnezeu – și totuși nu au urmat Cuvântul lui Dumnezeu și pe Isus. Întreaga predică a lui Isus sugerează că doar puțini dintre cei (aparent) evlavioși vor fi mântuiți. Se predică vreodată acest lucru din amvoanele noastre? Nu, nu am auzit niciodată asta. Din amvoanele noastre vine întotdeauna doar încurajare. Încurajarea este bună. Dar dacă ometem avertismentele clare ale lui Isus, vom fi vinovați față de Dumnezeu și față de oameni și față de faptul că unii sau chiar mulți dintre ei vor sta odată în fața unei uși închise a cerului. Cine nu trăiește un stil de viață

de devotament total față de Dumnezeu și voia Lui, pe baza învățăturii lui Isus, cine nu face tot posibilul pentru a ajunge în cer, **nu** va ajunge în cer.

Dar în ceea ce-L privește pe Dumnezeu: Dumnezeu Însuși vrea să-i conducă pe mulți oameni ca fii ai Săi în slavă. De aceea, mulți sunt chemați. Dumnezeu vrea să-i salveze pe mulți și să-i ducă la țintă. Să nu-L limităm. Și El îi conduce pe toți copiii Săi spre slavă. Să-L urmăm.

Și deși se aplică

Mt 7, 14 Meng

Îngustă este poarta și strâmtă calea care duce la viață, și puțini sunt cei care o găsesc

, totuși, Dumnezeu salvează în cele din urmă mulți oameni, peste timpuri, limbi și culturi. Da, puțini vor fi mântuiți, dar vor fi mântuiți toți cei care fac tot posibilul să se întoarcă de la viața lor anterioară împotriva voinței lui Dumnezeu la o viață sub voința Lui.

Mt 7,13-14 Meng

13 Intrați (în Împărăția lui Dumnezeu) pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. 14 Însă poarta este strâmtă și calea este îngustă care duce la viață, și puțini sunt cei care o găsesc.

Lc 13, 22-29 Meng 22 Așa că el [Isus] a călătorit din oraș în oraș și din sat în sat, învățând și continuându-și călătoria spre Ierusalim. 23 Atunci cineva l-a întrebat: „Doamne, sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” El le-a răspuns: 24 „Străduiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă! Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea. 25 Când stăpânul casei se va ridica și va închide ușa, voi veți sta afară și veți bate la ușă, strigând: „Stăpâne, deschide-ne!” El vă va răspunde: „Nu știu de unde sunteți.” 26 Atunci veți începe să afirmați: „Am mâncat și am băut în fața ta (cu tine) și tu ai învățat pe străzile noastre”. 27 Dar el va răspunde: „Vă spun: nu știu de unde sunteți; plecați de la mine, voi toți cei care practicați nedreptatea!” 28 Atunci va fi un plâns și scrâsnire de dinți, când îi veți vedea pe Avraam, Isaac, Iacov și toți profeții în Împărăția lui Dumnezeu, iar voi veți fi aruncați afară. 29 Și vor veni din răsărit și din apus, din nord și din sud, și se vor așeza la masă în Împărăția lui Dumnezeu. 30 Și

să știți bine: sunt unii care sunt ultimii, dar vor fi primii, și sunt unii care sunt primii, dar vor fi ultimii.

Ioan 6, 66-70 Meng

66 De atunci, mulți dintre ucenicii lui s-au îndepărtat de el și nu l-au mai însoțit în călătoriile sale. 67 Atunci Isus a zis celor doisprezece: „Nu vreți să plecați și voi?” 68 Simon Petru i-a răspuns: „Doamne, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice; 69 și noi am câștigat credința și cunoașterea că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.” 70 Isus le-a răspuns: „Nu v-am ales Eu pe voi doisprezece? Și unul dintre voi este un diavol.”

2 Timotei 1:15 Meng

Știi (deja) că toți din provincia Asia mi-au întors spatele, printre ei fiind și Figeel și Hermogen.

Evrei 2, 10 Slt

10 Căci era potrivit ca Cel pentru care și prin care sunt toate lucrurile, când a dus mulți fii la slavă, să desăvârșească prin suferințe pe Cel care este autorul mântuirii lor.

Ioan 14, 1-2 Slt

1 Să nu se înspăimânte inima voastră! Credeți în Dumnezeu și credeți în Mine! 2 În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Mă duc să vă pregătesc un loc.

Apocalipsa 7, 9 Slt

9 După aceasta, am văzut, și iată, o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din toate neamurile, triburile, popoarele și limbile; stăteau în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, și aveau în mâini ramuri de palmier.

Lc 13, 22-29; Ioan 6, 66-70; 2 Tim 1, 15; Evrei 2, 10; Ioan 14, 2; Apoc 7,9

1.8.13 Urmează-ți chemarea: Pe calea spre eternitate există două căi pentru fiecare om și două căi pentru fiecare urmaș al lui Hristos

Putem

- merge pe poarta largă și pe calea largă spre pieire

- prin poarta strâmtă și calea îngustă pentru a ajunge în ceruri

sau

- să urmăm calea dreaptă spre cer și apoi să o părăsim

1 Petru 2, 6-10; Mt 7, 13; Mt 7, 14; 2 Petru 2, 10-22; Mc 4, 16-17; Mt 13, 30; Ap 21, 1-8; 2 Ioan 1, 9; 3 Ioan 1, 9-12; 1 Ioan 2, 3-11

Mt 7, 13-14 Slt

13 Intrați pe poarta cea strâmtă! Căci poarta este largă și calea este lată care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. 14 Căci poarta este strâmtă și calea este îngustă care duce la viață, și puțini sunt cei care o găsesc.

Mc 4, 16-17 Slt

16 Iar cei care au fost semănați pe pământ pietros sunt cei care, când aud cuvântul, îl primesc imediat cu bucurie; 17 dar nu au rădăcină în ei, ci sunt nestatornici. Mai târziu, când apar necazuri sau persecuții din cauza cuvântului, se scandalizează imediat.

2 Petru 2, 21 Slt

21 Căci ar fi mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă din nou, îndepărtându-se de porunca sfântă care le-a fost transmisă.

2 Evaluarea TUTUROR celor 27 de cărți și 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire din Noul Testament

Cărțile Noului Testament mărturisesc planul lui Dumnezeu pentru omenire și pentru Biserica lui Hristos. Ele revelează cum, prin dragostea lui Dumnezeu din Evanghelia lui Isus, suntem mântuiți din natura noastră îndepărtată de Dumnezeu și făcuți copii ai lui Dumnezeu. În plus, ele ne arată nouă, celor mântuiți și urmașilor lui Isus, calea către o viață cu Dumnezeu – în speranța slavei vieții veșnice.

Dar cum răspund ele la o întrebare centrală: poate un creștin să-și piardă mântuirea? Se va pierde un urmaș al lui Isus?

Pentru a răspunde la această întrebare, **TOATE cele 27 de cărți și TOATE cele 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire** din Noul Testament au fost examinate în detaliu.

Mesajul principal al fiecărei cărți biblice este rezumat pe scurt în **nivelul de detaliu 5**. O prezentare mai detaliată se găsește în **nivelul de detaliu 6** – care corespunde volumului acestei ediții a cărții.

Toate titlurile capitolelor din această carte sunt legate de site-ul principal multevocatii.de. Acolo veți găsi, pe lângă nivelurile 5 și 6, și cea **mai cuprinzătoare analiză la nivelul 7**. La acest nivel, textele biblice relevante pentru mântuire sunt examinate în detaliu.

Rezultatele analizelor **de la nivelul 7** sunt **structurate** în trei secțiuni clare, la care poți accesa direct din cuprinsul site-ului web.

Prezentare generală Rezumatul tematic și cel mai detaliat al afirmațiilor despre mântuire dintr-o carte a Bibliei

Pasaje biblice Prezentare generală a versetelor biblice referitoare la mântuire din carte, cu linkuri către comentariu și verset biblic

Comentariu Fiecare verset legat de mântuire este mai întâi comentat în detaliu și apoi rezumat în afirmația sa

Tabelul cu TOATE cele 545 de pasaje biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament constituie baza tuturor cercetărilor și interpretărilor. De aceea, acesta este prezentat aici pentru cercetare personală și pentru a oferi o imagine de ansamblu. Alternativ, acesta poate fi descărcat de pe site-ul web „Viele sind berufen” (Mulți sunt chemați).

Tabelul cu TOATE cele 545 de pasaje biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament

Figure 3: Antetele coloanelor în analiza mântuirii în NT (de la stânga la dreapta).

Antete de coloană folosite în analiza mântuirii în NT (de la stânga la dreapta): Referințe biblice · Pierduți / Condamnați · Mântuire prezentă · Mântuire veșnică · Prin alegere (E) · Prin harul lui Dumnezeu (G) · Prin chemarea lui Dumnezeu (C) · Prin credințioșia lui Dumnezeu (F) · Prin credință inițială · Prin credință stăruitoare exprimată în fapte · Pierderea mântuirii · Răsplată / Rang în cer · Subiect / Comentariu

Bible reference(s)
 lost / condemned
 Present salvation
 Eternal salvation
 By election (E) / calling (C)
 By God's grace (G) / faithfulness (F)
 Through persevering faith expressed in works
 Loss of salvation
 Reward / Rank in heaven
 Subject / Comment

Mt 1, 21+23		x	x		G					Mântuitorul nostru
Mt 3, 1-12		x	x			x	x			Reorientare către viață
Mt 4, 17+23		x	x	B	G					Ascultați și supuneți-vă
Mt 5, 1-12			x				x		x	cei cu adevărat fericți
Mt 5, 13								x		puternici sau insipizi
Mt 5, 14-16							x			păreți contagios de buni
Mt 5, 17-20	x	x	x		G		x		x	creație autentică nouă
Mt 5, 21-26			x				x	x		primul păcat capital
Mt 5, 27-30			x				x	x		al doilea păcat capital
Mt 5, 43-48							x		x	calitatea mântuirii
Mt 6, 5-6; Mt 6, 17-18							x		x	influencer bun+rău
Mt 6, 7-15			x				x	x		Păcatul capital nr. 1 reloaded
Mt 7, 1-2; Mt 7, 12-14	x		x				x			Cum îmi faci mie, așa îți va face Dumnezeu ție

Mt 7, 15-23	x		x				x		Mântuirea pentru cei care fac, nu pentru cei care vorbesc
Mt 7, 24-29	x		x				x		9/11 supraviețuirea salvatoare
Mt 8, 5-12		x	x			x			(Ne)credința în lume
Mt 9, 1-2		x			G	x			Credință, iertare, vindecare
Mt 9, 11-13		x			G	x			nimeni nu este prea păcătos
Mt 10, 6-15		x	x			x			Responsabilitatea ascultării
Mt 10, 28-33			x		T	x	x	x	teamă bună/lipsa de teamă
Mt 10, 37-39	x	x	x				x		cea mai mare iubire
Mt 10, 40-42								x	nu fără răsplată
Mt 11, 3-6			x				x	x	se abate sau rămâne
Mt 11, 20-24	x								responsabilitate mare
Mt 11, 25-30		x		E		x	x		Revelația primitoare
Mt 12, 30-37	x	x	x				x		vorbe periculoase pentru viață
Mt 12, 41-42	x		x				x		Judecători salvați
Mt 12, 47-50		x					x		adevărata familie a lui Isus
Mt 13, 10-16	x	x		E/B		x	x		Simțurile deschise aduc fericirea
Mt 13, 18-23	x		x	B			x	x	Fructul salvat
Mt 13, 36-43	x		x	E/B			x		Anarhia + păcatul ucid
Mt 13, 44-46		x				x	x		această calculație este perfectă
Mt 13, 47-50	x		x				x		Efectul etern al harului
Mt 15, 7-20	x								Buzele aproape, inima departe
Mt 16, 15-19		x		E/B		x	x		Cunoașterea lui Isus salvează
Mt 16, 21-28	x	x	x				x	x	Suferința pentru a trăi

Mt 18, 1-17	x	x	x		G	x	x	x	x	Mântuirea și moartea veșnică
Mt 18, 20-34			x				x	x		Iertat de 77 de ori pentru viață
Mt 19, 13-14		x			G	x				Raiul pentru copii (la fel)
Mt 19, 16-26			x			x	x		x	Mai întâi Isus, altfel nimic
Mt 19, 27-30			x				x		x	mântuiți și răsplătiți din plin
Mt 20, 20-28							x		x	a se lupta inutil sau a servi
Mt 21, 18-19	x							x		Isus blestemând
Mt 21, 28-32	x		x			x	x			Faptele salvează, nu mărturisirea
Mt 21, 38-44	x		x				x	x		Cei fără rod pierd totul
Mt 22, 1-14	x		x		G	x	x	x		Respingeri, a doua alegere + haine
Mt 22, 36-40							x			cea mai importantă dintre toate poruncile
Mt 23, 13	x									învățătură/învățători mortali
Mt 23, 26-32	x									necurat și pierdut în interior
Mt 24, 3-27	x		x		T		x	x		Seducție, suferință + salvare
Mt 24, 37-51	x		x				x	x		sclavii răi în bucăți
Mt 25, 1-13	x		x			x	x	x		Înțelepciunea și uleiul salvează
Mt 25, 14-30	x		x				x	x	x	Acționează, nu te ascunde
Mt 25, 31-46	x		x				x			Judecata finală a tuturor popoarelor
Mt 26, 26-28		x			G					prin trupul și sângele lui Isus
Mt 28, 16-20		x	x			x	x			Porunca misionară
Mc 1, 4		x			G	x				Pocăința mântuiește
Mc 1, 14-15		x			G	x				Schimbarea și credința salvează
Mc 2, 5		x			G	x				crede și iartă

Mc 2, 17		x			G				Speranță pentru cei bolnavi de păcat
Mc 3, 33-35		x					x		Prin fapte, parte din familia lui Isus
Mc 4, 10-20		x	x		G		x	x	Păstrați sămânța cuvântului
Mc 4, 24-25	x		x				x	x	cum îți fac ție, așa îmi face Dumnezeu mie
Mc 6, 7-13	x	x	x		G	x			Mântuire sau judecată
Mc 7, 5-13	x								uman sau divin
Mc 7, 14-23	x								necurat din interior
Mc 8, 27-29		x	x			x			Cunoașterea mântuitoare a lui Mesia
Mc 8, 34-38	x		x			x	x	x	Condiții de salvare
Mc 9, 1		x							Vine domnia lui Dumnezeu
Mc 9, 33-41									x Schimbarea motivației
Mc 9, 38-40									x altfel pentru Isus, dar răsplata
Mc 9, 42-50	x		x				x	x	are puterea sării împotriva păcatului
Mc 10, 13-16	x	x			G	x			a deveni ca un copil salvează
Mc 10, 17-27	x		x				x		x Isus pe primul loc
Mc 10, 35-45							x		x Iesusnah d. slujirea și suferința
Mc 11, 12-14	x							x	Fructul blestemat al sterpiciunii
Mc 11, 24-25		x					x		iert pentru iertare
Mc 12, 1-11	x								Funcționari rebeli
Mc 12, 28-34							x		Cele mai importante porunci
Mc 12, 38-40	x								o judecată foarte severă
Mc 13, 4-23			x	E	T		x	x	Nu vă lăsați induși în eroare

Mc 13, 33-37			x				x	x	Fidelitatea vigilentă salvează veșnic
Mc 14, 22-24		x	x		G/T	x			Noua Legătură, Trupul și Sângele lui Isus
Mc 14, 38							x		veghea și rugăciunea protejează
Mc 16, 14-20	x	x	x			x			Credința este decisivă
Lc 1, 16-17						x	x		Cine este un om drept?
Lc 1, 50-55	x	x	x		G	x	x		Judecata și mila
Lc 1, 68-79		x	x		G/T	x	x		mântuiți pentru pace
Lc 2, 11-14		x	x		G				Mântuitorul + Mesia + Domnul
Lc 2, 30-35	x	x			G	x			Răscruce
Lc 3, 2-6		x			G	x			Pocăință + botez pentru iertare
Lc 3, 7-14	x	x	x			x	x		Șerpi sau roditori
Lc 3, 15-17	x		x				x		Pădărie sau grâu?
Lc 4, 33-34		x	x						Vestea cea bună
Lc 5, 20		x			G	x			Credință și iertare
Lc 5, 31-32		x			G	x			Bolnavi și sănătoși
Lc 5, 34		x	x		G	x	x		Oaspeții nunții
Lc 6, 20-49	x	x	x			x	x	x	gol „Domnule”, „Domnule”
Lc 7, 18-23		x	x				x		Nu vă înșelați în privința lui Isus
Lc 7, 24-30	x	x				x			Planul lui Dumnezeu pentru mântuire
Lc 7, 36-49		x			G	x			Iertare, iubire, credință
Lc 8, 1		x			G	x			Vestea cea bună
Lc 8, 9-15	x	x	x		G	x	x	x	Pilda cu efectul cuvintelor
Lc 8, 16-18	x		x				x	x	a fi atent, a asculta, a face
Lc 8, 19-21		x					x		Ce ne leagă de Isus?

Lc 9, 1-6	x	x	x			x			Responsabilitate pură
Lc 9, 18-20	x	x	x			x	x	x	Recunoașterea lui Isus și urmarea Lui
Luca 9, 35		x	x			x	x		Tatăl și Fiul
Lc 9, 46-48								x	Mare mică
Lc 9, 49-50		x					x		diferit și totuși bun
Lc 9, 57-62		x	x			x	x		Fără rezerve!
Lc 10, 5-16	x	x	x			x			Lumina și responsabilitatea
Lc 10, 17-20		x					x		Nume scrise
Lc 10, 21-22		x		E					Taina divină
Lc 10, 25-37			x				x		Mântuirea prin fapte bune?
Lc 11, 14-23	x								asociere periculoasă
Lc 11, 27+28		x					x		Ascultarea și respectarea salvează
Lc 11, 31-32			x			x	x		Faptele credinței salvează
Lc 11, 33		x				x	x		ochiul decisiv
Lc 11, 37-54	x								De trei ori „Vai!”
Lc 12, 1-10	x		x		G/T		x	x	Ipocrizie + teamă? Mărturisește!
Lc 12, 33-34			x				x		x Comoara și inima în ceruri
Lc 12, 35-48			x				x	x	x Lămpile aprinse salvează
Lc 12, 58-59	x				G	x			Ipocriții în închisoare
Lc 13, 1-8	x		x		G	x	x		Pocăință rodnică pentru viață
Lc 13, 22-29	x		x			x	x		x Ușa îngustă deschisă în întreaga lume
Lc 14, 11							x		x a se înălța sau a se înjosi
Lc 14, 12-14							x		x a da fără așteptări
Lc 14, 15-24	x		x		G	x	x		Scuze mortale

Lc 14, 25-35	x					x	x	x		unde bate inima mea
Lc 15, 7+9-10, 31-32	x	x			G	x	x	x		bucurie cerească
Lc 16, 9-13	x		x				x			adevărata slujire a lui Dumnezeu
Lc 16, 16-17		x			G		x			Moise, Lege, Cuvântul bucuriei
Lc 16, 30-31	x		x			x	x			Moise și profeții
Lc 17, 1-4	x		x				x	x		k. A ofensa și a ierta
Lc 17, 10							x			Atitudinea corectă
Lc 17, 20-21		x								esențialul invizibil
Lc 17, 22-36	x		x				x	x		cu Isus tu. încercarea focului
Lc 18, 11-14	x	x			G	x				Cine este drept înaintea lui Dumnezeu?
Lc 18, 15-17	x	x			G	x				pot accepta salvează
Lc 18, 18-30	x	x	x			x	x		x	doar dăruirea mea totală este suficientă
Lc 19, 5-10		x				x				a da totul salvează
Lc 19, 12-27	x		x				x	x	x	Folosiți darurile cu credincioșie
Lc 19, 41-44	x									O șansă fatală ratată
Lc 20, 9-16	x									Dușmanii lui Dumnezeu
Lc 20, 45-47	x							x		Feriți-vă de viziunile pioase
Lc 21, 8-19			x		T		x			statornic câștigați viața
Lc 21, 25-28							x			Ridicați capetele
Lc 21, 29-36	x		x				x	x		Scapă de capcana
Lc 22, 14-30	x	x	x		G	x	x			Noua legătură în jertfa lui Isus
Lc 22, 31-34		x			T		x	x		Învierea salvează
Lc 22, 39-46		x					x			Rugăciunea păzitoare

Lc 23, 28-32	x								plângând pentru sine
Lc 23, 39-43	x	x	x		G	x			Intrați pe poarta cea strâmtă
Lc 24, 44-49		x			G	x	x		Întoarcerea la Dumnezeu + Iertarea
Ioan 1, 1-13		x			G	x			Mântuirea în doi pași
Ioan 1, 29+41		x			G		x		Răscumpărarea omenirii
Ioan 3, 1-20	x	x	x		G	x			nașterea din nou care mântuiește
Ioan 3, 31-36	x	x	x		G	x			Mânia lui Dumnezeu sau viața veșnică
Ioan 4, 7-15		x	x		G	x			Apa vieții
Ioan 4, 34							x		Hrană pentru viață
Ioan 4, 42						x			A crede înseamnă a ști
Ioan 4, 53						x			a crede chiar și fără semne
Ioan 5, 14	x		x				x		A continua să păcătuiești are consecințe
Ioan 5, 23-29	x	x	x		G	x	x		Credința versus faptele bune
Ioan 5, 37-47	x	x			G	x			Motive (ne)credincioase
Ioan 6, 26-29		x	x	E	G	x			Hrana vieții
Ioan 6, 35-40		x	x	E	T	x			Certitudinea de a fi ales
Ioan 6, 43-58		x	x	E	G/T	x	x		hrană adevărată + băutură adevărată
Ioan 6, 63-71	x	x		E		x	x		Credința este un dar
Ioan 7, 7	x								Ura față de Isus ucide
Ioan 7, 17		x				x	x		gata să împlinească voia lui Dumnezeu
Ioan 7, 37-39		x				x	x		Setea și apa vieții
Ioan 8, 7-11	x	x				x	x		toți sunt păcătoși
Ioan 8, 12			x				x		Urmați lumina pentru a avea viață

Ioan 8, 21	x								a muri în păcatul său
Ioan 8, 31-47	x	x		E			x		Copilul lui Dumnezeu sau al diavolului?
Ioan 8, 54-55	x	x					x		A cunoaște cu adevărat = a asculta
Ioan 9, 35-41	x	x			G	x			crede în Fiul omului
Ioan 10, 1-26	x	x		E/B		x	x		Semnele celor mântuiți
Ioan 10, 26-30		x	x	E/B	T		x		și mai multe caracteristici
Ioan 11, 23-27			x		G		x		crența mântuitoare
Ioan 11, 52		x	x	E					Previziunea lui Dumnezeu
Ioan 12, 24-26	x	x	x			x	x	x	a muri, a urma, a cinsti
Ioan 12, 35-36	x					x	x	x	Folosiți lumina cu credință
Ioan 12, 37-50	x	x	x	E/B		x			Crede cu inima și cu ochii
Ioan 13, 8-11	x	x			G/T	x	x		spălarea/spălările mântuitoare
Ioan 13, 18-19	x			E	T		x		Alegerea și păstrarea
Ioan 13, 34-35		x					x		Noua poruncă
Ioan 14, 1-6			x		G/T		x		Calea, adevărul și viața
Ioan 14, 15-24			x				x		A-l iubi pe Isus înseamnă a-l urma
Ioan 14, 29		x			T		x		A rămâne ferm în cunoașterea prealabilă
Ioan 15, 1-17		x	x	E/B			x	x	Viitorul Viță de vie Viță
Ioan 15, 18-25				E			x		ales din lume

Ioan 16, 1-4					T		x	x		Fiți pregătiți!
Ioan 16, 27		x				x	x			Tatăl te iubește
Ioan 17, 2-3		x	x	E						Cunoașterea lui Hristos mântuiește
Ioan 17, 6-8		x		E	G/T	x	x			Isus îl revelează pe Tatăl
Ioan 17, 9-24	x	x	x		T		x			Hristos păzește
Ioan 18, 37		x				x				adevărata realitate
Ioan 20, 21-23					G					mântuiți prin Duhul
Ioan 20, 29		x				x				fericit este cel care crede
Ioan 20, 30-31		x				x				crede în Isus și trăiește
Faptele Apostolilor 2, 21+36-42		x			G	x				strigăte către Isus pentru mântuire
Faptele Apostolilor 3, 18-19		x			G	x				Întoarce-te la o viață nouă
Faptele Apostolilor 3, 22-26	x	x			G	x	x			un profet ca Moise
Faptele Apostolilor 4, 11-12		x			G	x				doar un nume
Faptele Apostolilor 5, 1-10	x							x		păcat mortal
Faptele Apostolilor 5, 30-32		x			G	x	x			Duhul celor ascultători
Faptele Apostolilor 6, 7		x				x	x			Ascultarea credinței

Faptele Apostolilor 7, 51-53	x									incorect = necircumcis
Faptele Apostolilor 8, 12-24	x	x			G	x				Falsă evlavie
Faptele Apostolilor 9, 31		x			T	x	x			Frica de Dumnezeu este contagioasă
Faptele Apostolilor 10, 34-44 + Faptele Apostolilor 11, 14		x			G	x				numai Evanghelia mântuiește
Faptele Apostolilor 11,22+23					G	x	x			Încurajare pentru a rămâne
Faptele Apostolilor 13, 38-41	x	x			G	x				Disprețuit sau achitat
Faptele Apostolilor 13, 46-48	x	x	x	E/B	G	x				Cei aleși cred
Faptele Apostolilor 13, 50-52	x									Avertisment către persecutori
Faptele Apostolilor 14, 3		x			G	x				Mesaj de iubire confirmat
Faptele Apostolilor 14, 21-22		x	x		G	x	x			tu. Necazuri pentru mântuire
Faptele Apostolilor 15, 1-11	x	x	x		G	x	x	x		Mântuirea numai prin har

Faptele Apostolilor 15, 28-29 + Faptele Apostolilor 16, 4-5											x	x	Respectul cultural și etica sexuală biblică
Faptele Apostolilor 16, 14-15		x		E	G	x							Domnul deschide inimile
Faptele Apostolilor 16, 17 + Faptele Apostolilor 16, 30-34		x	x			x	x						Isus este ușa și calea
Faptele Apostolilor 17, 2-4		x	x			x	x						Înțelegerea lui Isus ca Mesia
Faptele Apostolilor 17, 11-12						x							Scriptura conduce la Isus
Faptele Apostolilor 18, 5-11	x	x		E/B		x							Evangelhia separă
Faptele Apostolilor 18, 28						x							Isus este Mesia
Faptele Apostolilor 19, 1-7		x				x							Credință, Isus, Duhul Sfânt
Faptele Apostolilor 19, 18-20		x				x	x						Consecințele mântuirii
Faptele Apostolilor 20, 2			x				x						Factorul cheie: încurajarea

Faptele Apostolilor 20, 20-32			x		T	x	x	x		rămâneți în adevărata învățătură
Faptele Apostolilor 24, 24-25	x		x				x			a trăi drept și cu moderație
Faptele Apostolilor 26, 19-20		x				x	x			Dovada vieții
Faptele Apostolilor 28, 23-28	x				G	x				nu vor o. urechi deschise
Romani 1, 1-7		x	x	B	G	x	x			aceasta este Evanghelia
Romani 1, 16-17		x			G	x				Puterea lui Dumnezeu îi mântuiește pe credincioși
Romani 2, 6-11	x		x				x			A face bine pentru viața veșnică
Romani 2, 25-29	x	x	x		G		x			Circumcizia Duhului lui Dumnezeu
Romani 3, 19-20	x									Respectarea poruncilor nu mântuiește
Romani 3, 21-28		x			G	x				Darul lui Dumnezeu salvează
Romani 4, 3+5		x			G	x				Credința pentru îndreptățire
Romani 4, 12		x					x			Urmărirea credinței lui Avraam
Romani 4:23-25		x			G	x				Cine crede, va fi mântuit
Romani 5, 1-5		x			G	x				Pace cu Dumnezeu prin har
Romani 5, 9-11		x	x		G/T	x				mântuirea viitoare tu. Isus
Romani 5, 17-19	x	x			G					Rudenie de sânge

Romani 6, 6-8		x	x		G	x	x		mort pentru viață
Romani 6, 15-23		x	x		G	x	x		Sclav cu cec ceresc
Romani 7, 4+6		x			G	x	x		Roade prin Isus + Duhul
Romani 8:1-2		x			G	x			d. Legea Duhului eliberează
Romani 8:4-5		x					x		d. Duhul lui Dumnezeu hotărăște
Romani 8, 6-11	x	x	x		G/T	x			d. Duhul aduce+conduce la viață
Romani 8, 12-17		x	x		G	x	x	x	două căi
Romani 8, 23-25		x	x		G		x		Așteptarea răbdătoare salvează
Romani 8, 28-39		x	x	E/B	G/T	x	x		ales, chemat, drept, +
Romani 9, 14-33	x	x	x	E/B	G	x			ales pentru mântuire sau pierdut
Romani 10, 1		x			G		x		Speranță pentru fiecare
Romani 10:4		x			G	x			Fiecare credincios va fi mântuit
Romani 10:8-13		x			G	x			strigați către Isus + mărturișiți-L
Romani 11, 3-6				E	G/T		x		încercat în criză
Romani 11, 16-24		x			G/T	x	x	x	Severitatea + bunătatea lui Dumnezeu
Romani 11, 28-32		x		E/B	G	x	x	x	Cunoașterea harului păstrată
Romani 12, 1-2		x			G		x		Milă și slujire
Romani 13, 11-14		x	x			x	x		mântuirea noastră care se apropie

Romani 14:9-12			x				x		Nu condamnați+nu disprețuiți
Romani 14, 15-23		x	x				x	x	Iubiți-mă pe mine + pe ceilalți
Romani 15:4			x				x		d. Scriptura ne învață să sperăm z. Scopul
Romani 15:15-16							x		o jertfă sfințită
Romani 16:17-19			x		G		x	x	Rămâneți neînșelați și ascultători
Romani 16:25-27					G/T		x		a fi întăriți+a asculta
1 Corinteni 1, 1-9			x	B	G/T		x		prin credințioșia lui Dumnezeu, fără cusur
1 Corinteni 1:18	x	x	x		G	x	x		Cuvinte încrucișate puternice și salvatoare
1 Corinteni 1, 21-31	x	x		E/B		x			chemați și aleși
1 Corinteni 2:4-5		x				x			Predică puternică și mântuitoare
1 Corinteni 2:9-10		x			G	x			pentru cei care iubesc pe Dumnezeu
1 Corinteni 2:12		x			G				Duhul lui Dumnezeu, nu al lumii
1 Corinteni 3:6-8					G/T		x	x	Factor de creștere + forță de muncă
1 Corinteni 3, 11-15		x	x		G	x	x	x	Proba de foc
1 Corinteni 3, 16-17	x							x	Templul lui Dumnezeu
1 Corinteni 4, 5							x	x	Motivele noastre secrete
1 Corinteni 5:1-13	x		x				x	x	Disciplina bisericească pentru mântuire

1 Corinteni 6:7-11	x	x	x		G	x	x	x	Corectură pentru păstrare
1 Corinteni 6, 14-20		x					x		Să-L cinstim pe Dumnezeu cu trupul nostru
1 Corinteni 7:19							x		Respectarea poruncilor contează
1 Corinteni 8:8-13							x	x	Nu deveni o capcană pentru alții
1 Corinteni 9:14-18								x x	Vai de mine!
1 Corinteni 9, 22-27			x				x	x	adevărat+abstinent = coroană
1 Corinteni 10, 1-13					T		x	x	AT+NT Păcatele capitale
1 Corinteni 10, 31-33		x					x		Faceți totul pentru slava lui Dumnezeu
1 Corinteni 11, 27-32			x		T			x	Disciplina pentru mântuire
1 Corinteni 15, 1-58	x	x	x			x	x	x	Moartea și învierea lui Hristos
1 Corinteni 16:22	x							x	Blestemați cei care nu iubesc
2 Corinteni 1:1									Comunitatea sfinților
2 Corinteni 1:12					G		x		drept+ sincer d.d. har
2 Corinteni 1:18-21		x			T	x			în Hristos este da
2 Corinteni 2, 15-16	x	x							un miros pentru viață sau moarte
2 Corinteni 3, 4-6		x			G/T		x		împuternicit de Duhul lui Dumnezeu
2 Corinteni 4:1-4	x	x					x		deschis, recomandat, ascuns

2 Corinteni 4, 5		x				x	x			Isus Hristos este Domnul
2 Corinteni 4, 7-14			x		T		x			Moartea și viața lui Hristos în noi
2 Corinteni 5, 1-10		x	x		G	x	x		x	Isus, și opera vieții
2 Corinteni 5:11		x				x	x			Teama de Domnul trimite
2 Corinteni 5, 14-17		x			G	x	x			mort pentru viață
2 Corinteni 6, 1-10		x	x		G		x	x		Nu este o milă zadarnică
2 Corinteni 6, 14-18 + 2 Corinteni 7, 1	x	x	x				x			Sfințirea pentru timp și eternitate
2 Corinteni 7:10	x	x	x		G/T		x			Durerea de la Dumnezeu pentru mântuire
2 Corinteni 9, 6							x		x	semănați din belșug și culegeți roadele
2 Corinteni 9:13							x			Probarea îi binecuvântează pe ceilalți
2 Corinteni 10:13-18					G/T		x			Discurs+Fruct ≥ Discursul singur
2 Corinteni 11:2-4			x				x	x		Isus, Duhul și Evanghelia
2 Corinteni 11, 11-15	x									Apostoli falși
2 Corinteni 12, 19-21							x			Alungarea păcatelor (mortale)
2 Corinteni 13, 1-13							x			Credința adevărată se dovedește
Galateni 1, 1-4		x			G					Isus mântuiește de păcate+lume

Galateni 1, 6-12	x	x				x	x	x		niciun alt Evanghelie
Galateni 2:15-16	x	x			G	x				d. Credința înaintea lui Dumnezeu
Galateni 2:19-21		x			G	x	x			Evanghelie, har, Hristos
Galateni 3, 1-5		x			G	x	x	x		Chiar în zadar?
Galateni 3, 6-14	x	x			G	x	x			trăi din credință
Galateni 3, 24-29		x				x				prin credință copii+moștenitori
Galateni 4, 5-11		x			G	x	x	x		salvat în zadar?
Galateni 4:19								x		Dureri de naștere
Galateni 4:28		x								Camera harului
Galateni 5, 1-5		x				x	x	x		v. Separat de Hristos + pierdut
Galateni 5, 5-6		x	x				x			Credința + iubirea contează
Galateni 5, 7-10	x	x		B			x	x		(numai) urmați adevărul
Galateni 5, 24-26		x			G	x	x			A avea și a trăi viața lui Dumnezeu
Galateni 6, 1-2							x			Căderea și restaurarea
Galateni 6, 7-10	x						x	x	x	Viața proprie sau viața spirituală
Galateni 6, 15-16		x			G	x	x			o creație nouă
Efeseni 1:1							x			uniți prin credințioșie
Ef 1, 2-14		x	x	E	G	x				pecetluit prin credință

Efeseni 2, 1-7	x	x	x		G				Harul acum și în veșnicie
Efeseni 2:10		x			G	x	x		înzestrat pentru slava lui Dumnezeu
Efeseni 2, 12-13	x	x			G				Prin sângele său, aproape de Dumnezeu
Efeseni 2, 18-22		x							în Duhul, acces la Tatăl
Ef 3, 11-13		x					x		Acces la Dumnezeu prin credință
Ef 4, 1-6		x		B			x		Chemați să sperăm și să iubim
Efeseni 4, 17-22	x	x					x		Nu mai trăiți ca înainte
Efeseni 4, 20-32		x			T		x		Păcatele verbale îl întristează pe Dumnezeu
Efeseni 5, 3-11	x	x					x	x	nici să nu menționezi, nici să faci
Efeseni 6:8								x	Slujirea lui Isus va fi răsplătită
Efeseni 6:10-13							x		Lupta dreaptă
Filipeni 1, 5-6			x		T		x		Experimentarea credințioșiei Credințioșia lui Dumnezeu
Filipeni 1, 19-20			x		T		x		Mijlocirea și mântuirea lui Isus
Filipeni 1, 21			x				x		Viața = Hristos? Moartea = câștig!
Filipeni 1:28	x	x					x		Cei care rămân neclintii vor fi mântuiți
Filipeni 2:12-13			x		G/T		x		cu frică și cutremur
Filipeni 2, 14-16			x				x		Rămâneți fideli Cuvântului vieții
Filipeni 3, 2-9	x								Misionari falși

Filipeni 3, 10-15			x	B			x		x	cu toată puterea spre țintă
Filipeni 3, 17-21	x	x	x					x		Dușmanii crucii lui Hristos
Filipeni 4:1-4		x				x	x			luptă bine acum salvează acum
Col 1, 21-23	x	x	x		G	x	x	x		Rămâneți ferm în Evanghelie
Col 2 N+E+F	x		x				x	x	x	păstrați prețul luptei
Coloseni 3, 5-8	x						x			Mânia lui Dumnezeu Păcatele
Col 3, 11-14 N+S		x		E	G	x	x			Hristos trăiește în noi
Col 3, 23-25	x		x				x	x	x	Moștenire sus? Lăudați pe Dumnezeu viu!
1 Tesaloniceni 1, 2-10	x	x	x	E	G/T	x	x			Roadă confirmă alegerea
1 Tesaloniceni 2, 11-13			x	B	B		x			chemat la cer
1 Tesaloniceni 2, 15-16	x									cei care nu plac lui Dumnezeu
1 Tesaloniceni 2:19-20									x	coroana noastră cerească
1 Tesaloniceni 3, 2-6		x					x	x		încercați și doborâți?
1 Tesaloniceni 4, 3-8			x				x	x		Domnul pedepsește imoralitatea
1 Tesaloniceni 4, 16-18			x				x			a rămâne credincios salvează
1 Tesaloniceni 5, 2-11	x		x	B			x			nu sunt destinați mâniei
1 Tesaloniceni 5, 23-24			x		T		x			păstrați fără prihană
2 Tesaloniceni 1, 3-12	x	x	x		T	x	x			a se dovedi demn de mântuire

2 Tesaloniceni 2, 13-17		x	x	E/B	G/T	x	x			ales pentru a urma chemarea
2 Tesaloniceni 3, 3		x			T					Dumnezeu este credincios
2 Tesaloniceni 3, 6;13-15							x			Disciplina bisericească pentru păstrare
1 Timotei 1, 3-11	x						x			Obiectivul principal: iubirea
1 Timotei 1, 12-16		x	x		G/T	x	x			Răbdarea lui Hristos mântuiește
1 Timotei 1, 18-20							x	x		Luptă bine, păstrează-ți conștiința curată
1 Timotei 2:14-15			x				x			crede+iubește+rămâi sfânt+cuvincios
1 Timotei 4, 1- 7	x							x		Apostasia prin ascultarea de înșelăciune
1 Timotei 4:8		x	x				x			Exerciții de viață
1 Timotei 4:16			x				x			veghează asupra vieții tale și asupra predicării tale
1 Timotei 5:6								x		d. a urmări plăcerile ucide
1 Timotei 5:8								x		mai rău decât un necredincios
1 Timotei 5:11-15								x		Prevenirea lenei
1 Timotei 5, 24-25	x		x				x	x		Păcate sau fapte bune?
1 Timotei 6:3- 14			x				x	x		Frica de Dumnezeu vs. căi greșite mortale
1 Timotei 6:17-21			x				x	x		Dumnezeu în locul banilor pe calea cea dreaptă
2 Timotei 1:1			x	B		x				mântuirea este ÎN Isus Hristos
2 Timotei 1:5							x			credință sinceră
2 Timotei 1:9- 14		x	x	B	G/T	x	x			Harul cheamă, credințioșia păstrează

2 Timotei 1, 15-18			x		G		x		Găsiți milă în ziua cea mare
2 Timotei 2:10			x	E	G/T		x		ajuta pe cei aleși să ajungă la mântuire
2 Timotei 2, 11-14			x		G/T		x		Urmează-L cu statornicie pe Isus + mărturisește-L
2 Timotei 2, 16-21	x	x					x	x	Apartineți lui Isus + Evitați nedreptatea
2 Timotei 2:24-26		x					x		Predicatori maturi spiritual
2 Timotei 3, 1-8	x								nu trec testul
2 Timotei 3, 11-13		x			T		x		Mântuirea și păstrarea
2 Timotei 3:14-17			x		G/T		x		Modele + Scriptura mântuiesc
2 Timotei 4, 2-4		x					x		Vesti cu răbdare
2 Timotei 4, 6-8			x				x		luptă bine, păstrează credința
2 Timotei 4, 9-10								x	lubește lumea în locul lui Hristos
2 Timotei 4, 14	x								Rău pentru rău
Tit 1, 1-3			x	E			x		mai multă frică de Dumnezeu, mai multă speranță
Tit 1, 4		x							Titus, un credincios adevărat
Tit 1, 5-16 Tit 3, 9-11	x	x					x	x	d. Negarea mărturisirii prin faptele sale + condamnarea de sine
Tit 2, 10-15 + Tit 3, 1-15	x	x	x		G/T	x	x	x	cel care crede cu adevărat se lasă educat de
Filimon 1, 1-25		x					x		Mântuirea prin Dumnezeu+oameni

Evrei 1, 3		x	x		G				Mielul jertfit înălțat
Evrei 1, 14			x		T				credințioșia lui Dumnezeu
Evrei 2, 1-3			x				x	x	Ai grijă de viața ta!
Evrei 2, 10		x	x	B	G/T				Isus vrea să salveze pe mulți pentru eternitate
Evrei 2, 14-15		x			G				Isus îl învinge pe cel rău
Evrei 2, 17-18		x			G/T				Isus, Marele Preot, ajută
Evrei 3, 1-6			x	B	T		x		a ține cu încredere I
Evrei 3, 7-14		x	x		G/T		x	x	a ține cu încredere II
Evrei 4, 1- 11			x				x	x	Nu rămâneți în urmă
Evrei 4, 12-13			x		T				Cuvântul viu al lui Dumnezeu
Evrei 4, 14-16		x			G/T		x		Harul pentru ajutorul la timp
Evrei 5, 7-9			x		G		x		Ascultarea de Isus pentru mântuire
Evrei 6, 4-12		x	x		G/T		x	x	Credite salvatoare - zel până la sfârșit
Evrei 6, 11-14			x				x		Așteptarea răbdătoare a împlinirii
Evrei 6, 18-20			x				x		a face tot posibilul
Evrei 7, 24		x	x		G/T		x		Isus poate salva pe oricine, întotdeauna
Evrei 8, 10-12		x			G/T				iertare + Legea lui Dumnezeu în inimă
Evrei 9, 15			x	B	T				toți cei chemați pot trăi veșnic
Evrei 9, 27-28		x	x		G/T	x	x		salvați+așteaptă mântuirea
Evrei 10, 14-18		x	x		G/T	x			desăvârșit pentru totdeauna
Evrei 10, 19-22		x			G	x	x		stropit cu sânge pentru viață
Evrei 10, 23-39		x	x		G/T	x	x	x	a crede neîncetat + a câștiga
Evrei 11, 5			x		G	x	x		Credința neclintită mântuiește

Evrei 11, 7	x		x				x		ascultare + încredere
Evrei 11, 13-16			x				x		Încredere în Dumnezeu până la moarte
Evrei 11, 24-26			x				x		Privind spre răsplată
Evrei 11, 27-40			x				x		Încredere în Dumnezeu până la sfârșit
Evrei 12, 1-3			x				x		Alerga liber până la sfârșit
Evrei 12, 12-14			x				x	x	alergați întăriți și sfințiți
Evrei 12, 15-17			x				x	x	aveți grijă unii de alții pe drum
Evrei 12, 25+28			x				x	x	Feriți-vă să-L respingeți pe Dumnezeu
Evrei 13, 4			x				x	x	Dumnezeu judecă relațiile sexuale nelegitime
Evrei 13, 7							x		Imitarea altor credincioși
Evrei 13:9							x		d. Harul + învățătura corectă puternică
Evrei 13, 12-14			x				x		Purtând rușinea cu Isus z. Mântuire
Evrei 13, 17							x	x	Ascultați de conducătorii voștri spirituali
Iacov 1, 1-12			x				x		Fiți încercați ca o bucurie
Iacov 1, 13-16		x	x					x	Nu te lăsa înșelat! Ispită→ Pofa→ Păcat→ Moarte
Iacov 1, 17-18		x	x	E/B	G				o nouă creație
Iacov 1, 21-22		x	x		G/T		x		d. Cuvântul + a face salvate
Iacov 2, 5			x	E			x		Cei care iubesc pe Dumnezeu vor moșteni Împărăția
Iacov 2, 12-13	x						x	x	nemilos / judecata
Iacov 2, 14-26	x	x					x	x	Credința moartă nu mântuiește

Iacov 3, 1-2									X	Nu te grăbi să înveți
Iacov 4, 1-4	x	x						x		Prietenul lumii = dușmanul lui Dumnezeu
Iacov 4, 5-10	x	x			G	x	x	x		Mândrie sau smerenie
Iacov 5, 1-6	x									Bogăție putredă
Iacov 5, 7-8			x					x		Răbdați cu răbdare
Iacov 5, 9									X	Nu vă plângeți unii de alții
Iacov 5, 10-11			x		G/T		x			Priviți profeții care au rămas neclintite
Iacov 5, 12			x					x	x	nu jurați
Iacov 5, 19-20		x			G		x	x		Convertirea păcătosului
1 Petru 1, 1-5		x	x	E	G	x	x			păstrați cu speranță și credință
1 Petru 1, 6-9			x				x			credință dovedită iubiți+moșteniți
1 Petru 1, 13			x		G/T		x			speră conștient în har
1 Petru 1, 14-25	x	x	x		G/T	x	x			d. Credința purificată prin iubire
1 Petru 2, 1			x				x			Creșterea cuvântului pentru mântuire
1 Petru 2, 6-10	x	x		E/B		x				Mântuirea și căderea la piatra de temelie
1 Petru 2, 24-25		x			G	x	x			mort pentru păcatul viu pentru Dumnezeu
1 Petru 3, 10-12	x	x						x	x	numai faptele bune salvează
1 Petru 3, 20-21		x			G/T	x				tu. Isus o conștiință curată
1 Petru 4, 3	x									A nu-L cunoaște pe Dumnezeu în fapte
1 Petru 4, 12-14								x	x	Bucurându-se prin foc ca răsplată

1 Petru 4, 17-19	x		x		T		x		Nu este ușor să fii mântuit
1 Petru 5, 3-5	x		x				x	x	Nu dominați, fiți un exemplu
1 Petru 5, 8-9		x					x	x	veghează, împotriviți-vă leului
1 Petru 5, 10			x	B	G/T				Dumnezeul oricărei haruri este credincios
1 Petru 5, 12		x			G	x	x		noi stăm în adevărata har
2 Petru 1, 1-5		x	x	E/B	G	x	x		Chemarea + alegerea definitivă
2 Petru 2, 1-10	x	x	x		T		x	x	mântuiți din ispită
2 Petru 2, 10-22	x	x						x	părăsirea căii drepte
2 Petru 3, 7-14	x		x		G/T	x	x	x	răbdarea Domnului
2 Petru 3, 17+18							x	x	Nu vă pierdeți echilibrul
1 Ioan 1, 1-10 1 Ioan 2, 1-2	x	x			G/T	x	x		Dumnezeu este lumină
1 Ioan 2, 3-11	x	x					x		A-L cunoaște pe Dumnezeu = a trăi ca Hristos
1 Ioan 2, 12-14		x				x	x		Niveluri de credință + experiență
1 Ioan 2, 15-17		x					x	x	Cine face voia lui Dumnezeu rămâne și trăiește veșnic.
1 Ioan 2, 18-23	x	x					x		A mărturisi pe Fiul înseamnă mântuire
1 Ioan 2, 24-28		x				x	x	x	a trăi în unitate permanentă cu Hristos
1 Ioan 3, 1-10	x	x					x		v. proveniți de la Dumnezeu sau de la diavol
1 Ioan 3, 13-18	x	x				x	x	x	Iubirea veșnică salvează

1 Ioan 3, 19-20		x			G/T				Harul și credințioșia lui Dumnezeu
1 Ioan 3, 24-28		x					x		A respecta poruncile lui Dumnezeu = viață
1 Ioan 4, 1-6	x	x			G/T	x	x		fără mărturisirea lui Isus, fără mântuire
1 Ioan 4, 7-8	x	x					x		Cel născut din Dumnezeu iubește
1 Ioan 4, 13	x				G/T				Duh sau nu Duh
1 Ioan 4, 15		x					x		Mărturisire durabilă
1 Ioan 4, 16-17			x				x		a iubi dă încredere
1 Ioan 4, 20-21_1 Ioan 5, 1-5	x	x			G		x		prin credință și naștere din nou la iubire+ascultare
1 Ioan 5, 10-13	x	x			G/T	x	x		Cine îl are pe Isus, are viața
1 Ioan 5, 16-18		x					x	x	Păcatul ucide
1 Ioan 5, 18-20	x	x			G	x	x		Nu păcătuiești fără ezitare
2 Ioan 1, 1-6		x	x	E			x	x	Adevăr+Iubire+Poruncile lui Dumnezeu
2 Ioan 1, 7-11	x		x				x	x	x veghează să nu pierzi răsplata mântuirii
3 Ioan 1, 9-12	x	x					x		Faptele noastre arată cine suntem
Iuda 1, 1-2		x	x	B	G/T				ca cei cheiți și păstrați
Iuda 1, 3-4	x	x	x				x	x	Isus, să-ți renegi viața
Iuda 1, 5-6		x	x		G			x	mai întâi mântuiți, apoi nimiciți
Iuda 1, 17-19	x								oameni impulsivi, fără spirit
Iuda 1, 20-21		x	x		G/T	x	x		rămâneți, construiți și aveți încredere

Iuda 1, 22-23	x	x	x				x	x	Îndoieli, flăcări + milă
Iuda 1, 24		x	x		G/T		x		Dumnezeu ne poate ajuta să trecem peste
Apocalipsa 1, 4-6		x			G/T				Curățați și iubiți
Apocalipsa 1, 9		x					x		Regi răbdători
Apocalipsa 1, 17-20	x	x	x						Isus are cheile
Apocalipsa 2, 1-7		x	x				x	x	Scoateți sfeșnicul!
Apocalipsa 2, 8-11			x				x		Fidel până la moarte și viață
Apocalipsa 2, 12-17			x				x	x	Nu tolerați niciun învățător fals!
Apocalipsa 2, 18-29			x				x	x	Pocăiți-vă și rămâneți tari
Apocalipsa 3, 1-6		x	x				x	x	Nu lăsa hoțul să intre
Apocalipsa 3, 7-13		x	x		G/T		x	x	să păstrăm ceea ce avem
Apocalipsa 3, 14-22		x	x		G/T		x	x	Isus îi vomită pe cei călduți
Apocalipsa 4, 8-10		x	x		G				răscumpărați pentru Dumnezeuul nostru
Apocalipsa 6, 9-11			x		G		x		prin moarte la viață
Apocalipsa 7, 3		x			T		x		slujitorii lui Dumnezeu protejați
Apocalipsa 7, 9-17			x		G/T		x		Har, necaz și credincioșie
Apocalipsa 11, 17-18	x		x		G		x	x	stricat sau răsplătit

Apocalipsa 12, 10-12			x		G/T		x		două piloni ai mântuirii
Apocalipsa 12, 17		x					x		Respectarea poruncilor + mărturisirea credinței
Apocalipsa 13, 8-10		x	x	E			x		ales credincios
Apocalipsa 14, 1-5			x		G/T		x		Ucenicii răscumpărați de pretutindeni
Apocalipsa 14, 9-13	x		x				x	x	d. Domnului până la moarte
Apocalipsa 15, 2-4			x				x		Câștigătorii asupra fiarei
Apocalipsa 17, 5-6			x		G		x		martiri sfinți
Apocalipsa 17, 8		x		E					Consecințele Cărții Vieții
Apocalipsa 18, 4-5		x	x				x	x	Părășiți cetatea, poporul meu!
Apocalipsa 19:4-5		x	x		G		x		Cei mântuiți slujesc lui Dumnezeu
Apocalipsa 19, 6-9			x		G/T		x		Faptele drepte ale sfinților
Apocalipsa 20, 4-6			x				x	x	Martirii domnesc
Apocalipsa 20, 11-15			x	E			x	x	Cartea vieții
Apocalipsa 21, 1-8	x		x		G		x	x	învinge sau mori veșnic
Apocalipsa 21, 27			x	E			x		(Im)puri și (ne)mincinoși
Apocalipsa 22, 3-5			x						Viața în eternitate

Apocalipsa 22, 6		x	x				x		Cei care împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu sunt fericiți
Apocalipsa 22, 10-14	x		x		G		x	x	râu murdar sau drept sfânt
Apocalipsa 22, 18-21	x		x		G		x	x	Nu schimbați Cuvântul lui Dumnezeu

2.1 Accentul cărților Noului Testament și interpretarea pasajelor biblice referitoare la mântuire

Aceste subcapitole arată cum cărțile Noului Testament răspund la întrebarea dacă un creștin își poate pierde mântuirea. Evangheliile pun accentul pe urmarea și ascultarea, epistolele subliniază credința și faptele, Faptele Apostolilor subliniază importanța comunității de credință, iar Apocalipsa cheamă la veghe și biruință. În ciuda accentelor diferite, mesajul central rămâne același: iubirea față de Isus și Cuvântul Său – vizibilă în credința credincioasă în El – este cheia vieții veșnice.

2.1.1 Matei

Matei este cartea ascultării față de Dumnezeu.

Numai cel care, pe baza iubirii revelate de Isus pe cruce pentru el și prin primirea iertării păcatelor, își schimbă viața și începe să fie ascultător față de Dumnezeu, poate fi mântuit acum.

În cursul întoarcerii tale către Dumnezeu, trebuie să te desparți de păcatele tale și să te curățești pentru mântuire. În timpul și după întoarcerea ta către Isus, trebuie să te desparți cât mai repede și mai temeinic de fiecare păcat recunoscut și să te curățești de el ca de un membru bolnav care îți otrăvește sângele și te va ucide dacă nu îl ampuți.

Și numai cel care rămâne acum și pentru totdeauna alături de Isus, într-o atitudine de ascultare și vigilență, care îl iubește atât de mult și care, slujind lui Dumnezeu, aduce roade până la sfârșit, fără a se lăsa sedus și rămânând vigilent, va fi mântuit veșnic.

2.1.2 *Marcu*

Oricine îl recunoaște pe Isus ca Mesia, se întoarce de la vechea sa viață către Dumnezeu, crede în vestea bună a harului lui Isus, Mântuitorul său, și îl urmează pe Isus poate fi mântuit. Dar această întoarcere și urmărire costă viața (proprie). Numai cei pentru care Isus este mai important decât orice, cei care ascultă și respectă Cuvântul lui Dumnezeu, îl împlinesc și aduc roade, vor fi mântuiți veșnic în cele din urmă. Și asta include amputarea consecventă a păcatului din propria viață, evitarea scandalizării celor disprețuiți, iertarea celorlalți, urmarea lui Isus cu vigilență, , cu credincioșie și fără a te lăsa sedus până la sfârșit. Cine slujește cu credincioșie fraților și surorilor în credință și suferă de bunăvoie pentru Isus, va primi răsplata în ceruri. Fiecare ales al lui Dumnezeu se poate baza pe credincioșia lui Dumnezeu, care vrea și va să-l ducă în ceruri.

2.1.3 Luca

Potrivit lui Luca, există două piloni fundamentali pentru a ajunge în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu:

1. Întoarcerea la Dumnezeu, pentru a obține iertarea păcatelor mele pe acest pământ prin Isus și ascultarea
2. ascultarea de Isus și mărturisirea lui fără abatere, în cuvinte și fapte, ascultarea de Isus în tot ceea ce spune El ca rege și stăpân bun și înțelept, iubirea lui Isus mai presus de toate și iubirea aproapelui meu ca pe mine însumi, până când vom sta în fața Lui.

Se va pierde și/sau își va pierde mântuirea cel care se consideră mai presus de Dumnezeu și de ceilalți, cel care se lepăda de Dumnezeu prin cuvinte și/sau fapte și nu își schimbă atitudinea la timp în această viață și nu se pocăiește, este mort în ochii lui Dumnezeu și se va pierde.

2.1.4 Ioan

Cine, prin harul lui Dumnezeu, îl recunoaște pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și crede în Isus, are ACUM viața veșnică. El și ea îl urmează pe Isus ca oi alese, ascultătoare, fac voia Lui, aduc roadă și rămân în El. Isus îi păzește, se roagă pentru ei Tatălui și îi pregătește prin cuvintele Lui pentru vremurile în care, fără Cuvântul Lui, s-ar împotrivi lui Isus și s-ar îndepărta de El. Cine îl urmează pe Isus doar în aparență sau se lovește de Isus în timpul uceniciei sale și îl părăsește, nu mai are cuvântul și dragostea lui Dumnezeu în el. Dar Isus îi conduce pe oile sale alese până la mântuirea veșnică și nimeni nu le poate răpi din mâna lui și a Tatălui. Adevărații ucenici ai lui Isus sunt recunoscuți după dragostea pe care o au unii pentru alții, după faptul că rămân cu Isus și fac voia lui.

2.1.5 Faptele Apostolilor

Isus este Mesia. Această cunoaștere este decisivă pentru mântuirea evreilor și a fiecărui om. Cine primește mărturia credibilă a Evangheliei și a lui Isus ca Mesia și nu o acceptă, ci o respinge, mai ales ca credincios pios, va fi judecat de Dumnezeu. Cine se convertește doar în aparență sau păcătuiește intenționat, chiar și ca urmaș al lui Isus, nu știe dacă și cât timp de har mai are pentru a se întoarce la mântuirea veșnică. Predicarea mântuirii prin fapte, denaturarea adevărului lui Dumnezeu, dorința de a face afaceri cu Cuvântul lui Dumnezeu, imoralitatea sexuală, renunțarea la credință și un stil de viață desfrânat în loc de abținere ucid pe cei care propovăduiesc și pe cei care ascultă. O veste bună despre harul și dragostea lui Dumnezeu, în care păcătoșii nu se tem mai întâi de Dumnezeu din cauza responsabilității lor veșnice în judecata viitoare, nu este Evanghelie și, mai rău, este o Evanghelie falsă.

Pocăindu-te de vechea viață păcătoasă, chemând numele Domnului Isus Hristos și primind astfel iertarea păcatelor, urmând Duhul Sfânt ca semn și garanție a mântuirii noastre, și apoi ascultând în mod constant de Domnul Hristos și de Cuvântul Său – astfel vei fi mântuit acum, aici și imediat. Da, credința în Evanghelie mântuiește, faptele bune nu. Dar cei mântuiți prin har fac fapte bune și astfel se păstrează în mântuire. A primi harul de la Dumnezeu și a rămâne credincios din toată inima Domnului Isus sunt calea mântuirii. Cei mântuiți pentru totdeauna duc o viață care dovedește schimbarea lor de atitudine și întoarcerea la Dumnezeu. Ucenicii lui Isus rămân statornici în credință chiar și în necazuri. Pregătirea pentru vremuri dificile, încurajarea, învățătura sănătoasă, vigilența, musturarea și respectul cultural ne păstrează pe noi și pe alții în mântuirea lui Dumnezeu.

2.1.6 Romani

Din starea lor naturală, toți oamenii sunt înstrăinați de viața lui Dumnezeu și păcătoși încă de la căderea lui Adam. Ei sunt pierduți și duc o viață sub mânia lui Dumnezeu. Evanghelia lui Isus Hristos cheamă oamenii la ascultare credincioasă față de Dumnezeu. Ascultarea și credința merg mână în mână. Credința face ascultător, iar ascultarea

vine prin credință. Puterea lui Dumnezeu în Evanghelie mântuiește pe oricine crede:

Dacă vei chema numele lui Isus și vei mărturisi cu gura ta că Isus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

Cine crede va fi mântuit: Dumnezeu îi dăruiește lui și ei dreptatea Sa din credință. Cine crede va fi mântuit: Isus Hristos a fost dat pentru păcatele noastre și a înviat pentru achitarea noastră. În Evanghelie îl recunoaștem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru iubitor și pe Isus Hristos ca Domnul nostru milostiv. Suntem declarați dreptți prin credința în Isus Hristos, jertfa noastră de ispășire, și nu prin faptele noastre (ale Legii). Acest lucru face imposibilă mândria pentru propriile realizări.

Cine este ÎN Hristos și legat de El, a trecut de la păcat și moarte la viață. Un adevărat convertit a primit Duhul lui Dumnezeu și se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu din noi este garantul vieții veșnice. Mântuirea noastră definitivă este un dar al harului și este ca un cec care, pentru a fi încasat definitiv, este condiționat de respectarea condiției de a urma calea dreptății ca sclav al lui Dumnezeu până în veșnicie.

Rodul pentru Dumnezeu este semnul celor cu adevărat mântuiți, ale căror vieți au fost puse pe o nouă bază de Dumnezeu prin Isus Hristos. Cine îl iubește pe Dumnezeu și pe aproapele său împlinește voia lui Dumnezeu și se păstrează în mântuirea lui Dumnezeu, la fel ca oricine nu se lasă sedus de adevărata Evanghelie sau nu urmează poftele vechiului său om. Cunoașterea alegerii lui Dumnezeu ne ferește de mândria propriei noastre înțelepciuni. Alegerea se manifestă prin rămânerea aproape de Dumnezeu, chiar dacă întreaga noastră împrejurare se îndepărtează de Dumnezeu.

2.1.7 1 Corinteni

Cuvântul crucii poate salva pe orice om:

Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat din morți (pentru îndreptățirea noastră). Prin credința în această veste bună, păcatele

noastre ne sunt iertate în urma convertirii noastre. Acest Evanghelie, care ne mântuiește acum și pentru totdeauna, trebuie să o păstrăm nealterată toată viața, dacă vrem să intrăm în veșnicie.

Cel care se convertește devine un templu al Duhului Sfânt, care de atunci încolo locuiește în el. (Numai) prin Duhul Sfânt putem să-L numim pe Isus Domn și să-L recunoaștem pe Dumnezeu și darurile Lui și să trăim după voia Lui. Cine are Duhul lui Dumnezeu, îl iubește și îl urmează pe Isus și nu trăiește în păcate (mortale), poate fi sigur acum de mântuirea sa. Și când păcătuim: o corectare la timp și promptă pentru a ne întoarce de la păcatul nostru și/sau de la o acțiune împotriva propriei conștiințe ne păstrează în spațiul harului lui Dumnezeu, fie prin propria înțelegere, fie prin corectarea de către frații și surorile în credință, fie prin disciplina bisericii.

Păcatele mortale care duc la pierderea mântuirii în cazul nepocăinței persistente sunt: imoralitatea sexuală, sexul extraconjugal, adulterul, practicarea homosexualității, închinarea la idoli, lăcomia. Păcătoșii mortali sunt, de asemenea, hoții, tâlharii, calomniatorii, bețivii, blasfemiatorii, cei care înșeală frații și surorile și altele asemenea. Nici ei nu vor vedea cerul. A te lăsa dominat de dorința de a face rău, a-L provoca pe Dumnezeu și a murmura sunt, de asemenea, păcate mortale în cazul nepocăinței persistente. Nimeni nu este ferit de astfel de ispite și păcate. Mântuirea se găsește numai în privirea umilă către Dumnezeu, care nu ne lasă să fim ispitiți peste puterile noastre și ne poate ajuta să rezistăm ispitei sau să ne ridicăm după o cădere.

Iertarea lui Dumnezeu și consecința divină necesară a păcatului într-o comunitate locală sunt două lucruri diferite. Dumnezeu iubește biserica Sa și pedepsește biserica în ansamblu, pentru ca noi să nu fim condamnați împreună cu lumea. Dar Dumnezeu pronunță un blestem veșnic asupra celui care nu își îndeplinește cu credincioșie slujba dată de Dumnezeu – el și ea nu vor vedea cerul, la fel ca și cei care nu-L iubesc pe Domnul. Mântuirea altor oameni depinde de viața și vorbele noastre credibile ca urmași ai lui Hristos. Răsplata noastră în cer depinde de ceea ce clădim în această viață pe temelia lui Isus Hristos. În credincioșia Sa, Dumnezeu ne va da tărie până la sfârșit, astfel încât să putem sta

fără vină în ziua Domnului nostru Isus Hristos. Putem avea această certitudine.

2.1.8 2 Corinteni

Mântuirea noastră veșnică depinde de devotamentul nostru continuu și simplu și de relația noastră de credință cu Hristos: trebuie să credem în Hristosul adevărat, în Evanghelia adevărată și să primim Duhul Sfânt adevărat și să rămânem în El dacă vrem să fim mântuiți veșnic.

A nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu înseamnă să trăim ACUM și astăzi în conformitate cu harul și ascultarea primite, spre slava lui Dumnezeu, și să nu dăm niciun prilej de scandal altora, ci să credem și noi în Hristos. La aceasta se adaugă statornicia în necazuri și persecuții.

Domnul este atât de demn de temut, încât mântuirea altora și propria noastră urmărire credincioasă a lui Hristos devin preocuparea noastră cea mai arzătoare ca oameni mântuiți.

Probarea noastră în credință are efecte pozitive asupra altora și asupra relației lor cu Dumnezeu.

Cu cât învățăm mai mult să-L iubim și să-L slujim pe Hristos, cu atât mai mare va fi răsplata și fericirea noastră în ceruri. Dorința noastră de a fi odată cu Domnul și de a-L vedea în ceruri ne face să considerăm o onoare să-l fim pe plac cu viața noastră.

Falsii apostoli cu un fals evanghelie (a prosperității), deghizați în îngeri de lumină, sunt periculoși și mortali pentru viața noastră spirituală și veșnică.

Trebuie să ne ferim de certuri și gelozie, mânie și ciondăneală, calomnie și defăimare, aroganță și dezordine mare în biserică, precum și de necurăție, desfrâu și un stil de viață destrăbălat. Căderea unei biserici sau a unui ucenic al lui Isus în tot felul de astfel de păcate nu este neapărat o amenințare la adresa mântuirii – însă păcatul continuu în aceste domenii, fără pocăință, este. Pocăința la timp scutește de măsuri disciplinare severe (ordonate de Dumnezeu) din partea bisericii.

Faptul că cineva are cu adevărat credința adevărată în Isus Hristos și că Isus locuiește cu adevărat într-un om se arată în mărturisirea sa în credință.

2.1.9 Galaten

Căutarea recunoașterii lui Dumnezeu prin propriile fapte și prin propria putere nu are nimic de-a face cu mântuirea prin Evanghelia harului lui Hristos. Cine îl numește cu adevărat pe Hristos Domnul său prin credință, cine a intrat cu adevărat în spațiul harului mântuirii de păcatele sale prin Evanghelia lui Hristos, acela este o creație nouă și mântuit. Nici ispitele, nici îndoelile și nici căderea în păcate individuale nu schimbă acest lucru. Atâta timp cât urmașul lui Hristos este gata să se pocăiască și rămâne neclintit în harul lui Hristos și, astfel, în Evanghelia adevărată, urmând Duhul lui Dumnezeu spre binele altora și spre propria renunțare de sine, el va fi mântuit veșnic, așa învățăm din Epistola către Galateni.

Cei care s-au convertit inițial, dar care mai târziu resping harul lui Dumnezeu din Evanghelie, încercând să se susțină în fața lui Dumnezeu prin propriile forțe și să urmeze legea lui Dumnezeu, pentru aceștia Hristos a murit în zadar și ei se pierd. A trăi mântuit pentru și prin Hristos este posibil numai prin har, numai prin Evanghelia adevărată și numai prin Hristos și Duhul Său. Credința noastră este întotdeauna o stare de fapt și o stare de viață.

Adevărata credință iubește și este activă prin iubire. Adevărata credință așteaptă mântuirea finală a lui Dumnezeu. Chiar și un urmaș al lui Isus poate, în principiu, să urmeze două căi, iar galatenii nu trebuie să se înșele în privința aceasta. A-ți urma propria viață și poftele duc la pierzare. Cel care urmează Duhul ca mod de viață continuu și face bine altor oameni și fraților și surorilor în credință, va ajunge la viața veșnică. Și răsplata lui acolo va corespunde vieții lui de aici.

2.1.10 Efeseni

Toți oamenii naturali din lume își urmează propria natură căzută, sunt neascultători față de Dumnezeu și pierduți sub mânia lui Dumnezeu. Următorii lui Hristos sunt aleși și răscumpărați din dragostea și harul lui Dumnezeu pentru a fi copiii Lui prin sângele vărsat al lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor lor. Ca moștenitori și ca nouă creație a lui Dumnezeu, ei sunt destinați să laude slava lui Dumnezeu. Toate acestea se întâmplă prin ascultarea Evangheliei și credința în mesajul său de mântuire, un dar din harul lui Dumnezeu. Ca urmare directă, suntem sigilați cu Duhul Sfânt ca avans pentru moștenirea noastră și ca garanție pentru mântuirea noastră completă, că acum îi aparținem Lui.

Unde se întâlnesc harul și credința, acolo este mântuirea. Și chiar credința mântuitoare este un dar al lui Dumnezeu. Și aceasta are un scop: să facem fapte bune, prin care să fie slăvit numele lui Dumnezeu.

Chemarea noastră ca urmași ai lui Hristos este să trăim cu umilință și dragoste ca parte a unui singur trup al lui Isus și templu al lui Dumnezeu și să păstrăm unitatea trupului dăruită de Dumnezeu. Păcatele de cuvânt întristează Duhul Sfânt. A renunța la omul vechi cu comportamentul său, a fi înnoit în propria minte și a îmbrăca omul nou, acestea sunt cele mai bune antidoturi. Pentru urmașii lui Hristos, este important să devină puternici prin îmbrăcarea armurii spirituale în Domnul, pentru a putea rezista atacurilor celui rău. Noi, ca și mântuiți, nu trebuie să luăm parte, nici măcar în gânduri și cuvinte, la lucrurile care provoacă mânia lui Dumnezeu. Participarea la aceste lucruri nu este inofensivă, ci este o chestiune de viață și de moarte. Dar cine trăiește pe pământ pentru Hristos va fi răsplătit de Domnul în veșnicie.

2.1.11 Filipeni

Oamenii fără Hristos din această lume sunt „răzvrățiți și corupți”. Misionarii falși și, prin urmare, pierduți sunt cei care propovăduiesc mântuirea prin înfățișare și fapte din propriile eforturi. Cei cu mintea pământească vor sfârși în pierzare. Viața veșnică este răsplata pentru o viață credincioasă, trăită cu toată puterea în urmarea lui Hristos.

Ce ne încurajează și ne întărește să „rămânem fideli Cuvântului vieții” până la sfârșit? Credințioșia și ajutorul lui Dumnezeu, unitatea noastră ca credincioși, rugăciunea și susținerea reciprocă, Scriptura, frica noastră de Dumnezeu, exemple pozitive puternic inspiratoare pentru o urmărire sănătoasă a lui Hristos, păzirea de oamenii pământești și, prin urmare, dușmani ai lui Dumnezeu, chiar dacă se ascund sub o mască de evlavie, și certitudinea că toți cei care luptă ACUM pentru răspândirea veștii bune și trăiesc ACUM în conformitate cu vestea bună, se află ACUM în Cartea Vieții.

Cine nu „rămâne credincios Cuvântului vieții” pe care l-a acceptat odată cu adevărat, va fi pierdut. Pentru el, cei care i-au adus Evanghelia au muncit în zadar și s-au „chinuit în zadar”.

2.1.12 Coloseni

Omul natural este mort în păcatele sale și în natura sa păcătoasă necircumcisă.

Prin întoarcerea noastră credincioasă către Dumnezeu, renunțăm la lucrurile care nu-l plac lui Dumnezeu, cum ar fi imoralitatea sexuală, rușinea, pasiunea, poftele rele și lăcomia, idolatria. Devenim urmași mântuiți ai lui Isus, aleși, sfinți și iubiți ai lui Dumnezeu. Acesta este statutul nostru ca mântuiți ACUM la Dumnezeu.

Pe calea noastră, încă ne luptăm cu vechile noastre fire, încă nu suntem desăvârșiți. Pentru a ajunge în fața lui Isus în ceruri și a primi de la El răsplata vieții veșnice, sunt necesare trei lucruri: să rămânem ferm încredințați în credință, să slujim din inimă pe Domnul Hristos și să nu ne lăsăm abătuți de la Evanghelia adevărată și de la speranța Evangheliei – de a trăi veșnic cu Isus.

2.1.13 1 Tesaloniceni

Cei care slujesc idolilor, îi persecută pe mesagerii lui Dumnezeu și împiedică răspândirea veștii bune, nu sunt pe placul lui Dumnezeu și se află sub mânia Lui.

Cei care răspund chemării lui Dumnezeu din Evanghelie sunt aleși, fie că răspund chemării la pocăință și credință pentru mântuire aici și acum, fie că răspund chemării lui Dumnezeu până la slava veșnică prin ascultare de Evanghelia ă, prin rodirea credinței – chiar și prin necazuri și suferințe – și prin veghere în credință până la sfârșit. Vigilent este cel care nu doarme, este sobru, se îmbracă cu platoșa credinței și a iubirii și cu coiful speranței mântuirii.

Cunoașterea prealabilă a persecuțiilor și necazurilor necesare este importantă pentru credincioși, pentru a rămâne tari în credință, și, de asemenea, este o mângâiere și o încurajare pentru păstrarea lor. Dumnezeu are în vedere numai ce este mai bun pentru noi în toate lucrurile. El și viața noastră credincioasă cu Isus și rămânerea noastră în El până în veșnicie ne mântuiesc. O viață sfântă și păzită de Dumnezeu este cheia către cer și către a sta fără prihană înaintea lui Isus. Pentru aceasta putem să ne rugăm pentru noi și pentru alții.

Coroana noastră de cinste, când Domnul nostru Isus se va întoarce, sunt cei care au venit la Dumnezeu prin noi.

Din cauza circumstanțelor exterioare, urmașii lui Hristos pot cădea din credință în așa fel încât să se piardă. Pe calea noastră spre cer, chemarea lui Dumnezeu la sfințirea noastră este decisivă pentru mântuire: puritatea sexuală, biruința asupra poftelor naturale și păzirea de înșelăciunea fraților și surorilor sunt necesare pentru a-L întâlni pe Domnul nostru nu ca răzbunător, ci ca Mântuitor. Și totuși, este valabil și faptul că nu tot ceea ce este sau ar putea fi reproșabil la noi, atunci când stăm în fața lui Isus, ne răpește mântuirea veșnică.

2.1.14 2 Tesaloniceni

Cel care crede în adevărul iubirii pentru mântuirea sa prin harul lui Hristos în Evanghelie este ales prin harul lui Dumnezeu în această viață. Și el este chemat de Dumnezeu la viața veșnică. Cel care urmează cu credincioșie chemarea sa la viața veșnică până la sfârșit va fi răsplătit, ca ales, să petreacă eternitatea cu Domnul său. El și ea sunt deja cunoscuți de Dumnezeu.

Mijlocirea și încurajarea fraților și surorilor și creșterea noastră spirituală ne ajută să mergem pe această cale, și în special credințioșia lui Dumnezeu și protecția împotriva răului. Dar dacă totuși cădem și rămânem în păcat, disciplina bisericii este ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne readuce pe calea cea dreaptă spre cer. Totuși, nu orice atitudine rea are ca rezultat pierderea mântuirii.

2.1.15 1 Timotei

Nimeni nu poate ajunge la o relație mântuitoare cu Isus pe pământ prin faptele sale bune. Înainte de a începe viața creștină, trebuie să te pocăiești, să te întorci la Dumnezeu, să primești iertarea păcatelor și să-L accepți pe Isus Hristos ca Domn al vieții tale.

Scopul principal al tuturor învățăturilor creștine care urmează este iubirea:

dragostea din inimă curată, conștiință bună și credință neipocrită.

Orice învățătură și orice învățător care nu are acest scop principal răspândește o învățătură falsă și mortală și, în cel mai bun caz, doar învățături inutile, care însă distrag în mod periculos atenția de la esențial.

Numai cel care duce lupta cea bună a credinței și face fapte bune din credință va dobândi în cele din urmă viața veșnică.

Răbdarea lui Hristos și mângâierea și îndemnul din Scriptură și din partea fraților și surorilor în credință pe această cale sunt cea mai bună întărire și încredere a noastră.

Luptăm bine atunci când

- păstrăm credința în Domnul nostru Iisus Hristos ca prioritate nr. 1 în viața noastră și o conștiință curată
- rămânem în credință și în dragoste și ducem o viață sfințită cu sânguină pentru Dumnezeu, stăpânire de sine și mulțumire

- suntem vigilenți și avem mereu grijă de noi înșine și de ceea ce învățăm

În schimb, ucigașii mântuirii sunt

- când păcătuim în mod constant împotriva conștiinței noastre
- învățăturile eronate sub masca evlaviei, cum ar fi poruncile pur umane și regulile de formă ca condiție pentru mântuire
- Când ne renegăm credința prin fapte rele, care vorbesc mai tare decât cuvintele noastre.
- Iubirea de bani, lenea, avariția, egocentrismul, iresponsabilitatea și lipsa de milă

2.1.16 2 Timotei

Cei care nu ascultă de Dumnezeu și cei care se prefac că sunt urmași ai lui Hristos vor fi pierduți pentru totdeauna.

Viața (veșnică) promisă este (numai) ÎN Isus Hristos. Credința sinceră în Isus mântuiește ACUM și aici și este însărcinată pentru o viață în urma lui Hristos.

(Numai) cel care, conform regulilor lui Dumnezeu, duce lupta care i-a fost prescrisă până la sfârșit, va primi de la Domnul cununa victoriei vieții veșnice. Credința neclintită în Hristos, gata să îndure suferințe, mărturisirea noastră față de Hristos în cuvinte și fapte, păstrarea Evangheliei adevărate, curățirea continuă de nedreptățile din viața noastră fac parte din aceasta.

Cele mai bune mijloace de ajutor pe calea noastră sunt rămânerea în învățătura Scripturii, urmarea modelelor bune și îndepărtarea de oamenii aparent evlavioși. În orice caz, va fi mântuit cel care se bucură de întoarcerea vizibilă a lui Isus, adică îl iubește pe Isus mai mult decât orice pe lume.

Păstrarea prin Dumnezeu nostru credincios și prin ajutorul Duhului Său ne este promisă pe calea noastră, care ne va duce la țintă, chiar dacă între timp suntem necredincioși în unele lucruri și cădem din nou și din nou.

Mântuirea veșnică a ascultătorilor și a bisericii depinde de predicatorii adevărați ai Evangheliei, care predică Evanghelia adevărată, conformă cu Scriptura. Un urmaș al lui Hristos este [din păcate] liber să renunțe la urmarea lui Hristos pentru viața veșnică.

2.1.17 Titus

Cei pierduți sunt prinși în gânduri și fapte rele și nu trăiesc așa cum dorește Dumnezeu. Prin Evanghelia harului lui Dumnezeu, oamenii sunt mântuiți. Drept urmare, ei încep să trăiască cu respect față de Dumnezeu, în conformitate cu cunoașterea lor despre Dumnezeu, și au speranța vieții veșnice pe calea credinței și a respectului.

Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să renunțe la multe obiceiuri rele și să practice obiceiuri noi și bune. Dumnezeu ne dă nouă, credincioșilor, timp, Cuvântul Său și predicatori. După voia Lui, aceștia nu trebuie să dea ocazie de scandal nici în interiorul bisericii, nici în exterior, prin propria lor viață și prin cea a familiei lor. Ei trebuie să fie maturi spiritual și fără prihană. (Numai) învățătorii și învățăturile sănătoase și, acolo unde este necesar, muștrările aspre ne păzesc pe noi și pe toți copiii lui Dumnezeu din întreaga lume pe calea spre cer.

Există credincioși falși în comunitatea lui Isus Hristos. Și există învățători falși care acordă prea multă atenție aspectelor secundare ale credinței și astfel îi distrag pe credincioși și îi abat de la ceea ce este cu adevărat esențial pentru mântuirea lor veșnică. Ei urmăresc doar câștigul personal, nu se supun și trebuie să fie muștrați aspru o dată sau de două ori. Dacă nu ascultă, se condamnă singuri și trebuie excluși din comunitate pentru a proteja comunitatea.

2.1.18 Filimon

Viața noastră practică dovedește autenticitatea credinței noastre în Isus Hristos. Să-i cinstim pe salvatorii noștri umani, care ne-au adus Evanghelia.

2.1.19 Evrei

Mântuirea noastră este o mântuire condiționată: trebuie să acordăm cea mai mare atenție lucrurilor pe care le-am auzit (pentru a le face) pentru a fi mântuiți veșnic. Dacă avem încredere în Isus Hristos, îl urmăm și îi ascultăm, dacă ne sfințim continuu, dacă ne agățăm cu încredere și mândrie de speranța vieții veșnice cu toată hotărârea pe care am avut-o la început, până când vom ajunge la țintă, vom fi mântuiți veșnic. Dacă, pe de altă parte, disprețuim mântuirea noastră actuală, părăsim frica de Dumnezeu și nu mai facem voia lui Dumnezeu cu toată hotărârea, vom trece pe lângă țelul nostru – viața veșnică – ca o corabie în pericol pe lângă insula salvatoare.

2.1.20 Iacov

Mort și pierdut este cel a cărui (aparentă) credință nu face nimic pentru Dumnezeu și pentru aproapele său.

Răbdarea în lucrul pentru și în așteptarea Domnului și statornicia în suferință salvează veșnic. Cei milostivi vor trece cu bine de judecata lui Dumnezeu. Coroana de onoare și, odată cu ea, viața veșnică vor fi câștigate de acei credincioși care rezistă încercărilor pe care Dumnezeu le permite în viața lor. Pentru că ei îl iubesc pe Dumnezeu. Și, în final, cei care îl iubesc pe Dumnezeu, făcând voia Lui, vor fi mântuiți veșnic.

Cei care, ca urmași ai lui Isus, NU biruiesc ispitele, ci se lasă smulși și acaparați de ele în marea lor linie de viață, vor culege în cele din urmă moartea, și nu viața veșnică. Frații și surorile în credință nu trebuie să se înșele în privința aceasta.

Dar vestea bună este că oricine poate fi îndemnat în orice moment să se întoarcă de la viața sa îndepărtată de Dumnezeu, să fie mântuit de păcatele sale și de moarte.

2.1.21 1 Petru

Nimeni nu este mântuit prin formalități. Numai cel care urmează chemarea milostivă a lui Dumnezeu din Evanghelie la pocăință va fi mântuit. Necredința, neascultarea și pierderea sunt una și aceeași. Duhul lui Dumnezeu și sângele lui Hristos le dăruiesc aleșilor Săi – cei care cred în El și Îl urmează – iubire reciprocă și îi fac capabili să-L iubească și să-L urmeze pe Isus.

Și astfel se desfășoară calea către împlinirea finală a speranței veșnice și indestructibile a celor aleși în eternitate: noi îl iubim și avem încredere în Dumnezeu, iar datorită încrederii noastre, Dumnezeu ne păzește, ne întărește și ne dă putere pe calea noastră. Dacă noi, ca credincioși, facem ceea ce este drept, ne păzim limba, ne îndepărtăm de rău, facem bine și ne străduim să avem pace, vom dobândi viața veșnică și vom vedea zile bune.

Credința și dragostea noastră pentru Isus trebuie să se consolideze și să se dovedească în încercări, suferințe și persecuții. Credința care trece prin astfel de provocări este credința adevărată, care va trăi veșnicia. Dar cine face răul, oricine ar fi el, are pe Dumnezeu împotriva lui și va simți mânia Lui.

2.1.22 2 Petru

Pierdut este cel care urmează profeți și învățători falși cu învățături speciale dăunătoare și care, prin viața sa, îl neagă pe Stăpânul care l-a răscumpărat.

Vom fi mântuiți veșnic numai cu condiția să profităm de șansa de a ne pocăi și de a ne întoarce la Dumnezeu prin harul lui Isus Hristos și să ne lăsăm conduși mereu pe calea unei vieți sfinte, în temeiul respectului față de Dumnezeu – și să ne încredem pe deplin în harul și răbdarea Domnului nostru Isus Hristos.

O caracteristică cheie a adevăraților credincioși este că ei luptă împotriva poftelor care se luptă în lume și în ei și că nu duc o viață dezlănțuită, ci sunt abștinenți în modul lor de viață.

După Petru, modul responsabil în care ne folosim posibilitățile în credință determină dacă credința noastră va fi suficientă mâine pentru a rezista până în cer și pentru a putea sta în fața lui Hristos – ca cei chemați și aleși de Dumnezeu aici pe pământ. Și acest lucru se întâmplă mai ales prin faptul că ne gândim (înapoi) la curățirea anterioară de păcatele noastre și la angajamentul nostru harnic, autocontrolat și exemplar al întregii noastre ființe pentru cauza lui Dumnezeu.

2.1.23 1 Ioan

Cel care a recunoscut în mod evident adevărul lui Isus, îl iubește și îl urmează, poate fi numit ales de Dumnezeu. Și pentru el se aplică: Adevărul rămâne în el și va fi cu el în veșnicie.

- a trăi în adevăr

- să ne iubim unii pe alții ca frați și surori în credință
- trăi după poruncile lui Dumnezeu

Acestea sunt poruncile inițiale și permanente și semnele autenticității pentru adevărații urmași ai lui Hristos, care vor moșteni viața veșnică. Duhul Sfânt din noi ne ajută în acest sens.

Credința în Hristos este o cale. Este important să rămânem pe această cale ACUM. Dar chiar dacă păcătuim pe această cale și conștiința noastră ne acuză : Dumnezeu este mai mare decât conștiința noastră. Dacă îi mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, încât ne iartă păcatele și ne curăță de orice nelegiuire.

Cine se curăță astfel în mod repetat și cine trăiește ACUM așa cum vrea și iubește Dumnezeu, poate fi ACUM încrezător. El poate privi cu încredere ziua judecății, pentru că trăiește în această lume după modelul lui Isus.

Cine aderă la o învățătură eronată despre persoana lui Isus și, prin urmare, și despre lucrarea lui Hristos, cine iubește lumea și cine face rău, se pierde fără pocăință.

2.1.24 2. Ioan

Este și rămâne mântuit cel care crede în întruparea lui Hristos, îi iubește pe frații și surorile în credință și trăiește după poruncile lui Dumnezeu. Cine nu rămâne cu Hristos și în această viață pierde răsplata în ceruri sau chiar mântuirea.

2.1.25 3. Ioan

Adevărații creștini pot fi recunoscuți după roadele vieții lor: cine face bine este copilul lui Dumnezeu. Cine face rău nu l-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu.

2.1.26 Iuda

Cel care acceptă

- acceptă vestea bună a iubirii lui Dumnezeu și a milostivirii lui Hristos și rămâne credincios până la sfârșit
- are respect față de Dumnezeu și duce un stil de viață caracterizat de respectarea poruncilor lui Dumnezeu
- este păzit de Dumnezeu în dragostea și credințioșia Sa și se păzește pe sine rămânând, rugându-se și așteptând în curând venirea lui Hristos
- se păzește de învățătorii falși și de urmarea propriilor instincte
- se ferește de căile eronate care duc la focul veșnic sau se lasă adus [înapoi] de acolo la timp.

Se pierd oamenii care nu au teamă de Dumnezeu, care abuzează de harul lui Dumnezeu pentru a duce o viață dezlănțuită și care îl neagă pe Isus Hristos printr-o astfel de viață.

2.1.27 Apocalipsa

Mântuirea noastră veșnică sub domnia lui Dumnezeu are trei piloni fundamentali: Sângele vărsat al Mielului ne face mai întâi potriviți pentru cer și ne face membri ai familiei lui Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu, în credințioșia și harul Său, îi păzește pe cei care Îl urmează cu credințioșie. Și în al treilea rând: cine rămâne credincios lui Isus până la moarte, pentru că se ține de Cuvântul lui Dumnezeu fără adăugiri și fără scăpități și păzește poruncile Lui și rămâne credincios lui Isus ca martor, va fi mântuit veșnic.

Al treilea nu este posibil fără primele două, iar fără al treilea, primele două nu au niciun rost. Harul, credințioșia și păstrarea lui Dumnezeu și responsabilitatea asumată de urmașii lui Hristos pe pământ se contopesc într-o armonie minunată și duc la domnia și la lauda lui

Dumnezeu în eternitate, în care ne-a precedat Hristos, care ne iubește, ca început și desăvârșitor al credinței.

2.1.31 Concluzii

Mântuirea prin har

Mântuirea este posibilă numai prin credința în Evanghelia lui Isus Hristos, care a murit pe cruce pentru păcatele oamenilor și a cumpărat harul lui Dumnezeu prin sângele Său. Fără fapte proprii, oamenii sunt acceptați de Dumnezeu, dar numai prin fapte de credință și credincioșie până la sfârșit vor ajunge în cer. O credință fără fapte este moartă, iar o viață în păcat, egocentrism sau o evanghelie falsă duce la separarea veșnică de Dumnezeu.

Iubirea față de Dumnezeu și ascultarea

Nu toți cei pe care Dumnezeu îi iubește vor fi mântuiți, ci numai cei care îl iubesc și îi slujesc. Cei aleși de Dumnezeu își arată mântuirea prin roadele vieții lor. Nu comparația cu alții este decisivă, ci o credință personală și sinceră, care se manifestă prin ascultare și fapte bune.

Condițiile mântuirii

Isus îi acceptă pe păcătoși numai dacă renunță la vechea lor viață de păcat și îl urmează. Mântuirea începe cu pocăința, dar presupune o viață trăită în credincioșie. Cine se îndepărtează de har sau rămâne în mod conștient în păcat, își riscă mântuirea. Calea spre mântuire necesită renunțarea la sine, purtarea crucii proprii și supunerea voinței lui Dumnezeu.

Echilibrul dintre har și responsabilitate

Mântuirea este un dar al harului, dar urmașii lui Isus sunt chemați să rămână în credință, să facă fapte bune și să înlăture păcatul din viața lor. Isus nu este doar Mântuitor, ci și Rege, căruia credincioșii trebuie să-i asculte. Cine nu-L urmează cu dragoste și ascultare, își va pierde mântuirea.

Calea către Împărăția Cerurilor

În Împărăția Cerurilor se ajunge prin pocăință și har. Cine este odată mântuit, trebuie să rămână în urma lui Isus și să-L facă comoara cea mai mare a vieții sale. Dumnezeu îi păzește pe cei aleși, dar numai dacă rămân în credință, păzesc legea iubirii și se feresc de păcatul (grav).

Esența credinței adevărate

Adevărata credință se manifestă într-o viață care iubește pe Dumnezeu și pe aproapele. Chiar și urmașii căzuți pot reveni (întotdeauna) la harul lui Dumnezeu prin pocăință și pocăință. O credință vie duce la o viață care aduce roade și împlinește voia lui Dumnezeu.

Concluzie

Mântuirea este o lucrare a harului lui Dumnezeu, care este primită prin credință. Dar numai cei care rămân credincioși lui Isus, îl iubesc și urmează voia lui vor intra în cele din urmă în viața veșnică. Cei care încep în har, dar sfârșesc în păcat sau necredincioșie, nu vor petrece veșnicia cu Dumnezeu.

2.2 Mântuirea în cifre: evaluarea TUTUROR celor 545 de pasaje biblice din Noul Testament referitoare la mântuire

În Noul Testament, au fost căutate și analizate toate cele 545 de pasaje biblice, adică aproximativ 35% din textul total, care au legătură cu mântuirea noastră temporală și veșnică, inclusiv răsplata în cer și pierderea și condamnarea.

Și au fost puse în relație cu cele mai importante motive și cauze ale acestora:

alegerea și chemarea, harul și credințioșia lui Dumnezeu, credința inițială/primă și credința continuă, care se exprimă în fapte de credință.

Rezultatele sunt rezumate în continuare.

În ciuda unui grad foarte ridicat de claritate a majorității pasajelor biblice, este evident că unele asocieri cu temele individuale pot fi variabile din punct de vedere subiectiv.

Este important de reținut că nu este vorba de corelații științifice matematice. Dar, prin acumularea și compilarea temelor individuale, Dumnezeu însuși arată clar ce este important pentru El. Și acest lucru devine clar într-o oarecare măsură prin aceste cercetări. Cu toate acestea, o cercetare bazată pe frecvență a temelor mântuirii poate face doar afirmații de susținere. În cele din urmă, afirmațiile directe ale textelor biblice individuale au putere normativă.

Primul și cel mai important tabel al distribuției tuturor pasajelor biblice relevante pentru mântuire din Noul Testament arată pur și simplu distribuția și acumularea temelor căutate în Noul Testament, împreună cu cauzele lor fundamentale. Astfel devine clar cât de mult și ce are Dumnezeu de spus despre fiecare temă în parte. Acest tabel este cel mai elocvent dintre toate în ceea ce privește punctele pe care Dumnezeu le accentuează în Cuvântul Său.

Figure 4: Distribuția temelor mântuirii în NT și a cauzelor acestora (545 de pasaje).

**Distribution of Salvation Topics in the New Testament
with their underlying causes
across ALL 545 salvation-relevant Bible passages**

Theme Causes		approx.	exact	Number
	Lost / condemned	33 %	34 %	186
	Present salvation	50 %	53 %	291
	Eternal salvation	50 %	48 %	259
	By election (E) / calling (C)	10 %	11 %	60
	By God's grace (G) / faithfulness (F)	40 %	41 %	221
	By initial faith	33 %	35 %	189
	Through persevering faith expressed in works	67 %	68 %	369
	Loss of salvation	25 %	23 %	128
	Reward / Rank in heaven	10 %	9 %	48

In a single Bible passage, several topics and causes can appear at the same time. Therefore, the totals add up to more than 100% across a total of 545 Bible passages.

Distribuție în 545 de pasaje relevante din NT (aprox/exact/număr):

Pierduți/Condenați 33%/34%/186; Mântuire prezentă 50%/53%/291; Mântuire veșnică 50%/48%/259;

Prin alegere 10%/11%/60; Prin harul/Credințioșia lui Dumnezeu 40%/41%/221; Prin credință inițială 33%/35%/189;

Prin credință stăruitoare exprimată în fapte 67%/68%/369; Pierderea mântuirii 25%/23%/128;

Răsplată / Rang în cer 10%/9%/48.

Observație: totalurile depășesc 100% deoarece în același pasaj pot coincide mai multe teme și cauze. Stări de mântuire

Aproximativ o treime din toate pasajele biblice din NT care se referă la eternitate și mântuire au ca temă **pierderea fundamentală și condamnarea eternă a oamenilor** prin judecata lui Dumnezeu.

Aproximativ **jumătate din toate pasajele tratează mântuirea noastră posibilă ACUM**, ca oameni căzuți, din dușmănia noastră naturală împotriva lui Dumnezeu, din îndepărtarea de Dumnezeu și din păcatele noastre, către o relație sănătoasă cu Dumnezeu prin pocăință și naștere din nou.

Aproximativ cealaltă **jumătate a pasajelor biblice tratează mântuirea veșnică promisă** de Dumnezeu urmașilor lui Isus, când credincioșii vor ajunge de la credință la vedere și vor intra în slava veșnică.

Aproximativ un **sfert din toate pasajele biblice** se referă la o **posibilă pierdere a relației cu Dumnezeu și a mântuirii pe calea către cer a credincioșilor adevărați**, care nu vor ajunge acolo după ce viața lor va fi dezvăluită în judecata finală a lui Dumnezeu.

Aproximativ **10%** din toate pasajele biblice se referă la **răsplata credincioșilor** în ceruri **sau la rangul** pe care îl vor avea în ceruri.

Cauzele stărilor de mântuire

Distribuția cauzelor pentru acceptarea sau neacceptarea de către Dumnezeu în eternitate – fără a fi atribuite unui subiect special – este următoarea:

Aproximativ **10%** din pasajele biblice din Noul Testament care se referă la eternitate și la mântuirea noastră actuală sau eternă fac **referire la alegerea lui Dumnezeu (57%) și la chemarea (43%)**.

Aproximativ **40%** din pasajele biblice menționează ca cauză a evenimentului respectiv **harul (2/3) și credințioșia (1/3) lui Dumnezeu**.

Aproximativ **o treime** din toate pasajele biblice se referă la **credința inițială mântuitoare**, pentru a intra într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu.

Aproximativ **două treimi** din toate pasajele biblice se referă la **credința continuă** după credința inițială, **care se exprimă în fapte de credință** pe calea către eternitate.

Este clar:

Pierderea și condamnarea sunt un **subiect important** în Noul Testament (33 %), dar **și mai important este mântuirea pe care Dumnezeu vrea să o ofere** unei lumi pierdute în această viață (53 %). Dar **Dumnezeu acordă aproape la fel de multă atenție (47 %) obținerii mântuirii veșnice a celor care sunt acum mântuiți.**

Da, modul în care noi, ca oameni, putem intra într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu este la fel de important pentru Dumnezeu, din punctul de vedere al frecvenței mențiunilor, ca și domeniul important al mântuirii, modul în care noi, cei mântuiți acum, putem ajunge în cele din urmă în cer.

Dumnezeu este cel care acționează în orice fel de mântuire – acest lucru **este clar în jumătate din toate pasajele biblice** (40% harul și credincioșia lui Dumnezeu +10% alegerea și chemarea lui Dumnezeu).

Însă acțiunea mântuitoare a lui Dumnezeu asupra noastră, a oamenilor, include **credința ca element esențial** (33% credință inițială +67% credință continuă, care se exprimă în fapte), astfel încât **orice fel de mântuire este indisolubil legată de credința din partea noastră.** Rămâne de văzut dacă această credință este doar un dar de la Dumnezeu, o lucrare a lui Dumnezeu sau și ceva ce Dumnezeu cere de la noi ca o condiție prealabilă pentru mântuire.

Un număr alarmant de pasaje biblice (aproximativ **25%**) se referă la o **posibilă pierdere a mântuirii celor care au ajuns la o relație mântuitoare cu Dumnezeu prin credința inițială.** Aceste pasaje nu se referă în mod expres la cei care, în realitate, nu s-au convertit, dar se consideră convertiți, ci la cei care au avut odată un început bun cu Isus. Ceilalți, care în realitate nu au intrat niciodată într-o relație sănătoasă cu Dumnezeu, se regăsesc în pasajele biblice ca „pierduți și condamnați”.

Este remarcabil faptul că **Dumnezeu acordă credinței noastre continue după convertire aproximativ de două ori mai multă atenție decât credinței noastre inițiale, care a dus la convertirea și mântuirea noastră actuală.** Credința noastră continuă în El este foarte importantă pentru Dumnezeu!

Isus a subliniat în repetate rânduri că nu trebuie să ne preocupe atât de mult rangul nostru în ceruri, ci să ne slujim pe noi înșine și pe ceilalți aici, pe pământ. De aceea, **pasajele biblice referitoare la răsplata și rangul nostru viitor în ceruri** sunt limitate, din perspectiva lui Dumnezeu, la **aproximativ 10%**, fiind importante, dar rezervate.

2.3 Iubiți și mântuiți ACUM – păstrați pentru ETERNITATE: Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament

Noul Testament este o colecție de 27 de cărți care oferă diferite perspective asupra lucrării lui Dumnezeu prin Isus Hristos și a relației sale cu oamenii. Fiecare dintre aceste cărți dezvăluie în mod propriu teme centrale ale credinței creștine, precum iubirea lui Dumnezeu, mântuirea și importanța unei temeri sănătoase față de Dumnezeu. Prezenta cercetare se dedică întrebării ce spun cărțile individuale ale Noului Testament despre trei teme centrale:

1. **Iubirea lui Dumnezeu și mântuirea în prezent:** Ce rol joacă experiența iubirii și iertării lui Dumnezeu pentru starea actuală a unui credincios?
2. **Teama de Dumnezeu:** cum este descrisă reverența și teama de Dumnezeu și ce semnificație i se atribuie în ceea ce privește viața de credință și mântuirea?
3. **Mântuirea veșnică:** Care sunt cerințele și condițiile menționate în cărțile biblice pentru mântuirea finală?

Scopul acestei cercetări este de a afla dacă experiența iubirii lui Dumnezeu și mântuirea în prezent sunt suficiente pentru a petrece eternitatea în ceruri sau dacă frica de Dumnezeu joacă un rol complementar sau chiar indispensabil. În același timp, se va analiza ce cerințe impun diferitele cărți ale Noului Testament pentru mântuirea în prezent și pentru mântuirea veșnică.

Un aspect esențial al studiului este analiza pe cărți, pentru a identifica posibile diferențe sau similitudini în perspectivele autorilor biblici. Acest lucru oferă posibilitatea de a descoperi fie o diversitate de perspective, fie o uniformitate remarcabilă în prezentarea adevărului lui Dumnezeu. O declarație concordantă a tuturor autorilor ar sublinia în mod special mesajul central al Scripturii și ar prezenta adevărul lui Dumnezeu într-un mod mai clar și mai convingător printr-o multitudine de martori.

Prin această analiză se urmărește nu numai o examinare sistematică a temelor menționate, ci și o înțelegere aprofundată a căii către Dumnezeu și a condițiilor pentru viața veșnică în cer, așa cum sunt ele mărturisite în Noul Testament.

2.3.1 *Matei*

Isus a venit pentru păcătoși și iartă păcatele, indiferent cât de mare este vina (Mt 18, 20-34). El arată că nu îi cheamă pe cei dreپți, ci pe păcătoși la pocăință și pune milostivirea mai presus de jertfele legale (Mt 9, 11-13).

Isus subliniază că nu numai faptele, ci și gândurile și cuvintele pot duce la condamnare, dacă sunt motivate de ură sau poftă (Mt 5, 21-26; Mt 5, 27-30). El îndeamnă la respect față de Dumnezeu, care decide soarta veșnică și a ucenicilor săi, și învață că a fi un adevărat ucenic înseamnă a pune totul în plan secund (Mt 10, 28-39) și a ierta și pe alții, pentru a rămâne în iertarea lui Dumnezeu (Mt 18, 20-34).

Isus îl confirmă pe Ioan Botezătorul ca mesager al mântuirii și face referire la puterea Evangheliei de a mântui (Mt 11, 3-6). În pilda semănătorului, el arată că numai credința adânc înrădăcinată și rod ă dă roade (Mt 13, 18-23). Pilda buruienilor ilustrează judecata finală, în care cei dreپți, care au adus roade, vor străluci în Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce cei nedreپți, a căror viață a fost ca buruienile, vor fi judecați (Mt 13, 36-43).

2.3.2 *Marcu*

Ioan Botezătorul a chemat oamenii la pocăință și botez, pentru a primi iertarea păcatelor (Mc 1, 4). Isus a arătat că Împărăția lui Dumnezeu aparține celor care o primesc cu umilință, ca un copil (Mc 10, 13-16). La Cina cea de Taină, El a revelat că sângele Lui vărsat este noul legământ prin care mulți vor fi mântuiți (Mc 14, 22-24).

Isus a avertizat că bogăția poate fi un mare obstacol în calea intrării în Împărăția lui Dumnezeu, deoarece este adesea dificil să te bazezi

complet pe El (Marcu 10:17-27). Adevărata comuniune cu Hristos nu se bazează pe condiții umane, ci pe împlinirea voinței lui Dumnezeu (Marcu 3, 33-35). De asemenea, este esențial să iertăm pe alții pentru a primi iertarea lui Dumnezeu (Marcu 11, 24-25).

Isus a avertizat împotriva ipocriziei și a exploatarei altora sub pretextul religiei, ceea ce va atrage o judecată severă (Mc 9, 38-40). Cine îi abate pe alții de la credință poartă o mare responsabilitate și va fi pedepsit sever. Este mai bine să eviți tot ceea ce duce la păcat decât să pierzi viața veșnică (Mc 9, 42-50). În cele din urmă, numai cel care rămâne ferm până la sfârșit în mărturisirea lui Isus și în puritatea vieții sale va fi mântuit (Mc 13, 13).

2.3.3 Luca

Isus aduce mântuirea și împlinește promisiunea lui Dumnezeu față de Israel (Luca 1, 68-79). El revelează că adevărata bucurie nu constă în puterea asupra spiritelor, ci în a fi înscris în ceruri (Luca 10, 17-20). Isus se roagă pentru ai Săi, ca credința lor să nu înceteze, și îi îndeamnă să-i întărească pe alții în credință (Luca 22:31-34).

Ioan Botezătorul avertizează că adevărata pocăință trebuie să aducă roade, altfel se va abate judecata lui Dumnezeu (Lc 3, 7-14). Isus clarifică faptul că numai cel care își clădește viața pe temelia Cuvântului său va rămâne statornic (Lc 6, 20-49). El avertizează că tot ce este ascuns va ieși la lumină, de aceea este necesară atenția (Lc 8, 16-18).

Isus învață că calea către Împărăția lui Dumnezeu este îngustă și că nu toți o vor parcurge (Lc 13, 22-29). Cine își pierde viața pentru Isus, o va păstra (Lc 17, 22-36). Judecata de apoi vine inevitabil, și numai cei vigilenți vor putea sta în fața Fiului omului (Lc 21, 29-36).

2.3.4 Ioan

Dumnezeu și-a arătat dragostea trimițându-L pe Fiul Său, pentru ca toți cei care cred în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică (Ioan 3, 1-20). Isus subliniază că oile sale ascultă vocea lui și îl urmează, primind astfel viața

veșnică (Ioan 10, 26-30). El se roagă pentru unitatea urmașilor săi, ca ei să experimenteze slava lui (Ioan 17, 9-24).

Isus ne îndeamnă să renunțăm la propria viață pentru El, ca să o câștigăm pentru veșnicie (Ioan 12, 24-26). El ne avertizează să nu mai rămânem în păcat, ca să nu ni se întâmple ceva mai rău (Ioan 5, 14). Adevărata urmărire se manifestă prin rămânerea în Cuvântul lui Isus (Ioan 8, 31-47).

Isus învață că cei care își consideră viața neînsemnată pentru El o vor păstra pentru veșnicie (Ioan 12, 24-26). Cei care nu rămân uniți cu El vor fi aruncați ca o viță nefolositoare (Ioan 15, 1-17). La judecata finală, toți oamenii vor învia, dar numai cei care au fost mântuiți de Isus și care au făcut binele prin aceasta și după aceea vor intra în viață (Ioan 5, 23-29).

2.3.5 Faptele Apostolilor

Isus este singurul nume prin care oamenii pot fi mântuiți (Faptele Apostolilor 4, 11-12). Petru predică că oricine crede în Hristos primește iertarea păcatelor și că Duhul Sfânt vine peste toți cei care acceptă Evanghelia (Faptele Apostolilor 10, 34-44). Și Conciliul apostolic mărturisește că mântuirea se realizează numai prin har (Faptele Apostolilor 15, 1-11).

Cine minte pe Duhul Sfânt se expune judecății, așa cum arată exemplul lui Anania (Faptele Apostolilor 5, 1-10). Apostolii îndeamnă să rămânem statornici în credință, deoarece Împărăția lui Dumnezeu se ajunge prin neazuri (Faptele Apostolilor 14, 22). Pavel avertizează comunitatea împotriva falsilor învățători care, după plecarea lui, vor pătrunde în comunitate pentru a o distruge și îndeamnă la vigilență (Faptele Apostolilor 20, 20-32).

Pavel mărturisește Evanghelia în ciuda opoziției și se adresează neamurilor, după ce iudeii resping mesajul său (Faptele Apostolilor 18, 5-11). Simon încearcă să cumpere darul lui Dumnezeu cu bani, dar este îndemnat să se pocăiască, deoarece este prins în păcat (Faptele Apostolilor 8, 12-24). Pavel îi îndeamnă pe bătrâni să rămână tari în

credință, deoarece Cuvântul harului are puterea de a-i conduce pe sfinți la moștenirea veșnică (Faptele Apostolilor 20, 20-32).

2.3.6 Romani

Dragostea și mântuirea lui Dumnezeu sunt revelate în Evanghelia lui Hristos și oferite tuturor oamenilor din lume. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor care cred și revelează dreptatea Lui (Romani 1:16-17). Toți oamenii au păcătuit, dar prin lucrarea mântuitoare a lui Isus, ei sunt îndreptățiți prin har (Romani 3:21-28). Cine crede în inimă și mărturisește cu gura că Isus este Domnul, va fi mântuit (Romani 10:4). Nimic și nimeni nu poate despărți credincioșii de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos (Romani 8:28-39).

Dar iubirea lui Dumnezeu este însoțită și de teama de El. Cine trăiește după carne va muri, dar cine trăiește după Duhul va fi mântuit (Romani 8, 12-17). Dumnezeu este bun, dar și sever față de cei care se îndepărtează de El (Romani 11:16-24). Pavel avertizează împotriva dezbinărilor și învățăturilor false care pun în pericol credința și, prin urmare, viața spirituală (Romani 16:17-19).

Mântuirea veșnică depinde de credincioșia până la sfârșit. Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după faptele sale, va da viața veșnică celor drepti și îi va judeca pe cei nelegiuți (Romani 2:6-11). Cei care se lasă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu vor avea parte de înviere și de viața veșnică (Romani 8:6-11). Copiii lui Dumnezeu nu vor trăi după carne, ci vor urma Duhul lui Dumnezeu, vor fi transformați prin Duhul și vor primi viața veșnică () (Romani 8:12-17).

2.3.7 1 Corinteni

Dumnezeu iubește pe toți oamenii, iar cei care cred în Evanghelia experimentează iubirea Lui uimitor de mare. Hristos, cel răstignit, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu pentru toți cei care cred în El (1 Corinteni 1, 21-31). Dumnezeu alege pe cei neînsemnați pentru a-Și revela slava, iar prin Hristos primim înțelepciune, dreptate și mântuire

(1 Corinteni 1, 21-31). Cine vrea să se laude, să se laude cu Domnul (1 Corinteni 1, 21-31).

Cel care propovăduiește Evanghelia nu o face pentru propria slăvire, ci din obligație, căci vai de cel care nu o face (1 Corinteni 9:14-18), vai de cel care se lasă ispitit să se abată de la calea urmăririi lui Hristos și să păcătuiască. Poporul Israel servește ca exemplu de avertizare că neascultarea duce la judecată (1 Corinteni 10, 1-13), la fel și pentru cei care cred în Hristos. Căci cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, dar prin Hristos există curățire și sfințire (1 Corinteni 6, 7-11).

Cine clădește pe temelia lui Hristos va fi încercat, și numai ceea ce a fost clădit pentru Dumnezeu va rămâne (1 Corinteni 3, 11-15). Pentru noi, credincioșii, este necesar să luptăm pentru cununa nepieritoare a biruinței și să nu ne lăsăm abătuți de la țelul nostru (1 Corinteni 9, 22-27). Învierea este speranța tuturor credincioșilor care se țin de Hristos și de Evanghelia Sa, pentru că pentru cei care Îl urmează și se țin de Evanghelie până la sfârșit, Hristos a biruit moartea (1 Corinteni 15:1-58).

2.3.8 2 Corinteni

Dumnezeu ne iubește atât de mult: prin Hristos, Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine și ne-a însărcinat să le vestim și altora această împăcare (2 Corinteni 1, 18-21). În El se împlinește răspunsul afirmativ al lui Dumnezeu la toate promisiunile (2 Corinteni 1, 18-21). Noi suntem templul Dumnezeului viu, în care El vrea să locuiască (2 Corinteni 6, 14-18).

Harul lui Dumnezeu nu trebuie primit cu ușurință, ci trebuie să ne conducă la statornicie, chiar și în neazuri și suferințe (2 Corinteni 6:1-10). Cine se unește cu necredincioșii se expune influenței întinericului (2 Corinteni 6:14-18). Fiecare păcat va fi dezvăluit, iar Hristos va judeca cu dreptate (2 Corinteni 13:1-13).

Vestirea Evangheliei aduce viață celor mântuiți, dar pieire celor pierduți (2 Corinteni 2:15-16). Fiecare va sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos și va da socoteală pentru viața sa (2 Corinteni 5:1-10). Falsii

învățători denaturează Evanghelia, dar sfârșitul lor va fi pe măsura faptelor lor (2 Corinteni 11:11-15).

2.3.9 Galaten

Prin aceasta recunoaștem dragostea lui Dumnezeu față de noi: Hristos s-a jertfit pentru păcatele noastre, ca să ne elibereze din lumea rea de acum (Galateni 1:1-4). Legea a condus la Hristos, dar acum suntem îndreptățiți prin credință și am devenit moștenitori ai lui Dumnezeu (Galateni 3:24-29).

Dar să ne temem și de Dumnezeu: o altă Evanghelie decât cea adevărată aduce blestem, iar cel care o falsifică se află sub judecata lui Dumnezeu (Galateni 1, 6-12). Cel care se bazează pe Lege este obligat să o respecte în întregime. Dreptatea adevărată și mântuitoare vine numai din credință (Galateni 5, 1-5).

Mântuirea veșnică depinde de credințioșia până la sfârșit. Dumnezeu nu se lasă batjocorit: fiecare credincios va culege ceea ce seamănă (Galateni 6:7-10). Cine seamănă în Duhul va culege viața veșnică, în timp ce cel care urmează firea pământească va avea parte de pierzare.

2.3.10 Efeseni

Dumnezeu ne-a dăruit în Hristos toate binecuvântările spirituale și ne-a chemat la sfințenie înainte de întemeierea lumii (Ef 1, 2-14). Prin El avem acces la Tatăl și suntem încorporați ca pietre de construcție în casa Sa spirituală (Ef 2, 18-22).

Dar iubirea lui Dumnezeu este însoțită și de teama de El. Mânia și neiertarea nu trebuie să aibă loc în viața credincioșilor, pentru a nu-i da acces diavolului (Ef 4, 20-32). Imoralitatea, lăcomia și lipsa de rușine duc la excluderea din Împărăția lui Dumnezeu, de aceea credincioșii trebuie să se distanțeze de acestea (Ef 5, 3-11).

Fiecare va fi răsplătit de Dumnezeu pentru faptele sale (Ef 6, 8). Cine este mântuit prin Hristos nu mai trăiește sub puterea păcatului, ci poate

să-L urmeze pe Hristos în libertate și astfel să experimenteze harul infinit al lui Dumnezeu acum și în veșnicie (Ef 2, 1-7).

2.3.11 Filipeni

Adevărata dreptate nu vine prin faptele proprii, ci numai prin credința în Hristos (Filipeni 3:2-9). Dumnezeu Însuși va desăvârși lucrarea Sa în credincioși până la revenirea lui Hristos (Filipeni 1:5-6).

Dar iubirea lui Dumnezeu este însoțită și de teama de El. Credincioșii trebuie să-și câștige mântuirea cu frică și cutremur, deoarece Dumnezeu însuși lucrează în ei voința și împlinirea (Filipeni 2, 12-13). Hristos este adevărata câștig, iar orice altceva este fără valoare în comparație cu El (Filipeni 3, 2-9).

Mântuirea veșnică depinde de credințioșia până la sfârșit. Viața credincioșilor trebuie să-L slăvească pe Hristos, fie prin viața lor, fie prin moartea lor (Filipeni 1:28). Ei trebuie să trăiască fără cârtire și să strălucească ca lumini în lume (Filipeni 2:14-16). Speranța se află în răsplata victoriei chemării cerești (Filipeni 3:10-15).

2.3.12 Coloseni

Dumnezeu ne-a făcut vii împreună cu Hristos, ne-a iertat păcatele și a anulat datoria, prin crucificarea ei (Col 2, 13-15). Cine crede în Hristos este înnoit și devine tot mai asemănător cu chipul Lui (Col 3, 11-14).

Cine se îndepărtează de Hristos și urmează învățături false, pierde ținta și mântuirea (Col 2, 18-20). Credincioșii trebuie să renunțe la natura lor pământească, pentru a nu cunoaște mânia lui Dumnezeu (Col 3, 5-8).

Cei care slujesc lui Hristos vor primi moștenirea lor cerească, în timp ce cei nedrepti vor fi trași la răspundere pentru faptele lor (Col 3, 23-25).

2.3.13 1 Tesaloniceni

Dumnezeu i-a ales pe credincioși în Hristos și i-a confirmat prin Duhul Sfânt (1 Tesaloniceni 1:2-10). El însuși va desăvârși lucrarea Sa în ei și îi va păzi până la revenirea lui Hristos (1 Tesaloniceni 5:23-24).

Credincioșii trebuie să trăiască în teamă de Dumnezeu și să-și păstreze credința neclintită, în ciuda încercărilor și provocărilor (1 Tesaloniceni 2:9-13). O viață curată este necesară pentru a obține recunoașterea lui Dumnezeu și pentru a nu cădea sub judecata Lui (1 Tesaloniceni 4:3-8).

Credincioșii trebuie să crească în dragoste și să se încurajeze reciproc, pentru ca la revenirea lui Hristos să stea fără vină înaintea lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 3:12-13). Hristos va reveni pentru a-i lua pe ai Săi, cei care îi aparțin cu adevărat, și ei vor fi pentru totdeauna cu El (1 Tesaloniceni 4:16-18).

2.3.14 2 Tesaloniceni

Credincioșii sunt aleși de Dumnezeu și sfințiți prin Duhul pentru a avea parte de slava lui Hristos (2 Tesaloniceni 2:13-17). Mângâierea și harul Lui le dau putere pentru orice faptă bună.

Credincioșii nu trebuie să înceteze să facă binele, ci să se ferească de cei care nu ascultă de învățătura apostolică (2 Tesaloniceni 3:6; 13-15). Acest lucru nu se face din dușmănie, ci pentru a-i determina pe frați să se pocăiască.

Hristos va apărea în slavă pentru a le da odihnă credincioșilor Săi și pentru a-i judeca pe cei care au respins Evanghelia (2 Tesaloniceni 1:3-12). Aceștia vor fi pedepsiți cu pieirea veșnică și vor fi excluși din slava lui Dumnezeu.

2.3.15 1 Timotei

Hristos a venit în lume pentru a mântui păcătoșii, iar răbdarea Lui este un exemplu pentru toți cei care cred în El (1 Timotei 1, 12-16).

Credincioșii trebuie să ducă lupta cea bună și să rămână statornici în credință, deoarece unii au naufragiat din cauza necredincioșiei (1 Timotei 1:18-20). Cine se lasă sedus de învățături false sau rămâne în păcat se expune judecății lui Dumnezeu (1 Timotei 4:1-7).

Cei care rămân statornici în adevăr se vor mântui pe ei înșiși și pe alții (1 Timotei 4:16). Faptele fiecăruia vor fi descoperite, și Dumnezeu le va judeca (1 Timotei 5:24-25). Cei care duc lupta cea bună a credinței vor dobândi viața veșnică (1 Timotei 6:3-14).

2.3.16 2 Timotei

Hristos a revelat viața veșnică prin Evanghelie și le oferă credincioșilor săi siguranță în El (2 Timotei 1:9-14). Cine moare cu Hristos va trăi cu El, iar credincioșia Lui rămâne, chiar și atunci când noi suntem slabi (2 Timotei 2:11-14). Domnul îi salvează pe slujitorii Săi de toate pericolele și îi va conduce în siguranță în Împărăția Sa (2 Timotei 4:17-18).

Credința cere angajament și disciplină, ca un soldat sau un concurent care trebuie să respecte regulile (2 Timotei 2:3-5). Cine îl neagă pe Hristos, va fi negat și el de Hristos (2 Timotei 2:12). Credincioșii trebuie să vestească Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă întâmpină rezistență, pentru că Hristos va judeca pe cei vii și pe cei morți (2 Timotei 4:1-4).

Mântuirea veșnică depinde de credincioșia până la sfârșit. Domnul va arăta milă celor care îi rămân credincioși (2 Timotei 1:15-18). Pavel a dus lupta cea bună și a păstrat credința, de aceea i se cuvine cununa dreptății (2 Timotei 4:6-8).

2.3.17 Titus

Harul lui Dumnezeu s-a arătat pentru a mântui pe toți oamenii și a-i educa la o viață în dreptate și evlavie față de Dumnezeu (Tit 2, 10-15). Hristos s-a jertfit pentru a crea un popor curat, care să facă cu zel lucrări bune.

Credința trebuie să rămână sănătoasă, iar învățătorii falși trebuie muștrați, pentru ca credința lor să nu sufere și mai mult (Tit 1, 5-16).

Cel care provoacă dezbinări arată prin comportamentul său că respinge adevărul și trebuie respins după două avertismente și nu va fi mântuit (Tit 3, 1-15).

2.3.18 Filimon

-/-

2.3.19 Evrei

Isus este Marele nostru Preot milostiv, care a ispășit păcatele oamenilor și ne poate ajuta în ispite (Evrei 2:17-18). Prin El, credincioșii pot să se apropie cu încredere de tronul lui Dumnezeu și să primească har (Evrei 4, 14-16). Preoția Lui este veșnică și El îi mântuiește pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El (Evrei 7, 24-25).

Dar iubirea lui Dumnezeu este însoțită și de teama de El. Credincioșii trebuie să caute cu zel odihna lui Dumnezeu, pentru a nu cădea ca cei neascultători (Evrei 4, 1-11). Cei care rămân cu răbdare în credință vor dobândi promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:18-20). Cei care păcătuiesc cu bună știință se expun însă pieirii în judecata lui Dumnezeu, căci fără credință este imposibil să-l fim plăcuți (Evrei 10:23-39).

Mântuirea veșnică depinde de credințioșia până la sfârșit. Isus este mijlocitorul noii legăminte, prin care credincioșii primesc moștenirea veșnică (Evrei 9:15). Cei care disprețuiesc pe Fiul lui Dumnezeu vor fi judecați cu atât mai aspru (Evrei 10, 23-39). Dar cei care rămân credincioși () așteaptă o patrie cerească pe care Dumnezeu le-a pregătit-o (Evrei 11, 13-16).

2.3.20 Iacov

Toate darurile bune vin de la Dumnezeu, care ne dăruiește din proprie voință o viață nouă prin Cuvântul adevărului (Iacov 1, 17-18). Cine se

smerește și se apropie de Dumnezeu va experimenta harul și apropierea Lui (Iacov 4, 5-10).

Dar o credință moartă în Dumnezeu, fără fapte, este inutilă, pentru că și demonii cred și tremură (Iacov 2:14-26). Prietenia cu lumea înseamnă dușmănie cu Dumnezeu (Iacov 4:1-4).

Mântuirea veșnică depinde de credincioșia până la sfârșit. Ispita duce la păcat, care în cele din urmă aduce moartea (Iacov 1, 13-16). Dar cel care rămâne statornic în încercări va fi răsplătit cu cununa vieții (Iacov 1, 12). Cei care rezistă, precum profeții și Iov, vor cunoaște mila și răsplata lui Dumnezeu (Iacov 5, 7-8).

2.3.21 1 Petru

Prin învierea lui Isus, Dumnezeu a dat o speranță vie și îi păstrează pe credincioși pentru ultima revelație a mântuirii (1 Petru 1, 1-5). Dumnezeu însuși îi întărește și îi întărește pe copiii Săi după toate suferințele, ca să poată sta în slava Sa (1 Petru 5, 10-11).

Cine dorește să intre în veșnicie trebuie să-și țină limba în frâu, să se întoarcă de la rău și să caute pacea (1 Petru 3, 10-12). Dușmanul caută pe cine să devoreze, dar credincioșii trebuie să-i reziste cu tărie în credință (1 Petru 4, 17-19).

Suferința pentru Hristos nu este un motiv de disperare, ci de bucurie, deoarece înseamnă participarea la slava Lui (1 Petru 4, 12-14). Judecata începe cu credincioșii, și numai cei credincioși vor fi păstrați, în timp ce sfârșitul celor necredincioși va fi îngrozitor (1 Petru 4, 17-19).

2.3.22 2 Petru

Dumnezeu ne-a dăruit prin puterea Sa divină tot ceea ce avem nevoie pentru o viață sfântă. Prin promisiunile Sale, noi avem parte de natura Sa divină și scăpăm de pierzania lumii (2 Petru 1:1-11). Domnul știe cum să-i salveze pe cei ce se tem de Dumnezeu din ispite (2 Petru 2:9).

Credincioșii trebuie să-și completeze cu zel credința prin cunoaștere, stăpânire de sine și iubire, pentru a nu cădea în orbire spirituală (2 Petru 1:4-9). Ei trebuie să se ferească de învățătorii falși, pentru a nu-și pierde poziția fermă, ci să crească în har (2 Petru 3:17-18).

Cine își întărește chemarea și alegerea va intra cu siguranță în Împărăția veșnică a lui Isus (2 Petru 1:10-11). Domnul nu întârzie împlinirea promisiunii Sale, ci are răbdare, pentru ca toți credincioșii să se poată pocăi înainte de venirea judecății finale și să nu meargă împreună cu necredincioșii în pierzarea veșnică (2 Petru 3:9-14).

2.3.23 1 Ioan

Noi suntem copiii lui Dumnezeu și putem experimenta dragostea Lui pentru că credem în Fiul Său (1 Ioan 3, 1-10). Viața veșnică este în Hristos, și cine este unit cu El o are în siguranță (1 Ioan 5, 10-13).

Dar cine se întoarce spre lume se îndepărtează de Dumnezeu, pentru că lumea trece cu poftele ei, numai cine face voia lui Dumnezeu rămâne veșnic (1 Ioan 2, 15-17). Ura față de frații și surorile în credință duce la moartea spirituală, pentru că viața spirituală adevărată din Dumnezeu se manifestă în iubirea față de frați și surori (1 Ioan 3, 1-10).

Cine rămâne în Hristos nu va avea de ce să se rușineze la revenirea Lui (1 Ioan 2, 24-28). Există păcate care nu duc la moarte și care sunt iertate prin rugăciune, dar unele păcate duc la separarea definitivă de Dumnezeu (1 Ioan 5, 16-18).

2.3.24 2 Ioan

Adevărul lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna în credincioși, iar în Hristos ei primesc har, milă și pace (2 Ioan 1, 1-6).

Mulți seducători neagă adevărata învățătură a lui Hristos, iar credincioșii trebuie să aibă grijă să nu-și piardă răsplata spirituală (2 Ioan 1, 7-8).

Cine depășește învățătura lui Hristos nu mai are părtășie cu Dumnezeu, dar cine rămâne în adevăr rămâne și el în legătură cu Tatăl și cu Fiul (2 Ioan 1, 9-11).

2.3.25 3. Ioan

Nimic nu aduce mai multă bucurie decât atunci când credincioșii trăiesc în adevăr și se susțin reciproc în dragoste (3 Ioan 1, 3-8).

Dar iubirea lui Dumnezeu este însoțită și de teama de El. Cine face binele aparține lui Dumnezeu, dar cine face răul nu L-a cunoscut (3 Ioan 1, 9-11).

Cei care rămân în adevăr sunt recunoscuți de Dumnezeu și de credincioși (3 Ioan 1, 12).

2.3.26 Iuda

Cei chemați sunt iubiți de Dumnezeu și păziți de Isus Hristos (Iuda 1, 1-2). Dumnezeu are puterea de a-i păzi pe credincioșii Săi de căderi și de a-i aduce cu bucurie înaintea slavei Sale (Iuda 1, 24).

Cei care nu cred în Dumnezeu vor fi judecați, așa cum s-a întâmplat odinioară cu Israelul după ieșirea din Egipt, în timpul călătoriei prin deșert (Iuda 1, 5-6). Credincioșii trebuie să practice milostenia, dar să se ferească de influența păcatului (Iuda 1, 22-23).

Cei care rămân pe temelia credinței vor fi păziți în dragostea lui Dumnezeu și vor aștepta viața veșnică în mila lui Isus (Iuda 1, 20-21). Dumnezeu însuși îi păstrează pe cei aleși ai Săi fără pată în slava Sa pentru totdeauna (Iuda 1, 24).

2.3.27 Apocalipsa

Hristos ne iubește și ne-a curățit prin sângele Său pentru a ne face un popor sfânt (Apocalipsa 1, 4-6). El stă la ușă și bate – cine îl lasă să intre va avea părtășie cu El și va domni împreună cu El (Apocalipsa 3, 14-22).

Cine nu rămâne treaz va fi judecat pe neașteptate, dar cine rămâne credincios își va păstra numele în cartea vieții (Apocalipsa 3, 1-6). Credințioșii până la moarte va fi răsplătiți cu cununa vieții, iar cine biruiește va fi scutit de moartea a doua (Apocalipsa 2, 8-11).

Cei care biruiesc marea necaz vor sta înaintea tronului lui Dumnezeu, nu vor mai avea lipsuri și vor fi îngrijiți veșnic (Apocalipsa 7:14-17). Dușmanul este învins, iar credincioșii au biruit prin sângele Mielului și mărturisirea lor credincioasă (Apocalipsa 12:10-12).

2.3.28 Rezumat: Iubiți și mântuiți ACUM – păstrați VEȘNIC: Dragostea și frica de Dumnezeu în toate cărțile Noului Testament

Analiza celor 27 de cărți ale Noului Testament arată o uniformitate remarcabilă în afirmațiile despre dragostea lui Dumnezeu, mântuirea în prezent, semnificația fricii de Dumnezeu și condițiile pentru mântuirea veșnică. 26 din 27 de cărți tratează toate cele trei aspecte: dragostea lui Dumnezeu, mântuirea prin credință, necesitatea unei frici sănătoase de Dumnezeu și calea către mântuirea veșnică. Această concordanță mărturisește în mod impresionant inspirația divină a Scripturii și subliniază mesajul central al Noului Testament.

Evangheliile

Cele patru Evanghelii (Matei, Marcu, Luca, Ioan) subliniază în mod constant dragostea lui Dumnezeu, așa cum se manifestă ea în Isus Hristos. Ele arată că mântuirea prezentă se realizează prin pocăință, credință și acceptarea harului lui Dumnezeu. În același timp, ele avertizează împotriva unei vieți „ ” (fără temere de Dumnezeu) și încurajează un stil de viață caracterizat de sfințenie și ascultare. Toate Evangheliile subliniază că mântuirea veșnică depinde de credințioșia față de Hristos și necesită o urmărire consecventă.

Scrisorile

Scrisorile apostolilor, în special cele ale lui Pavel, preiau temele Evangheliilor și le aprofundează. Ele clarifică faptul că iubirea lui

Dumnezeu este fundamentul mântuirii, dar și că mântuirea trebuie păstrată prin credință. Frica de Dumnezeu este descrisă ca fiind esențială pentru o viață în urma lui Hristos. Scrisorile subliniază că viața veșnică nu este doar un dar, ci și un scop care se atinge prin perseverență, ascultare și credincioșie. Diferențele se manifestă în punctele centrale: în timp ce, de exemplu, scrisorile către corinteni subliniază în mod avertizator pericolul supraestimării de sine, scrisoarea către romani se concentrează pe îndreptățirea numai prin credință, dar faptele ca rod al unei vieți cu adevărat reînnoite.

Apocalipsa

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, rezumă temele centrale ale Noului Testament într-un cadru apocaliptic. Ea îndeamnă insistent la frica de Dumnezeu și arată consecințele unei vieți în păcat, până la pierderea mântuirii. În același timp, dragostea lui Dumnezeu devine vizibilă prin mântuirea finală a credincioșilor care biruiesc și rămân credincioși. Apocalipsa subliniază că mântuirea veșnică necesită o viață activă și victorioasă în credință, care este posibilă prin sângele Mielului .

3 Mântuirea și posibila pierdere a mântuirii: învățăături din Noul Testament care se regăsesc în toate cărțile

Cele 545 de pasaje biblice din Noul Testament referitoare la mântuire au fost deja examinate în capitolul 2.1, în funcție de cărțile Bibliei . Acest capitol le analizează acum tematic și transversal pe tema: Mulți sunt chemați – Poate un creștin să-și piardă mântuirea? Se va pierde un urmaș al lui Isus?

Analiza tematică confirmă afirmațiile din fiecare carte biblică, dar oferă o imagine mai diferențiată, cu peste 80 de subcapitole. Fiecare capitol conține o afirmație generală foarte scurtă ca titlu, în timp ce

nivelul de detaliu 5 oferă mesajul principal cu un verset exemplificativ și alte referințe versetare.

La **nivelul de detaliu 6** – baza acestei ediții a cărții – se oferă o prezentare mai detaliată, cu mai multe versete exemplificative.

Pe site-ul web <https://viesindberufen.de> sunt disponibile nivelurile 5, 6 și, în plus, **nivelul de detaliu 7**, cel mai detaliat, în care sunt analizate toate versetele biblice de bază.

În rezumat, Noul Testament arată clar că, chiar și după o convertire autentică, există două căi pentru creștinii renăscuți, care se reflectă în împărțirea capitolului 3:

Capitolul 3.1 Calea Duhului și urmarea lui Hristos spre mântuirea veșnică pe calea îngustă spre cer.

Capitolul 3.2 Calea „cărni” departe de mântuire, spre judecată și pierzare.

Cel care, ca credincios, nu rezistă ispitelor, ci se lasă purtat de ele, va culege în cele din urmă moartea și nu viața veșnică. Credincioșii nu ar trebui să-și facă iluzii în privința aceasta. Este clar că Isus și apostolii se referă aici la linia generală a vieții – direcția fundamentală în care merge un urmaș al lui Isus – și nu la fiecare eșec individual, de la care ne putem întoarce rapid și repetat. Este vorba despre direcția căii: pe de o parte, biruirea ispitelor, care duce la viața veșnică, și, pe de altă parte, cedarea în fața vieții proprii și a poftelor, care duce la moartea veșnică. Isus și apostolii sunt complet de acord în acest sens în Noul Testament.

Un tabel detaliat cu cele mai importante pasaje biblice pe tema „**Două căi pentru creștinii născuți din nou**” se găsește pe pagina web a capitolului 3 din nivelul 7. Iată doar câteva dovezi biblice:

Mt 25, 14-30 Meng

14 „Va fi ca un om care, înainte de a pleca într-o călătorie în străinătate, și-a chemat slujitorii și le-a încredințat averea sa (pentru a o administra); 15 unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, celui de-al treilea unul, ... 18 Dar cel care primise un talant s-a dus, a săpat o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său. ... 24 Atunci s-a apropiat și cel care primise un talant ... „Am ascuns talantul tău în pământ: iată, îți înapoiez banii!” 26 Stăpânul său i-a răspuns: „Slujitor rău și leneș! ...

28 Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți. 29 Căci oricui are, i se va da și va avea din belșug; dar celui care nu are, i se va lua și ce are. 30 Pe robul nefolositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Romani 8:12-13 Meng

12 Deci, fraților, noi nu avem obligația față de trup să trăim după trup; 13 căci, dacă trăiți după trup, veți muri; dar, dacă prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi.

Galateni 6:7-10 Meng

7 Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă batjocorit; căci ceea ce seamănă omul, aceea va și secera. 8 Căci cine seamănă în carne, va secera din carne putrezirea; dar cine seamănă în Duh, va secera din Duh viața veșnică. 9 Să nu obosim în a face binele, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom obosi. 10 De aceea, cât avem ocazia, să facem bine tuturor, dar mai ales fraților în credință!

Iacov 1, 12-16 Meng

12 Ferice de omul care rabdă ispita! Căci, după ce va fi fost încercat, va primi ca răsplată viața pe care a promis-o celor ce-L iubesc. 13 Nimeni, când este ispitit (spre rău), să nu zică: „De la Dumnezeu sunt ispitit”, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău și El nu ispitește pe nimeni. 14 Nu, fiecare este ispitit (spre rău) fiind provocat și atras de propria lui poftă. 15 Apoi, când pofta a conceput, ea naște păcatul; iar păcatul, când este desăvârșit, naște moartea. — 16 Nu vă înșelați, frații mei iubiți.

Mt 25, 23-30; Rom 8, 12-13; Gal 6, 7-10; Iacov 1, 12-16; Mt 18, 7-9; Evrei 10, 26, Iacov 1, 1-12, 2 Petru 2, 19-22, 1 Ioan 3, 15; 1 Ioan 5, 16; Apocalipsa 2-3; Iuda 1, 4-5

3.1 Calea Duhului și a urmării lui Hristos spre mântuirea veșnică

Calea către mântuirea veșnică nu este largă, confortabilă sau plină de compromisuri – este o cale a spiritului, a devotamentului și a urmării autentice a lui Isus Hristos. Pe această cale, promisiunea vieții veșnice devine realitate, dar ea necesită decizii conștiente și o inimă dispusă să

urmeze chemarea lui Hristos. Nu este vorba de a te comporta religios în exterior sau de a urma doar reguli, ci de a te lăsa condus de Duhul lui Dumnezeu și de a trăi în lumina Lui, o viață în iubire, ascultare și credincioșie față de Dumnezeu. Subcapitolele arată că adevărata urmărire înseamnă a-L iubi pe Isus, a trăi din harul primit și a aduce roade în viață. Este vorba despre a-L sluji pe Dumnezeu din inimă și nu despre a face pe plac oamenilor – un mod de viață care duce la comuniunea veșnică cu Dumnezeu.

3.1.1 Oamenii nemântuiți găsesc mântuirea prin cei mântuiți: misiunea și evanghelizarea sunt cheia mântuirii oamenilor

Omul știe suficient pentru a se pierde, dar nu suficient pentru a fi mântuit. Fiecare om din lume are nevoie de o schimbare a vieții către Dumnezeu și către Isus Hristos răstignit și înviat, pentru a primi iertarea păcatelor și o viață nouă. Nimeni nu poate deveni drept înaintea lui Dumnezeu prin respectarea regulilor și poruncilor – Legea ne arată doar păcatul nostru. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie proclamat, pentru ca oamenii să-și recunoască păcătoșenia și să știe că au nevoie de pocăință pentru a fi mântuiți prin Evanghelia lui Isus Hristos.

Isus ne-a însărcinat să vestim această veste bună în întreaga lume. Cine crede și se botează va fi mântuit; cine nu crede va rămâne pierdut. Isus însuși a fost trimis de Tatăl pentru a aduce Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a separa lumina de întuneric, ca Lumină a lumii. La fel, Isus ne trimite pe noi, ucenicii Săi, în lume. Scopul Său este să le redea tuturor celor care cred slava lui Dumnezeu pierdută încă din paradis.

Numai prin propovăduirea Evangheliei pot fi mântuiți oamenii. Fără Evanghelie, ei sunt pierduți pentru totdeauna. De aceea, este urgent necesar să predicăm Evanghelia tuturor oamenilor, pentru ca ei să aibă posibilitatea de a fi mântuiți și de a găsi pacea cu Dumnezeu.

Mc 16, 15-16 Slt

15 Și le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura! 16 Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.

Faptele Apostolilor 4:10-12 Meng

10 Să fie cunoscut tuturor și poporului Israel că, în puterea numelui lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi l-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu l-a înviat din morți, prin numele lui acest om stă sănătos înaintea voastră! 11 Acesta (Isus) este piatra pe care voi, zidarii, ați lepădat-o, dar care a devenit piatra din capul unghiului; 12 și în nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, prin care să fim mântuiți.

Romani 10:13-14 Meng

13 Căci „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. 14 Dar cum vor chema pe Cel în care nu au crezut? Și cum vor crede în Cel despre care nu au auzit? Și cum vor auzi fără un propovăduitor?

Mt 28, 18-20; Mc 16, 15-17; Lc 24, 46-47; Faptele Apostolilor 4, 10-12; Romani 10, 13-17; Ioan 3,16; Ioan 17, 18-23; Romani 3, 20; Romani 1-4; Romani 10, 8-11

3.1.2 Suntem mântuiți numai prin singurul Cuvânt adevărat al lui Dumnezeu și prin nimic altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu

Biblia mărturisește despre ea însăși că este Cuvântul lui Dumnezeu. În ea se găsește viața și calea către viața veșnică. Ea mărturisește voia, înțelepciunea și poruncile lui Dumnezeu, precum și pe Isus Hristos, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Singura cheie către Dumnezeu și către viața veșnică este Evanghelia lui Isus Hristos, pe care Cuvântul lui Dumnezeu ni-l prezintă în Vechiul Testament și în Noul Testament în forma sa completă. Fără Cuvântul lui Dumnezeu, nu am cunoaște Evanghelia și nu am avea o îndrumare divină obligatorie pentru viața noastră. Cuvântul lui Dumnezeu ne mărturisește că există un singur Mântuitor al lumii, Isus Hristos, și un singur Evanghelie adevărată, de a cărei respectare depinde relația noastră corectă cu Dumnezeu și mântuirea noastră veșnică. Ereziile contrare Cuvântului lui Dumnezeu sunt mortale din punct de vedere spiritual. Nu trebuie să adăugăm nimic la cuvintele lui Dumnezeu din Cuvântul Său dacă vrem

să rămânem mântuiți, și nici nu trebuie să scoatem nimic din cuvintele Lui dacă vrem să fim mântuiți veșnic.

Cuvântul lui Dumnezeu ESTE Cuvântul lui Dumnezeu, nu conține doar Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ESTE atât cuvântul omului, cât și cuvântul lui Dumnezeu, până la nivelul fiecărei litere.

Putem cunoaște voia lui Dumnezeu numai din Cuvântul Său și nu trebuie să adăugăm nimic din propria noastră inițiativă și din ceea ce este omenesc. Altfel, devenim ipocriți, care cinstesc mai mult propria noastră concepție despre Dumnezeu decât ceea ce Dumnezeu ne prezintă despre Sine. Și un ipocrit, după cum arată clar Isus, este departe de Dumnezeu – și, prin urmare, nu este mântuit. Pentru a fi mântuiți, inima noastră trebuie să fie atașată de Dumnezeu și de Cuvântul Său, și nu (doar) gura noastră de Dumnezeu și inima noastră de tradiții, indiferent dacă acestea sunt iudaice sau creștine și bisericești.

Avem nevoie de Dumnezeu, de Isus și de Duhul Sfânt pentru a înțelege Scripturile. Cuvântul lui Dumnezeu poate și trebuie să fie interpretat numai de cei care nu fac altceva decât să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu și să-l pună în practică în viața lor. Orice altă utilizare a Cuvântului lui Dumnezeu va fi judecată pentru cel care nu se conformează și va duce inevitabil la erezii cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la credință.

2 Petru 1, 20-21 Meng

20 Mai întâi de toate, trebuie să știți că nici o profeție din Scriptură nu poate fi interpretată în mod arbitrar; 21 căci niciodată profeția nu a venit din voința omului, ci, mișcați de Duhul Sfânt, oamenii au vorbit din partea lui Dumnezeu.

Ioan 1, 14 Meng

14 Și Cuvântul S-a făcut trup [om].

Ioan 7, 16-17 Slt

Învățătura mea nu este de la mine, ci de la Cel care m-a trimis. 17 Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va cunoaște dacă această învățătură este de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc din mine însumi.

2 Timotei 3:14-17 Meng

14 Tu însă rămâi credincios în ceea ce ai învățat și în ceea ce ți-a devenit certitudine deplină; știi, de la ce învățători ai învățat, 15 și cunoști din copilărie Sfintele Scripturi, care sunt în stare să te facă înțelept pentru mântuire, prin credința în Hristos Iisus. 16 Orice Scriptură inspirată de Duhul lui Dumnezeu este folositoare pentru învățătură și pentru mustrare, pentru îndreptare și pentru educare în dreptate, 17 ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, echipat pentru orice lucrare bună.

Mt 5,18 Căci adevărat vă spun [Isus]: Până când vor trece cerul și pământul, nici o iotă, nici o frântură de literă nu va trece din Lege, până când toate se vor împlini.

Galateni 3:16 Slt

16 Dar promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu se spune: „și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba de una singură: „și seminței tale”, și aceasta este Hristos.

Lc 24, 25-27 Meng

25 Atunci le-a zis: „O, oameni fără minte și cu inima înceată să creadă în toate cele spuse de prooroci! 26 Nu trebuia oare Hristos să pătimească aceste lucruri și să intre în slava Sa?” 27 Și, începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit toate scrierile care se refereau la El.

Ezra 7, 10 Slt

[Ezra] a ajuns ... la Ierusalim, pentru că mâna bună a Dumnezeului său era peste el. 10 Căci Ezra își pusese inima să cerceteze și să împlinească Legea Domnului și să învețe legea și dreptatea în Israel.

Apocalipsa 22:18-21 Meng

18 Eu (Ioan) mărturisesc tuturor celor care aud cuvintele profeției din această carte: Dacă cineva adaugă ceva la ele, Dumnezeu îi va aduce asupra lui plăgile descrise în această carte; 19 și dacă cineva scoate ceva din cuvintele acestei cărți a profeției, Dumnezeu îi va lua partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă, despre care se scrie în această carte. 20 Cel ce mărturisește aceste lucruri zice: „Da, vin curând!” „Amin, vino, Doamne Isuse!” 21 Harul Domnului Isus să fie cu toți.

Mt 23, 23; Lc 24, 25-27; Ioan 5, 39; Lc 10, 26; Gal 1, 8-9; 2 Tim 3, 15; Faptele Apostolilor 4, 12; Ioan 17, 17; 2 Petru 1, 19; 1 Corinteni 15, 2; 2 Ioan 1, 8-11; Mt 5, 8; Ap 22, 18-20; 2 Petru 1, 19-21; Mt 5, 17-18; Gal 3, 16; Ps 119, 18; Ioan 14, 26; Lc 24, 44-49; Ezra 7, 10; Psalmul 119, 172-176; Ioan 5, 39; Ioan 6, 38; Ioan 7, 17; Ioan 9, 31; 1 Petru 2, 1-10; Romani 2, 12; 2 Petru 3, 16; Marcu 7, 6

3.1.3 Învățătura corectă a Evangheliei este o condiție necesară și predicatorii sinceri sunt o condiție favorabilă pentru a obține mântuirea.

Mântuirea noastră și a tuturor depinde de

- **propovăduirea** Evangheliei și de
- vestirea **Evangheliei corecte**

. Acceptarea Evangheliei de către ascultătorii săi depinde în mod decisiv, dar nu exclusiv, de

- de faptul că aceasta este predicată de ucenici credincioși și fideli ai lui Isus.

În cele din urmă, Evanghelia însăși este adevărata cheie a mântuirii noastre.

Singura Evanghelie adevărată și mântuitoare a fost deja prezentată și discutată într-un alt capitol. Avem nevoie de învățători care trăiesc ei înșiși după Cuvântul lui Dumnezeu și care predică Evanghelia și Cuvântul lui Dumnezeu în mod corect. Dumnezeu își zidește biserica în mod decisiv prin Cuvântul Său și prin diferite slujiri ale Cuvântului Său. Învățătura bună și corectă este decisivă pentru mântuirea poporului lui Dumnezeu și îl zidește și îl întărește în credință și în încrederea în mântuirea veșnică. În schimb, învățăturile eronate și învățătorii eronațiucid credința și, astfel, poporul lui Dumnezeu, cu consecința pierderii mântuirii.

Exemplul negativ al fățarnicilor – care vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu îl împlinesc – are un efect atât de puternic încât, în

cele din urmă, oamenii sunt îndepărtați de credință și chiar numele lui Dumnezeu este blasfemiât din această cauză, iar oamenii sunt împiedicați să se mântuiască.

În concluzie, noi predicăm nu numai cu cuvintele noastre, ci și cu viața noastră – și avem astfel o mare responsabilitate de a cinsti numele lui Dumnezeu cu viața noastră și de a face credibil și de a confirma mesajul Evangheliei.

Și totuși, în final, mântuirea se află în (credința în) Evanghelia revelată a lui Dumnezeu. Chiar și o Evanghelie adevărată predicată din motive necinstite îi mântuiește pe cei care o acceptă și cred în ea.

2 Timotei 4:2 Slt

2 Propovăduiește Cuvântul, apără-l, fie că este oportun sau nu.

1 Timotei 4:16 Slt

16 Ai grijă de tine însuși și de învățătură; rămâi constant în aceasta! Căci dacă vei face aceasta, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

*1 Vă amintesc, fraților, **Evanghelia** pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o și în care rămâneți tari, 2 **prin care veți fi mântuiți, dacă rămâneți în cuvântul** pe care vi l-am propovăduit, dacă nu cumva ați crezut în zadar.*

Galateni 1:9 Meng

9 Așa cum am spus mai înainte, repet și acum: „Dacă cineva vă propovăduiește o altă Evanghelie decât cea pe care ați primit-o (de la mine), să fie blestemat!”

2 Timotei 4:2-4; 1 Timotei 4:16; 1 Corinteni 15:1-2; Galateni 1:9-12; Filipeni 1:14-18

3.1.4 Cine crede va fi mântuit: credința în Evanghelia adevărată este condiția principală pentru obținerea mântuirii

Credința în Evanghelia adevărată este condiția esențială pentru obținerea mântuirii. Și păstrarea credinței este condiția esențială pentru a intra în veșnicie și a moșteni tot ceea ce Dumnezeu a promis. Nu există altă cale decât să credem în Evanghelia adevărată, să trăim în conformitate cu Evanghelia și să păstrăm credința în Evanghelie până la sfârșit, dacă vrem să fim mântuiți.

Mc 16, 15-16 Meng

15 Apoi le-a spus: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia întregii creații! 16 Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi condamnat.

1 Corinteni 15:1-2 Meng

1 Vă reamintesc, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o cu credincioșie, pe care ați primit-o și în care rămâneți tari, 2 și prin care veți fi mântuiți, dacă o păstrați așa cum v-am propovăduit-o cu credincioșie; altfel ar fi ca voi să fi crezut în zadar.

Romani 5:1-2 Meng

1 Fiindcă am fost socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, 2 prin care, în credință, am obținut accesul la starea noastră actuală de har și ne lăudăm cu speranța slavei lui Dumnezeu.

Evrei 10, 39 Slt

39 Dar noi nu suntem dintre cei care se retrag laș, spre pieire, ci dintre cei care cred, spre mântuirea sufletului.

Evrei 11:6; Ioan 8:24; Marcu 16:15-16; Romani 5:1-2; 2 Petru 1:5-8; 1 Corinteni 15:2; Evrei 6:11-12; Evrei 10:39

3.1.5 Adevărata pocăință de la vechea ta viață într-o convertire autentică este condiția prealabilă pentru obținerea mântuirii

Credința adevărată este întotdeauna însoțită de o întoarcere la Dumnezeu. Lăsăm în urmă vechea noastră viață împotriva voinței lui Dumnezeu și începem o viață nouă, orientată spre Dumnezeu și voința Lui. Această viață nouă se manifestă prin fapte clare, care mărturisesc că întoarcerea noastră la Dumnezeu este autentică.

Fără o astfel de întoarcere profundă, nu există credință mântuitoare; credința cu adevărat mântuitoare este întotdeauna însoțită de o schimbare radicală a vieții.

Lc 3, 7-8 Meng

7 Ioan a spus mulțimilor care ieșeau la el pentru a fi botezate: „Pui de șerpi! Cine v-a îndemnat să vreți să scăpați de judecata mâniei care vă amenință? 8 Aduceți, dar, roade vrednice de pocăință și nu vă gândiți să spuneți în voi înșivă: „Avem pe Avraam ca tată!”, căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice copii lui Avraam chiar și din pietrele acestea.

Lc 13, 3 Meng

Eu [Isus] vă spun: dacă nu vă schimbați gândurile, veți pieri cu toții în același fel.

Faptele Apostolilor 26, 20 Meng

[Pavel] [Eu] am predicat mai întâi locuitorilor din Damasc și Ierusalim, apoi celor din toată țara iudaică și mai departe păgânilor, să se pocăiască, să se convertească la Dumnezeu și să facă fapte demne de pocăință.

Lc 3, 7-17; Lc 13, 3; Mc 1,15; Lc 15, 10; Faptele Apostolilor 17, 30; Faptele Apostolilor 26, 20; Faptele Apostolilor 11, 18

3.1.6 Numai mântuirea prin sângele lui Isus Hristos aduce salvarea

Niciun om nu poate ajunge la Dumnezeu fără iertarea păcatelor sale și mântuirea prin jertfa lui Isus Hristos. Sângele Lui, pe care L-a vărsat pe cruce pentru noi, ne curățește și ne sfințește, astfel încât să fim acceptați în ochii lui Dumnezeu. Prin sângele Lui, noi experimentăm mântuirea, dreptatea și salvarea. Numai prin El suntem capabili să ducem o viață care să fie plăcută lui Dumnezeu. Și numai prin sângele Lui vom putea într-o zi să stăm înaintea lui Dumnezeu, indiferent de provocările pe care trebuie să le depășim. Nu există mântuire, nici acum, nici în veșnicie, decât prin sângele vărsat al lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu perfect și fără pată, care șterge vina noastră înaintea lui Dumnezeu.

Mt 26, 28 Slt

[Isus spune:] 28 Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.

Ioan 6, 54 Meng

[Isus spune:] Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Faptele Apostolilor 20, 28 Meng

Așadar, luați seama la voi înșivă și la toată turma, în care Duhul Sfânt v-a pus păstori, ca să pașteți Biserica Domnului, pe care El a câștigat-o prin sângele Său.

Romani 5:9 Meng

9 Deci, acum, după ce am fost îndreptățiți prin sângele Lui, cu cât mai mult vom fi mântuiți prin El de mânia (lui Dumnezeu).

Evrei 9:14 Meng

Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul veșnic s-a oferit pe sine însuși ca jertfă fără cusur lui Dumnezeu, ne va curăți conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu!

1 Petru 1:18-19 Meng

Știți că nu ați fost răscumpărați din viața voastră zadarnică, moștenită

de la părinții voștri, cu lucruri pieritoare, cu argint sau aur, 19 ci cu sângele scump al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată.

Apocalipsa 7:9-14 Meng

9 După aceea, am avut o viziune: am văzut o mulțime mare, pe care nimeni nu o putea număra, din toate neamurile și triburile, popoarele și limbile ; stăteau în picioare înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini. 10 Ei strigau cu voce tare: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe tron, și a Mielului!” ... 14 ... Atunci mi-a zis: „Aceștia sunt cei care vin din marea necaz și și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

Apocalipsa 12:11 Meng

Aceștia L-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața până la moarte.

Mt 26,28; Ioan 6, 54; Faptele Apostolilor 20, 28; Romani 5,9; Evrei 9,14; 1 Petru 1, 18-19: Apocalipsa 7, 9-14; Apocalipsa 12, 11

3.1.7 Cine vrea să fie mântuit trebuie să-L accepte pe Isus ca Rege și Mesia și să-L asculte cu credințioșie de acum înainte

Ioan ne arată clar că cine dorește să-L aibă pe Isus ca Miel jertfit în viața sa, trebuie să-L accepte și ca Rege al vieții sale. Iar unui rege i se ascultă ca unui supus. Un rege este regele poporului său datorită nașterii, descendenței și existenței sale. Un rege nu este niciodată ales democratic. Cine dorește să trăiască în țara regelui trebuie să-l recunoască pe rege și să-l slujească. Și nimeni nu are libertatea de a refuza să se supună regelui în vreun fel. Regele are puterea de a porunci și cuvântul suprem. Și cât de ușor ar trebui să fie să fii supus acestui rege: Isus, Regele tuturor regilor (), nu a făcut decât bine poporului său și nu dorește decât binele poporului său, el care și-a dat viața pentru poporul său. Regele Isus să fie înălțat!

Luca 1:33 Meng

Și el [Isus] va domni ca rege peste casa lui Iacov în veci, și împărăția lui nu va avea sfârșit.

Apocalipsa 1:5-6 Meng

Isus Hristos, martorul credincios, primul născut dintre cei morți și stăpânul împăraților pământului! Lui, care ne iubește și ne-a izbăvit de păcatele noastre prin sângele său 6 și ne-a făcut împărați, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl său: a lui este slava și puterea în vecii vecilor!

Apocalipsa 17:14 Meng

14 Aceștia vor lupta împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui – căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților –, împreună cu tovarășii săi de luptă, cei chemați, aleși și credincioși.

Matei 18:23-27 Meng

23 De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să-și facă socoteala cu slujitorii săi.

Iacov 2, 8 Meng

Faceți foarte bine dacă ascultați porunca regală a Domnului nostru, așa cum este scris în Scriptură: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”.

Mt 2,2; Lc 1,33; Mt 22, 2-7; Iac 2, 8-10; Mt 18, 23-27; Ap 1,5-6; 1 Tim 1, 17; Ap 17, 14

3.1.8 Cei care îl iubesc pe Isus vor fi mântuiți. A-l iubi pe Isus înseamnă a crede în el și a-l asculta

Noi putem iubi pentru că Dumnezeu ne-a iubit mai întâi. Isus s-a jertfit pentru noi, până la moartea pe cruce, și ne-a iertat toate păcatele. Din aceasta rezultă răspunsul nostru natural: să răspundem la iubirea lui Dumnezeu cu iubire. Cine îl iubește pe Isus, urmează poruncile Lui. A-l iubi înseamnă a ne orienta după Cuvântul Lui și a face voia Lui.

Coroana de onoare a vieții veșnice o vor primi cei care îl iubesc pe Isus. Iubirea față de Dumnezeu se manifestă prin ascultarea față de El. Premiul vieții veșnice îl vor câștiga cei care rămân statornici în încercările pe care Dumnezeu le permite. Cine depășește aceste provocări cu credincioșie arată că îl iubește pe Dumnezeu din toată inima. Cei care îl iubesc pe Dumnezeu vor fi mântuiți veșnic.

Ioan 15:9 Slt

*9 Așa cum Tatăl Mă iubește pe Mine, așa vă iubesc și Eu pe voi;
rămâneți în iubirea Mea!*

1 Ioan 4:19 Meng

Noi ... îl iubim [pe Dumnezeu], pentru că El ne-a iubit mai întâi.

Ioan 14:21 Slt

*21 Cine păzește poruncile Mele și le împlinește, acela Mă iubește; iar
cine Mă iubește pe Mine, va fi iubit de Tatăl Meu, și Eu îl voi iubi și mă
voi arăta lui.*

Iacov 1:12 Slt

*12 Ferice de omul care rabdă ispita, căci, după ce va fi fost încercat, va
primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.*

Luca 7:42; Ioan 14:15-21; Iacov 1:1-12; 1 Ioan 4:19; Ioan 15:9-11; Luca
7:42; Ioan 13:34

3.1.9 Rodul vieții din harul primit este un semn al mântuirii autentice și veșnice

Harul mântuitor al lui Dumnezeu urmărește un anumit scop: cei mântuiți nu mai trebuie să trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Dumnezeu și pentru slava Lui. Ei trebuie să aducă roade care să-L slăvească pe Dumnezeu prin frică de Dumnezeu și fapte bune. Cine trăiește astfel până la sfârșit prin puterea harului, va primi viața veșnică. Dar acolo unde harul lui Dumnezeu nu aduce roade, mântuirea rămâne în pericol. Și cei care nu păstrează roadele până la sfârșit se vor pierde.

Prin întoarcerea noastră către Dumnezeu, am primit de la El o viață nouă și ni s-a dăruit capacitatea de a aduce roade. În noi se află tot ceea ce avem nevoie pentru aceasta. Dacă rămânem strâns legați de Isus, viața noastră, vom aduce în mod natural, prin harul și puterea Lui, roade care Îl slăvesc pe Tatăl. Acesta este sensul și scopul harului: ca cei mântuiți să aducă roade și să-L slăvească pe Dumnezeu.

Cei care, în ciuda bunătății și iubirii lui Dumnezeu, nu aduc roade, își pun în pericol mântuirea. Dumnezeu dă dovadă de mare răbdare și

dorește ca credincioșii să se îndepărteze de o viață fără roade și să se pocăiască. El ne dă timp să ne întoarcem, dar o viață fără roade pe termen lung comportă riscul de a fi primit harul în zadar – adică fără ca acesta să fi produs vreo schimbare.

Ioan Botezătorul și Isus avertizează cu insistență împotriva unei credințe fără rod, care funcționează doar după reguli exterioare, fără o legătură sinceră a inimii cu Dumnezeu. Ei se adresează astfel și elitei religioase. Apostolii preiau aceste avertismente și le transformă într-o componentă centrală a propovăduirii lor.

Lipsa de rod duce – chiar și în circumstanțe nefavorabile – la o separare permanentă de Dumnezeu și la judecata veșnică. Rodul constă în a te îndepărta de poftele și păcatele lumești și a duce o viață în dreptate, iubire și fapte bune pentru Dumnezeu – cu perseverență până la sfârșit.

În pilda câmpului cu patru feluri de sol, Isus explică că numai cei care aduc roade vor fi cu adevărat mântuiți. Din roade se vor recunoaște adevărații urmași ai lui Isus; un pom bun aduce roade bune. Cei care nu aduc roade bune vor fi tăiați și aruncați în foc. Adevăratele roade se manifestă într-o viață de pocăință, în bunătate, adevăr, iubire, fapte de dreptate, sfințire și mărturisire față de Isus.

Cine rămâne în aceste roade până la sfârșit va fi mântuit.

Lc 13, 6-9 Meng

„Iată, de trei ani vin și caut rod la acest smochin, dar nu găsesc; taie-l! De ce să mai ocupe locul?” 8 Atunci celălalt i-a răspuns: „Stăpâne, lasă-l încă un an! Voi săpa încă o dată pământul din jurul lui și îl voi îngrășa: 9 poate că va da roade în viitor; dacă nu, lasă-l să fie tăiat!”

2 Petru 3, 9 Slt

9 Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii, cum cred unii, ci are răbdare cu noi, pentru că nu vrea ca vreunul să piară, ci ca toți să aibă ocazia să se pocăiască.

2 Corinteni 6:1 Slt

1 Dar, ca și colaboratori, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu.

Evrei 6, 7-8 Meng

7 Căci dacă un câmp a absorbit ploaia care cade adesea peste el și produce roade utile celor pentru care este cultivat, el își însușește binecuvântarea venită de la Dumnezeu; 8 dar dacă produce spini și ciulini, este inutil și se îndreaptă spre blestemul care duce la focul pârjolitor.

Tit 2, 11-13; Mt 3, 10; 2 Cor 6, 1; 1 Cor 15, 10; Evrei 6, 7-10; Lc 13, 6-9; 2 Petru 3, 9; 2 Petru 1, 3-9; Ioan 15, 1-8

3.1.10 Numai cel care îl slujește pe Isus din toată inima și nu vrea doar să placă oamenilor va fi mântuit în cele din urmă

Cea mai importantă poruncă pentru toți oamenii este să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima, din toată sufletul și din toată puterea noastră și să-L slujim – și să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Dumnezeu este pe primul loc. Orice slujire care nu are ca scop în primul rând slava lui Dumnezeu devine în cele din urmă idolatrie, indiferent de intențiile sau motivele bune.

Adam a căzut în păcat pentru că a iubit-o mai mult pe Eva și a slujit mai mult voinței ei decât lui Dumnezeu. Această decizie i-a scos pe el și pe Eva din paradis. Singurul remediu este să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de toate și să-L slujim numai pe El. Isus însuși subliniază acest lucru ca fiind porunca supremă și o leagă de condițiile urmării Lui: numai cel care Îl slujește mai mult decât orice altceva în lume va fi mântuit.

A-L sluji pe Dumnezeu este calea către viața veșnică. Dar noi nu-L putem sluji cu adevărat pe Dumnezeu decât dacă suntem eliberați de viața noastră încăpățânată fără El. Numai prin Isus, Mântuitorul nostru, putem deveni slujitori ai lui Dumnezeu. Ca Domn al nostru, Isus așteaptă de la noi o slujire vigilentă și constantă, care nu slăbește, ci rămâne credincioasă până la sfârșit. Această slujire seamănă cu o cursă în care este vorba de a trăi cu devotament și dragoste pentru Domnul. Nu tot ceea ce pare a fi o slujire pentru Domnul este cu adevărat așa.

Adevărata slujire pentru Isus izvorăște dintr-o inimă plină de harul Său și este caracterizată de un devotament constant.

Slujirea noastră are o mare promisiune: viața veșnică. Dar această slujire se bazează pe slujirea lui Isus față de noi: El ne-a răscumpărat prin moartea Sa și ne-a făcut copii ai lui Dumnezeu. Slujirea Lui este cea care ne aduce în relația corectă cu Dumnezeu, ne păstrează în El și ne conduce prin harul Său la viața veșnică. În același timp, putem să ne minunăm că propria noastră slujire credincioasă pentru Hristos, făcută posibilă prin harul Său, face parte din planul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

Premiul vieții veșnice este acordat celor care nu fac voia lor, ci voia Domnului. Cât de motivant este să știm că Hristos însuși ne-a arătat calea!

În cea mai mare suferință a Sa, El nu a făcut voia Sa, ci voia Tatălui, și pentru aceasta a fost încununat cu cinste și slavă. La fel, El vrea să ne cinstească și să ne primească în slava Sa, dacă Îl slujim din toată inima.

Mt 4, 10 Meng

10 Atunci Isus i-a răspuns: „Pleacă, Satana! Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău, să te închini și numai Lui să-I slujești!»”

Evrei 9:14 Meng

14 Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul veșnic s-a oferit pe sine însuși ca jertfă fără cusur lui Dumnezeu, ne va curăți conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu!

Luca 12:37 Meng

37 Fericiți sunt acei slujitori pe care Domnul îi va găsi veghind [adică slujind] la întoarcerea Sa! Adevărat vă spun că El își va ridica haina, îi va așeza la masă și se va apropia să-i slujească.

Ioan 12:26 Meng

26 Dacă cineva vrea să-mi slujească, să mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu; și dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va cinsti.

Mt 4, 10; Mt 6, 24; Evr 9,14; Ef 6,7; Lc 12, 37; Fap 20,24; Rom 12, 11; Rom 16, 18; Col 3, 22+24; Col 2, 18; Ioan 12, 26; Mt 20,26; Mt 20,28; Mt

22,37; Faptele Apostolilor 20, 24; 2 Timotei 4, 7-8; Coloseni 2, 18; Luca 22, 42; Filipeni 2, 5-11

3.1.11 Condițiile urmăririi lui Hristos sunt, în realitate, condițiile mântuirii temporale și veșnice

Mântuirea are două elemente fundamentale, așa cum arată Isus în condițiile urmăririi:

3. **Cunoașterea corectă:** să-L recunoaștem și să-L acceptăm pe Isus ca Domn și Mesia.
4. **Consecința practică:** această conștientizare duce la o viață care se manifestă prin devotament autentic. Asta înseamnă:
 - A pune nevoile și dorințele proprii în spatele voinței lui Isus
 - Să accepți de bunăvoie suferința pentru Isus
 - Să-ți dai viața pentru Isus, dacă este necesar
 - Și a rămâne fidel lui Isus și mesajului său – indiferent de provocările pe care le implică acest lucru

Numai cei care au această atitudine și acest mod de viață în urma lui Isus vor rămâne în picioare când Isus va veni în glorie și vom sta în fața lui.

Cine vrea să-și piardă viața, urmează această cale greșită:

- Vrea să-și salveze propria viață, în loc să o încredințeze lui Isus.
- Iubește lumea sau chiar propria familie mai mult decât pe Isus.
- Nu este fidel lui Isus și mesajului său.

Un astfel de om nu va fi recunoscut de Isus când Se va întoarce în slava Sa și în slava Tatălui Său și a sfinților îngeri.

Mc 8, 34-38 Meng

34 Apoi a chemat mulțimea și pe ucenicii săi și le-a zis: „Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze. 35 Căci cine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar cine își va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, o va mântui. 36 Căci ce-i

folosește omului să câștige întreaga lume, dacă își pierde viața? 37 Căci ce poate da omul în schimb pentru viața sa? 38 Căci oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în fața acestei generații adulterine și păcătoase, de acela se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său, împreună cu îngerii sfinți.”. ...

Mt 10, 37 Meng

Cine iubește pe tatăl sau pe mama mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

Lc 9, 18-23; Ioan 16, 27; Mt 10, 37-39

3.1.12 TOTUL pentru Isus este singurul motto de viață mântuitor – și asta înseamnă dedicare deplină Domnului nostru, în măsura posibilităților noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de încurajări pozitive, avertismente impresionante și avertismente fatidice, pentru a da acum TOTUL pentru Isus. Pentru că, din punctul nostru de vedere uman, chemarea și alegerea noastră nu sunt atât de ferme încât să nu poată fi clătinate. Ambele pot fi influențate de noi prin faptele noastre. Așteptările și standardele lui Dumnezeu față de noi sunt individuale, nu absolute. Totul nostru personal este TOTUL nostru în funcție de posibilitățile noastre. Nimeni nu trebuie să dea mai mult decât are. Dar nimeni nu își poate permite să dea mai puțin decât poate, pentru a nu ajunge pe un drum nesigur și incert către eternitate.

A nu da TOTUL pentru Isus acum și în viitor nu promite mântuirea.

Dar cine dă ACUM TOTUL pentru Isus, își creează singur cea mai bună bază pentru apropierea sa **actuală** și **viitoare** de Dumnezeu și pentru mântuire.

Fiecare are propriul său TOT și nu are nevoie de mai mult și nu-și poate permite să dea mai puțin, pentru a nu se împiedica.

2 Petru 1, 5-11 Meng

5 Tocmai de aceea, trebuie să adăugați la credința voastră toată râvna,

la râvnă cunoașterea, 6 la cunoaștere stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine perseverența, la perseverență evlavia, 7 la evlavie dragostea frățască, la dragostea frățască dragostea universală. 8 Căci dacă aceste (calități) sunt prezente în voi și cresc constant, ele nu vă vor lăsa inactivi și fără rod în ceea ce privește cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. 9 Cine nu are aceste (calități), este orb în miopia sa și a uitat curățirea de păcatele sale din trecut. 10 De aceea, dragi frați, străduiți-vă cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă veți face aceasta, cu siguranță nu veți cădea niciodată; 11 căci astfel vi se va da intrarea în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

2 Petru 3:14 Slt

14 De aceea, iubiților, așteptând aceste lucruri, străduiți-vă să fiți găsiți fără pată și fără prihană înaintea Lui, în pace!

1 Corinteni 9:25 Slt

25 Dar oricine participă la competiție se abține de la toate lucrurile – aceia pentru a primi o cunună de victorie trecătoare, noi însă una veșnică.

Lc 13,24; Mt 13,44; 2 Petru 3, 14; 1 Corinteni 9, 25; Evrei 6, 18; 2 Petru 1, 1-10; Lc 12, 48

*3.1.13 (Numai) cel care merge pe două picioare va ajunge în cer:
dăruirea pentru har, respectarea poruncilor pentru
mântuirea veșnică*

Așadar, mergem pe două picioare pe calea spre cer:

1. 100% dăruire lui Dumnezeu prin Isus Hristos: pentru mântuire și har = respectarea poruncilor 1-3
2. Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși: pentru a primi harul și mântuirea = respectarea poruncilor 4-10

A respecta porunca 2 fără a respecta mai întâi porunca 1 nu te mântuiește în mod definitiv. Niciun simplu umanist nu va fi mântuit vreodată.

Îndeplinirea primei porunci și iubirea lui Dumnezeu mai presus de toate este fundamentul oricărei mântuiri și biletul de intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

Fără „Jesus First” (Mai întâi Isus), totul este în zadar.

Dar cine îndeplinește prima condiție nu poate renunța la a doua dacă vrea să intre în Împărăția Cerurilor. Trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine, așa cum ni se poruncește să-L iubim pe Dumnezeu – și aceasta este chiar dovada autenticității iubirii noastre pentru Dumnezeu.

Nu putem merge în Rai decât pe două picioare! Ce înseamnă să mergi pe două picioare: nu pot merge singur pe un picior în Rai.

Abia când recunosc că Dumnezeu este mai important decât orice altceva și când sunt gata să renunț la tot ce am pentru Isus și să-L urmez, voi deveni un urmaș demn de Domnul său și voi fi mântuit. Și asta este posibil numai cu ajutorul divin. Este posibil numai prin harul lui Dumnezeu.

Și chiar și după convertirea mea, respectarea fundamentală a celor 10 porunci rămâne condiția pentru a intra în cer. Așa ne învață Isus în Predica de pe munte și în toate Evangheliile.

Vestea bună este că, dacă orientarea noastră fundamentală este corectă, Isus ne iartă și ne acceptă mereu, așa cum a făcut-o și cu ucenicii săi, care, spre deosebire de tânărul bogat, au lăsat totul și l-au urmat pe Isus.

Luca 10, 27 Meng

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău” și „pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Matei 19:16-26 Meng

17 Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile. 18 „Care?”, a întrebat el. Isus i-a răspuns: „Acestea: „Să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, 19 să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” și „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. 20 Tânărul i-a răspuns: „Toate acestea le-am păzit; ce îmi mai lipsește?” 21 Isus i-a răspuns: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde tot ce ai și dă-le săracilor, și vei avea o comoară în ceruri; apoi vino și urmează-Mă!”

22 Când a auzit aceste cuvinte, tânărul s-a îndepărtat întristat, căci avea o avere mare. 23 Isus a zis ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că un bogat va avea greutate să intre în Împărăția cerurilor. 24 Vă spun din nou: Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” 25 Când au auzit aceasta, ucenicii s-au înspăimântat și au zis: „Atunci cine poate fi mântuit?” 26 Isus, uitându-se la ei, le-a zis: „La oameni, aceasta este imposibil, dar la Dumnezeu toate sunt posibile.

1 Ioan 4, 19-21 Meng

19 Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. 20 Dacă cineva zice: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care îl vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede. 21 Și noi avem porunca aceasta de la El: cine iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său.

Lc 10, 27; Mt 18,22; Mt 19, 16-26; 1 In 1, 9; Mt 5-7; 1 In 4, 19-21

3.1.14 Mântuirea se află în frica de Dumnezeu și nu (doar) în simpla reverență

Cine se teme de Dumnezeu nu are de ce să se teamă (de Dumnezeu).

Cine nu se teme de Dumnezeu trebuie să se teamă (de Dumnezeu).

Cine se teme de Dumnezeu, respectă în principiu poruncile Lui.

Cine nu se teme de Dumnezeu, pune propria voință mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cine se teme de Dumnezeu va obține iertarea dacă păcătuiește.

Cine nu se teme de Dumnezeu nu va primi iertare în veșnicie.

Noi iubim slava sfințeniei lui Dumnezeu în închinare.

Uităm de groaza sfințeniei lui Dumnezeu când păcătuim.

Reducem groaza sfințeniei lui Dumnezeu doar la cei nemântuiți. Isus și apostolii ne învață și pe noi, ca urmași ai lui Hristos, groaza sfințeniei lui Dumnezeu. Dacă pierdem groaza sfințeniei lui Dumnezeu, care poate să-i distrugă și pe urmașii săi în iad, suntem în pericol să păcătuim în așa fel încât să ne pierdem mântuirea.

Și chiar și față de cei nemântuiți, vedem din ce în ce mai puțin necesitatea de a-i păzi de groaza sfințeniei lui Dumnezeu.

În concluzie, suferim de o pierdere crescândă a conștiinței sfințeniei (îngrozitoare) a lui Dumnezeu, care nu se joacă și care îi va condamna în mod consecvent pe toți cei nemântuiți și îi va judeca veșnic pe toți cei mântuiți.

Lc 12, 4 Slt

*4 Dar eu vă spun vouă, prietenilor mei: ... **Temeți-vă de cel care, după ce a ucis, are și puterea să arunce în iad!** Da, vă spun, temeți-vă de el!!*

Lc 12, 6-7 Slt

*6 Niciunul [vrăbie] nu este uitat de Dumnezeu. 7 Dar și firele de păr de pe capul vostru sunt toate numărate. **De aceea, nu vă temeți!** Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.*

Romani 11:20-21 Slt

20 Adevărat! Din cauza necredinței lor, ei au fost ruși, dar tu stai prin credință. Nu fi mândru, ci teme-te! 21 Căci dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile naturale, s-ar putea să nu te cruțe nici pe tine.

Ioan 6, 20 Slt

*Dar El le-a spus: „Eu sunt, **nu vă temeți!**”*

Mt 28, 3-4; Lc 12, 4-12; Rom 11, 20-22; Evr 10, 30-31; 2 Cor 5, 11; Apoc 1,17; Mt 10, 1-5; Fapt 5, 1-11

*3.1.15 Separarea ta de această lume este condiția pentru
mântuirea ta. Va fi mântuit cel care iubește mai mult pe
Tatăl din ceruri decât această lume*

Ucenicii lui Hristos trăiesc în lume, dar nu aparțin lumii. Isus așteaptă de la ucenicii Săi să se distanțeze în mod conștient de valorile și căile lumii și să ducă o viață diferită, centrată pe Dumnezeu. Această diferență este trăsătura distinctivă a ucenicilor adevărați.

Pe de altă parte, cei care se adaptează lumii și adoptă standardele ei nu trăiesc în urma lui Isus și, prin urmare, nu pot fi mântuiți. Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi să se îndepărteze în mod activ de întunericul fără Dumnezeu al acestei lumi, să se desprindă de necurăția ei și să ducă o viață sfântă. Numai astfel putem experimenta pe deplin promisiunea pe care Dumnezeu ne-a făcut-o ca și copiii ai Săi în veșnicie.

Cum poate fi biruită iubirea pentru lume și cum putem să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât lumea? Este iubirea Mântuitorului nostru, Isus Hristos, care ne-a iubit mai întâi, și speranța vie în slava care ne așteaptă în veșnicie – fie după moartea noastră, fie după înviere.

Un credincios adevărat, renăscut, care biruie lumea prin Isus Hristos, va moșteni viața veșnică. Dar cel care, în ciuda mării iubiri a lui Dumnezeu, își leagă inima de lume, în loc să-L iubească pe Dumnezeu, riscă să piardă mântuirea.

Galateni 1:4-5 Slt

[Isus Hristos] 4 care S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, ca să ne izbăvească din prezentul veac rău, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru, 5 căruia îi revine slava din veac în veac. Amin.

Filipeni 3, 18-21 Meng

8 Căci mulți umblă – v-am spus-o de multe ori și vă repet acum chiar cu lacrimi – ca dușmani ai crucii lui Hristos: 19 sfârșitul lor este pierzarea, dumnezeul lor este pântecul, și slava lor este în rușinea lor, gândurile lor sunt îndreptate numai spre lucrurile pământești. 20 Cetățenia noastră, însă, este în ceruri, de unde așteptăm și pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor, 21 care va transforma trupul nostru smerit, ca să fie

asemenea trupului Său glorios, prin puterea cu care poate supune toate lucrurile.

1 Ioan 5, 4-5 Meng

4 Căci tot ce este născut din Dumnezeu biruie lumea; și aceasta este puterea biruitoare care a biruit lumea: credința noastră. 5 Cine altcineva biruie lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

2 Corinteni 6:16-18 + 2 Corinteni 7:1 Meng

16 Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idoli? Noi suntem templul Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui printre ei și voi umbla printre ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” 17 De aceea, „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă (de ei)”, poruncește Domnul, „și nu atingeți nimic necurat, ca să vă primesc” și 18 „Eu vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice”, zice Domnul Atotputernicul. 7, 1 Având aceste promisiuni, iubiților, să ne curățim de orice pătare a trupului și a duhului și să ne sfințim pe deplin în frica lui Dumnezeu!

Gal 1, 4-5; Fil 3, 18-20; Gal 1, 4-5; 1 Ioan 4, 10; 1 Ioan 5, 4-5; 2 Cor 6, 16-18 + 2 Cor 7, 1

3.1.16 Dreptatea salvează de la moarte: dreptatea mântuitoare nu este doar atribuită, ci este și un stil de viață care se află în relație corectă cu Dumnezeu și face voia Lui.

Acum, cel căruia Hristos îi acordă dreptatea Sa din har este drept înaintea lui Dumnezeu.

Coroana de onoare a dreptății – viața veșnică în cer – o vor primi însă numai cei care, în conformitate cu această dreptate dăruită, vor trăi până la sfârșit „ca drepti”, adică vor face fapte drepte, vor lupta lupta cea bună, vor atinge ținta, vor păstra credința neștirbită și se vor bucura de întoarcerea vizibilă a lui Isus.

Adevărata dreptate înaintea lui Dumnezeu, care mântuiește și califică pentru cer, nu este doar atribuită, ci este și un stil de viață care se află în relație corectă cu Dumnezeu și face voia Lui.

Romani 5:1 Meng

*Fiindcă acum am fost socotiți neprihăniți **prin credință**, avem **pace** cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.*

Apocalipsa 22:11 Slt

Cel neprihănit să continue să practice neprihănirea!

2 Timotei 2:22 Meng

*Fugi de poftele tinereții, ci urmărește dreptatea, **credința**, dragostea și **pacea**, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.*

Apocalipsa 19:6-9 Slt

*6 Și am auzit ceva ca o voce a unei mari mulțimi și ca un vuiet de ape și ca un sunet de tunete puternice, care ziceau: „Aleluia! Căci Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, a început să domnească! 7 Să ne bucurăm și să ne veselim și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, și soția Lui s-a pregătit. 8 **Și i s-a dat să se îmbrace cu pânză fină, curată și strălucitoare, căci pânza fină este neprihănirea [literal: „faptele drepte”] sfinților.** 9 Și mi-a zis: „Scrie: Fericiți sunt cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Și mi-a zis: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!”*

Mal 3, 18; Apoc 22, 11; Rom 5, 1; 2 Tim 2, 22; 2 Tim 4, 7-8; Apoc 19, 6-9

3.1.17 (Numai) cei care acceptă invitația la ospățul nunții cerești vor fi mântuiți – și numai DACĂ sunt îmbrăcați în hainele mântuirii și ale dreptății

Da, primim gratuit hainele festive mântuitoare pentru nunta cerească – spălându-ne hainele în sângele Mielului și făcându-le strălucitoare, adică convertindu-ne cu adevărat. Dar după convertirea noastră, ne păstrăm hainele, fără a le pângări prin păcat sau prin abaterea de la calea îngustă și fără a le lăsa să fie jefuite. (Numai) cei care biruiesc astfel vor fi îmbrăcați cu haine strălucitoare și vor umbla cu Isus în veșnicie.

Hainele albe și dreptatea noastră constau și din ceea ce facem pentru Dumnezeu după spălare, din faptele și lucrările noastre de dreptate pentru Dumnezeu.

Aici se contopesc darul și faptele proprii. Dreptatea noastră este în principal un dar, dar nu este doar un dar. Ea aduce și roade în viața noastră, pe care Dumnezeu le consideră parte a dreptății noastre.

Așadar, avem nevoie de ambele: darul gratuit al lui Dumnezeu, dreptatea noastră – astfel El ne face demni să participăm la nunta Fiului său – dar și roadele, faptele credinței, care cresc în viața noastră din această dreptate dăruită de Dumnezeu.

Mireasa Mielului sunt sfinții care au primit gratuit hainele mântuirii și care fac fapte care pot sta în fața lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu le va țese odată în pânza albă și curată pe care o va dăruia miresei sale în ceruri.

Apocalipsa 22:14 Meng

14 Fericiți sunt cei care își spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să poată intra pe porțile cetății!

Apocalipsa 19:6-9 Slt

Mireasa Mielului a primit să se îmbrace în pânză fină, strălucitoare, curată; căci pânza fină sunt faptele drepte ale sfinților.

Mt 22, 11 Meng

11 Dar când împăratul a intrat să-și vadă oaspeții, a observat acolo un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. 12 Atunci i-a spus:

*„Prietene, **cum ai putut să vii aici fără haina de nuntă?**” Acela a tăcut.*

*13 Atunci împăratul a poruncit slujitorilor săi: „Luați-l de mâini și de picioare și **aruncați-l afară, în întunericul de afară!** Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” 14 Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.*

Apocalipsa 3, 4-6 Slt

4 Dar ai câteva nume și în Sardes, care nu și-au pătat hainele; și ei vor umbla cu mine în haine albe, pentru că sunt vrednici. 5 Cine va birui va fi îmbrăcat în haine albe; și nu voi șterge numele lui din cartea vieții, și

voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor lui. 6 Cine are urechi, să audă ce spune Duhul bisericilor!

Apocalipsa 19, 6-9; Apocalipsa 3, 5; Apocalipsa 22, 14; Matei 22, 11; Apocalipsa 7, 14; Apocalipsa 16, 15; Isaia 61, 10; Romani 1, 17; Romani 3, 22; Romani 4, 3; 1 Corinteni 1, 30; Filipeni 3, 9; Iov 29, 14; Matei 5, 20; Matei 6, 1; Luca 1, 75; Romani 6, 13+16+18; 2 Corinteni 3, 9; 2 Corinteni 9, 10; Efeseni 5, 9; Filipeni 1, 11; 2 Timotei 2, 22; Tit 3,5; Efeseni 2, 10; Evrei 6, 1; Iacov 2, 18-26; Apocalipsa 7, 14; Apocalipsa 12, 11

3.1.18 (Numai) cel care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și acționează în conformitate cu acesta va fi mântuit

Fiecare ascultare a Cuvântului lui Dumnezeu implică responsabilitate. Trebuie să o luăm în serios și să o punem în practică în viața noastră pentru a fi mântuiți. Cine uită și nu trăiește după Cuvintele lui Dumnezeu își pune în pericol mântuirea. Va fi mântuit cine păstrează poruncile lui Dumnezeu în inimă și le trăiește cu dragoste și devotament până la sfârșit.

Luca 12:48 Slt

Cui i s-a dat mult, de la el se va cere mult; și celui căruia i s-a încredințat mult, i se va cere și mai mult.

Apocalipsa 3, 1-3 Meng

*Cunosc faptele tale: ai reputația că ești viu, **dar ești mort**. 2 Trezește-te și întărește-i pe cei rămași (membrii bisericii), care erau pe punctul de a muri! Căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului meu. 3 **Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și ai auzit (vestea mântuirii sau: mântuirea), păstrează-le și revino-ți!** Dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nu vei ști cu siguranță la ce oră voi veni peste tine.*

Iacov 1, 22-25 Meng

22 Fiți însă împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, altfel vă înșelați pe voi înșivă. 23 Căci cine este doar ascultător al Cuvântului, dar nu împlinitor, seamănă cu un om care se uită în oglindă la fața lui trupească; 24 căci, după ce s-a uitat, pleacă și uită imediat cum arăta.

25 Dar cel care a privit în legea perfectă a libertății și rămâne în ea, fiind nu un ascultător uituc, ci un împlinitor adevărat, va fi fericit în faptele sale.

Faptele Apostolilor 20:31-32 Meng

31 De aceea, fiți vigilenți și amintiți-vă că timp de trei ani, zi și noapte, nu am încetat să vă avertizez pe fiecare dintre voi cu lacrimi. 32 Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care are puterea de a zidi și de a da moștenirea tuturor celor care s-au sfințit.

Evrei 2, 1-3 Meng

1 De aceea, trebuie să ne ținem cu atât mai tare de ceea ce am auzit, ca să nu pierdem. 2 Căci dacă cuvântul vestit prin intermediul îngerilor era neclintit și orice încălcare și neascultare primea pedeapsa cuvenită, 3 cum am putea noi scăpa (de pedeapsă) dacă neglijăm un astfel de mare salvator?

Lc 12, 48; Faptele Apostolilor 20, 31-32; Evrei 2, 1-3; Iacov 1, 22-25; 2 Petru 1, 3-9; Apocalipsa 2, 4-5

3.1.19 Cei care ascultă de Dumnezeu și împlinesc voia Lui vor fi mântuiți

Cine cunoaște voia lui Dumnezeu și nu o îplinește, va pieri. Nu este suficient să mărturisim voia lui Dumnezeu; este decisiv ca viața noastră să confirme acest lucru prin roade bune și prin faptele noastre.

Evangelia proclamă: vom fi mântuiți numai prin harul lui Dumnezeu, fără merite proprii. Dar pentru a rămâne mântuiți, trebuie să renunțăm la voința și viața noastră pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Cine învață altceva este un profet fals, un învățător rătăcit și un lup în haine de oaie.

Câtă ascultare este necesară pentru a fi mântuit? Ceea ce contează este ascultarea fundamentală a unui urmaș al lui Isus – o viață care, în ciuda greșelilor, ca în cazul lui Petru, se întoarce mereu la Isus prin pocăință. Cine rămâne credincios lui Isus și se întoarce la ascultare după fiecare cădere, va fi mântuit.

Este important că Isus nu amână pocăința și întoarcerea noastră, ci le consideră urgente. Ascultarea întârziată este periculoasă. Și cine ar putea ezita în fața unui Mântuitor atât de minunat? Să ne întoarcem repede la Hristos și să rămânem tari în El.

Mt 7, 24-29 Meng

24 De aceea, *oricine ascultă cuvintele mele și le împlinește* va fi ca un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă.

Mt 7, 21 Meng

„Nu toți cei care-Mi spun «Doamne, Doamne» vor intra în Împărăția cerurilor, ci numai cei care fac voia Tatălui Meu ceresc.

Evrei 5, 8-9 Meng

8 Și [Isus], în ciuda statutului său de Fiu, a învățat ascultarea prin suferința sa. 9 După ce a ajuns la desăvârșire, El a devenit pentru toți cei care îl ascultă autorul mântuirii veșnice.

Mt 7, 24-29; Mt 7, 21; Evrei 5, 8-9; Mt 5, 25; Lc 12, 58; Ef 4, 26; Faptele Apostolilor 5, 32; Evrei 4, 11; Ioan 21, 15-17

3.1.20 Cine are puterea sării și rezistă păcatului va fi mântuit în cele din urmă

Pentru Isus, o viață în păcat – încălcarea conștiință și continuă a celor 10 porunci – este incompatibilă cu o mântuire veșnică. Ca ucenici ai Săi, suntem chemați să păstrăm „puterea sării” în noi: să ne recunoaștem păcatele, să le abandonăm și să păstrăm pacea între noi, având grijă de binele fraților și surorilor noastre în credință. Astfel rămânem în starea de mântuire.

Cu toate acestea, cel care tolerează în mod conștient și fără pocăință păcatul în viața sa – adică cel care își pierde puterea sării – se pierde inevitabil pentru eternitate, chiar dacă în aparență pare a fi un urmaș al lui Hristos.

Dar vestea bună este că nu trebuie să fim perfecți și fără greșală pentru a rămâne mântuiți. Păstorul cel bun caută oaia pierdută până o găsește și o aduce în siguranță acasă. Tatăl așteaptă cu dorința în suflet

întoarcerea fiului pierdut. Și așa cum noi trebuie să iertăm fraților noștri de 70 de ori câte șapte ori, tot așa și Tatăl nostru din ceruri ne va ierta mereu, dacă ne întoarcem la El.

Mt 5, 13 Slt

13 Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, cu ce se va săra? Nu mai este bună la nimic, decât să fie aruncată și călcat în picioare de oameni.

Mc 9, 42-50 Meng

42 „Și oricui va scandaliza pe unul din acești micuți care cred (în Mine), ar fi mai bine să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare. 43 Și dacă mâna ta te scandalizează [„te ispitește să faci rău”], taie-o! Este mai bine pentru tine să intri în viață mutilat decât să ai ambele mâini și să ajungi în iad, în focul nestins. 44 45 Și dacă piciorul tău te scandalizează [„te ispitește să faci rău”], taie-l! Este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop decât să ai ambele picioare și să fii aruncat în iad. 46 47 Și dacă ochiul tău te ispitește [„te vrea să faci rău”], scoate-l! Este mai bine pentru tine să intri cu un singur ochi în Împărăția lui Dumnezeu decât să ai ambii ochi și să fii aruncat în iad, 48 unde viermele nu moare și focul nu se stinge. 49 Căci fiecare va fi sărat cu foc [așa cum fiecare jertfă este condimentată cu sare]. 50 Sarea este un lucru bun; dar dacă sarea și-a pierdut gustul, cu ce o veți săra? Aveți sare în voi și păstrați pacea între voi.

Iacov 1, 12 Slt

12 Ferice de omul care rabdă ispita; căci, după ce va fi fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.

Mc 9, 42-50; Mt 5, 13; Iac 1, 12; Lc 15,7; Mt 18,22; Lc 15, 20-24

3.1.21 Vor fi mântuiți cei care îl iubesc pe Dumnezeu prin Isus mai mult decât pe ei înșiși și care își iubesc aproapele la fel de mult ca pe ei înșiși.

Mântuirea noastră este legată de persoana lui Isus. El trebuie să fie mai important pentru noi decât orice altceva. Aceasta este condiția cea mai importantă pentru mântuirea noastră.

Iar a doua condiție a mântuirii pentru viața veșnică este să nu-i judecăm pe ceilalți și să-i tratăm cel puțin la fel de bine ca pe noi înșine.

Cei care se iubesc mai mult pe sine decât pe ceilalți au trecut prin poarta largă și se află pe calea largă care duce la damnare.

Mc 12, 28-31

„Care este prima poruncă dintre toate?” 29 Isus a răspuns: „Prima este: «Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeuul nostru, este singurul Domn, 30 și să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu toată sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată puterea ta!» A doua este aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.

Lc 14, 33 Slt

33 Astfel, niciunul dintre voi nu poate fi ucenicul meu dacă nu renunță la tot ce are.

Mt 7, 12-14 Meng

12 „Tot ce așteptați de la oameni, faceți-le și voi la fel, căci în aceasta constă (împlinirea) Legii și a Profeților. — 13 Intrați (în Împărăția lui Dumnezeu) pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. 14 Însă strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei care o găsesc.”

Mt 7, 1-2 Meng

1 Nu judecați, ca să nu fiți judecați! 2 Căci cu aceeași judecată cu care judecați, veți fi judecați, și cu aceeași măsură cu care măsurați, vi se va măsura.

Mc 12, 31; Mt 7, 12-14; Mt 7, 1; Iac 2, 8-13; Iac 4, 10-12; Mt 25, 31-46; Mt 18, 21-35; Mt 6,12; Ioan 13,34; Luca 6, 27-35

3.1.22 (Numai) Cel căruia i s-a iertat și care iartă la rândul său va vedea mântuirea lui Dumnezeu

La începutul oricărei relații cu Dumnezeu stă iertarea. Cine nu este iertat de Dumnezeu pentru păcatele sale, nu este și nu va fi mântuit.

Este și rămâne mântuit cel care iartă din inimă, fără limite, pe frații și surorile în credință și pe toți oamenii. Cel care NU iartă DIN INIMĂ și FĂRĂ LIMITE pe frații și surorile în credință și pe ceilalți oameni și nu se pocăiește, va cădea sub mânia și neiertarea lui Dumnezeu pentru propria vină și va ajunge în închisoarea (veșnică) pentru a-și ispăși vina.

Dumnezeu lasă suficient de deschis intervalul de timp pentru iertarea noastră față de ceilalți, pentru a ne da posibilitatea de a procesa ceea ce s-a întâmplat. Și îl stabilește suficient de strâns și, prin urmare, suficient de urgent, încât să știm că viața noastră (veșnică) depinde de iertarea noastră promptă. Isus și apostolii au iertat imediat și prompt, dându-ne astfel un exemplu și un standard.

Mt 6, 12 Meng

12 Și iartă-ne greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri!

Mt 18, 20-34 Meng

*„Slujitor rău! Ți-am iertat toată datoria, pentru că mi-ai cerut-o; 33 n-ar fi trebuit să ai și tu milă de colegul tău, așa cum am avut eu milă de tine?” 34 Și, **plin de mânie**, stăpânul său l-a dat în **mâinile torturatorilor**, până când și-a plătit toată datoria. 35 La fel va face și Tatăl meu cel ceresc cu voi, **dacă nu-i iertați din inimă pe frații voștri.**”*

1 Corinteni 4:12-13 Meng

*12 Când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoșiți, răbdăm;
13 când suntem ocărăți, răspundem cu cuvinte bune.*

Mt 6, 12; Mt 6, 12; Mt 18, 20-34; Mt 6, 14-15; Lc 23, 34; 1 Cor 4, 12+13; Ef 4, 20-32; Mt 5, 25+26; 1 In 3, 15

3.1.23 Cine iubește frații și surorile în credință va ajunge în veșnicie

Iubirea față de frații și surorile noastre în credință a fost subliniată de Isus ca fiind cea mai importantă poruncă nouă. Cine își urăște frații și surorile arată astfel că fie nu s-a convertit niciodată cu adevărat, fie, dacă s-a convertit odată, pierde viața veșnică din Dumnezeu. Adevărata urmărire se manifestă în iubirea pe care o purtăm unii altora.

Crimă începe deja în gândurile noastre. Mânia față de un frate sau o soră, precum și o atitudine disprețuitoare ne aduc deja în fața judecății lui Dumnezeu. Insultele grave, care echivalează cu o crimă mentală, ne fac vinovați în fața lui Dumnezeu de focul iadului.

Dumnezeu ne acordă doar o perioadă scurtă de timp pentru a ne clarifica relația cu frații și surorile noastre. El subliniază urgența, pentru că nu știm cât timp ne mai rămâne pentru a ne pocăi de acest păcat care ne pune viața în pericol.

Ioan 13:34 Meng

34 Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

1 Ioan 3:14 Meng

14 Știm că am trecut din moarte în viață, pentru că iubim pe frații noștri; cine nu iubește (pe fratele său) rămâne în moarte.

Mt 5, 22 Slt

22 Dar eu vă spun: oricine se mânie fără motiv pe fratele său va fi judecat. Cine îi spune fratelui său „Raka!” va fi judecat de Sinedriu. Cine îi spune „Nebunule!” va fi judecat de focul iadului.

Mt 5, 23-26 Meng

23 Deci, dacă aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, 24 lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și du-te mai întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi du-te și adu darul tău! 25 Fii gata să te împăci cu adversarul tău fără întârziere, cât timp ești încă pe drum (spre judecător), ca să nu te predea adversarul tău judecătorului, iar judecătorul să te predea executorului judecătoresc și să fii aruncat în închisoare. 26 Adevărat îți spun: nu vei ieși de acolo până nu vei plăti până la ultimul bănuț.

Ioan 13:34; 1 Petru 1:22; Matei 5:22; 1 Petru 1:22; Efeseni 4:26; Luca 12:58; Matei 5:23-26

3.1.24 Cine păstrează o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu, va fi mântuit

A acționa în mod constant împotriva propriei conștiințe este mortal din punct de vedere spiritual – atât pentru urmașul lui Hristos care face acest lucru, cât și pentru cel care îi induce în eroare pe alții prin comportamentul său. O conștiință nevinovată înaintea lui Dumnezeu ne păstrează în mântuire și este, prin urmare, decisivă. Conștiința noastră are nevoie de exercițiu continuu și de orientare clară prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi formată după voia Lui.

Fiecare urmaș al lui Hristos are un nivel individual de conștiință, care se dezvoltă pe parcursul vieții de credință. De aceea, nu ar trebui să ne judecăm reciproc după aparențe sau formalități. Mai degrabă, dragostea lui Hristos ne îndeamnă să nu îi aducem pe frații și surorile noastre în conflicte de conștiință prin comportament lipsit de dragoste sau lipsă de considerație. Cine îi determină pe alții să acționeze împotriva conștiinței lor îi poate distruge spiritual – o greșeală îngrozitoare și gravă.

Atitudinea normală a unui urmaș al lui Hristos este să trăiască în mod constant înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință curată și nevinovată. Orice abatere durabilă care lezează conștiința pune în pericol relația cu Dumnezeu și, prin urmare, și mântuirea.

Dragostea lui Hristos ne îndeamnă să ne protejăm frații și surorile în credință și să ne păstrăm pe noi înșine pe calea mântuirii. O conștiință curată duce la viață, în timp ce o conștiință rănită aduce moartea spirituală. De aceea, este absolut necesar să ne formăm conștiința și să o întărim prin Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a trăi după voia Lui. Astfel, noi și frații și surorile noastre rămânem în păstrarea și apropierea lui Dumnezeu.

1 Timotei 1:5 Meng

5 Scopul final al propovăduirii mântuirii este însă iubirea, care provine dintr-o inimă curată, o conștiință bună și o credință neipocrită.

1 Timotei 1:19 Slt

[Luptă lupta cea bună] 19 păstrând credința și o conștiință bună. Unii au lepădat aceste lucruri și de aceea au naufragiat în credință.

Romani 14:15+20 Slt

15 Dar dacă fratele tău se întristează din cauza mâncării, nu mai umbli după dragoste. Nu distruge cu mâncarea ta pe cel pentru care a murit Hristos! ...

20 Nu distruge lucrarea lui Dumnezeu din cauza unei mâncări!

Romani 14, 15-23; 1 Corinteni 8, 13; Matei 18, 6; Marcu 9, 42; Faptele Apostolilor 24, 16; 1 Timotei 1, 5; 1 Timotei 1, 19; Evrei 13, 18; 1 Petru 3, 16; 1 Ioan 3, 20+21; 1 Timotei 4, 1-3; 1 Corinteni 3, 17; 2 Timotei 3, 16; 1 Ioan 1, 8-9; 1 Ioan 3, 21; 1 Corinteni 4, 4

3.1.25 Cine trăiește în curăție sexuală în ochii lui Dumnezeu va ajunge în ceruri

Cine trăiește în curăție sexuală după standardele lui Dumnezeu va ajunge în Împărăția Cerurilor. Cuvântul lui Dumnezeu arată în mod clar că desfrânării, adulterii și alții care persistă în păcate sexuale nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Credincioșii nu trebuie să se amăgească în privința aceasta.

Harul lui Dumnezeu este infinit și se aplică tuturor celor care se pocăiesc de păcatele lor și nu mai trăiesc în ele. Ne putem pocăi mereu de păcatele individuale, iar Isus ne iartă, așa cum El însuși ne învață, de 70 de ori câte 7 ori și mai mult. Acest har mare și credincios este sprijinul nostru ferm.

Dar această har nu trebuie înțeleasă greșit: Isus nu tolerează o relație conștientă și durabilă cu păcatul în viața noastră, și acest lucru este valabil în special pentru păcatele sexuale. Cine tolerează în mod conștient păcatul, fără a lupta împotriva lui, se pune în afara harului lui Dumnezeu. Chemarea lui Isus este clară: pocăință, puritate și o viață care îl onorează pe Dumnezeu.

Mt 5, 27-30 Slt

*[Isus spune] 27 Ați auzit că s-a spus celor vechi: „Să nu comiți adulter!” 28 Dar Eu vă spun: **Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis deja adulter cu ea în inima lui. 29 Dacă ochiul tău drept te face să păcătuiești, scoate-l și aruncă-l de la tine! Căci este mai bine pentru tine să pierzi una din membrele tale, decât să-ți fie aruncat tot trupul în iad. 30 Și dacă mâna ta dreaptă te face să păcătuiești, taie-o și arunc-o de la tine! Căci este mai bine pentru tine să pierzi una din membrele tale, decât să-ți fie aruncat tot trupul în iad.***

Mt 19, 4 Slt

4 El le-a răspuns și le-a zis: „N-ați citit că Creatorul i-a făcut pe om și femeie de la început?

1 Corinteni 6:9-10 Slt

9 Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici desfrânații, nici idolatrii, nici adulterii, nici efeminatii, nici sodomiții, 10 nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici hulitorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Apocalipsa 22:14-15 Meng

7 Cel ce va birui va moșteni aceasta (noul Ierusalim din ceruri), și Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el va fi fiul Meu. 8 În schimb, ... cei necurați ... cei desfrânați ... vor avea partea lor în iazul care arde cu foc și pucioasă: aceasta este moartea a doua.

Mt 5, 27-30; 1 Cor 6, 9-10; Gal 5, 19-22; Ap 21, 7-8; Ap 22, 14-15; 2 Petru 2, 20; Mt 18, 22; Mt 19, 4

3.1.26 Modul corect de a te raporta la bani este o condiție importantă pe calea către cer

Isus spune clar că nu putem sluji în același timp lui Dumnezeu și banilor („Mamona”). Numai cel care slujește numai lui Dumnezeu și are o atitudine plăcută lui Dumnezeu față de bunurile sale va fi mântuit. Cel care însă se agață de bogăția sa nu poate ajunge în Împărăția cerurilor.

Chiar și cei care încep bine cu Hristos, dar apoi cedează ispitelor bogăției, își pierd roadele spirituale și își pun în pericol mântuirea. O viață determinată de dorința de a poseda lucruri ne îndepărtează de Dumnezeu și ne conduce spre separarea veșnică. Calea spre mântuirea veșnică necesită să-L punem pe Dumnezeu permanent mai presus de toate – chiar și de posesiunile noastre.

Două lucruri mă protejează de pericolele bogăției:

- Să-mi pun încrederea nu în bani, ci în Dumnezeu
- Să-mi împart bogăția și să dau cu generozitate

Cine se comportă astfel cu bunurile sale, trăiește după voia lui Dumnezeu și va câștiga viața veșnică.

Mt 6, 24 Slt

Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona!

Mc 10, 23+25 Slt

23 Cât de greu vor intra cei bogați în Împărăția lui Dumnezeu! ... 5 Mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.

Mc 4, 18-19 Slt

18 Iar cei în care a fost semănat printre spini sunt cei care aud cuvântul, 19 dar grijile acestei lumi și înșelăciunea bogăției și poftele după alte lucruri pătrund și înăbușă cuvântul, și acesta devine nerodit.

Mt 6, 24; Mc 10, 23-25; Mc 4, 18-19; Mt 3, 10; 1 Tim 6, 17-19; Iac 5, 3; Mt 4, 10; 1 Ioan 3, 17; Fil 4, 11-13

3.1.27 Cel care slujește în mod exemplar ca lider va fi mântuit

Conducătorii creștini nu trebuie să exercite autoritate, ci să slujească ca exemple pentru turmă. Mântuirea lor finală – câștigarea cununii nepieritoare a slavei – depinde de faptul că își îndeplinesc slujba cu credincioșie, umilință și conștiinciozitate.

Numai cel care își trăiește slujba în devotament față de frații și surorile în credință va dobândi viața veșnică și va fi răsplătit din plin de Dumnezeu.

Mc 10, 44 Slt

44 Și cine dintre voi vrea să fie primul, să fie slujitorul tuturor.

1 Petru 5, 2-4 Meng

2 Păstoriți turma lui Dumnezeu care v-a fost încredințată și vegheați asupra ei, nu din constrângere, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu, nu din dorința de câștig, ci cu devotament, 3 nu ca niște stăpâni peste cei care v-au fost încredințați, ci ca niște modele pentru turmă; 4 atunci, când va apărea Păstorul cel mare, veți primi cununa nepieritoare a slavei.

Mt 24, 45-51 Meng

45 „Cine este, dar, robul credincios și înțelept, pe care stăpânul său l-a pus peste slujitorii săi, ca să le dea hrana la timpul potrivit? 46 Fericit este un astfel de rob (de lăudat), pe care stăpânul său îl găsește în astfel de activități la întoarcerea sa. 47 Adevărat vă spun: el îl va pune peste toate bunurile sale. 48 Dar dacă un astfel de slujitor este rău și gândește în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină!”, 49 și începe să-și bată tovarășii și să mănânce și să bea cu bețivii, 50 stăpânul unui astfel de slujitor rău și necredincios va veni într-o zi în care nu se așteaptă și într-o oră pe care nu o știe, 51 și îl va tăia și îi va arăta locul său printre fățarnici: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Mc 10, 44; Mt 24, 45-51; 1 Petru 5, 1-5; 3 Ioan 1, 9-11; Lc 12, 42-45; Mt 24, 45-51

3.1.28 Cei harnici vor moșteni mântuirea

Lenea duce la moartea spirituală, în timp ce harnicia duce la împlinire și la viață. Umples golul din tine cu dragostea lui Dumnezeu și cu slujirea Lui, în loc să-l irosești prin lene. Astfel îți vei păstra viața spirituală și o vei câștiga veșnic.

A folosi timpul liber și puterea pentru slava lui Hristos și pentru binele altora înseamnă a-L urma pe Hristos.

Chiar și ca urmaș și slujitor al lui Isus, este posibil să te pierzi prin omisiune, chiar dacă nu există păcate evidente. Este suficient să nu faci nimic din viața ta și să nu folosești darurile pe care Dumnezeu ți le-a încredințat pentru El. Cine își îngroapă talentele și nu le folosește pentru Împărăția lui Dumnezeu, se va pierde.

Spațiul liber din viață, care nu este umplut cu Hristos și pentru Hristos, va fi ușor ocupat de diavol. Cine își folosește darurile, timpul și puterea pentru a trăi leneș și egocentric, arată că nu îl urmează pe Hristos, ci pe diavol. A fi un adevărat urmaș înseamnă a-ți pune viața în slujba lui Dumnezeu.

Mt 25, 23.26 Slt

23 Stăpânul său i-a spus: „Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puțin, te voi pune peste mult; intră în bucuria stăpânului tău! ...

*26 „Om rău și leneș!”, i-a spus stăpânul său. ... 28 Luați-i talantul și ... aruncați-l pe acest **sclav nefolositor** în întuneric. Atunci va începe **plânsul și scrâșnirea dinților**.*

Ieremia 48:10 Meng

Blestemat să fie cel care face lucrarea Domnului **cu neglijență**.

Spr 12, 24 Slt

24 Mâna celor harnici va domni, iar cea a celor leneși va fi supusă muncii forțate.

Mt 25, 23-30; Ier 48,10; Pr 12,24; 1 Tim 5, 13-15; Evrei 6, 4-12; 2 Tesaloniceni 3, 10-12; Faptele Apostolilor 9, 36ff; Ezechiel 16, 49-50; Deuteronom 8, 10-20

*3.1.29 Cei care vor face bine până la sfârșit vor moșteni
mântuirea lui Dumnezeu*

Pentru Dumnezeu contează starea noastră actuală – cum ne aflăm în relația cu El în momentul morții. Această stare decide dacă Dumnezeu

ne consideră sau nu drepti în mod e . În acest sens, Dumnezeu acordă mai multă atenție stării noastre fundamentale decât faptelor individuale.

Viața celor cu adevărat mântuiți este marcată de o străduință neîncetată de a face binele. Nimic altceva nu corespunde vieții unui adevărat urmaș al lui Isus. Credincioșii trebuie să învețe să facă binele, să crească în aceasta și să o transforme într-un obicei. Dar trebuie să rămână și vigilenți, să facă binele neîncetat până la sfârșit. Numai cei care nu încetează să facă binele aduc roade pentru Dumnezeu – și numai cei care aduc roade vor fi mântuiți.

Dumnezeu este credincios și nu uită faptele noastre bune din trecut, chiar dacă trecem prin perioade de slăbiciune sau eșecuri. Dar numai cei care rămân credincioși până la sfârșit într-o viață plină de fapte bune vor moșteni promisiunea vieții veșnice.

Indiferent cât de departe era cineva de Dumnezeu înainte de convertire sau pe calea sa, un nou început fără pată este posibil în orice moment, până la ultima noastră suflare. Această convertire dăruiește o viață nouă și deschide calea către mântuirea veșnică.

Romani 2:6-8 Meng

6 El va răsplăti fiecăruia după faptele sale , 7 și anume viața veșnică (va da) celor care, perseverând în fapte bune, caută slava, cinstea și nemurirea; 8 pe de altă parte, mânia și furia celor care sunt încăpățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

Matei 24:45-51 Meng

45 „Cine este, dar, robul credincios și înțelept, pe care stăpânul său l-a pus peste slujitorii săi, ca să le dea hrana la vremea potrivită? 46 Fericit este un astfel de rob, pe care stăpânul său îl va găsi în astfel de activități la întoarcerea sa. 47 Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale.

*48 Dar dacă un astfel de **slujitor** este rău și gândește în inima sa : „Stăpânul meu întârzie să vină!”, 49 și **începe să-și bată tovarășii** și să mănânce și să bea cu bețivii, 50 stăpânul unui astfel de slujitor va veni într-o zi în care nu se așteaptă și într-o oră pe care nu o știe, 51 și **îl va***

tăia și îi va arăta locul său printre fățarnici: acolo vor fi plânsete și scrâșniri de dinți.”

Lc 15, 32 Meng

32 Trebuia să ne bucurăm și să ne veselim! Căci acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.

Romani 2:6-8; Matei 24:45-51; Luca 15:32; Ezechiel 18:22-24; Ezechiel 33:13; Luca 15:32; Luca 8:14; Matei 7:19; Evrei 6:10-12; Apocalipsa 22, 11; 1 Timotei 6, 17-20; Iosua 24, 20; Luca 6, 27-38; Galateni 6, 9; 3 Ioan 1, 11; 1 Petru 2, 12; Evrei 10, 24; Apocalipsa 2, 23-27

3.1.30 Sfințirea și curățirea pe calea către cer

Numai cel care se străduiește sincer să ducă o viață sfințită și își curăță și păstrează inima curată îl va vedea într-o zi pe Dumnezeu. Sfințenia și curăția inimii sunt indispensabile pentru comuniunea cu El în veșnicie.

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să se îndepărteze și să se separe în mod activ de lumea întunecată și fără Dumnezeu și să ducă o viață curată, pentru a experimenta pe deplin promisiunea finală a primirii definitive la Dumnezeu în veșnicie.

Cei care nu fac progrese în curățirea și separarea de lume nu vor vedea împlinirea celor mai mari promisiuni ale lui Dumnezeu.

Numai cel care își curăță inima și o păstrează curată îl va vedea pe Dumnezeu în veșnicie. Sfințirea și curăția sunt cheia comuniunii depline cu Domnul.

1 Tesaloniceni 4:3 Meng

Căci aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră.

Evrei 12, 14 Slt

14 Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul!

1 Ioan 1, 8 Meng

9 Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

Numeri 19:20 Slt

Dar dacă cineva este necurat și nu vrea să se curățească, să fie izgonit din mijlocul adunării, pentru că a pângărit sfânta locuință a Domnului; apa de curățire nu a fost stropită peste el, de aceea este necurat.

1 Ioan 3, 2-3 Meng

2 Îl vom vedea așa cum este. 3 Și oricine pune această speranță în El se curățește, așa cum și El este curat.

Mt 5, 8 Slt

8 Fericiți sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

Mt 5, 8; 2 Cor 6, 14-18 + 2 Cor 7, 1; 1 Tes 4, 3; Evr 12, 14; 1 Ioan 1, 8; 4 Mo 19, 20; 1 Ioan 3, 2-3

3.1.31 Abținerea adecvată și lupta împotriva vechii tale naturi, poftelor și dorințelor te salvează

O caracteristică esențială a adevăraților credincioși este lupta lor împotriva poftelor care se luptă în lume și în ei înșiși. Ei nu duc o viață dezlănțuită, ci trăiesc cu hotărâre și abținere.

Dumnezeu nu ne lasă în vid: frica de Dumnezeu, lupta prin Duhul împotriva vechii naturi, făptuirea binelui și așteptarea plină de speranță a lui Isus sunt cel mai bun și mai împlinitor înlocuitor pentru ceea ce lăsam în urmă. Astfel suntem întăriți pentru a duce o viață care Îl onorează pe Dumnezeu.

Lupta noastră împotriva vechii noastre naturi pământești („carnea”) este o parte normală a drumului nostru spre cer. Nu mai trăim în , în modelele păcătoase care nu sunt pe placul lui Dumnezeu: imoralitate sexuală, rușine, pasiuni rele, lăcomie – care este idolatrie – și alte lucruri necurate care izvorăsc din natura noastră carnală. Aceste lucruri atrag mânia lui Dumnezeu.

La convertirea noastră, am renunțat în mod fundamental la acest mod de viață. Cu toate acestea, lupta împotriva acestor vechi pofte continuă, iar noi suntem chemați să le „ucidem” și să le abandonăm complet. Acest obiectiv este un proces continuu. Pe această cale, nu suntem încă

desăvârșiți, și faptul că ne luptăm cu aceste lupte și că suferim și înfrângeri nu este un semn al lipsei mântuirii – ele fac parte din crucea zilnică a fiecărui urmaș mântuit al lui Isus Hristos.

Numai prin îndemnuri sănătoase și învățături biblice putem rămâne într-o credință sănătoasă. Această credință ne conduce să renunțăm la vechea viață fără Dumnezeu și să producem fapte bune ca rod pentru lauda lui Dumnezeu, binele altora și ca mărturie pentru lume. O credință adevărată în Isus ne împiedică mereu să urmăm dorințele omului vechi și ne dă puterea să biruim aceste ispite.

Desigur, pe parcursul vieții putem eșua, dar Isus este credincios și ne iartă dacă ne mărturisim păcatele și ne întoarcem la El (1 Ioan 1:8-9). Este esențial ca linia noastră de viață să fie marcată de o renunțare conștientă la poftele și dorințele acestei lumi. Numai dacă rămânem pe această cale vom fi mântuiți definitiv și veșnic.

Romani 8:13 Slt

13 Căci, dacă trăiți după îndemnul firii pământești, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

Iacov 1, 12-16 Meng

12 Fericit este omul care rabdă ispita cu statornicie! Căci, după ce va fi fost încercat, va primi ca răsplată viața pe care a promis-o celor ce-L iubesc. 13 Nimeni, când este ispitit (spre rău) (), să nu zică: „De Dumnezeu sunt ispitit”, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rău și El nu ispitește pe nimeni. 14 Nu, fiecare este ispitit (spre rău) fiind provocat și atras de propria lui poftă. 15 Apoi, când pofta a conceput, ea naște păcatul; iar păcatul, când este desăvârșit, naște moartea.

1 Ioan 5, 4-5 Meng

4 Căci tot ce este născut din Dumnezeu biruie lumea; și aceasta este puterea biruitoare care a biruit lumea: credința noastră.

5 Cine altcineva este cel care biruie lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Romani 8:13; Iacov 1:12-16; 1 Ioan 6:4-5; Efeseni 2:3; Galateni 5:24; 2 Petru 1:3-5; Matei 5:29; Romani 8:13; Galateni 6:7; 1 Ioan 4:4; 2 Petru 2:9; Evrei 2:17-18; 1 Ioan 1:8-9

3.1.32 „În Hristos” se află mântuirea – și atâta timp cât sunt „în Hristos”, sunt în mântuire și o am.

Mântuirea acum este numai în Hristos. Misiunea noastră ca credincioși este să rămânem în Hristos până la sfârșitul vieții noastre.

În afara lui Hristos nu există viață, nici acum în această lume, nici în cea viitoare. Toată mântuirea și slava prezentă și viitoare se află numai ÎN Hristos.

Există două etape în care nu rămânem în Hristos:

1. Temporar: atunci vom fi rușinați la revenirea lui Hristos, dar vom fi totuși mântuiți.
2. Fundamental: dacă părăsim definitiv poziția noastră **în Hristos**, în care se află numai mântuirea, vom fi pierduți.

Vom fi rușinați pentru că nu am rămas în Hristos *în anumite faze*, pentru că nu am folosit toate posibilitățile pe care Dumnezeu le-a pus în viața noastră, nu am exploatat întregul potențial al unei vieți pentru Dumnezeu. Dar, în ansamblu, am rămas în Hristos și vom fi mântuiți.

Dacă nu rămânem „în Hristos” cu întreg stilul nostru de viață. Atunci ne separăm în mod conștient de viață, tot ceea ce are și constituie viața și ceea ce ne-a fost dăruit prin legătura cu viața nu mai este al nostru, pentru că ne-am separat de Hristos și El, conform Cuvântului Său, nu a mai rămas în noi. Dacă suntem astfel de mlădițe separate de Isus, viața, vom fi aruncați și vom usca. Atunci vom fi aruncați în foc și vom arde.

Totul, da, totul în această viață depinde de faptul că rămânem „în Hristos”.

Și unde este granița între a nu rămâne „ușor” în Hristos, ceea ce nu ne costă mântuirea, și a nu rămâne „grav” în Hristos, ceea ce ne răpește mântuirea?

Numai Domnul nostru știe asta. Pentru NOI, însă, cel mai bine este să ne străduim mereu și în orice moment să fim în Hristos, să rămânem în El, să ne întărim în El și să ne lăsăm păziți de Dumnezeu în El. Atunci vom fi în siguranță în ceea ce privește mântuirea noastră și nu vom fi rușinați la venirea lui Hristos.

2 Corinteni 5:17 Meng

17 Deci, dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă: vechiul a trecut, iată, un lucru nou a apărut!

1 Ioan 2:28 Slt

28 Și acum, copii, rămâneți în El, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta și să nu ne fie rușine înaintea Lui la venirea Lui.

Ioan 15, 4-6 Meng

4 Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. Cum vița nu poate aduce roadă din ea însăși dacă nu rămâne în viță, așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine. **5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele: cine rămâne în mine și în care eu rămân, acela aduce multă roadă; fără mine nu puteți face nimic.** **6 Cine nu rămâne în mine** va fi aruncat ca mlădița și se va usca; apoi se adună și se aruncă în foc, unde arde.

2 Corinteni 5:17; 1 Ioan 2:28; Ioan 15:4-6; Faptele Apostolilor 4:12; Ioan 1:4; Ioan 14:6; Efeseni 1:10; Efeseni 2:7

3.1.33 Mântuirea prin atitudinea corectă: umilința și harul salvează de la moarte

Chiar și cel mai devotat creștin face în cele din urmă doar ceea ce îi datorează lui Dumnezeu. Și recunoașterea acestui lucru este mântuirea sufletului. Nu este vorba doar de a evita dreptatea faptelor în mântuirea noastră.

Este vorba și despre a respinge o atitudine de pretenție față de Dumnezeu ca ucenici, pe baza „performanței” noastre aparente de

„urmărire”. **Dumnezeu nu ne datorează nimic, nici chiar celor mai devotați creștini.** Dar Dumnezeu dă cu bucurie harul și iubirea Sa și își împlinește promisiunile față de cei care vin cu umilință la El.

Mt 18, 23-28 Meng

26 „Ai răbdare cu mine: îți voi plăti totul.” 27 Atunci stăpânul a avut milă de acest slujitor, l-a eliberat și i-a iertat datoria.

Lc 17, 10 Meng

După ce ați făcut tot ce vi s-a poruncit, spuneți: „Suntem slugi neînsemnate [sărace]; am făcut doar datoria noastră.

1 Corinteni 4:7 Slt

7 Căci cine îți dă înțâietate? Și ce ai tu, pe care să nu fi primit? Dar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?

1 Corinteni 15:10 Meng

10 Dar, prin harul lui Dumnezeu, sunt ceea ce sunt, și harul Lui față de mine nu a fost zadarnic, ci am realizat mai mult decât toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine.

Lc 17, 10; 1 Cor 4, 7; 1 Cor 15, 10; Mt 18, 23-28; 1 Cor 4, 7; Rom 11, 5-6; 1 Cor 4, 2; 1 Cor 15, 10; Mt 18, 23-28

3.1.34 Va fi mântuit cel care trăiește astfel încât să fie considerat demn de lumea viitoare

Evanghelia este o chemare la care trebuie să te dovedești demn până la sfârșit, prin devotament față de Isus, credință și fapte bune în Dumnezeu, pentru a fi mântuit definitiv.

Cei care își păstrează credința și faptele bune până la sfârșit vor fi considerați demni de lumea viitoare și vor fi mântuiți definitiv pentru eternitate.

Rugăciunile noastre și rugăciunile altora pentru noi sunt un sprijin puternic pentru a rămâne pe calea care ne face demni de a dobândi Împărăția lui Dumnezeu și mântuirea veșnică.

Mt 10, 38 Slt

38 Și cine nu-și ia crucea și nu-Mi urmează nu este vrednic de Mine.

Lc 21, 36 Slt

De aceea, vegheați totdeauna și rugați-vă, ca să fiți găsiți vrednici să scăpați de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului!

Apocalipsa 3, 4+5 Slt

4 Dar ai câteva nume în Sardes care nu și-au pătat hainele; și ei vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici. 5 Cine va birui va fi îmbrăcat în haine albe; și nu voi șterge numele lui din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Mt 10, 38; Lc 21, 36; Apoc 3, 4+5; Lc 3, 8; Mt 22, 8; 1 Tes 2, 4; 2 Tes 1, 5; 2 Tes 1, 11

3.1.35 Cine rămâne va fi mântuit

Hristos ne mântuiește în mila Sa – aceasta este cauza mântuirii noastre. Sarcina noastră este să rămânem cu El și să ne trăim viața așa cum îi place Lui. Calea către cer constă în a rămâne în credință și iubire și a duce o viață sfințită, cu prudență și devotament.

Exercițiul de a-L iubi și cinsti pe Dumnezeu poartă în sine promisiunea vieții prezente și viitoare. Este o atitudine continuă de a rămâne, un stil de viață care Îl cinstește pe Isus și corespunde Evangheliei. Cine rămâne până la sfârșit credincios lui Isus și acestui mod de viață, fie până la moartea sa, fie până la revenirea lui Isus, va fi mântuit veșnic.

Prin credința în mila lui Hristos am fost mântuiți. Prin păstrarea acestei credințe vom fi mântuiți. Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu – prin credința practică, rugăciunea în Duhul Sfânt și așteptarea constantă a milei lui Dumnezeu la venirea lui Hristos.

Ioan 8:31 Meng

31 Isus a spus iudeilor care au crezut în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei.

1 Timotei 2:14-15 Meng

Ea [femeia ca sex] 15 va fi însă mântuită prin nașterea de copii, cu condiția ca ea [femeile ca indivizi] să rămână în credință, în dragoste și în sfințenie, cu cumpătare.

1 Timotei 4:8 Slt

8 Căci exercițiul fizic este de puțin folos, dar evlavia este folositoare pentru toate, având promisiunea vieții prezente și a celei viitoare.

Ioan 8, 31; 1 Timotei 2, 14-15; 1 Timotei 4:8; Ioan 15:5-6; 1 Ioan 3:14-15; 1 Timotei 4:8; Galateni 6:8-9; 1 Corinteni 15:2; Ioan 8:31; Matei 10:22; Evrei 10:39; Iuda 1:20-21

3.1.36 Cine rămâne credincios ajunge în cer

Rămâi credincios Evangheliei, rămâi credincios Cuvântului vieții, rămâi credincios lui Isus, rămâi credincios unei urmăriri care poate fi acceptată în ochii lui Isus – și vei câștiga viața veșnică.

Evrei 3, 14 Slt

*14 Căci am primit parte de Hristos, dacă **păstrăm până la sfârșit încrederea** inițială.*

1 Ioan 2, 24 Slt

24 Ce ați auzit de la început să rămână în voi! Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.

Filipeni 2:16 Meng

*16 **Țineți tare Cuvântul vieții**, spre slava mea în ziua lui Hristos, pentru că atunci nu am alergat în zadar și nu am lucrat în zadar.*

Apocalipsa 2:25 Meng

25 Păstrați doar ceea ce aveți, până voi veni! 26 Și celui care va birui și va rămâne în lucrările mele până la sfârșit, îi voi da putere peste neamuri, 27 și le va paște cu un toiag de fier, cum se zdrobesc vasele de lut, 28 așa cum și eu am primit (această putere) de la Tatăl meu; și îi voi da steaua de dimineață.

Evrei 3, 7-14; 1 Ioan 2, 24; Filipeni 2, 16; Filipeni 2, 16; Apocalipsa 2, 25; Evrei 6, 11-12; 1 Corinteni 15, 1-2

3.1.37 Cei răbdători vor fi binecuvântați

Răbdarea în așteptarea Domnului, combinată cu un mod de viață orientat în întregime spre El, este calitatea cheie pentru unirea definitivă și fericită cu El la revenirea Sa.

Statornicia în suferință, perseverența până la sfârșit, răbdarea și lipirea de Dumnezeu – aceasta era calea spre mântuire în Vechiul Legământ și este și astăzi în Noul Legământ.

În acest sens, compasiunea și harul lui Hristos sunt cele care ne susțin. El nu permite să fim ispitiți peste puterile noastre, așa cum a fost milostiv cu Iov. Dacă ne agățăm cu totul de El, El ne va ajuta să trecem prin toate și ne va conduce la mântuirea veșnică.

Iacov 5, 7-11 Meng

7 Așadar, fraților, așteptați cu statornicie până la venirea Domnului! ... 11 Iată, noi îi lăudăm pe cei care au răbdat cu statornicie. Ați auzit de statornicia lui Iov și de rezultatul pe care Domnul i l-a pregătit; recunoașteți din aceasta că Domnul este bogat în compasiune și plin de milă.

Evrei 6, 11-15 Meng

11 Dar dorim din toată inima ca fiecare dintre voi să dea dovadă de aceeași zel, pentru a păstra speranța până la sfârșit cu deplină certitudine, 12 ca să nu deveniți indolenți, ci să urmați exemplul celor care, prin credință și răbdare, moștenesc binecuvântările mântuirii promise. ...15 și astfel, acela [Avraam] a răbdat cu răbdare și a obținut ceea ce i se promisese.

Evrei 10, 35-39 Meng

35 Nu aruncați, dar, încrederea voastră plină de bucurie, căci ea aduce o răsplată mare! 36 Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca să împliniți voia lui Dumnezeu și să obțineți ceea ce v-a fost promis. 37 Căci „încă

puțină vreme, puțină vreme, și cel ce trebuie să vină va veni și nu va întârzia”.

Iacov 5, 7-11; Evrei 6, 11-15; Evrei 10, 35-39

3.1.38 Cine păstrează credința și perseveră va moșteni mântuirea

Hypomeno [greacă]: a persevera, a îndura și a rămâne

Acesta este termenul-cheie și conceptul-cheie din Noul Legământ pentru a fi mântuit veșnic.

Răbdarea în așteptarea împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu este condiția fundamentală pentru a le obține. Și în acest caz, promisiunea este viața veșnică.

Cine rămâne credincios și ferm în credință și perseveră până la sfârșit, va fi mântuit veșnic.

Mt 24, 13 Slt

13 Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

2 Timotei 2:12 Slt

12 Dacă vom răbda cu statornicie, vom domni împreună cu El; dacă-L vom lepăda, și El ne va lepăda.

Lc 21, 19 Slt

19 Câștigați-vă sufletele prin perseverența voastră!

Lc 8, 15 Slt

15 Dar cei din pământul bun sunt cei care păstrează cuvântul pe care l-au auzit într-o inimă bună și fină și aduc roadă prin perseverență.

Mt 24, 13; 2 Tim 2, 12; Lc 21, 19; Lc 8, 15; Mt 10, 22; Mc 13, 13; Rom 12, 12; Iac 5, 11; Rom 2, 7; Evr 10, 36; Apoc 3, 10; Apoc 13, 10; Apoc 14, 12

*3.1.39 Probarea vine prin păstrare. Iar pe cei care sunt dovediți,
Dumnezeu îi păstrează*

Scopul credinței noastre este mântuirea veșnică. Deși suntem deja mântuiți, nu suntem încă mântuiți definitiv. Calea către mântuirea noastră definitivă este o cale a credinței. Este calea unei credințe care se dovedește în încercări. Credința care trece prin încercări este credința adevărată. (Numai) încercările depășite arată că credința noastră este autentică. Credința autentică este mai prețioasă decât aurul în ochii lui Dumnezeu. Calea către mântuirea noastră definitivă este, de asemenea, o cale a credinței, marcată de iubirea față de Isus, chiar dacă încă nu-L vedem, și de bucuria de nedescris, plină de slavă, față de Isus și de speranța pe care El o are pentru noi. Credința și iubirea față de Isus merg mână în mână, ele sunt una. Iar credința adevărată cunoaște o bucurie de nedescris, plină de slavă.

Înainte de a dovedi, trebuie să păstrăm.

Păstrarea și dovada sunt una.

Dumnezeu păstrează pe cei dovediți.

Așteptarea plină de încredere păstrează.

Păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu păstrează.

Cine păstrează Cuvântul lui Dumnezeu în practica vieții, pe acela îl păstrează Dumnezeu.

Credința dovedită moștenește veșnicia.

Ioan 8:51 Meng

Adevărat, adevărat vă spun: dacă cineva păstrează cuvântul meu, nu va vedea moartea în veșnicie.

Romani 5:3-5 Meng

3 Ba mai mult decât atât, ne lăudăm chiar și în necazuri, pentru că știm că necazul produce răbdare, 4 iar răbdarea, probă, iar proba, speranță; 5 iar speranța nu duce la dezamăgire, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.

Iacov 1:12 Slt

12 Ferice de omul care rabdă ispita, căci, după ce va fi fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.

Apocalipsa 3:10 Meng

Pentru că ai păzit cuvântul așteptării statornice în Mine, și Eu te voi păzi din ceasul încercării care va veni peste întreaga lume, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.

Ioan 8, 51; Romani 5, 3-5; Iacov 1, 12; Apocalipsa 3, 10; Luca 11, 28; Ioan 8, 51; 1 Timotei 3, 9; Ioan 17, 15; 2 Tesaloniceni 3, 3; Romani 5, 3-5; 2 Corinteni 13:5; 1 Timotei 6:14; 1 Timotei 6:20; 2 Timotei 1:12; 2 Timotei 1:14; 2 Timotei 4:7; Iacov 1:3; Iacov 1:12; 1 Petru 1:5; Iuda 1:21; Iuda 1, 24; Apocalipsa 1, 3; Apocalipsa 3, 10; Apocalipsa 14, 12; Apocalipsa 16, 15; Apocalipsa 22, 7; Apocalipsa 22, 9; 1 Petru 1, 6-9; Iacov 1, 12

3.1.40 Perseverența vigilentă și ascultarea imediată în momentele de mare nevoie salvează

Vigilența în credință este o trăsătură cheie a celor care vor fi mântuiți la sfârșit. Fără vigilență, nici chiar Isus nu și-ar fi putut duce la bun sfârșit misiunea.

Vigilența, separarea de tot ceea ce nu se potrivește cu viața cu Dumnezeu și interiorizarea vieții lui Hristos sunt la ordinea zilei pentru fiecare credincios adevărat în Hristos. Pavel descrie întregul proces ca „trezire din somn”. Este o trezire din somnul în care se află o lume pierdută și îndepărtată de Dumnezeu, când Hristos se va întoarce.

A fi treaz este legat de o viață în lumină, de renunțarea la faptele întunericului, de îmbrăcarea armelor luminii, de îmbrăcarea lui Isus și de păzirea de pofte.

Vegherea este asociată cu rugăciunea constantă, în principiu, pentru sine și pentru alții, și, în ceea ce privește conținutul, cu rezistența la ispite și cu capacitatea de a rămâne credincios lui Dumnezeu, cu atenția fidelă de a respecta și pune în practică ceea ce am învățat de la

Dumnezeu, cu atenția conștiințioasă la învățătura corectă și durabilă cu credință, cu curajul credinței și cu legătura inițială și durabilă cu cerul și cu Hristos, cu sobrietate [= libertate față de extazul necredincios al acestei lumi și păstrarea adevărilor cerești reale], cu armura credinței și a iubirii și cu coiful speranței în mântuire, cu umilință și supunere față de Dumnezeu și frații și surorile în credință, cu lipsa grijilor prin încrederea în Dumnezeu pentru nevoile noastre și cu atenție față de încercările de atac ale diavolului, cu păstrarea a ceea ce am primit și a ceea ce am auzit și trăirea cu fapte desăvârșite față de Dumnezeu.

Opusul vegherii este somnul. Iar somnul este mortal în timp (final). Ce înseamnă să dormi? Înseamnă să fii fără rugăciune, să fii gol și să nu mai porți haina mântuitoare care face posibilă intrarea în cer. Haina mântuitoare sunt faptele drepte ale sfinților (Apocalipsa 19:8; Apocalipsa 3:5; Apocalipsa 3,18). A dormi înseamnă a neglija realitatea lui Dumnezeu și a nu te conforma cu ea. A dormi înseamnă a face fapte ale întunericului, precum desfrânarea și bețiile, curvia și desfrânarea, certurile și gelozia. Cine nu poate face fapte care să fie acceptabile în ochii lui Dumnezeu este mort din punct de vedere spiritual. Iar a dormi și a fi mort sunt, în cazul lui Isus, aproape același lucru.

Mt 25, 10-12 Meng

10 În timp ce ele se duceau să cumpere untdelemn, a venit mirele, și fecioarele care erau pregătite au intrat cu el la ospățul de nuntă, și ușa a fost închisă. 11 Mai târziu, au venit și celelalte fecioare și au strigat: „Domnule, Domnule, deschide-ne!” 12 Dar el le-a răspuns: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” 13 De aceea, vegheați, căci nu știți ziua și ora.

Romani 13:11-14 Meng

11 Și (comportați-vă astfel) în cunoașterea corectă a timpului (prezent), și anume că a sosit ora să ne trezim din somn, pentru că acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am ajuns la credință: 12 noaptea a înaintat și ziua s-a apropiat. Să lepădăm, dar, faptele întunericului și să îmbrăcăm armele luminii! 13 Să umblăm cu cuviință, cum se cuvine în timpul zilei: nu în petreceri și beții, nu în desfrâu și desfrânare, nu în certuri și invidie; 14 ci îmbrăcați-vă cu Domnul Isus Hristos și nu vă îngrijiți de trup, ca să nu vă treziți poftele.

1 Timotei 4:16 Slt

6 Ai grijă de tine însuși și de învățătură; rămâi constant în aceasta! Căci dacă vei face aceasta, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

Mt 25, 10-13; Rom 13, 11-14; 1 Tim 4, 16; Mt 24, 37-51; Apoc 16, 15; Apoc 19, 8; 1 Tes 5, 6; Mt 26, 41; Lc 21, 36; Efeseni 6, 18; Faptele Apostolilor 20, 31; Efeseni 5, 14; 1 Tesaloniceni 5, 10; Apocalipsa 3, 2; Ioan 11, 13

3.1.41 Veghea și rugăciunea sunt cheia mântuirii noastre veșnice

Rugăciunea vigilentă este decisivă pentru mântuire. Cea mai bună măsură de prevenire împotriva pierzării, spre deosebire de lume, este vigilența noastră în rugăciune.

- **Rugăciune constantă**
- **Rugăciune recunoscătoare**
- **Rugăciune pentru protecție împotriva răului**
- **Rugăciune pentru îndrăzneală în a vesti Evanghelia pentru mântuirea altora**

salvați-mă, salvați-ne și salvați pe alții.

Mc 14, 38 Meng

38 Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită. Duhul este plin de râvnă, dar trupul este slab.

Lc 21, 36 Meng

36 Fiți deci totdeauna treji și rugați-vă, ca să primiți puterea de a scăpa de toate aceste lucruri care vor veni și de a sta în fața Fiului omului!

Col 4, 2-4 Meng

2 Perseverați în rugăciune și vegheați cu mulțumire. 3 Rugați-vă și pentru noi, ca Dumnezeu să ne dea ocazia să propovăduim Cuvântul.

Mc 14, 38; Lc 21, 36; Col 4, 2-4; Mt 6, 13; Ef 6, 17-19; Col 4, 2-4

3.1.42 Cine NU se lasă sedus de falși Hristoși sau de o falsă Evanghelie va fi mântuit

A-L urma cu credincioșie pe Isus, fără a fi sedus de falși Isus pământești și fără a fi corupt de o evanghelie falsă, duce la mântuirea definitivă și la încoronarea cu cununa vieții.

Hristos a murit pentru păcatele noastre și a înviat din morți (pentru îndreptățirea noastră). Și El va reveni vizibil pentru toți oamenii deodată. Acesta este mesajul mântuitor, Evanghelia. Orice abatere de la acest mesaj mântuitor exclude mântuirea. Trebuie să păstrăm nealterată această Evanghelie care ne mântuiește pe tot parcursul vieții noastre. Nu trebuie să ne abatem de la ea în niciun punct până la sfârșitul vieții noastre.

Seducerea de la adevăratul Evanghelie și de la adevăratul Isus, care la a doua Sa venire va lumina tot cerul ca un fulger, se numără printre principalii dușmani nr. 1 în topul listei hoților vieții veșnice.

Ferice de cel care nu se lasă înșelat de învățătorii falși care provoacă dezbinare, cu discursuri impresionante și lingușeli, spre pierzania sa veșnică.

Falsii apostoli și lupii în haine de oi, cu o evanghelie falsă, deghizați în îngeri de lumină, au același scop ca Satana, și anume să distrugă biserica prin ispită, așa cum a făcut-o cu Eva. Și o fac îndepărtându-i de simplitatea față de Hristos și revendicând pentru ei loialitatea care de fapt îi revine lui Hristos.

Totuși, nu credincioșii formali vor avea în cele din urmă moștenirea veșnică, ci numai cei care vor birui ispitele la care întreaga omenire va fi expusă prin puterile seducției.

Falsii învățători și, prin urmare, ispititorii pot distruge potențial credința celor care îi ascultă. Și cu o credință distrusă, nimeni nu poate fi și rămâne mântuit. Dar noi vom fi și vom rămâne mântuiți dacă credem – în mod sănătos și corect – în Domnul nostru Isus prin Evanghelia adevărată și până la sfârșit.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

*1 Vă amintesc însă, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o și în care rămâneți tari, 2 prin care **veți fi mântuiți, dacă rămâneți în cuvântul** pe care vi l-am propovăduit, dacă nu cumva ați crezut în zadar.*

Galateni 1:9 Slt

9 După cum am spus mai înainte, spun și acum: Dacă cineva vă propovăduiește o Evanghelie diferită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema!

Mc 13, 5-20 Meng

5 Atunci Isus a început să le spună: „Luați seama să nu vă înșele nimeni! 6 Mulți vor veni în numele meu și vor zice: „Eu sunt”, și vor înșela pe mulți. [πλανάω – planao]. ... 20 Și dacă Domnul n-ar fi scurtat acele zile, nimeni n-ar fi scăpat; dar, din cauza celor aleși pe care i-a ales, El a scurtat acele zile.

1 Corinteni 15:1-4; Galateni 1:9; Marcu 13:5-20; Matei 7:15; Faptele Apostolilor 20:29; 2 Corinteni 11:13-15; 2 Timotei 4:14; Romani 16:17-19; Romani 16, 18; 2 Corinteni 11, 3-15; Matei 7, 15; Faptele Apostolilor 20, 29; Marcu 13, 5-20; Matei 18, 11-14; Apocalipsa 3, 7-13; Evrei 10, 39; Evrei 11, 6

3.1.43 Cine rămâne cu Isus până la sfârșit, rămâne mântuit

Condițiile și cerințele pentru mântuirea noastră sunt: să ne păstrăm cu încredere și mândrie speranța în slava veșnică, până când vom ajunge la țintă.

La Isus, mântuirea definitivă în Împărăția Sa cerească nu este niciodată automată. Trebuie să rămânem mereu credincioși Lui și Evangheliei dacă vrem să fim mântuiți veșnic.

În Noul Legământ, o condiție esențială pentru a fi urmași ai lui Hristos este ca patria spirituală invizibilă să fie mai importantă pentru noi decât patria pământească (Matei 6, 19-34). Și cel care trăiește astfel se ține de speranța sa până la sfârșit și va fi mântuit veșnic.

A îndura necazuri, greutăți, lipsuri, dureri, suferințe și moarte pentru credința în Isus are sens numai dacă după această viață mai urmează ceva (v. Romani 8, 35-39; 1 Corinteni 15, 12-34) pentru care merită să-L urmăm pe Dumnezeu (în acest fel). Și o astfel de credință au avut-o și au practicat-o până la sfârșit eroii credinței din Vechiul Legământ. Ei nu s-au îndepărtat de Dumnezeu până la moartea lor și sunt pentru noi exemple constante pentru calea noastră de credință cu Dumnezeu (Evrei 11). Și, uniți cu ei, vom împărtăși veșnicia glorioasă cu Dumnezeu (v. 40).

Evrei 3, 6 Meng

*6 Hristos, în schimb, este (credincios) ca „Fiu” peste „propria Lui casă”, iar noi suntem casa Lui, **cu condiția să rămânem neclintii până la sfârșit în încrederea plină de bucurie și în speranța cu care ne mândrim.***

Marcu 13:13 Meng

*13 Și veți fi urâți de toți din cauza Numelui Meu. **Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.***

Iacov 5, 11 Slt

11 Iată, noi îi laudăm pe cei fericiți care rămân neclintii! Ați auzit de neclintirea lui Iov și ați văzut sfârșitul pe care Domnul l-a pregătit [pentru el], căci Domnul este plin de milă și îndurare.

Evrei 3, 6; Marcu 13, 13; Iacov 5, 11; Marcu 13, 13; Iacov 5, 11; 1 Corinteni 15, 1-58; Evrei 11, 7; Evrei 11, 13-16; Evrei 11, 27-40

3.1.44 Cine rămâne credincios lui Isus până la moarte, chiar dacă aceasta înseamnă martiriul, va fi mântuit.

Cine moare ca martir pentru că rămâne credincios Cuvântului lui Dumnezeu și lui Isus ca martor, va fi mântuit veșnic.

Dar cine îl neagă pe Isus în fața oamenilor pentru a-și cruța viața, va fi negat și el de Isus în fața Tatălui său în veșnicie și el și ea vor fi pierduți.

Apocalipsa 12:11 Meng

11 Aceștia L-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața până la moarte.

Faptele Apostolilor 7:55-56 Meng

55 Dar el, plin de Duhul Sfânt, a privit cu atenție spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu 56 și a strigat: „Văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând la dreapta lui Dumnezeu!”

Matei 10:33 Meng

33 Dar cine mă va lepăda înaintea oamenilor, pe acela îl voi lepăda și eu înaintea Tatălui meu cel ceresc.

Apocalipsa 2, 10-11 Meng

10 Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții! 11 Cine are urechi, să audă ce spune Duhul bisericilor: Cel ce va birui nu va fi afectat de a doua moarte.

Apocalipsa 12:11; Faptele Apostolilor 7:55-56; Matei 10:33; Apocalipsa 2:10-11; Apocalipsa 6:9-11; Apocalipsa 20:4-6; Matei 10:28-33; Matei 16:25

*3.1.45 Cei care biruiesc pe fiara și chipul ei și numărul numelui ei
ajung nevătămați în cer*

Mântuirea prin Isus ne dă puterea să acționăm corect – și ne cere să facem acest lucru – orice acțiune greșită ar fi dezastruoasă pentru mântuirea noastră. Căci:

9 Dacă cineva ... se închină fiarei și icoanei ei ... 10 va bea și el din vinul fierbinte al lui Dumnezeu. ... și va fi chinuit cu foc și pucioasă în fața sfinților îngeri și a Mielului. 11 Și fumul chinului lor se ridică din veșnicie în veșnicie; și cei care se închină fiarei și icoanei ei nu au odihnă zi și noapte, și cei care primesc semnul numelui ei. (Apocalipsa 14, 9-11 Slt).

Dacă cineva. Nu există excepții de la această avertizare. Nici măcar pentru urmașii lui Isus.

Nu poate fi mai clar că, după convertire și nașterea din nou, NU ești automat mântuit pentru totdeauna. Mântuirea noastră depinde de continuarea urmăririi lui Isus până la sfârșit.

Vestea bună este că Dumnezeu nu ne-a destinat pieirea ca urmași ai lui Hristos, ci să obținem mântuirea prin Isus Hristos și să trăim veșnic (1 Tesaloniceni 5, 9). Putem fi absolut convinși de acest lucru și ne putem lăsa întăriți de promisiunea lui Dumnezeu și de Duhul lui Dumnezeu pentru a-l rămâne credincioși.

Da, nimeni nu poate garanta dinainte că va rămâne credincios lui Isus până la sfârșit. Dacă ne bazăm pe propria noastră putere, am putea ajunge ca Petru, care și-a negat Domnul. Dar speranța noastră nu se află în credința în noi înșine, ci în credința și încrederea noastră în Isus, Domnul nostru. Avem nevoie și putem deja să exersăm și să dezvoltăm o credință care să se uite zi de zi, secundă de secundă, la Isus și să aștepte totul de la El și nimic de la noi înșine. Isus și Tatăl sunt de partea noastră, Duhul Sfânt luptă în noi, ACUM. Cine ar putea fi împotriva noastră, ACUM? Lui să-I fie slava, El poate și îmi va da ACUM ceea ce am nevoie ACUM și ne va ajuta să trecem prin ACUM și ne va da puterea să-I rămânem fideli. Dumnezeu este bun și are intenții bune și este capabil să păstreze bunul încredințat nouă, credința, până la sfârșit. Putem ști acest lucru și putem avea încredere în el. Și dacă biruim prin harul lui Dumnezeu, atunci vom experimenta acest lucru și la sfârșit.

Cei care biruiesc fiara au trei caracteristici:

- ei aparțin lui Dumnezeu.
sunt răscumpărați numai prin sângele lui Hristos și aparțin lui Dumnezeu, sunt înscrși în Cartea Vieții încă de la întemeierea lumii
- ei ascultă poruncile Lui
cei cu adevărat mântuiți se țin de ceea ce spune Dumnezeu
- ei au încredere în Isus
numai prin (credința lor în) Isus pot trăi așa cum trăiesc și pot birui

Apocalipsa 14:9-13 Meng

9 Un alt înger, al treilea, i-a urmat, strigând cu voce tare: „Dacă cineva se închină fiarei și icoanei ei și primește semnul pe fruntea sau pe mâna sa, 10 acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este preparat neamestecat în paharul mâniei sale, și va fi chinuit cu foc și pucioasă în fața sfinților îngeri și a Mielului; 11 și fumul chinului lor se va ridica în veci de veci, și nu vor avea odihnă zi și noapte, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și toți cei ce poartă semnul numelui ei!” 12 Aici trebuie să se arate statornicia sfinților, care rămân credincioși poruncilor lui Dumnezeu și credinței în Isus. 13 Atunci am auzit o voce din cer care striga: „Scrie: Fericiți sunt de acum încolo cei morți care mor în Domnul! Da, așa vorbește Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează.”

Apocalipsa 13:8 Meng

8 Și toți locuitorii pământului îl vor venera, toți cei ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului cel junghiat de la întemeierea lumii.

Apocalipsa 15:2-4 Meng

2 Și am văzut ceva ca o mare de cristal, amestecată cu foc, și i-am văzut pe cei care au biruit pe fiara și pe chipul ei și numărul numelui ei, stând lângă marea de cristal, cu harpe (pentru lauda) lui Dumnezeu în mâini. 3 Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului.

Apocalipsa 14:9-13; Apocalipsa 13:8; Apocalipsa 15:2-4; 1 Tesaloniceni 5:9; Matei 26:35; Ioan 21:15-17; 2 Timotei 1:12+14

3.1.46 Cine rămâne vigilant, fără să se lase sedus, și își dedică viața așteptându-l pe Domnul până la venirea Lui, va fi mântuit.

Numai cei aleși vor fi mântuiți când Isus se va întoarce.

Cine face parte din cei aleși care vor rezista la revenirea lui Isus?

- Cei care nu se lasă seduși de un fals Hristos
- Cei care sunt vigilenți și perseveră până la sfârșit

- Cei pentru care Hristos este mai important decât lucrurile pământești
- Cei care sunt gata să-și piardă viața pentru a o păstra

Mt 24, 4-44 Meng

*4 Isus le-a răspuns: „**Luați seama să nu vă înșele nimeni! ... 13 Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. ... Dacă acele zile nu ar fi scurtate, nimeni nu ar fi mântuit; dar, din pricina celor aleși, acele zile vor fi scurtate.**” ... 17 Cine se va afla pe acoperiș, să nu coboare (în casă) pentru a-și lua bunurile din casă; 18 și cine va fi pe câmp, să nu se întoarcă pentru a-și lua mantaua ... 42 „Fiți deci vegheți, căci nu știți în ce zi va veni Domnul.*

Lc 17,33 Meng

*Cine va căuta să-și **păstreze** viața, o va **pierde**, iar cine o va pierde, o va păstra.*

2 Tesaloniceni 2:1-4 Meng

*1 Dar, în ceea ce privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și unirea noastră cu El, vă rugăm, fraților: 2 să nu vă lăsați ușor agitați din liniștea voastră și să nu vă speriați de nimic... 3 **Să nu vă lăsați înșelați de nimeni în niciun fel.***

Mt 24, 4-44; Lc 17,33; 2 Tes 2, 1-4; Evr 9, 28; 2 Pet 1, 16; Evr 9, 28; 2 Pet 1, 16; 1 Tim 6, 14

3.1.47 Cei pentru care, în momentul revenirii lui Hristos, Hristos este mai important decât orice altceva, vor fi veșnic alături de Domnul lor.

Numai cei pentru care Isus este mai important decât mâncarea, băutura, căsătoria, cumpărăturile și vânzările, plantarea și construirea nu vor fi surprinși brusc de judecata lui Dumnezeu și nu vor fi răpiți. Acest lucru este valabil pentru toți oamenii și pentru cei care par a fi urmași ai lui Isus.

Cine este gata să-și piardă viața – pentru Isus – o va câștiga în viața veșnică în ziua revenirii lui Isus. Unde se află cu adevărat inima noastră,

a ta și a mea, se va revela într-o clipă și în mod reflexiv în ziua revenirii lui Isus.

Cine s-a antrenat și a devenit ferm în a se mulțumi pe deplin numai cu Isus în această viață și a nu dori nimic altceva decât numai pe Isus, va reacționa reflexiv și fără efort în momentul decisiv. El sau ea a devenit deja liber de toate lucrurile lumești – nimic nu-l sau o poate mai distra de la Isus și de la patria cerească și de la bucuria cerească. Iar momentul – cel mai critic moment din istoria lumii – va revela ce sămânță am semănat în inimile noastre ca urmași ai lui Isus de-a lungul vieții noastre de ucenicie.

LK 17, 22-36 Meng

*26 Și cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și în zilele Fiului omului: 27 se mânca și se bea, se căsătorea și se mărita până în ziua în care Noe a intrat în corabie și a venit potopul și i-a nimicit pe toți. 28 La fel cum s-a întâmplat în zilele lui Lot: se mânca și se bea, se cumpăra și se vindea, se planta și se construia; 29 dar în ziua în care Lot a ieșit din Sodoma, a plouat din cer foc și pucioasă și i-a nimicit pe toți – 30 la fel va fi și în ziua în care Fiul omului se va arăta. 31 Cine va fi în acea zi pe acoperiș, în timp ce lucrurile lui sunt în casă, să nu coboare să le ia; și, la fel, cine va fi în câmp, să nu se întoarcă! **32 Amintiți-vă de soția lui Lot! 33 Cine va căuta să-și scape viața, o va pierde, iar cine o va pierde, o va păstra.***

Iacov 5, 7-8 Meng

7 Așadar, dragi frați, așteptați cu statornicie până la venirea Domnului. Gândiți-vă: fermierul așteaptă roadele prețioase ale pământului și are răbdare pentru ele până când primesc ploaia timpurie și târzie. 8 Așa și voi, aveți răbdare și întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului este aproape.

2 Petru 3, 3-15 Meng

9 Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii Sale, cum cred unii, ci are răbdare cu voi, pentru că nu dorește ca vreunul să piară, ci ca toți să ajungă la pocăință. 10 Ziua Domnului va veni ca un hoț; în acea zi, cerurile vor trece cu un zgomot puternic, elementele se vor topi în flăcări, iar pământul și toate lucrurile omenești de pe el vor fi mistuite

de foc. 11 De vreme ce toate acestea se vor topi astfel, cum trebuie să fie cu voi, care trăiți în sfințenie și evlavie, 12 așteptând și pregătindu-vă pentru venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile vor fi topite de foc și elementele se vor topi în flăcări? 13 Dar noi așteptăm, după promisiunea Lui, ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea. 14 De aceea, iubiților, așteptați aceste lucruri și străduiți-vă să fiți găsiți fără pată și fără vină înaintea Lui, în pace.

Luca 17, 22-36; Iacov 5, 7-8; 2 Petru 3, 3-15; 1 Ioan 3, 2-3; 1 Petru 1, 13; Evrei 10, 23-25

3.1.48 Coroana victoriei o câștigă cel care, aici, luptă lupta cea bună după regulile luptei și aleargă cursa credinței până la cer.

Tuturor urmașilor lui Hristos li se promite cununa victoriei și coroana vieții veșnice. Cununa victoriei reprezintă obținerea definitivă a vieții veșnice în glorie. Ea este acordată celor care îl iubesc pe Domnul. Cununa victoriei este deja pregătită pentru noi, în timp ce îl urmăm cu credincioșie pe Dumnezeu. Cine îl urmează cu credință pe Isus ACUM ARE ACUM asigurată coroana vieții veșnice. Dacă ar muri acum, ar ajunge la Dumnezeu și ar primi coroana.

Dar cununa victoriei vieții veșnice este acordată numai pe baza unei vieți conforme cu regulile **până la sfârșit**, nu numai pe baza unui început bun. Da, tâlharul de pe crucea de lângă Isus a avut o victorie rapidă de la start la finish și a fost mântuit. Dar toți cei care au un drum mai lung de parcurs trebuie, de asemenea, **să rămână pe întreaga pistă de alergare pe calea victoriei**. Și ce înseamnă asta?

Înseamnă

- să alerg astfel încât să primesc premiul victoriei
- să alerg spre țintă
- să renunț la multe lucruri pentru a obține premiul
- să păstrez până la sfârșit ceea ce am deja
- a alerga conform regulilor
- să nu predic altora și să mă dovedesc nepriceput

- să rezist cu succes ispitelor
- să nu dominați în responsabilitate, ci să serviți
- să nu-mi las coroana victoriei răpită de propriile acțiuni inconsecvente sau de altcineva, de exemplu printr-o evanghelie falsă
- să duci lupta cea bună, adică să faci voia lui Dumnezeu în mod fundamental, chiar și împotriva rezistenței
- să păstrezi intactă credința în Isus ȘI în evanghelia adevărată
- să se bucure de revenirea vizibilă a lui Isus, adică să-L iubească pe Isus mai mult decât orice pe lume

Este important să renunțăm la tot ce ne împovărează și să alergăm până la capăt. **Isus ne-a arătat cum se face acest lucru.** Și Isus și-a depășit în mod decisiv puterea de a persevera, durerile crucii și rușinea, **pentru că privea spre răsplata din cer.** Dacă ne uităm la Isus, modelul nostru încununat în cer, nu vom obosi și nu ne vom pierde curajul în cursa noastră spre cer pentru a obține în cele din urmă cununa victoriei vieții veșnice.

1 Corinteni 9:24-27 Meng

24 Nu știți că cei care aleargă pe pistă, deși toți aleargă, numai unul primește premiul? Alergați astfel încât să-l obțineți! 25 Dar oricine vrea să participe la competiție se supune abstenenței în toate privințele, aceia pentru a primi o cunună trecătoare, noi însă una veșnică. 26 De aceea nu alerg fără țintă și nu lupt ca și cum aș da cu pumnii în vânt; 27 ci îmi supun trupul și îl fac să-mi fie supus, ca să nu mă dovedesc nepriceput, după ce am chemat pe alții la luptă.

Evrei 12:1-3 Meng

1 Deci, și noi, având în jurul nostru un nor de martori, să lepădăm tot ce ne împovărează și (în special) păcatul care ne încurcă atât de ușor și să alergăm cu statornicie în cursa care ne stă în față, 2 privind spre Isus, inițiatorul și desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria care-L aștepta (ca răsplată pentru victorie), a îndurat moartea pe cruce și a considerat rușinea ca fiind nimic, dar apoi S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu. 3 Da, gândiți-vă la El, care a îndurat cu răbdare o astfel de opoziție[1] din partea păcătoșilor împotriva Lui, ca să nu obosiți (în cursă) și să nu vă pierdeți curajul!

Iacov 1, 12 Slt

12 Ferice de omul care îndură ispita; căci, după ce va fi fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.

1 Corinteni 9:24-27; Evrei 12:1-3; Iacov 1:12; 1 Petru 5:2-4; Apocalipsa 3:11; Apocalipsa 2:10

3.1.49 Rezumat: Calea Duhului și a urmării lui Hristos spre mântuirea veșnică

Credința în Isus Hristos este o cale lungă și plină de provocări, care ne conduce la cununa victoriei vieții veșnice. Această cale nu necesită doar un început bun, ci și perseverență și răbdare constante. Prin ajutorul supranatural al lui Dumnezeu, pe care ni-l dă Duhul Sfânt, suntem în stare să depășim provocările credinței și să atingem țelul.

Iubirea coplesitoare a lui Dumnezeu ca motivație

Dragostea lui Dumnezeu, pe care o întâlnim în convertire, este fundamentul credinței noastre. Ea ne oferă iertarea păcatelor și ne motivează să continuăm pe calea credinței. Chiar dacă ne poticnim și cădem, știm că putem veni oricând la Dumnezeu pentru a fi curățiți. Dragostea și harul nemăsurat al lui Dumnezeu sunt motivația noastră pentru a alerga cu credincioșie până la sfârșit.

Duhul Sfânt, pe care l-am primit la nașterea din nou, este sursa noastră zilnică de putere. Prin El suntem în stare să rămânem credincioși pe calea credinței.

Hărnicie, perseverență și răbdare: calea către țintă

O viață în credință necesită răbdare, perseverență și disciplină. Suntem chemați să perseverăm și să rămânem tari în vremuri dificile, *Iacov 1:12: Ferice de omul care rabdă ispita, căci, după ce va fi fost încercat, va primi cununa vieții, pe care Domnul a promis-o celor ce-L iubesc.* Această perseverență ne ajută să terminăm cursa până la țintă și să primim cununa biruinței.

Moartea ispășitoare a lui Isus și învierea Sa

Moartea lui Isus pe cruce și învierea Lui după trei zile sunt temelia credinței creștine. Prin această moarte ispășitoare în locul nostru, suntem împăcați cu Dumnezeu și primim iertarea păcatelor noastre. Credința în Isus, care a murit și a înviat pentru noi, este temelia pe care ne clădim viața.

Roade pentru Dumnezeu: un criteriu pentru mântuirea adevărată

Mântuirea adevărată se manifestă în rodul pe care îl aducem lui Dumnezeu. Isus a spus în *Ioan 15:5*: „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; căci fără Mine nu puteți face nimic.*” Acest rod este consecința firească a unei vieți mântuite și se manifestă în fapte bune și în slujirea altora.

Iubirea frățească și iertarea: fundamentul vieții în comunitate

O altă caracteristică a unei vieți creștine credincioase este dragostea față de frații și surorile în credință. Isus ne cere să ne iubim unii pe alții așa cum El ne iubește. În *Ioan 13, 34–35 Slt*, Isus spune: „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, așa cum Eu v-am iubit, ca și voi să vă iubiți unii pe alții.* Și în *Matei 20, 26–28 Slt*: „*Dintre voi, cel care vrea să fie mare, să fie slujitorul vostru.* Această iubire se manifestă în disponibilitatea de a ierta și de a ne încuraja reciproc.

Smerenia și iubirea față de Dumnezeu: condiție pentru a fi ucenic

Urmarea lui Isus necesită smerenie. Isus a învățat că cei mai mari în Împărăția lui Dumnezeu sunt cei smeriți. În *Lc 22, 26–27 Slt*, el spune *Cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, iar cel care conduce să fie ca cel care slujește.* Această smerenie se manifestă în disponibilitatea de a sluji cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru ceilalți.

Iubirea față de Dumnezeu trebuie să fie cea mai mare iubire din viața noastră. Ea este temelia urmării noastre și a vieții noastre în ascultare de poruncile Lui.

Relația cu banii și puritatea sexuală

Gestionarea banilor necesită să-L iubim pe Dumnezeu mai mult decât banii. În *Mt 6, 24 Slt*, Isus spune *Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni ...*

Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona! Suntem chemați să gestionăm banii în mod responsabil și să-i folosim ca pe un instrument pe care Dumnezeu ni l-a încredințat pentru a-l zidi Împărăția.

Puritatea sexuală este, de asemenea, o componentă centrală a vieții creștine. În *1 Corinteni 6:18-20* ni se spune că trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt și că trebuie să evităm păcatul sexual pentru a ne păstra puritatea.

Păstrați o conștiință curată

Este esențial să ne păstrăm conștiința curată, deoarece conștiința noastră este un etalon interior pentru comportamentul nostru. În *1 Timotei 1:19* se spune: *„Păstrând credința și o conștiință curată; unii au lepădat aceste lucruri și astfel au naufragiat în credință”*. O conștiință curată ne ajută să trăim în adevăr și să fim ascultători față de Dumnezeu.

Importanța misiunii și evanghelizării

Un om mântuit are misiunea de a vesti Evanghelia. În *Matei 28:19-20*, Isus ne dă misiunea misionară: *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”*. Fiecare credincios este chemat să răspândească Evanghelia și să-i ajute pe alții să vină și ei la credința în Isus.

Curățirea continuă prin harul lui Dumnezeu

Chiar dacă rămânem credincioși, vom continua să greșim. Dar în toate acestea, trebuie să știm că dragostea și harul lui Dumnezeu ne sunt întotdeauna la dispoziție. După cum spune *1 Ioan 1:9* *Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire*. Putem veni mereu la Dumnezeu și să ne lăsăm curățiți – nu pentru că merităm, ci pentru că Dumnezeu ne iartă.

3.2 Calea „cării” care ne îndepărtează de mântuire și ne conduce spre judecată și pierzare

Calea cărnii ne îndepărtează de Dumnezeu și ne conduce spre pierzare și judecată. Această cale este marcată de acțiuni egoiste, pasiuni nestăpânite și o respingere conștientă sau inconștientă a harului lui Dumnezeu. Biblia ne avertizează că această cale nu numai că pune în pericol mântuirea veșnică, ci are și consecințe dureroase în prezent.

Subcapitolele arată cum păcatul continuu fără pocăință, lenea spirituală și persistența în plăcerile lumesti duc la o viață care respinge adevărul lui Dumnezeu. Deosebit de periculoase sunt lipsa iertării și învățăturile false, care împietresc inima și distrug legătura cu Dumnezeu.

Această cale se termină cu judecata divină și separarea veșnică de Dumnezeu. Dar avertismentul oferă în același timp speranță: cine se pocăiește și se deschide harului lui Dumnezeu poate scăpa de pieire și poate găsi din nou calea spre mântuirea veșnică.

3.2.1 Cine primește în zadar harul lui Dumnezeu, moare

Credința noastră în Domnul și slujirea noastră pentru El nu sunt în zadar.

A rămâne fidel Evangheliei nealterate nu înseamnă a fi ajuns la credință în zadar.

Dacă nu rămânem credincioși credinței și slujirii noastre față de Domnul nostru Isus, am ajuns la credință în zadar.

Dacă primim harul lui Dumnezeu în zadar, astfel încât acesta să nu aducă roade pentru Dumnezeu, harul lui Dumnezeu primit a fost în zadar din punctul de vedere al lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

A nu sluji lui Dumnezeu cu o inimă curată nu înseamnă a sta în credință și nu înseamnă a fi și a deveni mântuit.

A te lăsa sedus de evanghelia falsă sau de păcat înseamnă a pune semnul „în zadar” peste harul lui Dumnezeu în viața noastră – în timp și în eternitate.

2 Corinteni 6:1 Slt

1 Dar, ca și colaboratori, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

*1 Vă amintesc însă, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o și în care stați tari, 2 prin care veți fi mântuiți, **dacă rămâneți în cuvântul** pe care vi l-am propovăduit – dacă nu cumva ați crezut în zadar.*

Filipeni 2:14-16 Meng

4 Faceți totul fără cârtire și fără îndoială, 15 ca să fiți fără prihană și sinceri, ca niște copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei omeniri perverse și strâmbe, în care străluciți ca niște stele luminoase în lume. 16 Țineți-vă de cuvântul vieții, spre slava mea în ziua lui Hristos, pentru că atunci nu am alergat în zadar și nu am lucrat în zadar.

1 Tesaloniceni 3:5 Slt

5 De aceea, când nu am mai putut suporta, v-am trimis (un mesager) pentru a afla starea credinței voastre, ca să nu cumva ispititorul să vă fi ispitit și munca noastră să fi fost în zadar.

2 Corinteni 6, 1-10; Filipeni 2, 14-16; Galateni 4, 5-11; 1 Corinteni 15, 1-2; Iuda 1, 3-5; 1 Tesaloniceni 3, 2-6

3.2.2 Păcatul continuu fără pocăință ucide

Cine nu renunță în mod conștient și fundamental la păcatul său, nu poate aștepta iertarea lui Isus. Mai degrabă, el sau ea va fi judecat(ă).

Lui Isus nu îi este indiferent dacă păcătuim. Nu putem nici să ne scuzăm spunând că nu putem face altceva decât să păcătuim. Isus nu ne permite acest lucru. Și El are încredere în noi că vom înceta să păcătuim. La urma urmei, L-am întâlnit pe Isus și am fost vindecați. Nu există condiții mai bune pentru a nu mai persista în mod conștient în păcatul

nostru. Isus este Cel care ne iartă păcatele și Judecătorul păcatelor noastre. Și El nu permite păcatul continuu și nepocăit. Cine nu se pocăiește de păcatele sale și nu le părăsește, trebuie să se aștepte la cele mai grave consecințe, în timp și în eternitate. Nu ne place să auzim asta, nu suntem obișnuiți cu astfel de lucruri din partea lui Isus. Dar asta face parte din mesajul și Evanghelia Lui. Va fi mântuit cel care se pocăiește în mod fundamental de păcatele sale și le abandonează. Cel care cade și păcătuiește din slăbiciune, eșec și/sau nevoie sau din orice alt motiv, poate veni întotdeauna la Isus și poate obține iertarea. Aflăm acest lucru din multe alte pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar cel care nu renunță în mod conștient și fundamental la păcatul său nu poate aștepta iertarea de la Isus. Mai degrabă, el sau ea va fi așteptat de judecata lui Dumnezeu.

Mt 5, 29 Meng

Deci, dacă ochiul tău drept te scandalizează, scoate-l și aruncă-l de la tine; căci mai bine este pentru tine să pierzi una din membrele tale, decât să-ți fie aruncat tot trupul în iad.

Ioan 5:14 Meng

14 Mai târziu, Isus l-a întâlnit din nou în templu și i-a spus: „Acum te-ai vindecat; de acum încolo, nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva și mai rău!”

Apocalipsa 3:3 Slt

Amintește-ți cum ai primit și ai auzit, păstrează și pocăiește-te! Dacă nu vei veghea, voi veni peste tine ca un hoț și nu vei ști la ce oră voi veni peste tine.

Mt 11, 20 Meng

Atunci a început să adreseze cuvinte de amenințare orașelor în care făcuse cele mai multe minuni, pentru că nu se pocăiseră.

Mt 5, 29; Ioan 5, 14; Apoc 3, 3; Mt 11, 20; Tit 3, 10-11; Iac 1, 13-16; Apoc 3, 3; Prov 28, 13; 1 Ioan 3, 6; Mt 6, 12; Lc 5, 8-9; Lc 7, 48; 1 Ioan 2, 1-2; Iacov 5, 16; Faptele Apostolilor 2, 47-41; 1 Ioan 1, 9; 1 Ioan 2, 1-2

3.2.3 Isus îi respinge pe cei călduți

Din cuvintele și scrisorile lui Isus din Apocalipsa reiese clar: numai cei care biruiesc, care îl cunosc pe Isus, îl urmează, sunt strâns legați de el și îl iubesc vor fi mântuiți veșnic.

Este posibil să devii căldicel în urmarea lui Isus și astfel să-ți pierzi mântuirea. Dar cine se pocăiește de căldicelul său, cât încă mai este timp de har, nu va fi scuipat din gura lui Isus și îl va recâștiga pe Isus ca Domn al său și, astfel, mântuirea sa.

Apocalipsa 3:14-22 Meng

16 Dar, pentru că ești căldicel și nici cald, nici rece, te voi vărsa din gura Mea.

1 Corinteni 16:22 Slt

22 Dacă cineva nu iubește pe Domnul Isus Hristos, să fie blestemat! Maranatha.

Mt 25, 8-10 Meng

8 Dar cele nechibzuite [fecioarele] au zis celor chibzuite: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci lampele noastre se sting!” 9 Iar cele chibzuite au răspuns: „Nu, căci nu va ajunge nici pentru noi, nici pentru voi; mergeți mai bine la negustori și cumpărați-vă!” 10 În timp ce ele se duceau să cumpere untdelemn, a venit mirele, iar fecioarele care erau pregătite [] au intrat cu el la ospățul de nuntă, și ușa a fost închisă.

Apocalipsa 3, 14-22; 1 Corinteni 16, 22; Matei 25, 8-10

3.2.4 Listele păcatelor mortale din Noul Testament ne arată limitele harului lui Hristos

Acest lucru s-a întâmplat când am auzit Evanghelia lui Isus Hristos:

Am fost iubiți și chemați de Isus Hristos, ne-am lăsat chemați, am primit harul lui Dumnezeu și am devenit copiii Lui. Am fost sfințiți, adică separați pentru Dumnezeu și curățiți. Urmăm chemarea noastră și ne aflăm pe un drum al curățirii, sfințirii și întăririi în credință și al așteptării lui Dumnezeu.

În urma convertirii noastre, ne-am îndepărtat de vechea noastră viață și ne-am îndreptat spre Dumnezeu. Ne-am îndepărtat de a fi desfrânați, idolatri, adulterini, molâi, pedofili, hoți, lacomi, bețivi, hulitori, tâlhari și altele asemenea. Am fost spălați și sfințiți și reînnoiți prin Hristos.

Isus ne iubește și ne încurajează să creștem în curățire și sfințire și să devenim mai asemănători cu El. El ne avertizează să nu lăsăm păcatul să intre din nou în viața noastră ca mod de viață fundamental și, mai ales, permanent.

Isus a definit clar lucrurile care determină dacă Isus ne va respinge sau ne va accepta în ceruri: păcatele noastre mortale sunt cele care ne împiedică să petrecem eternitatea cu Isus. Nu este vorba de un singur păcat concret, pentru care putem să ne pocăim, să ne întoarcem și să primim iertarea. Oricine poate, trebuie și are dreptul să se întoarcă la Dumnezeu ori de câte ori este nevoie, atâta timp cât este astăzi. Dar păcatele mortale de care nu ne despărțim ne despart de Dumnezeu. Aceasta înseamnă că cel care trăiește permanent în aceste păcate și nu se întoarce la timp nu-L va întâlni pe Domnul său ca Mântuitor, ci ca Judecător.

Cei care spun „Doamne”, „Doamne” fără voința de a face voia lui Dumnezeu se vor pierde.

Căci Isus însuși și apostolii nu obolesc să avertizeze că nici desfrânații, nici adulterii, nici pedofilii, nici homosexualii, nici cei nedrepți, nici lașii, nici fricoșii, nici necredincioșii, nici cei pângăriți de urăciuni, nici ucigașii, nici vrăjitorii, nici idolatrii, nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici

hulitorii, nici tâlharii, nici nelegiuții, nici rebeli, nici păcătoșii, nici cei pierduți, nici cei necuvioși, nici răpitorii de oameni, nici mincinoșii, nici falsii martori, nici mincinoșii sau alți păcătoși permanenți vor fi mântuiți. Ei vor avea partea lor în iazul care arde cu foc și pucioasă, a doua moarte.

Toți cei care trăiesc în mod constant astfel, fără pocăință, înainte sau după convertirea lor, nu au mântuire sau o pierd.

Dar mai sunt și alte păcate mortale:

Lipsa de rod – rezultatul alegerilor și priorităților noastre

Cine ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și nu aduce roade după o perioadă de timp considerată potrivită de Dumnezeu, va fi pierdut. Și cine ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și începe să aducă roade, dar încetează din nou să aducă roade, va fi la fel de pierdut.

Cei care ucid rodul și, prin urmare, ucid viața sunt și

- Superficialitatea în credință
- Grijile cotidiene
- ispitele bogăției și
- alte pofte

Necertarea este un păcat mortal.

Încălcarea dublei porunci a iubirii, de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, și încălcarea continuă a celor 10 porunci în gânduri, cuvinte și fapte ne ucide spiritual.

A-l nega pe Isus în cuvinte și fapte înseamnă moartea mea spirituală.

Mor și atunci când

- mă las dominat de dorința de a face rău
- mă închin la idoli, adică pun ceva mai presus de Dumnezeu – inclusiv iubirea de bani
- am relații sexuale în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie
- îl provoc pe Dumnezeu și încerc
- murmur

Toate acestea sunt păcate mortale dacă nu ne pocăim. Nimeni nu este ferit de astfel de ispite și păcate. Mântuirea vine numai din umilința cu care ne întoarcem spre Dumnezeu, care nu ne lasă să fim ispitiți peste puterile noastre și ne poate ajuta să rezistăm ispitei și să ne restabilească după căderea noastră, dacă ne pocăim.

Doar oficial în slujba lui Dumnezeu, dar rebel în interior

Vai de cel care nu își îndeplinește cu credincioșie slujba dată de Dumnezeu – și răsplată celui care merge un pas mai departe în iubire, devotament și sacrificiu de sine.

Cel care, ca slujitor al lui Dumnezeu, nu ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, își neglijează responsabilitatea dată de Dumnezeu și abuzează de privilegiile sale, va fi ucis de Dumnezeu – pentru eternitate. Și asta indiferent dacă a început odată bine cu Dumnezeu sau nu.

Alte păcate mortale sunt

- cearta și gelozia
- Mânia și certurile
- Calomniile și bârfele
- Impuritatea
- un stil de viață desfrânat

Cei care nu-L cunosc pe Hristos sunt deja pierduți tocmai din cauza acestor lucruri și vor fi condamnați dacă nu se pocăiesc.

Ucenicii lui Isus, însă, s-au îndepărtat în mod fundamental de un astfel de stil de viață și au fost curățiți de Dumnezeu. Nimeni care trăiește în mod constant în aceste lucruri nu a făcut pasul corect către mântuire.

Totuși, fiecare urmaș al lui Hristos este în pericol, pe tot parcursul vieții, să cadă din nou în aceste lucruri.

Cine duce un stil de viață care se încadrează în lista păcatelor mortale va fi pierdut și condamnat.

Cine nu se pocăiește de păcatele sale mortale în timpul limitat al harului lui Hristos, îl are pe Hristos ca dușman, care îl va arunca în lacul de foc, a doua moarte, și nu-l va lăsa să intre în Ierusalimul ceresc.

Ucenicii lui Isus care cred în Hristos sunt avertizați în mod constant de toți apostolii să nu facă astfel de păcate și să se curățească de ele, sau să „ucidă” astfel de comportamente. Numai cel care luptă constant și activ împotriva acestor manifestări ale vechiului om din interiorul său este un adevărat urmaș al lui Hristos. Cel care se lasă determinat în mod permanent de astfel de lucruri și nu le combate prin Duhul nu va fi mântuit.

Cine se revoltă împotriva lui Dumnezeu și a poruncilor Sale este un copil al morții – și va veni un moment în care va fi prea târziu pentru pocăința noastră. De aceea, să-L căutăm pe Dumnezeu și să ascultăm de Cuvântul Său, cât încă mai este timp!

Mc 10, 21 Slt

21 Isus l-a privit, l-a iubit și i-a spus: „Îți mai lipsește un lucru: du-te, vinde tot ce ai și dă (încasările) săracilor; astfel vei avea o comoară în ceruri; apoi vino și urmează-mă!”

1 Ioan 4, 19 Slt

19 Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.

1 Ioan 5, 3 Slt

3 Căci dragostea față de Dumnezeu înseamnă să păzim poruncile Lui; și poruncile Lui nu sunt grele.

1 Ioan 3, 14 Slt

14 Știm că am trecut din moarte în viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.

Mt 19, 17 Meng

Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.

Mt 7, 19 Meng

[Isus spune] Orice pom care nu aduce roade bune va fi tăiat și aruncat în foc.

Lc 6, 46-49 Meng

De ce mă numiți „Domn, Domn!” și nu faceți ceea ce vă spun?

Apocalipsa 22:11-15 Meng

11 Cine face răul să continue să facă răul, iar cine este pătat să continue

să se pângărească; dar și cel neprihănit să continue să facă neprihănirea, iar cel sfânt să continue să se sfințească! 12 Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să răsplătesc fiecăruia după faptele lui. 13 Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul. 14 Fericiți sunt cei care își spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate! 15 Afară sunt câinii și vrăjitorii, desfrânații și ucigașii, idolatrii și toți cei care iubesc și practică minciuna.

Mc 10,21; 1 In 3, 14; 1 In 1, 9; Mt 7, 19; Mt 18, 34-35; Mc 11, 25-26; Ap 21, 8; 1 Cor 5, 9-13; 1 Corinteni 6:9-10; 1 Timotei 1:9-10; Faptele Apostolilor 15:28-29; Faptele Apostolilor 16:4-5; 1 Corinteni 10:1-13; Marcu 12:1-11; Luca 6:46-49; Luca 16, 9-13; 1 Corinteni 9, 14-18; Matei 23, 13-14; Matei 11,21; Apocalipsa 8, 13; Apocalipsa 9, 12; Apocalipsa 11, 14; Apocalipsa 12, 12; Apocalipsa 18, 10-19; Gal 1, 8+9; 2 Petru 2; Iuda 1, 11; Ezechiel 3, 16-19; Evrei 11, 6; Romani 8, 8-13; 1 Corinteni 10, 1-13; Romani 8, 11; Geneza 3, 6; 1 Timotei 2, 14; Romani 5, 14; Matei 10, 37-38; Geneza 1, 27-28; Geneza 2, 24; 1 Corinteni 10, 8; 1 Corinteni 10, 10; 1 Corinteni 6, 9-10; Matei 5, 21-26; Galateni 5, 19-21; Evrei 12, 14; Iacov 3, 14-16; Iacov 4, 1-12; 1 Corinteni 6, 9-10; Galateni 5, 19-21; 1 Timotei 1, 9-11; Apocalipsa 22, 15;

3.2.5 Lipsa ta de iertare îți răpește cu certitudine mântuirea

O relație respectuoasă cu frații și surorile în credință și o împăcare la timp, încă în timpul vieții, te protejează de judecata și condamnarea lui Dumnezeu.

Cine nu iartă greșelile altora, în special ale fraților și surorilor în credință, se exclude pe sine însuși de la iertarea lui Dumnezeu și, în consecință, de la mântuirea veșnică. Rugăciunea către Dumnezeu pentru ocrotire este o cheie importantă pentru a nu cădea în păcat.

Lc 11, 4 Slt

Și iartă-ne păcatele noastre, căci și noi iertăm tuturor celor care ne sunt datori! Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău!

Mt 6, 15 Slt

15 Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.

Mt 18, 32-35 Meng

32 Atunci stăpânul său l-a chemat și i-a zis: „Rob rău! Ți-am iertat toată datoria aceea, pentru că mi-ai cerut-o; 33 n-ar fi trebuit să ai și tu milă de colegul tău, cum am avut eu milă de tine?” 34 Și, plin de mânie, stăpânul său l-a dat în mâinile chinuitorilor, până când își va plăti toată datoria. 35 La fel va face și Tatăl meu cel ceresc cu voi, dacă nu iertați din inimă pe fiecare dintre frații voștri.

Lc 11, 4; Mt 6, 7-15; Mt 18, 21-35; Mt 5, 21-26; Mc 11, 26; Lc 6, 37

3.2.6 Cei care trăiesc în păcate sexuale fără pocăință nu vor avea loc în Împărăția lui Dumnezeu și a lui Hristos

Oamenii și frații și surorile în credință care trăiesc în imoralitate sexuală, homosexualitate și adulter continuu nu vor avea loc în Împărăția lui Dumnezeu și în Ierusalimul ceresc.

În Scriptură, păcatul sexual este menționat în repetate rânduri ca motiv pentru a cădea sub judecata lui Dumnezeu. O judecată temporară prin disciplina bisericească pentru păcatele sexuale și de altă natură, așa cum se menționează în Epistolele către Corinteni și în Apocalipsa, oferă încă posibilitatea mântuirii, mai ales în cazul pocăinței în această viață. Dar cei care păcătuiesc în mod continuu în domeniul sexual și nu se pocăiesc și nu se întorc la Dumnezeu vor fi condamnați de Dumnezeu și în judecata veșnică.

1 Corinteni 6:9-10 Meng

9 Nu știți că niciunul dintre cei care fac nedreptate nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați! Nici desfrânații, nici idolatrii, nici adulterii, nici desfrânații, nici pedofilii, 10 nici hoții, nici escrocii, nici bețivii, nici calomniatorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Apocalipsa 21:7-8 Meng

7 Cine va birui va moșteni toate acestea, și Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el

va fi fiul Meu. 8 Dar lașii, necredincioșii, cei necurați, ucigașii, curvarii, vrăjitorii, idolatrii și toți mincinoșii vor avea partea lor în iazul care arde cu foc și cu pucioasă: aceasta este moartea a doua.

Mt 5, 27-30 Meng

27 Ați auzit că (celor vechi) li s-a poruncit: „Să nu comiți adulter!” 28 Eu însă vă spun: oricine privește o femeie cu poftă, a comis deja adulter cu ea în inima sa. 29 Deci, dacă ochiul tău drept te scandalizează, scoate-l și aruncă-l de la tine, căci este mai bine pentru tine să pierzi una din membrele tale decât să fie aruncat tot trupul tău în iad.

1 Corinteni 6:9-10; Apocalipsa 21, 7-8; 1 Corinteni 5, 13; 2 Corinteni 12, 21; Apocalipsa 2, 21; Apocalipsa 22, 15; Galateni 5, 19-21; Apocalipsa 2, 18-29; Evrei 13, 4; Matei 5, 27-30

3.2.7 Cine părăsește spațiul harului iubirii lui Dumnezeu este părăsit fără milă de Dumnezeu

Dumnezeu nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, ca să ne poată dăruia totul împreună cu El. Isus a părăsit slava și a fost ascultător Tatălui, ascultător până la moarte, ca noi să putem avea viață.

Pe de altă parte, Dumnezeu nu cruță nici o ființă creată care părăsește locul pe care i l-a atribuit Dumnezeu – și nici un creștin care părăsește spațiul mare și larg al harului iubirii lui Dumnezeu. Dar Isus, în iubirea Sa, dorește ca noi să ne pocăim și să fim mântuiți. Atâta timp cât trăim și Isus nu se întoarce încă, El ne dă timp de iubire și har, pentru a trăi și a rămâne pe calea vieții sau pentru a ne întoarce după o cădere.

Efesenii 1:10-11 Meng

[Dumnezeu] a vrut să reunească **în Hristos**, ca Cap, tot ceea ce este în ceruri și pe pământ. 11 **În El**, noi **am devenit părtași la mântuirea (promisă)**.

Ioan 15:6 Meng

6 Cine **nu rămâne în Mine** va fi aruncat afară, ca mlădița, și se va usca; apoi se vor aduna și se vor arunca în foc, unde vor arde.

2 Petru 3, 9-15 Meng

9 **Domnul** nu întârzie în împlinirea promisiunii Sale, cum cred unii, ci are răbdare cu voi, **pentru că nu dorește ca vreunul să piară, ci ca toți să ajungă la pocăință.** ... 14 De aceea, iubiților, așteptați cu nerăbdare aceste lucruri, străduindu-vă să fiți găsiți fără pată și fără vină înaintea Lui, în pace, 15 și considerați îndelunga răbdare a Domnului nostru ca fiind mântuire!

Ef 1, 10-11; Ioan 15, 6; 2 Petru 3, 9-15; 1 Ioan 2, 28; Moise 3; Ezechiel 28, 11-19; 2 Cronici 36, 11-21; Luca 19, 21-44; Iuda 1, 6; Iuda 1, 7; 1 Petru 3, 20; Iuda 1, 5; Luca 12, 45-46; 1 Corinteni 9, 16; Matei 25, 25; Matei 18, 33-35; Romani 1, 29-32; 1 Corinteni 6, 9; Galateni 5, 19-21; Efeseni 5, 5; Apocalipsa 21, 8; Apocalipsa 22, 15; Luca 15, 11-32

3.2.8 O evanghelie falsă ucide

Evanghelia este CHEIA revelată de Dumnezeu pentru mântuirea noastră veșnică. Nu există altă cheie.

O evanghelie falsă îi ucide spiritual pe cei care o cred și se agață de ea.

Singura Evanghelie adevărată este mesajul iubirii lui Dumnezeu, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți prin credința în Isus Hristos și să nu piară. În esență, Evanghelia spune:

- Toți oamenii sunt păcătoși, pierduți și se îndreaptă spre condamnare. Nimeni nu poate veni la Dumnezeu prin propria putere și merite și nu poate fi împăcat cu El. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe cruce din dragoste pentru păcatele noastre și a înviat din morți (pentru îndreptățirea noastră). Prin credința noastră – dăruită de Dumnezeu – în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El ne mântuiește și ne îndreptățește fără merite proprii și ne redă comuniunea cu Dumnezeu. Prin credința în El, suntem împăcați cu Dumnezeu și iubiți de Dumnezeu. Pentru toți cei care ascultă de Isus de acum înainte, El este autorul mântuirii lor veșnice.

Acesta este mesajul mântuitor, Evanghelia. Orice abatere de la acest mesaj mântuitor exclude mântuirea. Trebuie să păstrăm nealterată această Evanghelie, care ne mântuiește veșnic, pe tot parcursul vieții noastre. Nu trebuie să ne abatem de la ea în niciun punct până la sfârșitul vieții noastre.

O parte obligatorie a Evangheliei lui Isus este și învățătura

- despre dreptatea
- abstenenței
- judecății viitoare.

O Evanghelie care nu conține aceste lucruri este o Evanghelie falsă. O Evanghelie în care păcătoșii nu se tem de Dumnezeu din cauza păcatelor lor nu este o Evanghelie.

Acolo unde harul lui Dumnezeu din Evanghelia lui Isus Hristos și credința se întâlnesc, acolo este mântuirea. Și chiar și credința mântuitoare este un dar al lui Dumnezeu.

Pentru mântuirea noastră este indispensabil

- credința în Isus cel adevărat
- să crezi în Evanghelia adevărată
- și, ca urmare a ambelor, să primim singurul Duh al lui Dumnezeu care mântuiește

Veșnic mântuit este (numai) cel care păstrează Evanghelia mântuitoare a lui Isus Hristos până la sfârșit.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

*Vă amintesc însă, fraților, **Evanghelia** pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o și în care rămâneți tari, **2 prin care veți fi mântuiți, dacă rămâneți tari în cuvântul pe care vi l-am propovăduit, dacă nu cumva ați crezut în zadar.***

Ioan 3, 16 Slt

*Căci Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca **oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.***

Evrei 5, 9 Slt

9 Și după ce a ajuns la desăvârșire, a devenit pentru toți cei care-L ascultă autorul mântuirii veșnice.

Galateni 1, 6-9 Slt

6 Mă mir că vă lăsați atât de repede îndepărtați de Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos, către o altă Evanghelie, 7 când nu există alta; doar că sunt unii care vă tulbură și vor să răstălmăcească Evanghelia lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o Evanghelie diferită de cea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema! 9 Așa cum am spus mai înainte, spun și acum: Dacă cineva vă vestește o Evanghelie diferită de cea pe care ați primit-o, să fie anatema!

1 Corinteni 15:1-58; Galateni 1:6-9; Evrei 5:9; Ioan 3:16; Matei 25:41; Romani 9:2; Efeseni 2:10; Ioan 3:36; Faptele Apostolilor 24:24-25; Romani 1-3 ; 1 Tesaloniceni 1, 10; Matei 9, 11-13; Marcu 14, 22-2; Matei 4, 17; Matei 5; Matei 6; Matei 7; Romani 6; Romani 8, 13; Apocalipsa 4, 8-10

3.2.9 A pune la îndoială și a răstălmăci ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său duce la pierzanie

Pierdut este cel care nu împlinește Cuvântul lui Dumnezeu. Nu împlinește Cuvântul lui Dumnezeu cel care îl denaturează mai întâi – precum șarpele din paradis.

Nu credem și nu urmăm Cuvântul lui Dumnezeu (trebuie să o facem) punând la îndoială

- punem la îndoială inspirația lui Dumnezeu
- supunem Cuvântul voinței arbitrare: „Biblia nu este, ci conține doar Cuvântul lui Dumnezeu”
- limitând Cuvântul lui Dumnezeu doar la o epocă culturală anterioară și preluând doar ceea ce pare să se potrivească cu cultura atee de astăzi
- interpretăm greșit Biblia pentru că nu VREM să o urmăm
- interpretăm Biblia atât de literal, încât pierdem din vedere ceea ce se vrea să se spună cu adevărat

- nu facem nimic din Biblie, pentru că aparent putem face foarte puțin
- să renunțăm la responsabilitatea noastră personală din cauza multiplelor posibilități de interpretare
- Nu punem în practică Cuvântul lui Dumnezeu, deși știm ce ar trebui să facem
- dezvoltăm alte argumente pentru a nu fi nevoiți să credem și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu

Mt 7, 24-27 Meng

24 De aceea, oricine ascultă cuvintele mele și le împlinește va fi ca un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă.

25 A venit ploaia, au venit potopurile, au suflat vânturile și au lovit casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că era zidită pe stâncă. 26 Dar oricine ascultă cuvintele mele și nu le împlinește este ca un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. 27 Când a venit ploaia, au venit râurile, au suflat vânturile și au lovit casa aceea, ea s-a prăbușit și prăbușirea ei a fost mare.

Mc 7, 6-7 Meng

6 Poporul acesta mă cinstește (doar) cu buzele, dar inima lui este departe de mine; 7 dar mă cinstește în zadar, pentru că face din poruncile oamenilor învățăturile sale.

Mt 25, 14-30 Meng

Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puțin, te voi pune peste multe: intră la ospățul de bucurie al stăpânului tău! ... Rob rău și leneș! ... 28 Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți. ... 30 Pe robul nefolositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

2 Petru 1, 20-21 Meng

20 Mai întâi de toate, trebuie să știți că nici o profeție din Scriptură nu poate fi interpretată în mod arbitrar; 21 căci niciodată o profeție nu a venit din voința omului, ci, mișcați de Duhul Sfânt, oamenii au vorbit din partea lui Dumnezeu.

Ioan 1, 14 Meng

14 Și Cuvântul S-a făcut trup [om].

Ioan 7, 16-17 Slt

Învățătura mea nu este de la mine, ci de la Cel care m-a trimis. 17 Dacă cineva vrea să facă voia Lui, va cunoaște dacă această învățătură este de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc din mine însumi.

2 Timotei 3:14-17 Meng

14 Tu însă rămâi credincios în ceea ce ai învățat și în ceea ce ți-a devenit certitudine deplină; știi, de la ce învățători ai învățat, 15 și cunoști din copilărie Sfintele Scripturi, care sunt în stare să te facă înțelept pentru mântuire, prin credința în Hristos Isus. 16 Orice Scriptură inspirată de Duhul lui Dumnezeu este folositoare pentru învățătură și pentru mustrare, pentru îndreptare și pentru educare în dreptate, 17 ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit[7], echipat pentru orice lucrare bună.

Galateni 3:16 Slt

16 Dar promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu se spune: „și semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba de una singură: „și seminței tale”, și aceasta este Hristos.

Mt 5, 18 Slt

Căci adevărat vă spun că, până vor trece cerul și pământul, nici o literă, nici o iotă din Lege nu va trece, până când toate se vor împlini.

Lc 24, 25 Slt

25 Și le-a zis: „O, voi, neînțelepților, cât de grea este inima voastră să credeți în tot ce au spus proorocii!

Ezra 7, 10 Slt

10 Căci Ezra își pusese inima să cerceteze Legea Domnului, să o împlinească și să învețe legea și dreptatea în Israel.

Ioan 17:17 Slt

17 Sfințește-i în adevărul Tău! Cuvântul Tău este adevărul.

1 Moise 3, 1 Meng

1 Șarpele era mai viclean decât toate animalele câmpului pe care le

făcuse Domnul Dumnezeu; și el a zis femeii: „Oare a spus Dumnezeu cu adevărat...”

1 Sam 15, 23 Meng

Căci neascultarea este un păcat (la fel ca) ghicitul, iar împotrivirea este ca idolatria și închinarea la idoli. Pentru că ai respins cuvântul Domnului, El te-a respins și pe tine.

Ieremia 8:7-8 Slt

Dar poporul meu nu cunoaște legea Domnului! 8 Cum puteți spune: „Suntem înțelepți și legea Domnului este cu noi”? Cu adevărat, da, a fost transformată în minciună de stiloul mincinos al cărturarilor!

Ps 33, 4 Meng

4 Căci cuvântul Domnului este adevărat, și El este credincios în toate faptele Sale.

Ps 119, 57 Meng

Domnul este partea mea! Am promis să păstrez cuvintele Tale.

5 Mo 12, 28 Slt

28 Păzește și împlinește toate aceste cuvinte pe care ți le poruncesc, ca să-ți fie bine ție și copiilor tăi după tine, pentru totdeauna, pentru că faci ceea ce este drept și plăcut în ochii Domnului, Dumnezeului tău.

1 Cr 16, 15 Meng

El își amintește pentru totdeauna legământul său, cuvântul pe care l-a poruncit pentru o mie de generații.

Mt 24, 35 Slt

Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.

Ieremia 23:29-31 Meng

29 „Nu este cuvântul meu ca focul?”, zice Domnul, „și ca un ciocan care sparge stânca? 30 De aceea, să știți bine... că voi pedepsi pe proorocii”, zice Domnul, „care folosesc limba lor pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu!

Mal 2, 7 Slt

7 Căci buzele preotului trebuie să păstreze cunoștința, și din gura lui trebuie să se întrebe legea, căci el este un mesager al Domnului oștirilor.

Mt 23, 23 Slt

Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, că dați zeciuială din mentă, din anason și din chimen, și neglijați cele mai importante din Lege, și anume dreptatea, mila și credința! Trebuie să faceți acestea și să nu le lăsați pe cele din urmă.

Ioan 5, 39 Slt

39 Cercetați Scripturile, pentru că voi credeți că în ele aveți viața veșnică; și ele sunt cele care mărturisesc despre mine.

Ps 119,18 Meng

Deschide-mi ochii, ca să văd minunile din legea Ta.

Ps 119, 130 Slt

130 Desăvârșirea cuvintelor tale luminează și dă înțelegere celor neînțelepți.

Ap 22, 6-7 Slt

6 Și mi-a zis: „Acele cuvinte sunt adevărate și sigure; și Domnul, Dumnezeuul sfinților profeți, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi ce trebuie să se întâmple în curând. 7 Iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele profeției din cartea aceasta!

Apocalipsa 22:18-21 Meng

8 Eu (Ioan) mărturisesc tuturor celor ce aud cuvintele profeției din această carte: Dacă cineva adaugă ceva la ele, Dumnezeu îi va pune asupra lui plăgile descrise în această carte; 19 și dacă cineva scoate ceva din cuvintele acestei cărți a profeției, Dumnezeu îi va lua partea lui din pomul vieții și din cetatea sfântă, despre care se scrie în această carte. 20 Cel care mărturisește aceste lucruri zice: „Da, vin curând!” „Amin, vino, Doamne Isuse!” 21 Harul Domnului Isus să fie cu toți.

Ioan 7, 17; Matei 7, 24-27; Marcu 7, 6-7; Matei 25, 14-30; 1 Petru 1, 20-21; Ioan 1, 14; Ioan 7, 16-17; 2 Timotei 3, 14-17; Galateni 3, 16; Mt 5, 18; Lc 24, 25; Ezra 7, 10; Ioan 17, 17; Genesa 3, 1; 1 Sam 15, 23; Ieremia

8, 7-8; Ps 33, 4; Ps 119, 57; Deuteronom 12, 28; 1 Cr 16, 15; Mt 24,35; Ier 23, 29-31; Mal 2, 7; Mt 23, 23; Ioan 5, 39; Ps 119,18; Ps 119, 130; Ap 22, 6; Ap 22, 18-21

3.2.10 Învățătorii falși și învățătorii de lucruri neînsemnate distrug viața spirituală

Mântuirea noastră este atât o lucrare a lui Dumnezeu, cât și legată de credința noastră. Nu doar credința de la începutul vieții noastre de credință ne mântuiește, ci o credință constantă și pură, care ne poartă până la sfârșit și ne conduce la Dumnezeu. Acest lucru necesită să-L urmăm cu credincioșie pe Isus și să credem în Evanghelia biblică adevărată – în Isus cel adevărat și nu în învățături false sau concepții distorsionate.

Credința adevărată se manifestă în iubirea față de Dumnezeu și față de oameni, care provine dintr-o inimă curată, o conștiință bună și o credință sinceră. Cu toate acestea, cei care se lasă conduși de evanghelii false, profeți falși sau semne și minuni spectaculoase, dar înșelătoare, se vor pierde. Același lucru este valabil și pentru învățătorii falși, învățătorii de lucruri neimportante, cei care dezbină biserica și seducătorii care îi abat pe alții de la adevăr. A rămâne ferm în credință și în iubire este esențial pentru mântuirea noastră finală.

Ioan 3:36 Slt

Cine crede în Fiul are viața veșnică.

1 Corinteni 15:1-2 Slt

Vă amintesc însă, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o și în care rămâneți tari, 2 prin care veți fi mântuiți, dacă rămâneți în cuvântul pe care vi l-am propovăduit, dacă nu cumva ați crezut în zadar.

1 Timotei 1:5 Slt

5 Scopul final al poruncii este dragostea din inimă curată, din conștiință bună și din credință neprefăcută.

Mt 24, 4-27 Meng

4 Isus le-a răspuns: „Luați seama să nu vă înșele nimeni! 5 Căci mulți vor veni în numele meu și vor zice: „Eu sunt Hristosul (cel care se întoarce)”, și vor înșela pe mulți. ... 11 Vor apărea și mulți prooroci mincinoși, care vor înșela pe mulți; 12 și, din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea se va răci în majoritatea oamenilor; 13 dar cel ce va răbda până la sfârșit va fi mântuit.

2 Ioan 1:5-13 Meng

5 Și acum mă adresez ție: să ne iubim unii pe alții. 6 Și în aceasta constă iubirea (față de Dumnezeu), să umblăm după poruncile Lui. Aceasta este porunca pe care ați auzit-o de la început, ca să umblați în ea. 7 Căci mulți învățători mincinoși au ieșit în lume, care nu mărturisesc pe Isus Hristos ca fiind cel care a apărut în trup (Mesia): în aceasta se arată învățătorul mincinos și anticristul. 8 Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdeți ceea ce ați dobândit prin munca voastră, ci să primiți răsplata deplină. 9 Oricine depășește aceasta și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu are pe Dumnezeu; cine rămâne în învățătură are atât pe Tatăl, cât și pe Fiul.

Tit 3, 9-11 Meng

9 În schimb, nu te ocupa de cercetări nesăbuite și genealogii, nici de certuri și dispute despre Lege, căci acestea sunt lucruri inutile și fără rod. 10 Pe cel care provoacă dezbinări, după o primă sau a doua avertizare, respinge-l; 11 căci știi că un astfel de om s-a abătut de la calea cea dreaptă și, după propria lui judecată, este un păcătos.

Ioan 3, 36; Luca 10, 25-27; 1 Corinteni 15, 1-2; 1 Timotei 1, 3-11; Mt 24, 3-27; 2 Ioan 1, 5-13; Tit 1, 5-16; Tit 3, 9-11; Mt 22, 36-40; Mt 7, 12-13

3.2.11 [Ispita către] carnalitate este mortală

Dumnezeu ne-a făcut creaturi noi, iubite, recreate după chipul adevărat al lui Dumnezeu. Dar „carnea” noastră, partea din vechiul nostru om care este încă vie, rămâne plină de pofte care sunt împotriva legii lui Dumnezeu. Ea se opune voinței lui Dumnezeu, lucrează împotriva legii Lui și se află sub condamnarea Lui.

Prin Hristos, însă, am fost eliberați de puterea cărnii. Nu mai trebuie să urmărim carnea, ci putem birui poftele ei prin Duhul lui Dumnezeu. Cine se lasă însă stăpânit în mod permanent de poftele sale din trecut, nu aduce roadă pentru Dumnezeu și, în cele din urmă, se pierde.

1 Petru 4:1-2 Slt

1 De vreme ce Hristos a suferit pentru noi în trup, înarmați-vă și voi cu aceeași gândire; căci cine a suferit în trup a terminat cu păcatul, 2 pentru a nu mai trăi în trup, în timpul care le-a mai rămas, după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

Marcu 4:19 Slt

19 Dar grijile acestei vieți, înșelăciunea bogăției și poftele după alte lucruri pătrund și înăbușă Cuvântul, și el devine neroditor.

Galateni 5:19-21 Meng

19 Dar lucrările firii sunt cunoscute, și anume: curvia, necurăția, desfrânarea, 20 idolatria, vrăjitoria, dușmănia, certurile, invidia, certurile, egoismul, disensiunile, partidele, 21 invidia, beția, petrecerile și altele asemenea. V-am spus deja mai înainte despre aceste (păcate) și vă repet acum că cine face astfel de lucruri nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Romani 8:12-13 Meng

12 Deci, fraților, noi nu avem obligația față de trup să trăim după trup; 13 căci, dacă trăiți după trup, veți muri; dar dacă prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi.

1 Petru 4, 1-2; Marcu 4,19; Galateni 5, 19-21; Romani 8, 5-13; Galateni 5, 19-21; Galateni 6, 7-8; Iacov 1, 13-16; Marcu 4, 10-20; Romani 8, 12-17; Filipeni 3, 17-21; Iuda 1, 3-4

3.2.12 Îndepărtarea de Hristos prin învățăturile omenești îți răpește viața

Numai Evanghelia revelată de Dumnezeu din cer prin Isus duce la viață. Învățăturile și poruncile omenești despre relația noastră cu Dumnezeu nu duc la viață, ci la moarte.

Pentru a nu pierde răsplata cererii cerești, viața veșnică, niciun urmaș al lui Hristos pe calea către veșnicie nu trebuie să • se lase înșelat • captivat de filozofia și înșelăciunea goală după tradiția oamenilor, după elementele lumii sau prin viziuni supranaturale care nu corespund lui Hristos și Evangheliei, • să se lase judecați de alții din cauza aparențelor, a formelor și a regulilor umane de îndeplinire a formelor, care sunt doar o înțelepciune aparentă. Aceste lucruri sunt voința proprie a omului și necredința în Evanghelia adevărată și nu duc la viață, ci la moarte.

Mt 15, 7-9 Meng

7 Fățarnicilor! Isaia a profețit cu adevărat despre voi, spunând: 8 „Poporul acesta Mă cinstește numai cu buzele, dar inima lui este departe de Mine; 9 și în zadar Mă cinstesc, învățând ca doctrine porunci omenești.” ...

Galateni 1:8 Slt

8 Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o Evanghelie diferită de cea pe care v-am vestit-o noi, să fie blestemat!

Coloseni 2:4-23 Meng

4 Spun aceasta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbe măgulitoare.

... 6 Așa cum ați primit pe Domnul Isus Hristos[1], așa să și umblați în El:

7 rămâneți înrădăcinați și zidiți în El, întăriți-vă în credință, așa cum ați fost învățați, și nu încetați să mulțumiți. 8 Luați seama să nu vă prindă cineva cu filozofia și cu amăgirea deșartă, care se întemeiază pe tradiția omenească, pe elementele lumii și nu are nimic de-a face cu Hristos. ...

18 Nimeni să nu vă judece, plăcându-se în umilință și în venerarea îngerilor, lăudându-se cu viziuni, umflat fără motiv de simțurile sale trupesti 19 și neținându-se de Capul de care întreg trupul este susținut și ținut împreună prin articulații și ligamente, astfel încât să crească în mod ordonat de Dumnezeu. ... 23 care, deși se bucură de o reputație de înțelepciune deosebită datorită unei pietăți și umilințe autoalese și a unei duriții nemiloase față de trup, sunt fără valoare reală, servind doar satisfacerii cărnii.

Mt 15, 7-20; Gal 1, 6-12; Col 2, 4-23; 1 Tim 4, 1-7

3.2.13 Aluatul tolerat și lipsa disciplinei în biserică duc la moarte

O biserică care tolerează învățătorii falși, care îi îndemnă pe membri să păcătuiască (de exemplu, prin desfrâu sau mâncarea cărnii sacrificate idolilor), se află sub amenințarea judecății lui Dumnezeu. Isus acordă bisericii încă o perioadă de har pentru pocăință, dar fără pocăință, El va acționa rapid. Nu este niciodată bine să-L ai pe Isus împotriva ta, în loc să-L ai de partea ta. El va lupta împotriva acestor învățători falși cu sabia gurii Sale – aceeași imagine folosită și pentru lupta Sa împotriva Antihristului și a adepților săi.

Totuși, cei care se protejează de învățătorii falși prin Cuvântul lui Dumnezeu sau se separă clar de ei prin pocăință și disciplina bisericii vor fi răsplătiți de Isus cu mană veșnică, un nume nou și putere peste popoare. Aceste promisiuni sunt un semn al mântuirii normale a tuturor credincioșilor în veșnicie și nu sunt o distincție specială.

De aceea, Pavel a insistat cu tărie asupra disciplinei și curățirii bisericii, atât în cazul corintenilor, cât și în toate bisericile sale – la fel ca și ceilalți apostoli.

1 Corinteni 5:6-13 Meng

*Nu știți că puțin aluat acru dospește toată plămădeala? 7 Aruncați aluatul vechi, ca să fiți (în întregime) o plămădeală nouă; voi sunteți (ca creștini) liberi de orice aluat! ... 13 ... **Îndepărtați omul rău din mijlocul vostru!***

Apocalipsa 2, 14-16 Meng

14 Dar am câteva lucruri de reproșat ție, căci ai printre tine oameni care urmează învățătura lui Bileam. ... 16 Deci, ia-te în capul tău, altfel voi veni curând peste tine și îi voi lupta pe aceia cu sabia gurii mele.

Apocalipsa 2, 18-29 Meng

20 Dar am ceva de reproșat împotriva ta: că o lași pe Izabela, care se dă drept profetă și învață și amăgește pe robii Mei să se dedice curvierii și să mănânce din jertfele aduse idolilor. ... 23 Și voi face ca copiii ei să moară de ciumă; atunci toate bisericile vor cunoaște că Eu sunt Cel ce cercetează rinichii și inimile, și voi răsplăti fiecăruia dintre voi după faptele lui. 24 Dar vouă, celorlalți din Tiatira, tuturor celor care nu țineți

de această învățătură, pentru că nu ați cunoscut „adâncurile lui Satan”, cum pretind ei, vouă vă spun: Nu vă pun nicio altă povară; 25 păstrați doar ceea ce aveți, până voi veni! 26 Și celui care va birui și va rămâne în faptele mele până la sfârșit, îi voi da putere peste neamuri.

1 Corinteni 5:1-13; Apocalipsa 2:12-17; Apocalipsa 2:18-29; Tit 3:9-11; 3 Ioan 1:9-11

3.2.14 Urmărirea propriilor plăceri ucide

Există o credință care ne-a fost dată odată pentru totdeauna și care îi mântuiește pe toți cei care se țin de ea. În centrul acestei credințe se află Isus Hristos, singurul nostru Domn și Stăpân. Această credință mântuitoare este însă incompatibilă cu o viață dezlănțuită, orientată spre propria plăcere, care abuzează de harul lui Dumnezeu, trăiește fără respect față de El și duce în cele din urmă la judecata condamnatoare a lui Dumnezeu.

A trăi pentru propria plăcere este în contradicție directă cu a trăi pentru Dumnezeu. Cel care trăiește pentru Dumnezeu dă dovadă de stăpânire de sine și de iubire față de Dumnezeu și față de semenii săi. Un fost credincios care începe să trăiască în lux și egocentrism este mort spiritual în ochii lui Dumnezeu – la fel cum era fiul risipitor pentru tatăl său înainte de pocăința sa, sau ca o biserică care nu aduce roade pentru Dumnezeu și nu mai trăiește în lucrările lui Hristos.

Numai cel care se trezește la timp și se întoarce din acest somn spiritual al morții va găsi o viață nouă în brațele Tatălui care aleargă spre el. Dacă rămâne în această întoarcere, niciun rău nu-l va putea surprinde sau copleși.

Faptele Apostolilor 24:25 Meng

Dar când Pavel a vorbit despre dreptate, abstenență și despre judecata viitoare, Felix s-a neliștit și a spus: „De data asta poți pleca! Când voi avea timp (mai târziu), te voi chema din nou.”

Iuda 1, 4 Slt

4 Căci s-au strecurat printre voi unii oameni care de mult au fost

*destinați acestei pedepse, oameni nelegiuți, care transformă harul
Dumnezeului nostru în desfrâu și neagă pe singurul stăpân, pe
Dumnezeu, și pe Domnul nostru Isus Hristos.*

1 Timotei 5:5-6 Meng

*5 O văduvă adevărată și singură își pune speranța în Dumnezeu și
rămâne constantă în rugăciune și cerere zi și noapte; 6 una care se dedă
plăcerilor este însă moartă de viu.*

Faptele Apostolilor 24, 25; 1 Timotei 5, 6; Iuda 1, 3-4; 2 Petru 1, 3-11; Lc
10, 27; Lc 15, 32; Mc 4, 19; Ap 3, 1-3; Lc 5, 23-24; Ef 2, 5; Lc 15, 20; 1 Tes
5, 4-5

*3.2.15 Cine îl neagă pe Isus sau, prin faptele sale, neagă credința
în El, nu va fi cunoscut de Isus la porțile cerului*

Isus le adresează ucenicilor săi avertismentul serios de a se teme de cel
care poate condamna atât sufletul, cât și trupul la pieirea în iad. Aceste
cuvinte se referă în mod expres la urmașii lui Isus. Cine se mărturisește
ucenic al lui Isus prin cuvinte și fapte – chiar până la moarte – va fi
mântuit veșnic. Dar cine îl neagă pe Isus în fața oamenilor prin cuvinte
sau fapte, va fi pierdut.

Mt 10, 28-33 Meng

*28 Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; temeți-
vă mai degrabă de Cel care are puterea să piardă atât sufletul, cât și
trupul în iad! ... 32 Oricine mă va mărturisi înaintea oamenilor, și eu îl
voi mărturisi înaintea Tatălui meu cel ceresc; 33 dar cine mă va lepăda
înaintea oamenilor, și eu îl voi lepăda înaintea Tatălui meu cel ceresc.*

2 Timotei 2:12 Slt

*12 Dacă rămânem statornici, vom domni împreună cu El; dacă ne
lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi.*

1 Timotei 5:8 Slt

*8 Dar dacă cineva nu are grijă de ai săi, mai ales de cei din casa lui, a
lepădat credința și este mai rău decât un necredincios.*

Mt 10, 28-33; 2 Tim 2, 12; 1 Tim 5, 8; 1 Ioan 4, 2-3; 1 Ioan 4, 15;
Apocalipsa 12, 11

3.2.16 Cine se închide față de cuvintele lui Dumnezeu, se închide față de harul lui Dumnezeu și de ușile către veșnicie

Aceasta este calea de a te îndepărta de Dumnezeu și de a pierde mântuirea veșnică: **să te închizi față de cuvintele lui Dumnezeu**, să te rebeli împotriva lui Dumnezeu, să dai loc necredinței, a-L provoca pe Dumnezeu, a păcătui și a stârni mânia lui Dumnezeu, a pune la încercare răbdarea lui Dumnezeu, deși vedem în permanență minunile Lui, a ne lăsa induși în eroare de voința noastră proprie, a nu înțelege căile pe care Dumnezeu vrea să ne călăuzească, a ne îndepărta de Dumnezeul cel viu, a refuza să-L ascultăm pe Dumnezeu, a cădea în capcana păcatului și a deveni împietriți. Trebuie să ne ferim de această cale și să avem grijă împreună să nu pășim pe ea, să nu dăm loc necredinței prin rebeliune interioară și să nu ne întoarcem cu spatele la Dumnezeul cel viu. Facem acest lucru îndemnându-ne reciproc în fiecare zi, atâta timp cât încă este „azi” în această viață și nu „veșnic” în cer. Pentru că noi aparținem cu adevărat lui Mesia și avem parte de tot ce este al Lui – cu condiția să păstrăm cu hotărâre până în cer încrederea pe care am avut-o la început.

Evrei 3, 7-14 Meng

7 De aceea (se aplică) cuvântul Duhului Sfânt: „Astăzi, când auziți vocea Lui, 8 nu vă împietriți inimile, cum (s-a întâmplat) în ziua ispitei în pustie, 9 când părinții voștri M-au pus la încercare; și totuși au văzut lucrările Mele timp de patruzeci de ani. 10 De aceea m-am mâniat pe neamul acesta și am zis: „Întotdeauna se rătăcesc cu inima lor!” Ei nu au cunoscut căile Mele, 11 așa că, în mânia Mea, am jurat: „Nu vor intra niciodată în odihna Mea!” 12 Aveți grijă, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să se îndepărteze de Dumnezeul cel viu! 13 Mai degrabă, amintiți-vă în fiecare zi, cât timp mai este „azi”, ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

Lc 13, 27 Slt

27 Și El va răspunde: „Vă spun că nu știu de unde sunteți; plecați de la Mine, voi toți, cei răi!”

1 Sam 15, 23 Slt

23 Căci neascultarea este [ca] păcatul vrăjitoriei, iar încăpățânarea este [ca] idolatria și închinarea la idoli. Pentru că ai respins cuvântul Domnului, El te-a respins.

Evrei 3, 7-14; Luca 13, 27; 1 Sam 15, 23; Faptele Apostolilor 7, 51; Ioan 5, 39-40

3.2.17 Cei necredincioși, adulterii, cei cu inima împărțită, prietenii lumii sunt dușmanii lui Dumnezeu și vor arde în focul veșnic

Cei necredincioși, adulterii spirituali împotriva lui Dumnezeu, prietenii lumii și, prin urmare, **dușmanii lui Dumnezeu** pot fi atât printre ascultătorii unei scrisori din biserică, cât și pot afecta biserica însăși, dacă aceasta se dezvoltă în această direcție. Cei care trăiesc fără pocăință nu mai pot fi numiți frați sau surori, ci sunt caracterizați prin titlul păcatului lor. Acest lucru revelează **pierderea** unor astfel de persoane, dacă nu **se pocăiesc**.

Cei necredincioși, adulterii spirituali, prietenii lumii și cei ambivalenți trebuie să se convertească pentru a se putea apropia din nou de Dumnezeu, de care s-au îndepărtat într-un mod periculos pentru viața lor. Indiferent dacă cineva care îl cunoștea deja pe Dumnezeu s-a îndepărtat de el sau dacă nu s-a pocăit niciodată cu adevărat, calea către viață rămâne aceeași:

- **recunoaște cu umilință propria stare**, plânge și mărturisește-o înaintea lui Dumnezeu.
- **Supune-te lui Dumnezeu.**
- **Să reziste diavolului.**
- **A te apropia de Dumnezeu.**
- **Să te curățești de păcate (să te speli pe mâini).**
- **Curăță-ți inima de ambivalență.**

Cine urmează această cale va experimenta cum Dumnezeu se apropie de el și îl înalță.

Iacov 4, 1-4 Meng

1 De unde vin luptele și de unde vin certurile dintre voi? Nu cumva din faptul că poftele voastre duc o luptă în membrele voastre? 2 Sunteți lacomi – și totuși nu ajungeți să posedati; ucideți și sunteți invidioși, fără să vă vedeți dorințele împlinite; trăiți în lupte și certuri și totuși nu ajungeți să posedati, pentru că nu vă rugați; 3 Vă rugați, dar nu primiți nimic, pentru că vă rugați cu intenții rele, și anume pentru a satisface din nou poftele voastre. 4 Suflete îndepărtate de Dumnezeu! Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie împotriva lui Dumnezeu? Deci, cine vrea să fie prieten cu lumea se dovedește a fi dușmanul lui Dumnezeu.

Iacov 4, 5-10 Meng

5 Sau credeți că Scriptura vorbește degeaba când spune: „Duhul care locuiește în noi are dorințe geloase”? 6 Cu cât mai bogată este harul pe care El îl acordă. De aceea se spune: „Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” 7 Supuneți-vă deci lui Dumnezeu și împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de voi. 8 Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi; curățați-vă mâinile, păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei cu inima dublă! 9 Simțiți-vă mizeria, plângeți și jeliți! Râsul vostru să se prefacă în tristețe și bucuria voastră în întristare! 10 Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța!

1 Ioan 2:15-17 Meng

15 Nu iubiți lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el. 16 Căci tot ce este în lume, pofta trupului, pofta ochilor și mândria vieții, nu vine de la Tatăl, ci din lume. 17 Și lumea și poftele ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

2 Timotei 4:10 Slt

10 Căci Demas m-a părăsit, pentru că i-a plăcut lumea aceasta, și s-a dus la Tesalonic, Crescens în Galatia, Titus în Dalmația.

Iacov 4, 1-4; Iacov 4, 5-10; 1 Ioan 2, 17; Romani 5, 10; Luca 19, 27; 1 Ioan 2, 15-17; 2 Timotei 4, 10; Matei 18, 7; 2 Petru 2, 20

3.2.18 Cine devine nemilos, îl pierde pe Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu adresează cuvinte dure credincioșilor în Hristos și celor evlavioși:

Dumnezeu îi va judeca fără milă și îi va condamna pe veci pe cei care au primit milă prin Evanghelie și apoi au fost ei înșiși nemiloși față de alții. Dar cel care practică milă, așa cum el însuși a primit milă de la Dumnezeu, este de neatins în judecata care privește mântuirea lui.

Iacov 2, 12-13 Meng

12 Vorbiți și acționați ca niște oameni care (odată) vor fi judecați prin legea libertății (). 13 Căci judecata este nemiloasă față de cel care nu a arătat milă; milostivirea, în schimb, se laudă împotriva judecății.

Mt 25, 34-35 Meng

„Veniți, binecuvântații Tatălui meu! Primiți ca moștenire împărăția care vă este pregătită de la întemeierea lumii. 35 Căci am fost flămând și mi-ați dat să mănânc; ...

„Depărtați-vă de mine, blestemaților, în focul veșnic pregătit pentru diavolul și îngerii lui! 42 Căci am fost flămând și nu mi-ați dat să mănânc... 46 Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei dreپți în viața veșnică.”

Mt 18, 32-35 Meng

Atunci stăpânul său l-a chemat și i-a zis: „Slujitor rău! Ți-am iertat toată datoria aceea, pentru că m-ai rugat; 33 n-ar fi trebuit să ai și tu milă de colegul tău, cum am avut eu milă de tine?” 34 Și, plin de mânie, stăpânul său l-a dat în mâinile chinuitorilor, până când își va plăti toată datoria. 35 La fel va face și Tatăl meu cel ceresc cu voi, dacă nu-i iertați din inimă pe frații voștri.”

Iacov 2, 12-13; Matei 25, 34-35; Matei 18, 32-35; Matei 23, 23; Luca 10, 36-37

3.2.19 Iubește lumea aceasta și mori!

Cine se atașează cu inima de această lume și nu de Hristos nu este mântuit, indiferent dacă a fost sau nu mântuit înainte.

Isus presupune în mod expres o separare de lume și o diferență în raport cu lumea în ceea ce privește ucenicii săi. Aceasta este caracteristica ucenicilor adevărați. Cine trăiește în conformitate cu lumea nu poate fi un ucenic adevărat al lui Isus și, prin urmare, nu poate fi mântuit.

Voia lui Dumnezeu și dragostea față de Dumnezeu sunt prezentate de Ioan în contrast cu dragostea față de lume. Și Ioan se adresează celor care cred deja în Hristos. Numai cel care iubește pe Dumnezeu și face voia Lui rămâne și trăiește veșnic. Tot ceea ce aparține lumii și este una cu lumea va dispărea. Ioan îi avertizează pe cititorii săi cu dragoste, dar cu toată consecvența, să nu se abată de la calea pe care iubesc lumea – cu consecința de a nu rămâne și a nu trăi în veșnicie.

Mai mult, sunt urmașii lui Isus fără convingere, care lasă grijile vieții de zi cu zi sau ispitele unei vieți frumoase și confortabile în această lume să preia controlul, astfel încât, în final, din viața lor nu rezultă nimic pozitiv pentru Dumnezeu. Ei trăiesc în așa fel încât nu aduc roade pentru Dumnezeu și, din această cauză, se vor pierde – cu accentul pe „vor”.

Ioan 15:18-19 Meng

18 „Dacă lumea vă urăște, să știți că pe Mine M-a urât mai întâi decât pe voi! 19 Dacă ați fi din lume, lumea v-ar iubi ca pe ai ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște.

1 Ioan 2:15-17 Meng

5 Nu iubiți lumea, nici lucrurile care sunt în lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el; 16 pentru că tot ce este în lume, pofta trupului, pofta ochilor și mândria vieții, nu vine de la Tatăl, ci provine din lume; 17 și lumea trece împreună cu poftele ei; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

2 Timotei 4:10 Slt

10 Căci Demas m-a părăsit, pentru că a iubit lumea aceasta, și s-a dus la Tesalonic, Crescens la Galatia, Titus la Dalmația.

Mt 13, 18-23; 1 Ioan 2, 15-17; 2 Tim 4, 10; 1 Ioan 5, 4-5; Mt 13, 22; Ioan 17,16

3.2.20 Cine adoarme (din nou) spiritual și nu veghează, se va trezi în afara cerului, când va fi prea târziu

Cine nu mai trăiește mesajul Evangheliei și nu-L mai urmează pe Isus cu fapte demne de chemarea sa și care Îl onorează pe Isus, așa cum făcea la începutul vieții sale de credință, ci cine slăbește în faptele sale și se pângărește cu agitația acestei lumi și nu se curăță din nou, acesta doarme în ochii lui Isus un somn periculos de moarte, ba chiar este mort în ochii lui Isus. Iar cel care este mort nu mai are viață veșnică. Isus confirmă acest lucru prin avertismentul său și prin chemarea sa la pocăință cu promisiune. Avertismentul că va veni peste biserică ca un hoț se referă în Scriptură întotdeauna la cei care se vor pierde definitiv la revenirea lui Isus. Iar promisiunea după pocăința de la somnul morții este că numele celor pocăiți NU vor fi șterse din cartea vieții – ce har! Dar cine nu se pocăiește de somnul morții ca – fost – urmaș al lui Hristos, nu va mai fi niciodată în cartea vieții când va sta în fața lui Dumnezeu. Dar celui care se dovedește prin viața sa vrednic și demn de viața veșnică, Iisus îi promite viața veșnică.

1 Tesaloniceni 5, 2-11 Meng

2 Voi înșivă știți bine că ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte. 3 Când vor zice: „Acum este pace și siguranță”, atunci va veni peste ei pieirea, ca durerile de naștere peste o femeie însărcinată, și nu vor scăpa. 4 Dar voi, fraților, nu trăiți în întuneric, ca să nu vă surprindă ziua (Domnului) ca un hoț; 5 căci voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei: noi nu avem nimic de-a face cu noaptea și întunericul. 6 Să nu dormim, dar, ca ceilalți, ci să fim treji și sobri! 7 Căci cei ce dorm, dorm noaptea, și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea; 8 dar noi, care suntem ai zilei, să rămânem treji, îmbrăcați cu platoșa credinței și a iubirii și cu coiful speranței mântuirii; 9 căci Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânia judecății, ci pentru a obține mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, 10 care a murit pentru noi, ca să trăim împreună cu El, fie că veghem (la venirea Lui), fie că adormim (până atunci). 11 De aceea, îndemnați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, așa cum faceți deja!

Apocalipsa 3:1-6 Meng

1 „Și îngerului bisericii din Sardes scrie: Așa vorbește Cel care are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: ai

reputația că ești viu, dar ești mort. 2 Trezește-te și întărește pe cei rămași (membrii bisericii), care erau pe punctul de a muri! Căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului meu. 3 Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și ai auzit (vestea mântuirii sau: mântuirea) și păstrează-le și revino-ți! Dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nu vei ști cu siguranță la ce oră voi veni peste tine. 4 Totuși, ai în Sardes câțiva care nu și-au pătat hainele; aceștia vor umbla cu mine în haine albe, pentru că sunt vrednici de aceasta. 5 Cine va birui va fi îmbrăcat în haine albe, și nu-i voi șterge numele din cartea vieții și îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor lui. 6 Cine are urechi, să audă ce spune Duhul bisericilor.

Mt 24, 37-51 Meng

40 Vor fi doi (bărbați împreună) în câmp: unul va fi luat, celălalt va fi lăsat în urmă; 41 două (femei) vor măcina (împreună) la moara de mână: una va fi luată, cealaltă va fi lăsată în urmă. 42 „Fiți deci vegheți, căci nu știți în ce zi va veni Domnul. 43 Dar să înțelegeți aceasta: dacă stăpânul casei ar ști în ce oră din noapte vine hoțul, ar rămâne treaz și nu ar lăsa să i se spargă casa. 44 De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni într-o oră pe care nu o bănuți.”

1 Tesaloniceni 5, 2-11; Apocalipsa 3, 1-6; Matei 24, 37-51; Efeseni 5, 11; Matei 24, 37-51; Matei 24, 43-51; Luca 21, 29-36; Efeseni 5, 11; 1 Petru 5, 8

3.2.21 Lenea spirituală este soră cu pierzania și duce inevitabil la moarte

Lenea este sora pierzaniei, iar cel leneș este considerat rău în ochii lui Dumnezeu și va fi condamnat. Opusul lenei este harnicia, iar orice progres spiritual depinde de folosirea fidelă și activă a bunurilor încredințate de Dumnezeu. Cei harnici pe calea spre cer vor fi păziți și vor ajunge în siguranță.

Dar cei care nu lucrează cu sârguință pentru Domnul sunt orbi, miopi și au uitat de curățirea păcatelor lor din trecut. Însă sârguința în slujba Domnului nu este ceva de la sine înțeles. Cu toții suntem în pericol de a

obosi și de a slăbi în devotamentul nostru. Marele pericol constă în lene, care ne îndepărtează de o credință și o slujire vii. Cine devine leneș și trândav se angajează pe o cale care pune un semn de întrebare în fața intrării în viața veșnică.

Mt 25, 14-30 Meng

Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puțin, te voi pune peste mult: intră la ospățul de bucurie al stăpânului tău! ... Rob rău și leneș! ... 28 Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți. ... 30 Pe robul nefolositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

2 Petru 1, 10 Slt

10 De aceea, fraților, străduiți-vă cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă veți face aceste lucruri, nu veți cădea niciodată.

Evrei 4, 11 Slt

11 11 Să ne străduim cu zel [Strong G4704 – σπουδάζω – spudazo greacă – a depune efort; a aplica zel], să intrăm în odihna aceea , ca nu cumva cineva să cadă, urmând același exemplu de necredință.

Mt 25, 14-30; 2 Petru 1, 5-10; Mt 25, 22-30; Romani 12, 11; 2 Petru 3, 14; Evrei 4, 9-11; Evrei 6, 11-12; Luca 8, 15 Marcu 4, 18-19; Matei 3, 10; Matei 7, 19; Apocalipsa 3,19

3.2.22 Calea către pierderea mântuirii este insidioasă: etapele preliminare și etapa finală, ilustrate prin exemplul păcatelor verbale

Toate păcatele de cuvânt își au originea în inimă. Păcatele de cuvânt întristează Duhul Sfânt – și suntem chemați să veghem ca în noi să nu se formeze o atitudine care să fie contrară Evangheliei și poziției noastre în Hristos și care să ne răpească mântuirea pe termen lung.

A iubi frații și surorile este noua și cea mai înaltă poruncă a lui Isus, alături de aceea de a-L iubi pe Isus. Și aceasta nu este compatibilă cu

gândurile disprețuitoare sau remarci lipsite de respect față de frații și surorile noastre.

Chiar și plângerile despre frații și surorile noastre aduc judecata lui Dumnezeu asupra noastră în această viață. Poate că plângerile despre frații și surorile noastre nu ne vor face să ne pierdem imediat mântuirea, dar ne angajăm pe prima etapă periculoasă a acestei căi mortale.

Isus cunoaște trei forme crescânde de judecată verbală greșită și arogantă asupra fraților și surorilor în credință. Numai ultima formă este mortală pentru eternitate – dar etapele preliminare duc în această direcție și aparțin unui tribunal spiritual pământesc. Din Iacov aflăm că Isus însuși va exercita în curând acest tribunal pământesc, dacă nu renunțăm la comportamentul nostru rău față de frații și surorile noastre și nu ne pocăim. Să nu suspinăm, așadar, după frații și surorile noastre, ci să-i binecuvântăm. Să fim înțelepți, altfel Domnul nostru ne va judeca încă în această viață și în veșnicie vom pierde răsplata care ne era destinată pentru dragostea față de frații și surorile noastre.

Efesenii 4:20-32 Meng

29 Să nu iasă din gura voastră niciun cuvânt rău, ci numai unul care, acolo unde este nevoie, să slujească la zidire, pentru a aduce binecuvântare celor care ascultă. 30 Și nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost sigilați pentru ziua răscumpărării. 31 Îndepărtați din mijlocul vostru orice amărăciune, mânie, supărare, strigăte și ocări, și orice fel de răutate. 32 Fiți mai degrabă buni și miloși unii față de alții și iertați-vă unii pe alții, așa cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.

Mt 5, 22 Slt

22 Dar eu vă spun: oricine se mânie fără motiv pe fratele său va fi judecat. Cine îi spune fratelui său „Raka!” va fi judecat de Sinedriu. Cine îi spune „Nebunule!” va fi judecat de focul iadului.

Iacov 5, 9 Slt

9 Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați; iată, Judecătorul stă la ușă!

Efesenii 4, 20-32; Matei 5, 22-25; 1 Ioan 3, 15; Iacov 5, 9-12; Matei 12, 34; Ioan 13, 34; 1 Petru 1, 22; Iacov 3, 1-12; Iacov 4, 11-12

3.2.23 Îndoiala: lupta pentru sufletul tău a început

Focul veșnic îi cuprinde deja cu lăcomie pe cei **care se îndoiesc de credință**. Și nu pe cei care se îndoiesc doar de o adevăr secundar al credinței, ci pe cei care se îndoiesc de adevărul fundamental al mântuirii lor prin iubirea lui Dumnezeu și jertfa lui Isus Hristos pentru salvarea lor. Lor le aparține toată compasiunea și mila noastră. Noi înșine suntem și rămânem mântuiți numai prin har și nu prin faptele noastre. Și noi am putea ajunge în aceeași situație ca ei. De aceea, trebuie și avem dreptul să îi tratăm cu dragoste și milă pe toți cei care, din cauza îndoielii, sunt în pericol de a-și pierde mântuirea – pentru a-i salva din foc, fără a cădea noi înșine.

Antidotul împotriva îndoielii este credința până la capăt, așa cum ne-au arătat marele nostru model Isus, tatăl nostru Avraam, modelele de credință din Evrei 11 și Pavel, modelul lui Dumnezeu în credință pentru toți oamenii.

Cea mai mare încercare pentru credința noastră, conform Scripturii, este suferința. Credința că un Dumnezeu iubitor și milostiv poate permite suferința. Că Dumnezeu poate permite suferința lui Isus însuși, mie și altora. Este o mare provocare pentru noi, urmașii lui Isus, dacă pierdem din vedere faptul că Dumnezeu, ca Creator, nu numai că poate permite suferința, ci, ca Mântuitor și Salvator, va permite suferința în viața copiilor Săi numai din dragoste și o va folosi pentru binele lor – și că cei dreپți trebuie să sufere mult, în timp ce mulți necredincioși o duc atât de bine.

Numai cel care este dispus să sufere și capabil să sufere este capabil să creadă și să-și depășească îndoielile. Și numai cel care – prin certitudinea că Dumnezeu îl iubește până la sfârșit – va crede, îl va vedea pe Dumnezeu în veșnicie. De aceea, Isus stabilește condiții atât de înalte pentru a-L urma în ceea ce privește capacitatea de a suferi: numai cei care își iau crucea în fiecare zi și nu-și iubesc viața (proprie)

până la moarte sunt demni să fie ucenici ai lui Isus și numai aceștia au promisiunea vieții veșnice.

Pe parcurs, cu toții putem și probabil vom ajunge să ne poticnim. Cel mai mare om născut din femeie și cel mai mare profet, Ioan Botezătorul, a avut îndoieli când a suferit. În suferință, am putea să ne îndepărtăm de Isus. Dar tocmai în mijlocul suferinței noastre, Isus ne va căuta și ne va găsi și ne va dăruia o întâlnire cu El și cuvinte de viață. Într-adevăr, o întâlnire cu Dumnezeu însuși și/sau cu Cuvântul lui Dumnezeu – inclusiv prin încurajarea fraților și surorilor noastre în credință – este singurul și cel mai bun leac care ne poate vindeca îndoielile și ne poate feri să ne îndepărtăm de Dumnezeu.

Căci (numai) cel care își depășește îndoielile și nu se îndepărtează de Isus și de lucrarea Sa asupra noastră pe termen lung va fi și va deveni fericit.

Astfel, Isus îl încurajează pe cel mai mare slujitor al său, Ioan Botezătorul, în închisoare. Și el însuși are încredere că, pe baza a ceea ce știe și aude despre Isus și a ceea ce găsește confirmat în Cuvântul lui Dumnezeu, Ioan va găsi (din nou) o credință care este și va fi fericită.

Isus însuși, chiar dacă nu avea îndoieli în sens literal, avea totuși întrebarea chinuitoare „*De ce, Tată?*” când se afla în cea mai profundă suferință.

Și Tatăl i-a impus asta – și l-a condus pe Isus prin valea întunecată până la lumina de la capătul ei.

Experiențele nefericite și îndoielile sunt mari oportunități de creștere pentru noi în credință. Suferința ne este chiar promisă de Dumnezeu. Dar scopul lui Dumnezeu din spatele acesteia este întotdeauna ca noi să ne maturizăm și să ne întărim în credință prin experiențe dureroase – prin toate luptele și îndoielile credinței.

La final, mai puternică, mai minunată și mai frumoasă, dacă este încercată prin credință, suferință și îndoeli.

Mt 11, 2-11 Meng

2 Când Ioan a auzit în închisoare despre lucrările lui Hristos, i-a trimis un mesaj prin ucenicii săi 3 și l-a întrebat: „Tu ești cel care trebuie să vină, sau să așteptăm pe altul?”

*4 Isus le-a răspuns: „Duceți-vă și spuneți-i lui Ioan ce auziți și vedeți:
6 și fericit este cel care nu se poticnește de Mine!”*

*11 Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat
nimeni mai mare decât Ioan Botezătorul;*

Iuda 1, 22-23 Meng

*22 Și aveți milă de cei care se află în îndoială: 23 smulgeți-i din foc și
salvați-i astfel!*

1 Petru 1, 7 Slt

*7 pentru ca încercarea credinței voastre (care este mult mai prețioasă
decât aurul pieritor, care totuși este încercat prin foc) să aibă ca rezultat
lauda, slava și măreția la arătarea lui Isus Hristos.*

Mt 11, 2-11; Mt 28, 17; Iuda 1, 22-23; Romani 4, 20-25; Luca 24, 36-49;
Psalmul 73; Luca 9, 23-24; Romani 8, 28; Romani 8, 31-39; Evrei 10, 38-
39; Ioan 15, 20-27; Ioan 16, 1; 1 Petru 1 7; 2 Timotei 4, 7-8; Ioan 20, 27;
Iov 34, 7-12; Iov 42, 1-6; Evrei 11; 1 Timotei 1, 16; Matei 8, 10-12;
Efeseni 2, 8; Marcu 16, 16

*3.2.24 Cine se pângărește fără să se curățească va fi șters din
poporul lui Dumnezeu*

A fi necurat înaintea lui Dumnezeu înseamnă a fi mort.

A fi curățat de Dumnezeu înseamnă a veni la viață.

A te murdări din nou în această lume și a NU te curăța înseamnă a fi din
nou și mai mort decât înainte de convertire.

Un urmaș al lui Hristos care nu merge pe o cale constantă de curățire
merge pe o cale greșită și, fără pocăință și curățire, nu va ajunge în cer.

Apocalipsa 3:1-6 Meng

*Tu ai reputația că trăiești, dar ești mort. ... 4 Totuși, ai câțiva oameni în
Sardes care nu și-au pătat hainele; aceștia vor umbla cu mine în haine
albe, pentru că sunt vrednici de aceasta. 5 Cine va birui va fi îmbrăcat*

în haine albe, și nu-i voi șterge numele din cartea vieții și îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor lui.

1 Ioan 1:9 Meng

9 Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, încât ne iartă păcatele și **ne curățește de orice nelegiuire**.

1 Ioan 3:2-3 Meng

2 Căci îl vom vedea așa cum este. 3 Și oricine pune încrederea în această speranță se curățește, așa cum și El este curat.

4 Mo 19, 20 Meng

Dar dacă cineva se pângărește și **nu** se curăță, un astfel de om va fi izgonit **din** adunare, pentru că a **pângărit** sfânta locuință a Domnului și **nu** a fost stropit cu apa curățitoare: el este necurat.

2 Petru 2:20-22 Meng

20 Căci dacă, după ce au scăpat de **pătimile lumii** prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se lasă din nou prinși și biruiți de ele, starea lor finală este mai rea decât cea inițială.

Apocalipsa 3:1-6; 1 Ioan 1:9; Iuda 1:22-23; 1 Ioan 3:3; Faptele Apostolilor 15:9; Efeseni 5:26; Ioan 13:10; Evrei 9, 22; 1 Ioan 3, 3; 2 Corinteni 7, 1; Evrei 12, 14; Apocalipsa 3, 1-6; Numeri 19, 20; 2 Petru 2,20-22; Apocalipsa 22, 10-15; Numeri 19, 20

3.2.25 A te îndepărta de credință înseamnă a renunța voluntar la mântuire

Cuvântul „**cădere de la Dumnezeu**” sau „**cădere de la credință**” nu are deloc o conotație plăcută: același cuvânt este folosit în mod constant în Scriptură pentru a descrie faptul că oamenii care erau aproape de Dumnezeu se îndepărtează atât de mult de El, încât în final îi așteaptă doar moartea și condamnarea – condamnarea veșnică.

Isaia 66:23-24 Meng

23 Și va veni vremea când, în fiecare lună, la lună nouă, și în fiecare săptămână, la Sabat, toată făptura se va aduna să se închine înaintea Mea, zice Domnul. 24 „Atunci vor ieși (din cetate) și vor privi cadavrele

oamenilor care s-au îndepărtat de Mine, căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge, și vor fi o urâciune pentru toată făptura.”

Evrei 3:12-19 Meng

12 Aveți grijă, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să se lepede de Dumnezeu cel viu. 13 Mai degrabă, muștrați-vă unii pe alții în fiecare zi, cât timp „azi” mai este, ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. 14 Căci am devenit părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit neclintită încrederea inițială în credință.

Galateni 1:6-9 Meng

Mă mir că vă îndepărtați atât de repede de Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos și vă întoarceți la o altă veste de mântuire. ... 8 Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema! 9 Cum am spus mai înainte, repet și acum: „Dacă cineva vă vestește o altă Evanghelie decât cea pe care ați primit-o (de la mine), să fie anatema!”

2 Tesaloniceni 2:3 Meng

3 Să nu vă lăsați înșelați de nimeni în niciun fel, căci mai întâi trebuie să vină apostazia și să se arate omul fărădelege, fiul pierzării.

Isaia 66:24; Galateni 1:6-9; 2 Tesaloniceni 2:3; Evrei 3:12-19; 2 Cronici 29:3-11; Isaia 1:28; Isaia 31:6; Ieremia 2:29; Ieremia 5:23; Ezechiel 2:3; Ezechiel 6:9; Ezechiel 20:38; Osea 1:2; Osea 6:7; Osea 7:13; Osea 9:1; Țefania 1:1-6

3.2.26 Păcatul împotriva Duhului Sfânt și păcatul care duce la moarte – cine se teme de ele, nu le-a comis

Da, urmașii credincioși ai lui Isus pot păcătui în așa fel încât să ajungă la moartea spirituală și, prin urmare, la moartea veșnică.

Dar din partea lui Dumnezeu, ușa pentru pocăința fiecăruia care s-a rătăcit este întotdeauna deschisă. Bunul Păstor ne arată acest lucru în mod foarte clar.

Nu, „*imposibilitatea*” pocăinței celor care s-au îndepărtat de credință din Evrei 6:6 nu se bazează pe Dumnezeu. Cine **dorește să** se întoarcă la Dumnezeu poate face acest lucru oricând, iar el sau ea va găsi ușile deschise la Dumnezeu și va declanșa o sărbătoare de bucurie în ceruri.

„*Imposibilul*” se referă la alți oameni. Inima lor este astfel făcută încât nu mai pot fi atinși, schimbați și aduși pe calea cea dreaptă de harul și puterea spirituală. Ei rămân indiferenți și neînțelegători față de Cuvântul lui Dumnezeu și puterile cerului.

Vestea bună este că, dacă avem măcar o fărâmbă de teamă că am putea face parte din acești oameni, atunci întoarcerea noastră la calea mântuirii nu este „*imposibilă*”. Cel care se preocupă de relația sa bună cu Dumnezeu dovedește că este receptiv la Cuvântul lui Dumnezeu. Și Păstorul cel bun va salva pe oricine și din nou pe oricine se întoarce la El cu sinceritate, slăbiciune și neputință. Cel care vine la Isus nu va fi respins.

După ce Iacov ne-a încurajat deja să-i aducem înapoi la Domnul pe frații și surorile care s-au abătut de la credință, pentru a le salva sufletul de la moarte, și după ce Iuda ne îndeamnă să-i smulgem din foc, cu iubire milostivă, pe frații și surorile care se îndoiesc de credință, Ioan ne încurajează aici să facem același lucru prin rugăciunea noastră. Și El va da viață fraților care nu păcătuiesc spre moarte. Iar pe cei care păcătuiesc spre moarte îi vom recunoaște după faptul că sunt surzi la toate rugăciunile, implorările, avertismentele și urmărirea plină de iubire. Să credem că Dumnezeu ne va călăuzi bine după Cuvântul Său – pentru că nu știm (deja) cine păcătuiește spre moarte. Și să ne rugăm pentru fiecare frate și soră rătăcit(ă) și abătut(ă), până când Dumnezeu va arăta cu adevărat că aici este vorba de un păcat spre moarte. Mărturia generală a Scripturii ne spune că putem și trebuie să avem întotdeauna speranță pentru fiecare om, până când Dumnezeu ne arată altceva prin circumstanțele apropiate sau prin împietrirea evidentă față de lucrarea Duhului Sfânt la persoanele în cauză.

Luca 15:7+10 Meng

Bucurați-vă împreună cu mine! Căci am găsit oaia mea care se rătăcise.

7 Vă spun că, în același fel, în cer se face bucurie pentru un singur păcătos care se pocăiește.

Iacov 5, 19-20 Meng

19 Frații mei, dacă cineva dintre voi s-a abătut de la adevăr și altul îl aduce la pocăință, 20 să știe că cine convertește un păcătos de pe calea lui greșită, îi va salva sufletul de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate.

1 Ioan 5, 16-18 Meng

16 Dacă cineva vede pe fratele său păcătuind, un păcat care nu duce la moarte, să se roage (pentru el) și astfel să-l ajute să trăiască, adică pe cei care nu păcătuiesc spre moarte. Există (și) un păcat care duce la moarte; despre acesta nu spun că trebuie să se roage (pentru el).

Luca 12:10 Meng

10 „Și oricine va vorbi împotriva Fiului omului va găsi iertare; dar cine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va găsi iertare.

Evrei 6, 6 SlT

[Căci este imposibil ...] și pe cei care [totuși] s-au lepădat să-i reînnoim pentru pocăință, deoarece ei răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu și-L batjocoresc!

Lc 12, 10; Evrei 6, 4-6; 1 Ioan 5, 16-18; Lc 15, 11-32; Lc 15, 7+10; Ioan 6, 37; Iacov 5, 19-20; Iuda 1, 22-23; Evrei 6, 4-12

3.2.27 Dacă alții își pierd mântuirea din cauza mea, risc să-mi pierd și eu mântuirea

Pentru ca oamenii să devină deschiși față de credință, să-L accepte pe Isus ca Mântuitor al lor și ca cei mântuiți să rămână lângă Isus și să fie mântuiți definitiv, mărturia mea de viață este, de asemenea, decisivă. O viață care îi aduce slavă lui Dumnezeu și nu îi ispitește pe nimeni la păcat contribuie la întărirea credinței altora.

Isus arată însă în mod clar că și noi, credincioșii, putem deveni atât de vinovați față de alții, în special față de frații și surorile în credință, încât să cădem noi înșine sub judecata condamnării lui Dumnezeu. Acest

lucru se întâmplă în special atunci când îi îndemnăm pe alții să acționeze împotriva conștiinței lor, să păcătuiască sau să se îndepărteze de credință. Modul nostru de viață ne conferă astfel o mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și față de ceilalți.

Mt 18, 6 Slt

6 Dar oricine va scandaliza pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în adâncul mării.

1 Corinteni 3:17 Slt

Dumnezeu va distruge pe oricine distruge templul lui Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt – și voi sunteți acel templu!

1 Corinteni 10:31-33 Meng

31 Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți totul pentru slava lui Dumnezeu! 32 Nu dați ocazie de poticnire nici iudeilor, nici grecilor, nici Bisericii lui Dumnezeu, 33 după cum și eu trăiesc în toate privințele pentru a fi pe plac tuturor, căutând nu avantajul meu, ci al multora, ca să fie mântuiți.

Ioan 13, 35 Slt

35 După aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.

1 Corinteni 10, 31-33; Matei 18, 1-17; Ioan 13, 35

3.2.28 Blestemat fie cel care nu-L iubește pe Domnul!

Cine nu-L iubește pe Domnul în mod fundamental și/sau după mântuirea sa, se află sau va ajunge sub blestemul pierzării.

Căci a-L iubi pe Domnul înseamnă a-I urma poruncile. Cine se conformează cuvintelor lui Isus, îl iubește pe Isus. Cine nu se conformează cuvintelor lui Isus, nu-L iubește pe Domnul.

Dar nu este iubirea ceva ce nu poate fi forțat și cumpărat și nu suntem noi liberi să iubim pe cine vrem?

Nu, când vine vorba de Dumnezeu. Toți oamenii care sunt cu adevărat născuți din nou pot să-L iubească pe Dumnezeu – prin harul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt. Și au toate motivele să o facă: mântuiți de vinovăția și păcatele lor, prin Isus, care și-a dat viața pentru ei, pot recunoaște și experimenta dragostea Tatălui, pot cunoaște pe Dumnezeu ca Creator, Dătător al tuturor darurilor bune și Dătător al unei speranțe vii, care face ca TOATE lucrurile din viața noastră să servească spre binele nostru și care, prin Isus, ne-a dăruit tot ce putea da și ne-a dăruit cele mai mari și mai prețioase promisiuni. Nu ar trebui să-L iubim din toată inima pe acest Domn și Dumnezeu minunat? Cine nu-L iubește (împotriva voinței sale) pe acest Dumnezeu minunat al iubirii, abuzează de iubirea și harul Său și – va pieri.

Da, nu este greu să-L iubim pe Domnul:

Căci Dumnezeu este

- Creatorul tău – fără El, tu nu ai exista
- dătătorul tuturor darurilor bune, indiferent dacă le meriți sau nu
- cel care te iubește
- Domnul care te iubește atât de mult încât a îndurat cea mai groaznică moarte pentru tine
- cel care conduce totul în viața ta spre bine, pentru ca tu să ai o eternitate minunată

A nu-L iubi pe Domnul ar fi ca și cum l-aș disprețui și l-aș urî pe salvatorul meu, care m-a salvat din Turnul Gemene în flăcări pe 11 septembrie și care a murit în timpul acestei acțiuni. Ar fi ca și cum i-aș scuipa în față și i-aș trage o palmă donatorului de sânge care mi-a permis să trăiesc mai departe prin donarea sa.

De aceea: cine nu-L iubește pe Domnul, care l-a iubit atât de mult, să fie blestemat, spune Scriptura.

1 Corinteni 16:22 Meng

22 Cine nu iubește pe Domnul să fie blestemat! Maranatha!

Iacov 1:12 Meng

12 Ferice de omul care rabdă ispita cu statornicie! Căci, după ce va fi fost încercat, va primi ca răsplată viața, pe care a promis-o celor ce-L iubesc.

Ioan 14, 23-24 Meng

„Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu, și Tatăl meu îl va iubi, și vom veni la el și vom locui cu el. 24 Cine nu mă iubește, nu păzește nici cuvintele mele.

1 Ioan 3:14 Meng

Cine nu iubește rămâne în moarte.

Apocalipsa 2:4-7 Meng

4 Dar am ceva împotriva ta: ai părăsit dragostea ta dintâi. 5 Adu-ți aminte de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; altfel, voi veni peste tine și îți voi muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. ... 7 Cine... Cine va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 16:22; Ioan 14:23-24; 1 Ioan 3:14; Apocalipsa 2:4-7; Iacov 1:12; Ioan 14:23-24

3.2.29 Rezumat: În ce moduri putem să ne îndepărtăm de Dumnezeu, să ne abatem de la calea Lui și să ne pierdem mântuirea

Iată o listă – neexhaustivă – a unor cuvinte/moduri în care putem să ne îndepărtăm de Dumnezeu și, în consecință, să ne pierdem mântuirea:

- *a se îndepărta de credință 1 Timotei 4, 1*
- *a avea o conștiință bună a se îndepărta și a naufragia în credință 1 Timotei 1:19*
- *Ascultarea învățăturilor spiritelor înșelătoare și ale demonilor 1 Timotei 4:1*
- *a te retrage spre pieire Evrei 10, 39*
- *a se abate de la adevăr Iacov 5, 19*

- *păcătuiește spre moarte 1 Ioan 5, 16*
- *a deveni urât și ucigaș de frați 1 Ioan 3, 15*
- *păcătuiești împotriva Duhului Sfânt Mc 3, 29*
- *a nu face ceea ce spune Isus Lc 6, 46-49*
- *a-i face pe acești micuți care cred în Isus să păcătuiască Mt 18, 6*
- *a te lăsa sedus de ochiul, mâna sau piciorul tău spre rău Mt 18, 7-9*
- *au ajuns în zadar la credință 1 Corinteni 15:2; Galateni 3:4; Filipeni 2:16*
- *vor fi șterși din cartea vieții Apocalipsa 3, 5*
- *pierderea lui Hristos 1 Corinteni 15:18*
- *cădea din har Galateni 5:4*
- *trece pe lângă țintă Evrei 2, 1*
- *a fi lipsit de cununa biruinței Col 2, 18*
- *A nu rămâne în Isus Ioan 15, 6*
- *A nu rămâne credincios Cuvântului vieții Fil 2, 16*
- *a se întoarce la elementele slabe și sărace [ale lumii] pentru a le sluji Galateni 4:9*
- *să-și lase inima să fie umplută de Satana și să mintă Duhul Sfânt Faptele Apostolilor 5, 3*
- *să devină un disprețuitor al lui Dumnezeu 1 Tesaloniceni 4:8*
- *a nu avea viața veșnică în tine Ioan 5, 38*
- *a se lăsa privat de răsplata luptei. Col 2, 18*
- *Să se scandalizeze de Isus / să se îndepărteze de Isus Lc 7, 23*
- *Nu mai merge cu Isus, nu-L mai urmează Ioan 6, 66*

3.2.30 Rezumat: Calea „cărnii” departe de mântuire, spre judecată și pierzare

Harul lui Dumnezeu – un dar care nu trebuie disprețuit

Dumnezeu ne-a chemat în dragostea Sa nemăsurată și ne-a mântuit prin Isus Hristos din har pur. Dar acest har nu este o scutire pentru a rămâne într-o viață a cărnii. Cine se dedă păcatului, iubește lumea sau diluează Evanghelia, nu numai că disprețuiește dragostea lui Dumnezeu, ci abuzează de ea și își pune în pericol propria mântuire. Adevărații

ucenici ai lui Isus rămân în harul Său, se țin de El și se lasă transformați de Duhul Său.

Pericolul mortal de a uita harul lui Dumnezeu

Credința și slujirea noastră pentru Hristos nu sunt în zadar – atâta timp cât rămânem credincioși. Dar cine se îndepărtează de Evanghelia adevărată sau duce o viață fără pocăință, primește în zadar harul lui Dumnezeu. Scriptura ne avertizează cu insistență să nu uităm dragostea și harul lui Dumnezeu și să nu cădem din nou în faptele cărnii. O credință fără curățire și sfințire continuă este moartă.

Cel care se dedă în mod conștient păcatului și nu se pocăiește arată că nu prețuiește harul lui Dumnezeu. Isus ne-a mântuit, dar El se așteaptă ca noi să rămânem în El. Cel care nu se lasă condus de Duhul lui Dumnezeu, ci alege calea cărnii, respinge în cele din urmă iubirea care l-a mântuit odată.

Avertismentul serios: căldimea și păcatul conștient te separă de Dumnezeu

Este posibil să începi cu Isus, dar să nu atingi ținta. Cine devine căldicel și nu se pocăiește, va fi scuipat de Isus. Urmarea lui Isus necesită vigilență și statornicie, mai ales în vremuri de încercare. Cine se întoarce spre lume, o urmează și ignoră poruncile lui Dumnezeu, disprețuiește iubirea prin care a fost mântuit și își riscă mântuirea.

Păcatul conștient și continuu este deosebit de mortal. Cine nu este dispus să rupă cu vechea sa viață, cine îl împinge pe Dumnezeu și poruncile sale în plan secund, în , va constata într-o zi că s-a îndepărtat de harul lui Dumnezeu. Iubirea care l-a mântuit odată a fost disprețuită și, în final, abuzată. Isus nu are nicio legătură cu cei care trăiesc în rebeliune conștientă împotriva lui.

Adevărata răsplată: o viață pentru Dumnezeu și nu pentru sine

Dumnezeu îi răsplătește pe cei care trăiesc din dragoste pentru El și rămân în voia Lui. Cine își folosește talentele pentru Domnul, rămâne statornic în suferință și slujește cu altruism, va primi o mare răsplată în ceruri. Dar cine acționează doar pentru propria recunoaștere sau nu

folosește posibilitățile date de Dumnezeu, nu numai că nu va primi nicio răsplată, ci își va pierde viața veșnică.

Adevărații ucenici ai lui Isus înțeleg că viața lor nu le aparține lor, ci lui Dumnezeu. Cine se lasă din nou prins în poftele lumii nu numai că acționează împotriva poruncilor lui Dumnezeu, ci arată că nu mai cinstește dragostea lui Dumnezeu. O viață pentru sine este o viață împotriva lui Dumnezeu.

Distrugerea prin viața trupească

Dumnezeu ne-a reînnoit în Hristos, dar carnea rămâne un dușman care vrea să ne tragă înapoi. Cine cedează cărnii, cine pune poftele sale mai presus de Dumnezeu, va muri spiritual. Biblia arată clar că cei care trăiesc după carne nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Deci, cine se hotărăște în mod conștient împotriva Duhului lui Dumnezeu nu numai că respinge călăuzirea Lui, ci și batjocorește harul care l-a mântuit odată.

Isus se așteaptă ca noi să ne luăm crucea în fiecare zi, să ne lepădăm de noi înșine și să-L urmăm. Cine alege în schimb o viață a cărnii, uită iubirea nemăsurată care l-a mântuit odată și, în final, o abuzează, folosind-o în scopuri proprii.

Pericolul seducției și al evangheliei false

O evanghelie falsă ucide. Numai evanghelia pură și nealterată a lui Isus Hristos duce la viață. Cine se lasă sedus de învățături eronate sau filosofii lumești se va îndepărta de Dumnezeu. Este deosebit de periculos să diluezi evanghelia și să ignori sfințenia lui Dumnezeu. O evanghelie fără pocăință, fără sfințire și fără ascultare față de Hristos nu este o evanghelie. Cine se agață de altceva, nesocotește adevărul și se pierde.

Iubirea pentru lume duce la pierzare

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Cine iubește lumea pierde viața veșnică. Scriptura ne avertizează cu insistență să nu ne lăsăm cuprinși de poftele acestei lumi. Lăcomia, setea de faimă, confortul și realizarea de sine sunt capcane înșelătoare care ne distrag atenția de la

Dumnezeu. Cine pune aceste lucruri mai presus de Isus, disprețuiește iubirea care l-a mântuit odată și va pieri odată cu lumea.

Mulți încep cu Hristos, dar grijile acestei lumi le sufocă credința. Ispitele vieții, goana după posesiuni și dorința de recunoaștere îi fac pe mulți să piardă din vedere adevăratul tezaur. Dar, în final, contează un singur lucru: cine rămâne credincios până la sfârșit va fi mântuit.

Concluzie: rămâneți vigilenți și cinstiți dragostea lui Dumnezeu

Viața noastră este un dar de la Dumnezeu, cumpărat cu sângele lui Isus. Nu trebuie să disprețuim dragostea Lui, abandonându-ne păcatului sau alegând calea cărnii. Cine se hotărăște împotriva lui Dumnezeu abuzează de harul care l-a mântuit odată și își pune în pericol viitorul veșnic.

De aceea, rămâneți vigilenți, rămâneți credincioși lui Hristos și iubiți-L pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva. Numai cei care rămân credincioși până la sfârșit vor primi cununa vieții. Căci dragostea lui Dumnezeu este credincioasă, dar ne cere să-l rămânem credincioși.

3.3 Calea sigură a urmașilor lui Hristos către viață și coroană

Filipeni 3:13-14 Slt

Uită ce este în urmă și mă întind spre ceea ce este înaintea mea, alergând spre țintă, spre premiul luptei chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus.

Alergare cu țintă – și cu certitudine

Urmarea lui Isus este descrisă în Noul Testament ca o alergare sau o luptă. Dar această cale nu este marcată de frică, ci de certitudine: cine a început cu Isus prin pocăință și naștere din nou *are* deja viața veșnică – atâta timp cât rămâne pe cale și nu se lasă descurajat.

Isus însuși spune: Cine crede *are* viața veșnică și a trecut din moarte în viață (Ioan 5, 24). Ioan confirmă: Credincioșii *știu* că *au* viața veșnică (1 Ioan 5, 13).

Cursa nu este o încercare de a câștiga mântuirea, ci expresia unei relații vii cu Hristos. Rodul sfințirii și al perseverenței este semnul mântuirii adevărate – așa cum scrie Pavel în Epistola către romani: Scopul este viața veșnică (*Romani 6, 22*).

O cunună de victorie nepieritoare

Urmăritorii nu aleargă pentru un premiu trecător, ci pentru cununa victoriei vieții veșnice. Ei renunță în mod conștient, luptă cu disciplină și rămân pe calea cea bună – nu pentru că trebuie, ci pentru că iubesc.

1 Corinteni 9, 24-25 Slt

Alergați astfel încât să o obțineți! ... Noi însă [alergăm] pentru o [coroană] nepieritoare.

Cine aleargă după reguli va fi încununat (*2 Timotei 2, 5*), cine rămâne credincios până la sfârșit va primi cununa vieții (*Apocalipsa 2, 10*).

De ce alergăm: din dragoste

Ucenicii nu aleargă pentru a se dovedi pe ei înșiși – ei aleargă pentru Cel care i-a iubit primul. Isus este inițiatorul și desăvârșitorul credinței noastre, care a alergat El însuși toată distanța înaintea noastră (*Evrei 12, 1-2*).

Chemarea Lui la slava veșnică ne atrage, dragostea Lui ne împinge, Duhul Lui ne încurajează și ne corectează. Isus este antrenorul care se asigură că fiecare dintre noi *poate alerga* propria cursă personală. Niciun drum nu este prea greu, nicio încercare nu este prea mare – El oferă întotdeauna o ieșire (*1 Corinteni 10:13*).

Sfârșitul vine pe neașteptate – fii pregătit

Nimeni nu știe momentul în care cursa se va termina – fie prin moarte, fie prin revenirea lui Isus. Dar cine va răbda va fi mântuit (*Matei 24, 13*). Și Pavel a putut spune la sfârșitul vieții sale că coroana dreptății îl așteaptă – la fel ca pe toți cei care iubesc revenirea lui Isus (*2 Timotei 4, 7-8*).

Slavă celor biruitori

Apocalipsa 21:7 Slt

Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile, și Eu îi voi fi Dumnezeu, iar el îmi va fi fiu.

Această slavă nu este o răsplată pentru performanță, ci un dar pentru credincioșie. Apocalipsa enumeră multe promisiuni pentru biruitori:

- Acces la pomul vieții (Apocalipsa 2, 7)
- Eliberarea de moartea a doua (Apocalipsa 2:11)
- piatră albă cu un nume nou (Apocalipsa 2:17)
- autoritate împreună cu Hristos (Apocalipsa 2:26)
- numele neșters din cartea vieții (Apocalipsa 3:5)
- Locul asigurat în templul lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:12)
- cu Hristos pe tronul său (Apocalipsa 3:21)

Concluzie: Din dragoste, cu certitudine, până la coroană

Ucenicii lui Isus nu aleargă în frică, ci cu o certitudine profundă și cu o mare dorință. Ei au viața acum – și o duc la îndeplinire prin credincioșie. Ei aleargă pentru că sunt iubiți, pentru că îl iubesc pe Isus și pentru că apropierea Lui este cea mai mare răsplată a lor.

1 Corinteni 9:24 Slt

Alergați – astfel încât să o obțineți!

4 Răsplata și rangul în cer

Răsplata în cer este exclusiv pentru cei care au fost mântuiți prin Isus Hristos din har. Cei nemântuiți nu numai că se pierd, ci și acumulează mânie pentru eternitate prin păcatele lor. Intensitatea comportamentului lor greșit determină măsura răsplătii lor negative în eternitate.

Pentru cei mântuiți prin har, care trăiesc cu și pentru Hristos, se aplică următoarea regulă: viața veșnică este răsplata pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu și arată această iubire prin viața și slujirea lor pentru el. Motivele noastre interioare sunt decisive în acest sens. Tot ceea ce facem din iubire și pentru slava lui Dumnezeu va fi răsplătit de el.

O răsplată mare în viața veșnică vor primi credincioșii care își folosesc talentele cu generozitate și credincioșie pentru Dumnezeu, pentru suferințele îndurate pentru Hristos sau pentru dreptate și pentru iubirea față de dușmani. Totuși, faptele făcute mai ales pentru propria recunoaștere și nu pentru Domnul nu aduc nicio răsplată.

Cine nu face nimic din posibilitățile date de Dumnezeu pentru Domnul, nu numai că nu va primi răsplată, ci va pierde și viața veșnică și va suferi aceeași soartă ca și necredincioșii. Chiar și cel care, deși slujește lui Dumnezeu, se slujește mai mult pe sine decât pe Dumnezeu, nu este sau nu va fi mântuit.

Romani 2:4-8 Meng

4 Sau disprețuiești bogăția bunătății, răbdării și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu și nu recunoști că bunătatea lui Dumnezeu te vrea să te pocăiești? 5 Dar, cu încăpățânarea și inima ta nepocăită, îți aduni mânia pentru ziua mâniei și a descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu, 6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale, 7 și anume viața veșnică (va da) celor care, perseverând în fapte bune, caută slava, cinstea și nemurirea; 8 pe de altă parte, mânia și furia celor care sunt încăpățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

2 Corinteni 9:6 Meng

6 Cine seamănă puțin, va secera puțin, iar cine seamănă mult, va secera mult.

1 Corinteni 3:14-15 Meng

14 Dacă lucrarea cuiva, pe care a zidit-o, rămâne (în foc), el va primi răsplată; 15 dar dacă lucrarea cuiva arde, el va suferi pierderea; el însuși va fi mântuit, dar ca prin foc.

1 Corinteni 4:5 Meng

5 De aceea, nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor; și atunci fiecare va primi de la Dumnezeu lauda cuvenită.

Mt 6, 1 Meng

1 Aveți grijă să nu vă exercitați dreptatea înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.

Col 3, 23-25 Meng

23 Tot ce aveți de făcut, faceți-l cu inimă bună, ca și cum ar fi pentru Domnul și nu pentru oameni; 24 știți că veți primi de la Domnul moștenirea (cerească) ca răsplată: voi slujiți Domnului Hristos ca robi. 25 Cine face rău, va primi răsplata pentru răul pe care l-a făcut; nu se face diferență între persoane.

Lc 6, 22-23 + 35 Meng

Iubiți-vă dușmanii, faceți bine și împrumutați fără să așteptați nimic în schimb! Atunci răsplata voastră va fi mare.

Lc 19, 16-19 Meng

16 Atunci a venit primul și a zis: „Stăpâne, mina ta a adus zece mine.” 17 Stăpânul i-a răspuns: „Bine, rob bun! Pentru că ai fost credincios în lucrurile mici, vei primi stăpânirea peste zece cetăți.”

Mt 25, 25-30 Meng

25 ... eu ... ți-am ascuns talantul în pământ: iată, ai banii înapoi! 26 Atunci stăpânul lui i-a răspuns: „Slujitor rău și leneș! ... 28 Luați-i

talantul și dați-l celui care are zece talanți. ... 30 Pe robul ne folositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Mt 7, 21-23 Meng

21 „Nu toți cei care îmi spun «Doamne, Doamne» vor intra în Împărăția cerurilor, ci numai cei care fac voia Tatălui meu ceresc. 22 Mulți îmi vor spune în ziua aceea: „Doamne, Doamne, nu am vorbit noi în numele tău și nu am scos noi în numele tău duhuri rele și nu am făcut noi în numele tău multe minuni?” 23 Dar atunci le voi spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la mine, voi care încălcați legea!”

Rom 2, 4-7; Lc 19, 16-19; Mt 25, 25-30; 2 Cor 9, 6; Mt 6, 1; Mt 20, 20-28; 1 Cor 4, 5; Ap 22, 11-12; Lc 6, 22-23 + 35; Col 3, 23-25; 1 Cor 3, 11-15; Mt 7, 21-23

5 Păstrarea mea pe calea mântuirii către mântuirea veșnică

Prin credința în Isus Hristos suntem mântuiți – numai prin încrederea în El. Dar calea mântuirii nu este un eveniment unic, ci un drum al iubirii față de Isus și al urmăririi Lui, care necesită perseverență, devotament și vigilență.

Cum putem să ne asigurăm că rămânem pe această cale? Următoarele capitole ne introduc în adevărurile biblice care ne ajută să înțelegem și să trăim păstrarea pe calea spre mântuirea veșnică.

Descoperă cum poți rămâne ferm în credință, cum poți depăși provocările și cum poți fi întărit de dragostea și adevărul lui Dumnezeu – pentru o viață care se va împlini în eternitate alături de El.

5.1 Păstrarea de către Dumnezeu

În capitolele următoare devine clar cât de importantă este puterea păstrătoare a lui Dumnezeu în călătoria noastră spre mântuire. El este ancora credincioasă care ne întărește în vremuri de ispită, ne poartă în momente de criză și ne ține în dragostea Sa. Dar păzirea lui Dumnezeu merge mână în mână cu devotamentul și vigilența noastră. Aceste capitole te invită să descoperi profunzimea credincioșiei Lui și să înțelegi cum ne păzește constant pe calea spre eternitate.

5.1.1 Dumnezeu ne păzește – suntem în mâna Lui

Domnul nostru are puterea să ne păzească și să ne conducă în siguranță până în cer. Interesul Lui pentru mântuirea noastră este chiar mai mare decât al nostru. El se asigură că rămânem pe calea cea bună și că ne atingem țelul.

Dumnezeu ne păstrează în siguranță pe calea spre glorie și ne călăuzește pe drumul cel bun. Păstrarea Sa este adesea strâns legată de rugăciune, deoarece prin rugăciune experimentăm apropierea și

călăuzirea Sa. În același timp, El ne dă încă timp să ne întoarcem și să ne orientăm viața spre El, înainte de a fi prea târziu.

Iuda 1:24 Slt

24 Celui care poate să vă păzească de orice poticnire și să vă înfățișeze fără vină, cu bucurie, înaintea slavei Sale.

Ps 16, 1 Meng

Păzește-mă, Dumnezeule, căci la Tine caut refugiu!

Ps 56, 14 Meng

14 Căci Tu mi-ai salvat sufletul de la moarte, da, picioarele mele de la poticnire, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu în lumina celor vii.

2 Petru 3:9 Slt

9 Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii, cum cred unii, ci este îndelung răbdător față de noi, pentru că nu vrea ca cineva să piară, ci ca toți să aibă ocazia să se pocăiască.

Iuda 1, 24; Ps 16, 1; Ps 56, 14; 2 Petru 3, 9

5.1.2 Harul lui Dumnezeu ne susține – nu propria noastră putere

Dumnezeu este milostiv față de poporul său răscumpărat și își întemeiază domnia pe har. Capacitatea noastră de a trăi pentru El provine numai din harul Său. Chiar și în spatele tuturor suferințelor pe care Dumnezeu le permite în viața noastră se află Dumnezeul milostiv, care încadrează totul în planul Său etern. El ne va purta pe noi, poporul Său, pe fiecare dintre cei pe care i-a mântuit, în harul Său până în veșnicie. Faptul că am fost mântuiți și continuăm să fim mântuiți se datorează numai harului Său. Dumnezeu iubește să fie milostiv!

Faptele Apostolilor 15:11 Slt

11 Mai degrabă, noi credem că suntem mântuiți prin harul Domnului Isus Hristos, în același fel ca și aceia.

Romani 5:21 Slt

21 pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot așa harul să

domnească prin neprihănire, pentru viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

1 Petru 5:10 Meng

10 Dar Dumnezeu oricărei haruri, care ne-a chemat la slava Sa veșnică în Hristos, vă va face desăvârșiți, vă va întări, vă va întări și vă va întemeia după o scurtă perioadă de suferință.

Faptele Apostolilor 15:11; Romani 5:21; 1 Petru 5:10; Evrei 13:9; 2 Petru 3:9; 2 Timotei 1:16-18

5.1.3 Marele nostru Preot Isus mijlocește pentru noi!

Slujbele pe care Hristos le îndeplinește în ceruri ne arată plinătatea harului și credincioșiei Sale:

- El ispășește păcatele poporului Său.
- El mijlocește pentru noi înaintea Tatălui.
- El îi ajută pe cei care cad în ispită.

Acesta este un mesaj minunat. El ne arată că Dumnezeu nu așteaptă de la noi o perfecțiune fără păcat. Când păcătuim, deși în principiu îl urmăm și îi ascultăm, Hristos ispășește păcatele noastre și restabilește relația noastră cu Dumnezeu. Slujirea sa de mare preot ne asigură statutul nostru de mântuiți de Dumnezeu.

În același timp, Isus ne asigură că nu trebuie să cedăm neapărat fiecărei ispite. El însuși a fost ispitit în toate, dar a biruit fără păcat. Pentru că a biruit, El ne poate ajuta să rezistăm propriilor noastre ispite și să trecem prin ele fără să pățim nimic.

Isus este în măsură să-i salveze pe deplin pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El, pentru că El trăiește veșnic pentru a se mijloci pentru ei.

Evrei 7:25 Meng

25 De aceea, El [Isus] poate să le ofere mântuire deplină celor care se apropie de Dumnezeu prin mijlocirea Lui: El trăiește veșnic pentru a mijloci pentru ei (înaintea lui Dumnezeu).

Ioan 17:8-26 Meng

9 Eu mă rog pentru ei... 15 Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. ... 17 Sfintește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevăr. ... 20 Dar nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru cei care, prin cuvântul lor, vor ajunge să creadă în Mine.

Evrei 4, 14-18 Meng

14 De vreme ce avem un mare preot, care a trecut prin ceruri, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Nu avem un preot care să nu poată simpatiza cu slăbiciunile noastre, ci unul care a fost ispitit în toate lucrurile la fel ca noi, dar fără păcat. 16 Să ne apropiem, dar, cu încredere de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har pentru ajutorul la vreme potrivită! ... 18 Tocmai pentru că El însuși a suferit ispite, El poate să ajute pe cei care sunt ispitiți.

Evrei 7:25; Ioan 17:8-26; Evrei 4:14-18; 1 Ioan 2:1

5.1.4 Dumnezeu îi păzește pe cei aleși prin credințioșia Sa

Isus ne învață că mântuirea noastră veșnică este garantată de credințioșia lui Dumnezeu. Chiar dacă uneori credem că suntem ispitiți peste puterile noastre, Dumnezeu ne asigură prin credințioșia Sa că acest lucru nu se va întâmpla. El dirijează toate circumstanțele astfel încât să putem suporta ispitele – și să fim în stare să le suportăm.

Chiar dacă cădem și păcătuim, Dumnezeu rămâne credincios: când ne mărturisim păcatele, El ne iartă și ne curăță de orice nedreptate.

Dumnezeu S-a angajat să ne păzească la toate nivelurile:

- **Personal:** în relația noastră individuală cu El, El se asigură că suntem purtați prin ispitele noastre.
- **Comunitar:** la nivelul bisericii, El lucrează pentru a-și păzi și întări poporul.
- **Istoric:** El intervine în istoria lumii pentru a se asigura că aleșii Săi vor dobândi slava veșnică în Hristos.

Dumnezeu este credincios și, în această credințioasă, face totul pentru a ne duce în siguranță la țintă – în prezent, în luptele noastre și, în cele din urmă, în eternitate.

2 Tesaloniceni 3:3 Meng

Dar Domnul este credincios, El vă va întări și vă va păzi de cel rău.

1 Ioan 1:9 Slt

9 Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

2 Corinteni 1:18 Slt

18 Dar Dumnezeu este credincios, astfel încât cuvântul nostru către voi nu a fost da și nu.

1 Corinteni 10:13 Slt

13 Până acum ați avut de-a face numai cu ispite omenești. Dar Dumnezeu este credincios; El nu va permite să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, odată cu ispita, va crea și ieșirea, astfel încât să o puteți suporta.

2 Tesaloniceni 3:3; 1 Ioan 1:9; 2 Corinteni 1:18; 1 Corinteni 10:13; 1 Petru 5:10-11; 1 Timotei 1:15-16; Matei 24:22

5.1.5 Educația lui Dumnezeu servește la păstrarea noastră

Dumnezeu lucrează în viața celor care Îl cunosc – ce adevăr încurajator! Educația Lui poate fi uneori dureroasă, dar ea izvorăște din dragostea și grija Lui. Ea ne aduce pe calea cea dreaptă și ne confirmă că suntem copiii Lui. Chiar și când Dumnezeu ne cere să îndurăm lucruri grele, o face cu un scop bun: El lucrează în noi pentru binele nostru și ne conduce pas cu pas spre mântuirea veșnică. Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna susținută de iubire și har.

Romani 8:28 Slt

28 Știm însă că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, ale celor ce sunt chemați după planul Său.

Evrei 12:7-8 Slt

7 Dacă îndurați pedepsele, Dumnezeu vă tratează ca pe fii; căci unde este fiul pe care tatăl său nu-l pedepsește? 8 Dar dacă sunteți fără pedepse, pe care toți le-au primit, atunci sunteți falși și nu sunteți fii!

2 Corinteni 7:10 Meng

10 Căci întristarea după voia lui Dumnezeu produce o pocăință care duce la mântuire, pe care nimeni nu o va regreta (mai târziu); întristarea lumii, în schimb, produce moartea.

Romani 8, 28; Evrei 12, 6-8; 2 Corinteni 7, 10; Apocalipsa 2, 22; 1 Corinteni 11, 31+32

5.1.6 Dumnezeu ne face statornici și ne duce la țintă

Dumnezeu dorește să-i întărească pe copiii Săi în credință, pentru ca aceștia să dezvolte o astfel de fermitate pe calea lor către eternitate, încât să ajungă în siguranță la destinație. În credințioșia Sa, El ne întărește prin

- **harul Său**, care ne întărește în mod nemeritat și ne poartă în toate circumstanțele,
- **Cuvântul său**, care ne călăuzește, ne zidește și ne servește ca temelie solidă,
- **acțiunea Sa educativă**, care ne formează, ne corectează și ne apropie de El.

Lucrarea lui Dumnezeu arată că El lucrează neîncetat pentru a ne conduce în siguranță la țintă.

2 Corinteni 1:21 Slt

1 Dar Dumnezeu, care ne-a întemeiat împreună cu voi în Hristos și ne-a uns.

Faptele Apostolilor 20:32 Meng

32 Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care are puterea să zidească și să dăruiască moștenirea tuturor celor care s-au sfințit.

Evrei 13:9 Meng

9 ... Căci este bine ca inima să fie întărită prin har.

Evrei 12:11; Evrei 13:9; 1 Corinteni 1:7-9; 2 Corinteni 1:21; Faptele Apostolilor 20:32

5.2 Păstrarea noastră prin Cuvântul lui Dumnezeu

Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul harului pe calea noastră spre cer. El este viu și eficient și ne arată motivația noastră reală. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu ne arată calea cea dreaptă, pentru ca noi să rămânem pe calea spre odihna veșnică a lui Dumnezeu.

Matei 4:4 Meng

4 Dar El i-a răspuns [lui Satan]: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»

2 Timotei 3:16 Slt

16 Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și utilă pentru învățătură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru educare în dreptate, 17 ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, complet echipat pentru orice lucrare bună.

Faptele Apostolilor 20:32 Meng

32 Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care are puterea să zidească și să dea moștenirea tuturor celor care s-au sfințit.

Faptele Apostolilor 20:32; Matei 4:4; Psalmul 119:9; Evrei 4:12-13; 2 Timotei 3:16; Matei 22:29; Matei 4:4; 1 Corinteni 1:18; Luca 8:21; Psalmul 119:9; Ioan 10, 35; Ps 130, 5; Faptele Apostolilor 20, 32; Romani 6, 3; Romani 7, 1; 1 Corinteni 5, 6; 1 Corinteni 6, 2; 1 Corinteni 6, 15; 1 Corinteni 6:16; 1 Corinteni 6:19; 1 Corinteni 9:13; Iacov 4:4; 1 Petru 1:18; 2 Petru 3:17; Iuda 1:5;

5.2.1 Cine se ține de Cuvântul lui Dumnezeu rămâne păzit

Cine respectă, păstrează și urmează Cuvântul lui Dumnezeu, se ferește de rău și rămâne pe calea vieții.

Ioan 8, 51 Meng

*Adevărat, adevărat vă spun: dacă cineva **păzește cuvântul meu**, nu va vedea moartea în veșnicie.*

Psalmul 119, 11 Slt

11 Păstrez cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.

1 Timotei 4:16 Meng

16 Ai grijă de tine și de învățătură, țin-te de ele; căci dacă vei face aceasta, vei mântui atât pe tine însuși, cât și pe ascultătorii tăi.

Psalmul 19, 8-12 Meng

8 Legea Domnului este desăvârșită: înviorează sufletul; mărturia Domnului este credincioasă: înțelepțește pe cei nebuni; 9 poruncile Domnului sunt drepte: bucură inima; porunca Domnului este curată: luminează ochii; 10 frica de Domnul este curată: rămâne veșnică; judecățile Domnului sunt adevărate: toate sunt drepte; 11 sunt mai prețioase decât aurul și decât aurul curat în cantitate mare, sunt mai dulci decât mierea și decât mierea din faguri. 12 Și robul tău se lasă avertizat de ele: în respectarea lor se află o răsplată bogată.

2 Timotei 3:15-17 Meng

15 și cunoști din copilărie Scripturile, care te pot face înțelept pentru mântuire, prin credința în Hristos Isus. 16 Orice Scriptură inspirată de Duhul lui Dumnezeu este folositoare pentru învățătură și pentru mustrare, pentru îndreptare și pentru educare în dreptate, 17 ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, echipat pentru orice lucrare bună.

Ioan 8:51 Meng

*Adevărat, adevărat vă spun: dacă cineva **păzește cuvântul meu**, nu va vedea moartea în veșnicie.*

Ioan 8:51; Psalmul 119:11; 1 Timotei 4:16; Psalmul 19:8-12; 2 Timotei 3:15-17

5.2.2 Cine ascultă vocea Păstorului cel bun este în siguranță

Cine, ca și chemat de Dumnezeu, aude vestea bună despre Isus și crede în Cel care L-a trimis pe Isus, are viața veșnică și nu vine în judecată, ci a trecut din moarte în viață.

Cine îl iubește pe Isus, ascultă de vocea lui și îl urmează, va primi de la Isus viața veșnică. El și ea nu se vor pierde niciodată. Nimeni nu poate smulge un adevărat urmaș din mâinile lui Isus. Căci Tatăl lui Isus Hristos, care i-a dat, este mai mare decât orice altceva. Da, nimic din întreaga creație nu ne poate despărți, pe noi, cei aleși și chemați de Dumnezeu, de iubirea lui Dumnezeu, care ne este garantată în Hristos Isus, Domnul nostru.

Ioan 5, 24 Slt

*Adevărat, adevărat vă spun: cine ascultă cuvântul meu și **crede** în cel care **m-a trimis, are viața veșnică** și nu vine în judecată, ci a trecut din moarte la **viață**.*

Ioan 10:27-29 Meng

27 Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele Mă urmează. 28 Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri în veci, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. 29 Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

Romani 8:28, 39 Slt

28 Știm însă că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, celor ce sunt chemați după planul Său... [nimic din toată creația nu poate] 39 ... să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

Ioan 10, 27-29; Ioan 5,24; Romani 8, 28-39; 1 Ioan 5,13

5.2.3 Corectarea salutară prin Cuvântul lui Dumnezeu păstrează – Nu vă înșelați!

Chiar și ca urmași credincioși ai lui Isus, putem greși în chestiuni fundamentale legate de mântuire. De aceea, Dumnezeu a inclus în

Cuvântul Său corecții sănătoase pentru toți cei chemați și aleși. În Noul Testament întâlnim mereu avertismente precum: „*Nu vă înșelați*”, „*Nu vă amăgiți*” sau „*Nu știți*”. Este posibil să crezi că ești acceptat de Dumnezeu și totuși să trăiești într-o eroare decisivă. Motivul pentru aceasta este întotdeauna o viață care rămâne în păcat, care pune voința proprie mai presus de voința lui Dumnezeu și care nu rămâne vigilentă în apropierea lui Isus. Dar Dumnezeu vrea și poate să ne păzească de aceasta prin Cuvântul Său și să ne readucă pe calea cea dreaptă.

1 Corinteni 6, 9-10 Slt

9 Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați: nici desfrânații, nici idolatrii, nici adulterii, nici efeminatii, nici sodomiții, 10 nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici hulitorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

1 Corinteni 9:24 Meng

24 Nu știți că cei care aleargă pe pistă, deși toți aleargă, numai unul primește premiul? Alergați astfel încât să-l obțineți!

Iacov 4, 4 Slt

4 Adulterilor și adulterine, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie împotriva lui Dumnezeu? Deci, cine vrea să fie prieten cu lumea, se face dușman lui Dumnezeu!

Galateni 6, 7-8 Meng

7 Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă batjocorit; căci ceea ce seamănă omul, aceea va și secera. 8 Căci cine seamănă în carne, din carne va secera putrezirea; dar cine seamănă în Duh, din Duh va secera viața veșnică.

1 Corinteni 6:9; 1 Corinteni 9:24; Iacov 4:4; Marcu 12:24; Galateni 6:7-8; Iacov 1:13-16; Iuda 1:5

5.2.4 Pregătiți pentru orice – speranța care ne susține!

Dumnezeu ne promite viața veșnică cu Isus în slava veșniciei. Această promisiune ne motivează să trăim deja acum cu El, să rămânem pe calea urmării Lui și să sperăm și să așteptăm cu răbdare împlinirea

promisiunii Sale. Cel care este plin de speranța veșniciei trăiește corect în prezent, rămâne pe calea cea bună și este păzit de Dumnezeu. El primește puterea necesară pentru a persevera și a atinge țelul.

Ioan 11, 25 Slt

*Isus îi spune: „Eu sunt învierea și **viața**. Cine crede în Mine va **trăi, chiar dacă moare**.*

Luca 21:28 Slt

28 Dar când vor începe să se întâmple aceste lucruri, ridicați-vă și ridicați capetele, pentru că se apropie mântuirea voastră.

Col 1, 27 Slt

*Hristos în voi, **speranța slavei**.*

Romani 8, 25 Meng

*Dacă **sperăm** în ceea ce încă nu vedem (realizat), așteptăm cu **răbdare**.*

Apocalipsa 3:12 Slt

*Pe cel ce va birui, îl voi face stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși niciodată; și voi scrie pe el numele Dumnezeului meu și numele **cetății** Dumnezeului meu, Noul **Ierusalim**, care coboară din **cer** de la Dumnezeul meu, și numele meu cel nou.*

Ioan 11:25; Luca 21:28; Coloseni 1:27; Romani 8:25; Apocalipsa 3:12; Apocalipsa 2:10

5.2.5 Isus ne avertizează – pentru ca noi să putem rămâne statornici

Credința noastră în Isus este cheia mântuirii noastre. În fidelitatea Sa, Isus se asigură că ucenicii Săi rămân statornici în credință și astfel sunt mântuiți. El face acest lucru anunțându-le în avans ce îi așteaptă. Astfel, ei se pot pregăti, își pot păstra statornicia în Isus și pot rămâne în credință, ceea ce în cele din urmă le asigură mântuirea.

Ioan 14:29 Slt

29 Și acum v-am spus aceasta înainte să se întâmple, ca să credeți când se va întâmpla.

Matei 24:23-24 Meng

23 „Dacă cineva vă va spune: «Iată, Hristosul este aici!» sau «Acolo este!», să nu credeți! 24 Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne mari și minuni, ca să înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși.

2 Petru 3, 17+18 Meng

7 Știind aceste lucruri dinainte, iubiților, fiți cu băgare de seamă, ca nu cumva să fiți luați de rătăcirea celor fără frică de Dumnezeu și să fiți smulși din credința voastră fermă. 18 Creșteți mai degrabă în harul și cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos!

Ioan 13, 19; Ioan 14, 29; 2 Petru 3, 17+18; Matei 24, 23-27; Ioan 16, 1-4

5.3 Păstrarea prin dăruirea ta totală lui Hristos ACUM

Calea către comuniunea veșnică cu Dumnezeu nu este doar o chestiune de credință, ci și de dăruire consecventă lui Hristos în prezent.

Subcapitolele acestei secțiuni arată cum o dăruire totală ne modelează viața, ne întărește credința și ne păstrează în urma lui – pe calea spre cer. Această dăruire nu este o povară, ci o sursă de putere și bucurie care ne ajută să rezistăm ispitelor, să depășim eșecurile și să rămânem fideli pe calea îngustă.

5.3.1 Dumnezeu îi protejează pe cei care îi aparțin și îi slujesc

Dumnezeu îi marchează, îi protejează, îi avertizează și îi păzește în mod special pe cei care îi aparțin și îi slujesc.

Apocalipsa 7:3 Slt

3 Și el a zis: „Nu faceți rău pământului, mării și copacilor, până când vom pune pecetea pe frunțile robilor Dumnezeului nostru!”

Apocalipsa 18:4 Slt

4 Și am auzit o altă voce din cer, care zicea: „Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei!”

Iuda 1, 24-25 Meng

24 Dar Celui care vă poate păzi de orice poticnire și vă poate așeza fără prihană, cu bucurie, înaintea slavei Sale, 25 Lui, singurul Dumnezeu, care este Mântuitorul nostru prin Domnul nostru Isus Hristos, Lui îi revine slava și măreția, puterea și autoritatea (ca) înainte de toate timpurile, (așa) cum este acum și în vecii vecilor! Amin.

Apocalipsa 7, 3; Apocalipsa 18, 4; Iuda 1, 24-25

5.3.2 Dumnezeu îi păzește în mod special pe cei care L-au urmat cu credincioșie până acum

Dumnezeu îi păzește în mod special pe cei care L-au urmat cu credincioșie până acum.

Apocalipsa 3:10 Slt

10 Pentru că ai păzit cuvântul răbdării mele, și Eu te voi păzi de ceasul încercării care va veni peste tot pământul, ca să fie încercați cei ce locuiesc pe pământ.

Evrei 6, 9-10 Meng

*9 Dar noi, iubiților, chiar dacă vorbim astfel, suntem siguri de un lucru mai bun, și anume de ceea ce are cea mai strânsă legătură cu mântuirea. 10 **Căci Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite munca voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, slujind sfinților și slujind și acum.***

2 Petru 2:9 Slt

9 Domnul știe să scape pe cei ce se tem de El din ispită, iar pe cei nedrepti să-i păstreze pentru pedeapsă în ziua judecății.

Apocalipsa 3:10; Evrei 6:9-10; 2 Petru 2:9

5.3.3 Devotamentul tău de AZI va fi răsplătit cu credincioșia lui Dumnezeu de MÂINE

Acolo unde ACUM există o urmărire autentică, acolo unde ACUM există iubire pentru Hristos, acolo unde ACUM există roadele unei adevărate

convertiri, acolo există și toate motivele pentru a avea încredere că Dumnezeu credincios îi va păzi și îi va conduce pe copiii Săi ACUM până la sfârșit.

Un om cu frică de Dumnezeu este unul care se teme de Dumnezeu ACUM și trăiește în conformitate cu frica lui de Dumnezeu. Domnul a promis că îi va salva pe aceștia de ispitele care le pun în pericol viața (veșnică) și îi va duce la viața veșnică.

Ce mângâiere: pentru toate eșecurile noastre, ale ucenicilor lui Hristos, există iertarea Domnului nostru iubitor, Isus Hristos. DAR:

Lui Dumnezeu nu-i este indiferent cum trăim ACUM

Modul în care trăim ACUM cu Hristos are un impact direct asupra faptului dacă Dumnezeu va fi alături de noi când va fi greu, când va veni ora ispitei. Faptul că ne folosim ACUM talentații și umplem cu ulei lămpile noastre va contribui în mod decisiv la faptul că vom putea rezista în viitor și până la revenirea lui Isus. Și faptul că în orice moment dăm totul cu credincioșie pentru Isus, Domnul nostru, păstrându-ne chiar și prima noastră iubire, este mai degrabă starea normală în ochii lui Isus. **Așa se exprimă în mod pozitiv.**

Întreaga adevăr exprimată în mod negativ înseamnă: nimeni care este neglijent în mod constant în relația sa cu Isus și care flirtează cu iubirea de sine și de lume și/sau chiar o lasă să intre, nu poate să se aștepte ca Isus să fie imediat prezent atunci când vin mari ispite și el sau ea depinde de ajutorul lui Hristos. Dimpotrivă: Hristos îl va lăsa în mod intenționat să cadă din cauza păcatului său, dacă el nu se pocăiește la timp și nu se trezește din somnul păcatului. Nu trebuie să te temi că viața ta va fi neîndeplinită înaintea lui Dumnezeu doar dacă îi dai lui Isus ACUM tot ce poți da – nu ai nevoie de mai mult!

Cel care, ca ucenic al lui Isus, îl caută pe Dumnezeu ACUM din toată inima, înainte de venirea marilor crize, va trece mult mai ușor prin ele, când vor veni. Pentru că el este mai strâns legat de Isus și poate conta pe ajutorul lui Dumnezeu. Nu credincioșii formali vor avea moștenirea veșnică, ci numai cei care vor birui ispitele la care va fi supusă întreaga omenire prin puterile seducției. Pentru cei care dorm și dorm în slujba

lor pentru Isus, slujindu-l pe marele lor Domn și Stăpân, Isus va reveni ca un hoț – și astfel va aduce nenorocire și nu mântuire.

Mântuirea noastră veșnică se bazează pe doi factori:

1. pe credințioșia lui Dumnezeu
2. pe devotamentul nostru sincer ACUM și pe slujirea noastră continuă pentru Dumnezeu

și 1. credințioșia neschimbătoare a lui Dumnezeu este legată de 2. devotamentul nostru:

Cei care sunt credințioși lui Dumnezeu pot conta pe credințioșia lui Dumnezeu.

Luca 12:34-35 Meng

34 Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. 35 Să aveți șoldurile încordate și lămpile aprinse.

Filipeni 1, 20-21 Meng

20 De altfel, am o așteptare fermă și o speranță plină de bucurie că nu voi fi rușinat în niciun fel, ci că, în mod evident, ca întotdeauna, și acum Hristos va fi glorificat în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea (de martir). 21 Pentru mine, Hristos înseamnă viața, și de aceea moartea este pentru mine un câștig.

Ioan 6, 67-69 Meng

7 De aceea, Isus le-a spus celor doisprezece: „Nu vreți să plecați și voi ?” 68 Simon Petru i-a răspuns: „Doamne, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice; 69 și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu.”

2 Cr 6, 14 Slt

14 ... Doamne, Dumnezeul lui Israel! Nu este niciun alt Dumnezeu ca Tine, nici în ceruri, nici pe pământ, care să păstrezi legământul și îndurarea față de robii Tăi care umblă cu toată inima înaintea Ta.

Mt 25, 3-4 Meng

Cele nechibzuite [fecioarele] și-au luat lămpile, dar nu au luat ulei cu ele; cele chibzuite, însă, pe lângă lămpile, au luat și ulei în vase.

Filipeni 1, 20-21; Ioan 6, 67-69; 2 Cronici 6, 14; Filipeni 1, 3-6; Apocalipsa 3, 10; 2 Petru 2, 9; Evrei 6, 7-10; Apocalipsa 2, 2-5; Apocalipsa 3, 1-3; Matei 13, 44-46; Psalmul 145,20; Matei 10, 37-39; Luca 12, 34-35; Matei 25, 3-4

5.3.4 Suntem păziți pentru că păzim și împlinim Cuvântul lui Dumnezeu

Cel care, ca ucenic al lui Isus, îl caută pe Dumnezeu și voia Lui din toată inima înainte de venirea marilor crize, va trece mult mai ușor prin ele atunci când vor veni. Pentru că el este mai strâns legat de Isus și poate conta pe ajutorul lui Dumnezeu. Nu credincioșii formali vor moșteni moștenirea veșnică, ci numai cei care vor birui ispitele la care va fi supusă întreaga omenire prin puterile seducției. Dar pentru cei care îl urmează deja pe Isus fără cusur, precum biserica din Filadelfia, cununa victoriei vieții veșnice este practic deja pregătită.

Cei care se dedică lui Isus în acest fel și pentru care Isus este atât de important încât păstrează Cuvântul Său – și păstrează Cuvântul lui Isus în așa fel încât Isus să nu fie nevoit să-i mustre – sunt păziți în mod special de Isus. Astfel, dedicarea noastră totală față de Isus, voia și Cuvântul Său este cea mai bună protecție pe care ne-o putem imagina.

Apocalipsa 3, 8.10.11 Slt

8 ... Tu ... ai păzit cuvântul Meu ... 10 Pentru că ai păzit cuvântul meu despre răbdarea de a rămâne credincios, și Eu te voi păzi de ceasul încercării care va veni peste tot pământul, ca să fie încercați cei ce locuiesc pe pământ. ... 11 ... Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!

Mt 7, 24-27 Meng

24 De aceea, oricine ascultă cuvintele mele și le împlinește va fi ca un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă. 25 A venit ploaia, au venit potopurile, au suflat vânturile și au lovit casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că era zidită pe stâncă.

26 Dar oricine ascultă cuvintele mele și nu le împlinește este ca un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. 27 A venit ploaia, au venit apele,

au suflat vânturile și s-au izbit de casa aceea; și ea s-a prăbușit, și prăbușirea ei a fost mare.

Spr 19, 16 Slt

6 Cine păzește porunca își păzește sufletul, dar cine nu ia seama la căile sale va muri.

Ap 3, 7-13; Mt 7, 24-27; Pr 19, 16; Pr 3, 21-26; Ps 145,20; Pr 4, 5-6

5.3.5 Păstrarea prin frica de Dumnezeu

Filipeni 2, 12-13 Meng

12 De aceea, iubiții mei, așa cum ați fost întotdeauna ascultători, aveți grijă să vă îngrijiți de mântuirea voastră cu frică și cutremur, nu numai ca atunci când eram prezent printre voi, ci și mai mult acum, când sunt departe de voi. 13 Căci Dumnezeu este cel care lucrează în voi atât voința, cât și împlinirea, pentru ca voi să-l fiți plăcuți.

Filipenii erau urmașii ascultători ai lui Hristos, așa cum le subliniază Pavel în Epistola către Filipeni, capitolul 2, versetul 12. Și așa fuseseră ei tot timpul de la convertirea lor. În Epistola către Filipeni nu aflăm despre niciun păcat, așa cum aflăm în Epistola către Corinteni, sau despre vreun pericol de a cădea pradă ereziilor, așa cum aflăm în Epistola către Galateni. Filipenii erau fideli Bibliei, fideli apostolilor și fără prihană, după mărturia apostolului Pavel.

Și **totuși**, ei nu au încă mântuirea definitivă asigurată, ci trebuie să o dobândească „**cu frică și cutremur**”. Aici, imaginea noastră predominantă despre Dumnezeu se clatină puternic. Ar trebui oare să ne temem de Dumnezeu și să ne înfricoșăm de El? Și chiar dacă suntem copiii Lui iubiți și ascultători în toate lucrurile, ce ar fi de temut și de înfricoșat?

Să analizăm mai atent cuvântul „frică” folosit aici:

φόβος phobos (Strong G5401)

- Frică
- Groază
- Temerare

- Frica (de moarte)

Trebuie să ne *câștigăm mântuirea cu frică* [φόβος phobos] **și tremur**, spune Dumnezeu în Cuvântul Său.

Cuvântul „tremur” este destul de clar. Nu se potrivește cu simpla „reverență”, așa cum traduce noua traducere evanghelică. Cine are cu adevărat frică, tremură. Dar este vorba într-adevăr de o astfel de frică și teamă aici?

Același cuvânt folosit aici pentru frică, φόβος phobos, este folosit, de exemplu, și în

- *Mt 14, 26 Meng Ucenicii ... au strigat de frică* [φόβος phobos], crezând că era o fantomă.
- *Mt 28, 4 Meng De frică* [φόβος phobos] față de el [îngerul], paznicii au tremurat și au rămas ca morți.
- *Evrei 2, 15 Meng [Isus] pentru a elibera pe toți cei care, prin frica* [φόβος phobos] *de moarte, au fost ținuți în robie toată viața lor*

Utilizarea biblică a termenului φόβος phobos ne arată clar: chiar dacă nu ne place să auzim asta, trebuie să avem – și – teamă și respect față de Dumnezeu, trebuie să avem o **seriozitate reverențioasă** în fața măreției mântuirii și sfințeniei lui Dumnezeu, pentru a realiza, a crea sau a desăvârși mântuirea noastră finală.

Și acest lucru nu se aplică doar în aceste pasaje biblice. Isus și apostolii sunt surprinzător de uniți în această privință (vezi versetele următoare):

Dar nu suntem lăsați singuri cu această cerință. Putem să ne bazăm pe dragostea, grija și ajutorul lui Dumnezeu și pe faptul că El ne dă motivația necesară și ne oferă puterea de care avem nevoie.

Filipeni 2, 12-13 Slt

*12 De aceea, iubiții mei, așa cum ați fost întotdeauna ascultători, nu numai în prezența mea, ci și mai mult acum, în absența mea, realizați mântuirea voastră **cu frică** [φοβέω, phobeō] și cutremur; 13 căci*

Dumnezeu este cel care lucrează în voi atât voința, cât și împlinirea, după bunul său plac.

Lc 12, 5 Slt

*[Isus le spune ucenicilor săi] Dar eu vă voi arăta **pe cine trebuie să vă temeți: Temeți-vă** [φοβέω, phobeō] **de cel care, după ce a ucis, are și puterea să arunce în iad!** Da, vă spun, **de acesta să vă temeți!***

Romani 11:20-21 Meng

20 Foarte bine! Ca urmare a necredinței lor, ei au fost ruși, iar tu ești (în locul lor) ca urmare a credinței tale. Nu fi îngâmfat, ci fii vigilent! 21 Căci dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile naturale, nici pe tine nu te va cruța.

Iuda 1, 5 Meng

5 Dar vreau să vă reamintesc – deși toate aceste lucruri vi le sunt deja cunoscute – că Domnul a salvat (mai întâi) poporul Israel din țara Egiptului, dar a doua oară i-a nimicit pe cei care nu au crezut.

Apocalipsa 3, 3-5 Meng

*3 Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și ai auzit (vestirea mântuirii sau: mântuirea), păstrează-le și **ia-ți inima în dinți!** Dacă nu vei veghea, voi **veni ca un hoț și nu vei ști cu siguranță la ce oră voi veni peste tine.** 4 Ai însă în Sardes câteva persoane care nu și-au pătat hainele; aceștia vor umbla cu mine în haine albe, pentru că sunt vrednici de aceasta. 5 Cine va birui va fi îmbrăcat în haine albe, și nu-i voi șterge numele din cartea vieții și îi voi mărturisi numele înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor lui. 6 Cine are urechi, să audă ce spune Duhul bisericilor.*

Filipeni 2, 12-13; Luca 12, 5; Romani 11, 20-21; Iuda 1, 5; Apocalipsa 3, 3-5

5.3.6 Păstrarea prin iubire proactivă

Iertarea lui Dumnezeu, pe de o parte, și consecința divină necesară a păcatelor noastre ca urmași ai lui Hristos, pe de altă parte, sunt două lucruri complet diferite. Dumnezeu judecă păcatul în poporul Său. **Acolo unde apare un dezechilibru între ceea ce știm despre Dumnezeu – că**

trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine – și ceea ce punem în practică în viața noastră , începe judecata lui Dumnezeu. Așa ne mărturisesc toate avertismentele din epistolele lui Isus către bisericile Sale.

Domnul este sfânt. Scuzele *de genul „nu am știut asta în mod explicit”* nu vor rezista privirii Lui sfinte. Nu trebuie să cunoaștem dinainte sau să știm pe de rost toate subparagrafele Sfintelor Lui Porunci din Noul Testament. Este suficient să cunoaștem baza: ***lubește-L pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși.*** Dacă luăm aminte la aceasta și o aplicăm în mod proactiv în viața noastră, suntem pe calea cea bună. Pasivitatea, așteptarea ca predicatorii noștri să ne prezinte voia lui Dumnezeu pe tavă, cum trebuie să trăim, nu este suficientă. Isus caută și dorește ucenici maturi.

5.3.7 Păstrarea prin harnicie

Lenea este sora distrugerii. Cine este leneș este rău în ochii lui Dumnezeu – și va fi condamnat.

Opusul lenei este hărnicia. Orice progres spiritual se bazează pe folosirea cu hărnicie a bunurilor încredințate de Dumnezeu.

Cei harnici pe calea spre cer vor fi păstrați și vor ajunge în cer.

Cine nu lucrează cu sârguință pentru Domnul este orb, miop și a uitat de curățirea păcatelor sale din trecut.

A lucra cu sârguință pentru Domnul nu este ceva de la sine înțeles pe calea spre cer. Cu toții suntem în pericol de a obosi și de a deveni neglijenți în sârguință. Marele pericol este să devenim **LENEȘI**. Cine devine leneș și trândav în credința și slujirea sa pentru Isus, se angajează pe o cale la capătul căreia se află un semn de întrebare înaintea intrării în viața veșnică.

Mt 25, 14-30 Meng

*Bine, rob bun și credincios! Ai fost credincios în puțin, te voi pune peste mult: intră la ospățul de bucurie al stăpânului tău! ... **Rob rău și leneș!** ... 28 Luați-i talantul și dați-l celui care are zece talanți. ... 30 Pe robul*

nefolositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

2 Petru 1, 10 Slt

*10 De aceea, fraților, **străduiți-vă cu atât mai mult** [Strong G4704 – σπουδάζω – spudazo greacă – să vă străduiți; să aplicați sârguință] **să vă întăriți chemarea și alegerea voastră**; căci dacă **faceți aceste lucruri, nu veți cădea niciodată**.*

Evrei 4, 9-11 Meng

11 Să fim, așadar, zeloși [Strong G4704 – σπουδάζω – spudazo greacă – a depune efort; a aplica sârguință] să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă și să ofere astfel același exemplu avertizator de neascultare.

Mt 25, 14-30; 2 Petru 1, 5-10; Mt 25, 22-30; Romani 12, 11; 2 Petru 3, 14; Evrei 4, 9-11; Evrei 6, 11-12; Luca 8, 15 Marcu 4, 18-19; Matei 3, 10; Matei 7, 19; Apocalipsa 3,19

5.3.8 Păstrarea prin „munca în echipă” cu Dumnezeu

Mântuirea noastră veșnică se realizează prin munca în echipă cu Domnul nostru. Este o interacțiune între harul divin și responsabilitatea din partea noastră. Partea divină este mai puternică și predomină – fără harul lui Dumnezeu prin Isus, nimeni nu ar fi mântuit. Este ca și cum un copil mic „ajută” mama sau tatăl. De fapt, Dumnezeu, ca Tată, face totul. Dar EL ne ia atât de în serios și de important contribuția noastră, încât acceptă „ajutorul” nostru ca o dovadă reală de iubire și ne onorează cu rezultatul minunat al mântuirii noastre veșnice. Da, Dumnezeu a făcut ca obținerea mântuirii veșnice să fie astfel încât noi, ca mântuiți, să fim atât de implicați încât și partea noastră să fie indispensabilă. Astfel, harul divin și responsabilitatea umană se completează reciproc într-un întreg minunat – la fel cum grija mirelui pentru mireasă, împreună cu bucuria și disponibilitatea miresei, duc în final la unirea fericită a celor doi în cadrul nunții.

Calea către împlinirea speranței veșnice și indestructibile a celor aleși este o muncă în echipă a lui Dumnezeu cu noi: • Dumnezeu ne dăruiește renașterea • astfel echipați, putem avea încredere în

Dumnezeu • datorită credinței noastre în Dumnezeu, Dumnezeu ne dăruiește putere • prin puterea lui Dumnezeu care ne-a fost dăruită, credința noastră se dovedește în încercări și necazuri • prin dovada noastră astfel obținută, Dumnezeu ne dăruiește bucurie nemărginită • prin bucuria noastră în Dumnezeu, speranța noastră în atingerea finală a eternității este întărită și hrănită • și cu cât speranța noastră în eternitate devine mai mare, cu atât suntem mai întăriți, echipați și motivați să continuăm și să rămânem pe calea către eternitate • toate acestea se întâmplă reciproc până la împlinirea speranței noastre, mântuirea sufletelor noastre.

1 Petru 1, 3-9 Meng

*3 Binecuvântat **să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos**, care, după marea Sa milă, **ne-a născut din nou** pentru o speranță vie prin învierea lui Isus Hristos din morți **5 voi, care sunteți păstrați în puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mântuire**, 6 De aceea vă bucurați, chiar dacă acum, pentru o scurtă vreme, dacă este necesar, sunteți întristați de diverse încercări; **7 prin aceasta, autenticitatea credinței voastre să fie dovedită** și găsită mai prețioasă decât aurul, care este trecător, dar care este încercat prin foc în autenticitatea sa, și să se dovedească (pentru voi) spre laudă, cinste și slăvire la arătarea lui Isus Hristos. 8 Îl iubiți, deși nu l-ați văzut; credeți în el[6], deși acum nu-l vedeți, și vă bucurați de el cu o bucurie de nespus și transfigurată, 9 **pentru că aveți ca scop final al credinței voastre mântuirea sufletelor voastre.***

1 Petru 1, 3-9; Apocalipsa 7, 13-14; Iacov 1, 21-22; 2 Petru 3, 9-15

5.3.9 Rugăciunea este legătura noastră cu Dumnezeu. Cine îl caută astăzi, va putea rezista mâine în încercări

Isus ne îndeamnă să ne rugăm la timp, pentru ca Dumnezeu să ne salveze în necazuri și încercări. Cine face acest lucru va experimenta mântuirea.

Și Isus însuși a făcut acest lucru: El s-a rugat ÎNAINTE de ispită pentru ajutorul lui Dumnezeu. Și a primit ÎN timpul ispitei ajutorul de care avea nevoie pentru a o putea birui.

Astfel, Isus ne poate salva acum din tronul harului, în credințioșia Sa, și ne poate păstra pe calea mântuirii.

Mt 26, 41 Slt

41 Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită. Duhul este plin de râvnă, dar trupul este slab.

Lc 21, 36 Meng

6 Fiți, dar, totdeauna treji și rugați-vă, ca să aveți puterea să scăpați de toate aceste lucruri care vor veni și să înfățișați-vă înaintea Fiului omului.

Evrei 5, 7 Meng

7 El [Isus] în zilele trupului său, cu strigăte și lacrimi, a adus rugăciuni și cereri către Cel care putea să-l scape de moarte și a fost ascultat (și a fost eliberat) de frica sa.

Evrei 4:11-16 Meng

11 Să fim deci atenți să intrăm în acea odihnă, ca nimeni să nu cadă și să nu ofere același exemplu avertizator de neascultare. ... 16 Să ne apropiem deci cu încredere bucuroasă de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har pentru ajutorul la timp.

Matei 26:41; Luca 21:36; Evrei 5:7; Evrei 4:11-16; Luca 22:43-44; Psalmul 30:7-12

5.4 Păstrarea prin folosirea mijloacelor spirituale de har

Pe calea mântuirii noastre, Dumnezeu ne-a dat mijloace spirituale de har – instrumente puternice care ne întăresc, ne călăuzesc și ne păzesc. Capitolele din secțiunea „” (Mijloace de har) din această secțiune ne arată cum putem folosi în mod conștient aceste mijloace pentru a rămâne puternici în credință și a merge cu credințioșie pe calea către veșnicie.

5.4.1 Rămâneți curați – Curățați-vă – Reînnoiți-vă zilnic

Isus îi dăruiește pe cei care poartă hainele strălucitoare ale mântuirii veșnice, care pot fi curățate în această viață, păstrate curate și curățate din nou atunci când se murdăresc.

Cei care, în timp, nu mai trăiesc mesajul Evangheliei și nu-L mai urmează pe Isus cu fapte demne de chemarea lor și care Îl onorează pe Isus, așa cum făceau la începutul vieții lor de credință, ci slăbesc în faptele lor și se pângăresc în agitația acestei lumi și nu se curăță din nou, credința și viața lor spirituală sunt moarte în ochii lui Isus.

Cine nu-i dă lui Dumnezeu tot ce poate, îi dă automat lumii ceea ce îi ascunde lui Dumnezeu și astfel se pângărește. Exemplul pozitiv opus sunt cei care „nu se pângăresc”, adică rămân curați. Ei sunt vii în ochii lui Isus și nu trebuie să se pocăiască. Ei continuă să facă primele fapte. Isus pornește de la premisa că ei vor rămâne și le promite haine albe și viață veșnică în ceruri. În ochii lui, ei sunt demni să trăiască veșnic.

Dar oricine se pângărește pe parcursul călătoriei sale cu Isus se poate curăța oricând și astfel își poate reînnoi și menține comuniunea cu Isus. Iar cel care păstrează vie în inima sa speranța vieții veșnice cu Domnul său va face exact acest lucru în mod constant.

1 Petru 1:22 Meng

22 De vreme ce v-ați curățit sufletele în ascultare de adevăr, pentru o dragoste frățască sinceră, iubiți-vă unii pe alții din toată inima.

Apocalipsa 3:4 Meng

4 Totuși, ai câteva nume în Sardes care nu și-au pătat hainele; aceștia vor merge cu mine în haine albe, pentru că sunt vrednici de aceasta.

1 Ioan 1:9 Meng

9 Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

1 Ioan 3:2-3 Meng

Îl vom vedea așa cum este. 3 Și oricine pune speranța în El se curățește, așa cum și El este curat.

1 Petru 1:22; Apocalipsa 3:4; 1 Ioan 1:9; 1 Ioan 3:2-3; Tit 3:5; Numeri 19:13; Leviticul 7:19-21; Matei 23:27; Evrei 12:14; 1 Ioan 3:2-3; Apocalipsa 22:12-14

5.4.2 Dumnezeu ne păzește printr-o viață în rugăciune

Rugăciunea este cheia decisivă pentru a putea fi și a rămâne credincioși lui Dumnezeu în momentele decisive ale vieții noastre.

Rugăciunea ne unește cu Domnul, iar rugăciunea în și prin Duhul lui Dumnezeu din noi ne menține în prezența lui Hristos.

A duce o viață desfrânată și/sau a avea griji în viață este mortal din punct de vedere spiritual – a fi vigilent și a te ruga împotriva acestui lucru te salvează de capcana care se închide brusc și îți dă curajul de a sta în fața lui Isus.

În cea mai critică oră a vieții sale, Isus le arată ucenicilor în mod impresionant mijloacele date de Dumnezeu pentru supraviețuirea spirituală: (veghearea și) rugăciunea, pentru a putea rezista ispitei. Isus a trecut prin lupta vieții sale prin rugăciune – și acesta este și drumul nostru către slava veșnică.

Rugăciunea reciprocă pentru protecție împotriva răului este unul dintre elementele cheie în atingerea cu succes a mântuirii lui Hristos.

2 Corinteni 13:7 Meng

7 Dar noi ne rugăm lui Dumnezeu să nu faceți nimic rău.

Mt 6, 13 Meng

13 Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău!

Luca 21:34-36 Meng

36 Vegheați și rugați-vă totdeauna, ca să puteți scăpa de toate aceste lucruri care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.

Luca 22:40-41 Meng

40 Rugați-vă, dar, ca să nu cădeți în ispită! 41 Apoi S-a îndepărtat de ei cam la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat și S-a rugat.

2 Corinteni 13, 7, Matei 6, 13, Luca 21, 34-36, Luca 22, 40-41, Iuda 1, 20-21

5.4.3 Credința – cheia păstrării

Prin credința în mila lui Hristos am fost mântuiți. Prin păstrarea credinței noastre în mila lui Hristos vom fi mântuiți. Da, locul de har și protecție al iubirii lui Dumnezeu există. Și prin Hristos pot trăi în credință până la viața veșnică.

1 Petru 1, 5-9 Meng

5 voi, care **sunteți păstrați** în puterea lui Dumnezeu **prin credință pentru mântuirea** care (deja) este gata să fie revelată în vremurile din urmă. ...

6 De aceea vă bucurați, chiar dacă acum, pentru o scurtă vreme, dacă este necesar, sunteți întristați **de diverse încercări**; **7 prin acestea trebuie să se dovedească autenticitatea credinței voastre.**

Iuda 1, 20-21 Meng

20 Dar voi, iubiților, zidiți-vă pe temelia credinței voastre sfinte, rugați-vă în Duhul Sfânt 21 și păstrați-vă astfel în dragostea lui Dumnezeu, așteptând cu încredere mila Domnului nostru Isus Hristos, (care vă va conduce) la viața veșnică!

Evrei 10, 39 Slt

39 Noi însă nu suntem dintre cei care se retrag laș, spre pieire, ci dintre cei care cred, spre mântuirea sufletului.

1 Petru 1, 5-9; Evrei 10, 39; Iuda 1, 20-21; Ioan 5, 11-13; Ioan 3,36

5.4.4 A persevera și a-L aștepta pe Isus – arta de a rămâne ferm

Discursurile lui Isus și ale Noului Testament sunt pline de ideea că „așteptarea noastră pentru Hristos” este una dintre principalele misiuni și virtuți ale unui urmaș al lui Hristos. **Cine așteaptă – activ – pe Domnul său, își păstrează pentru Isus mântuirea viitoare și își întărește forțele interioare pe calea către eternitate.**

Așteptarea constantă a lui Isus, speranța noastră, ne aduce în starea potrivită, plăcută lui Dumnezeu. Iar așteptarea conștientă a lui Isus deschide ușa către tronul harului și darurile harului.

Așteptarea noastră pentru Isus nu trebuie să fie în niciun caz pasivă. Trebuie să facem TOTUL pentru a putea sta înaintea lui Isus cu inima curată, fără pată și în pace interioară, când va veni.

Și, în tot timpul în care îl așteptăm pe Isus, trebuie să știm că, în cele din urmă, milostivirea lui Isus este cea care ne va deschide porțile veșniciei.

Evrei 9:28 Meng

28 La fel, și Hristos, după ce a fost jertfit o singură dată pentru a lua păcatele multora, va apărea a doua oară, fără (legătură cu) păcatul, pentru cei care îl așteaptă, pentru mântuire.

Lc 12, 35-46 Meng

35 „Să vă fie soldurile încordate și lămpile aprinse! 36 Căci trebuie să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la ospățul de nuntă, ca să-i deschidă imediat când vine și bate la ușă. 37 Fericiți sunt acei slujitori pe care stăpânul lor îi va găsi veghind la întoarcerea sa! Adevărat vă spun că își va ridica haina, îi va așeza la masă și se va apropia să-i servească. 38 Și chiar dacă va veni în a doua sau a treia strajă de noapte și îi va găsi astfel, fericiți sunt ei! ... 44 Adevărat vă spun că îl va pune peste toate bunurile sale. 45 Dar dacă un astfel de slujitor gândește în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină!”, și începe să bată pe slugi și pe slujnice, să se ospăteze, să bea și să se îmbete, 46 stăpânul unui astfel de slujitor va veni într-o zi în care nu se așteaptă și într-o oră pe care nu o știe, și îl va tăia și îi va da locul lui printre cei necredincioși [sau „necredincioșilor”].

Lc 12, 35-48; Evr 9, 28; Mt 24, 45-51; 1 Tes 1, 9-10; Tit 2, 11-14; 2 Pet 3, 13-15; Iud 1, 21

5.4.5 *Lupta spirituală – păstrarea prin rezistența împotriva răului*

Să îmbrăcăm armura lui Dumnezeu pentru a putea rezista în lupta noastră spirituală, în care suntem puși până la dobândirea slavei:

- Certitudinea mântuirii: Eu sunt mântuit, Dumnezeu este credincios și vrea și mă va mântui complet, aceasta este coiful mântuirii (Efeseni 6:7).
- Certitudinea iertării: sunt iertat și Dumnezeu este credincios și îmi iartă păcatele la mărturisirea mea (1 Ioan 1, 9).
- Dumnezeu nu m-a destinat mâniai, ci dobândirii mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos (1 Tesaloniceni 5:9).
- Dumnezeu este pentru mine – cine poate fi împotriva mea (Romani 8:31)!
- Dacă noi suntem necredincioși, El rămâne credincios, pentru că nu Se poate lepăda de Sine însuși (2 Timotei 2:13).
- Te-am iubit cu o iubire veșnică și te-am gravat în palmele Mele (Ieremia 31:3).
- Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de voi (Iacov 4, 7).

Și atunci, prin harul lui Dumnezeu, vom lupta lupta lui Dumnezeu până la sfârșitul victorios: cu abținere și perseverență, biruind răul cu binele.

1 Corinteni 9:25 Slt

25 Dar oricine participă la competiție se abține de la toate – aceia pentru a primi o cunună de victorie trecătoare, noi însă una veșnică.

Efeseni 6, 10-19 Meng

*10 În cele din urmă, întăriți-vă în Domnul și în puterea lui care locuiește în voi. ... 13 **De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți rezista în ziua cea rea, să faceți totul bine și să rămâneți în picioare.***

Romani 12:21 Meng

21 Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul prin bine!

Apocalipsa 3:21 Slt

21 Celui care va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe tronul Meu, așa cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe tronul Lui.

Efesenii 6:7; 1 Ioan 1:9; Efesenii 6:16; 1 Tesaloniceni 5:9; Romani 8:31; 2 Timotei 2:13; Ieremia 31:3; 1 Corinteni 9:25; Efesenii 6:10-19; Romani 12:21; Apocalipsa 3:21

5.4.6 Încercare și dovadă – Consolidarea prin încercări

Faptul că cineva are cu adevărat credința adevărată în Isus Hristos și că Isus locuiește cu adevărat într-un om se arată prin dovada credinței sale. Acest lucru poate fi văzut din exterior, dar și eu însumi, ca persoană implicată, pot constata acest lucru. De aceea, rugăciunea ca nimeni să nu facă nimic rău și rugăciunea pentru desăvârșire sunt atât de importante, deoarece ele ne ajută să ne dovedim credința. Adevărata credință se manifestă prin dovada credinței. Iar dovada credinței îl păstrează pe cel care a dat dovadă de credință.

2 Corinteni 13:5 Slt

5 Examinați-vă pe voi înșivă, dacă sunteți în credință; puneți-vă la încercare! Sau nu vă dați seama că Isus Hristos este în voi? Doar dacă nu sunteți falși!

Apocalipsa 3:10 Meng

Pentru că ai păzit cuvântul așteptării statornice în Mine, și Eu te voi păzi din ceasul încercării care va veni peste întreaga lume, ca să încerce pe locuitorii pământului.

1 Timotei 3:13 Slt

13 Căci, dacă își îndeplinesc bine slujba, își dobândesc un rang bun și multă îndrăzneală în credința în Hristos Isus.

Filipeni 1:27-28 Meng

27 ... Vreau ca voi să fiți uniți în același spirit, luptând cu o singură inimă pentru credința în Evanghelie 28 și să nu vă lăsați intimidați în niciun fel

de adversari; aceasta este (atunci) un semn al pieirii lor, dar pentru voi un semn al mântuirii voastre, și anume (un semn) de la Dumnezeu.

Apoc 3, 10; 2 Cor 13, 5-9; Fil 1, 27-28; Lc 8, 15; 1 Pet 1, 7; Tit 1,16; Rom 5,4; Lc 11,28; Ioan 8,51; Ioan 17, 6; 1 Timotei 6, 14; 2 Timotei 3, 8; 1 Ioan 5, 18; Apocalipsa 2, 26; Apocalipsa 3, 8; Apocalipsa 3, 10; Apocalipsa 22, 7

5.5 Păstrarea prin pocăință și întoarcere la timp

În Noul Testament se subliniază în mod repetat necesitatea pocăinței imediate pentru a rămâne în mântuirea lui Dumnezeu. În Mt 5, 23-24, Isus îi îndeamnă pe urmașii săi să caute împăcarea cu ceilalți înainte de a se închina lui Dumnezeu: *„Dacă aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și du-te mai întâi și împacă-te cu fratele tău, apoi vino și adu darul tău!”* Această îndemnare la împăcare arată urgența de a acționa rapid și de a rezolva conflictele înainte de a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este un exemplu al necesității de a acorda atenție pocăinței în viața de zi cu zi și de a nu aștepta, deoarece timpul pentru împăcare și pocăință poate fi limitat.

În 2 Petru 3, 9 se subliniază, de asemenea, răbdarea lui Dumnezeu, care nu dorește ca nimeni să se piardă, ci le dă tuturor timp să se pocăiască: *Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii Sale, cum cred unii. Dimpotrivă, El are răbdare cu voi, pentru că nu dorește ca nimeni să piară, ci ca toți să se întoarcă la El.* **Dumnezeu, în mila Sa, ne dă timp să ne pocăim, pentru că El dorește mântuirea tuturor oamenilor.** Totuși, acest timp nu este nelimitat și nu ar trebui să ignorăm cu ușurință faptul că Dumnezeu ne oferă această ocazie de a ne converti și de a rămâne în mila Sa.

Dar, la fel cum Dumnezeu ne oferă spațiu pentru pocăință, Noul Testament ne avertizează asupra pericolului amânării. În Apocalipsa 2-3, Isus se adresează celor șapte biserici și le îndeamnă în repetate rânduri să se întoarcă la El. În Apocalipsa 2:5 se spune: *„Amintește-ți de unde ai căzut, pocăiește-te și fă lucrările dintâi! Dacă nu te vei pocăi, voi*

veni repede peste tine și îți voi muta sfeșnicul din locul lui! Bisericile care nu se hotărăsc să se pocăiască riscă să piardă mântuirea, deoarece timpul pentru pocăință este limitat. Acest lucru arată cât de important este să acționăm la timp pentru a rămâne în comuniune cu Dumnezeu.

O altă imagine de avertizare este oferită de pilda celor zece fecioare din Matei 25:1-13, care nu și-au ținut lămpile aprinse pentru că nu au fost vigilențe. Numai cele cinci fecioare înțelepte, care s-au pregătit și au cumpărat ulei la timp, au mers cu mirele. **Celelalte, care au ratat șansa de a se pregăti, nu au mai putut intra când era prea târziu.** Isus spune clar: „*Vegheați, dar, pentru că nu știți nici ziua, nici ora*”. Povestea **ilustrează cât de important este să nu întârziem și să nu tratăm cu ușurință timpul pentru pocăință.**

În Evrei 12:15, credinciosul este avertizat *să nu piardă harul lui Dumnezeu* și să nu lase să crească „*o rădăcină amară*” și „*desfrânarea*”, care ar putea pune în pericol credința. Autorul se referă aici la exemplul lui Esau, care a ratat momentul pocăinței și, în consecință, „*nu a găsit ocazia să se pocăiască, deși a căutat-o cu lacrimi*” (Evrei 12, 17 Slt). **Esau a arătat că o pocăință întârziată sau o atitudine neglijentă față de pocăință poate duce la pierderea mântuirii.**

Mesajul clar al Noului Testament este că nu trebuie să ne bazăm cu ușurință pe harul care ne este dat pentru pocăință. Dacă nu folosim spațiul nostru pentru pocăință și nu rămânem vigilenți și pregătiți, riscăm să fim separați de Dumnezeu pentru eternitate. **Nu există un moment ulterior pentru pocăință, dacă ratăm momentul.**

Responsabilitatea spirituală pe care Dumnezeu ne-o dă este mare: cine trăiește în credință va rămâne în har, dar cine se îndepărtează de pocăință va trebui să suporte consecințele. Avertismentele din Evanghelii și din epistolele apostolilor sunt clare – trebuie să ascultăm astăzi, în prezent, chemarea la pocăință, pentru că nimeni nu știe când va veni sfârșitul timpului său pe acest pământ sau întoarcerea lui Hristos.

Când vom privi înapoi în eternitate, s-ar putea să ne dorim să fi răspuns la chemarea la pocăință pe care am ratat-o. Dar atunci va fi prea târziu, iar starea în care ne aflăm va fi definitivă – fie mântuirea veșnică prin

pocăință și credință constante, fie separarea veșnică de Dumnezeu, dacă nu am folosit spațiul pentru pocăință și am neglijat vigilența spirituală.

Cea mai eficientă sursă de har și, în același timp, singura atitudine sigură care ne păstrează ca urmași în mântuire este o disponibilitate continuă de pocăință și o pocăință promptă pentru greșelile noastre.

Iată pasajele biblice corectate, cu linkuri funcționale și textul biblic în formatul dorit:

Mt 5, 23-24 Slt

Dacă aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo înaintea altarului și du-te mai întâi și împacă-te cu fratele tău, apoi vino și adu darul tău!

2 Petru 3, 9 Slt

Domnul nu întârzie în împlinirea promisiunii Sale, cum cred unii. Dimpotrivă, El are răbdare cu voi, pentru că nu vrea ca cineva să piară, ci ca toți să se întoarcă la El.

Apocalipsa 2, 5 Slt

Gândește-te acum la ce ai căzut, pocăiește-te și fă lucrările dintâi! Altfel, voi veni repede peste tine și îți voi smulge sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești!

Mt 25, 1-13 Slt

De aceea, vegheați! Căci nu știți nici ziua, nici ora.

Evrei 12, 15 Slt

Aveți grijă ca nimeni să nu piardă harul lui Dumnezeu; ca nici o rădăcină amară să nu crească și să facă rău și să-i pângărească pe mulți.

Evrei 12, 17 Slt

Căci știți că, deși a dorit-o, a fost respins, pentru că nu a găsit loc de pocăință, deși a căutat-o cu lacrimi.

5.6 Păstrarea prin Biserica lui Hristos

Calea mântuirii nu este o cale solitară, ci o cale pe care Dumnezeu ne permite să o parcurgem în comunitate. Biserica lui Hristos este mai mult decât un loc de adunare – ea ne încurajează, ne corectează și ne întărește în credință. Aici împărtășim bucurii și poveri, ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și suntem susținuți când suntem slabi. Aceste capitole arată cum Biserica, ca instrument divin, ne ajută să rămânem credincioși lui Dumnezeu în călătoria noastră spre veșnicie și să ne păstrăm și să ne întărim împreună.

5.6.1 Păstrarea prin încurajare și avertizare

Prin circumstanțe exterioare și încercări interioare, urmașii lui Hristos pot fi într-adevăr ispitiți de ispititor și pot cădea, astfel încât lucrarea apostolilor să fie în zadar. Și lucrarea a fost în zadar numai atunci când credincioșii nu mai trăiesc (sau nu mai trăiesc) în credință și nu sunt mântuiți. Dar acest lucru poate fi prevenit. Încurajarea din partea altor frați și surori contribuie în mod semnificativ la acest lucru. Cât de importantă este încurajarea, învățăm din călătoriile misionare ale apostolilor, care, după înființarea inițială a bisericilor, le-au vizitat a doua sau a treia oară pentru a le încuraja și a le îndemna să rămână cu hotărâre lângă Domnul lor, pentru a le întări în mântuirea și credința lor.

Este important să existe un echilibru între avertizare și încurajare. Isus ne arată cum să facem acest lucru. Într-o clipă ne avertizează, iar în clipa următoare ne încurajează, pentru ca noi să putem suporta avertizarea. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează și ne încurajează, cu cât mai mult avem nevoie de ambele daruri ale harului, într-un raport echilibrat, din partea învățătorilor noștri actuali în credință.

Și propria noastră credincioșie față de Domnul îi încurajează – fără cuvinte – pe ceilalți frați și surori în credință să fie credincioși în credința lor.

Mântuirea noastră veșnică depinde, în cele din urmă, de faptul dacă ne avertizăm și ne încurajăm reciproc (sau ne lăsăm avertizați și încurajați).

Mt 10, 28-33 Meng

*28 Nu vă temeți de cei careucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; temeți-vă mai degrabă de Cel care are puterea să piardă atât sufletul, cât și trupul în iad! – ... **30 La voi, însă, chiar și firele de păr de pe cap sunt toate numărate.** **31 De aceea, nu vă temeți! Voi sunteți mai de preț decât mulți vrăbii.** – ... **33 Dar cine mă va lepăda înaintea oamenilor, pe acela îl voi lepăda și eu înaintea Tatălui meu cel ceresc.***

1 Tesaloniceni 3:2-5 Meng

*Timotei ... **să vă întărească** și să vă încurajeze în credința voastră, **3 ca nimeni să nu se clatine în necazurile de acum; voi înșivă știți că suntem destinați pentru aceasta.** ... **5 De aceea am trimis ... (un mesager) la voi, ca să aflu starea credinței voastre, ca nu cumva ispititorul să vă fi ispitit și să fi fost în zadar munca noastră.** Timotei ... **să vă întărească** și să vă încurajeze în credința voastră.*

Faptele Apostolilor 15:32 Meng

*32 Iuda și Sila, care erau profeți, **au încurajat și ei frații prin multe discursuri și i-au întărit** (în credință).*

Matei 10:28-33; 1 Tesaloniceni 3:2-5; Faptele Apostolilor 15:32; Faptele Apostolilor 14:21-22; 1 Tesaloniceni 3:7-8; Faptele Apostolilor 23:11

5.6.2 Păstrarea prin mângâiere și încurajare în vremuri grele

Da, Domnul ne educă și da, prin circumstanțe dificile. Dar motivul său este întotdeauna iubirea. Și trebuie să ne amintim mereu acest lucru de la frații și surorile noastre în credință, prin exemplul lor de viață și prin cuvintele lor de încurajare și avertizare, și să ne ținem de ele pentru a rămâne pe calea către cer.

Astfel, încurajarea și avertismul din partea fraților și surorilor noștri în credință sunt un factor cheie pentru mântuirea finală în eternitate.

1 Tesaloniceni 5:11 Meng

De aceea, muștrați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, așa cum faceți deja!

Faptele Apostolilor 14:22 Slt

22 În același timp, ei întăreau sufletele ucenicilor și îi îndemneau să rămână neclintii în credință, spunându-le că trebuie să trecem prin multe necazuri pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu.

2 Corinteni 1:4 Meng

[Dumnezeu] care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca noi să putem mângâia pe toți cei care se află în orice necaz, cu mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu.

Evrei 3:13 Meng

Mai degrabă, muștrați-vă în fiecare zi, cât timp „azi” mai este valabil, ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

1 Tes 5,11; Faptele Apostolilor 15, 32; 2 Cor 1,4; Evrei 3, 13; 1 Tes 4, 18; 2 Tes 2, 17; Coloseni 4 ,8; 2 Cor 1, 6; Faptele Apostolilor 20, 2

5.6.3 Ascultarea ta din credință este mântuirea pentru alții

Mărturia mea de viață joacă un rol important pentru ca oamenii să devină deschiși față de credință, să-L accepte pe Isus ca Mântuitor și să rămână mântuiți alături de El. Ea trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu, să-i invite pe oameni la El, să nu-i ispitească pe nimeni la păcat și să se străduiască pentru mântuirea altora.

1 Corinteni 10:31-33 Meng

31 Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți totul pentru slava lui Dumnezeu! 32 Nu dați ocazie de poticnire nici iudeilor, nici grecilor, nici Bisericii lui Dumnezeu, 33 după cum și eu trăiesc în toate privințele pentru a fi pe plac tuturor, căutând nu avantajul meu, ci al multora, ca să fie mântuiți.

1 Timotei 4:16 Meng

16 Ai grijă de tine și de învățătură, țin-te de ele, căci dacă faci aceasta, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

Iuda 1, 22-23 Meng

22 Și aveți milă de cei care se află în îndoială: 23 smulgeți-i din foc și salvați-i astfel!

1 Corinteni 10:31-33; 1 Timotei 4:16, Iuda 1:22-23; Matei 18:15; 1 Corinteni 4:16; Iuda 1:22-23; 1 Ioan 5:16; 1 Tesaloniceni 3:7

5.6.4 Păstrarea prin disciplina bisericească – protecție împotriva abaterilor

Isus ne îndeamnă să ne despărțim radical de orice membru al trupului care păcătuiește, pentru a ne păstra integritatea spirituală și a fi pregătiți pentru cer. Cu atât mai mult, El însuși va îndepărta membrii păcătoși ai trupului Său, deoarece El întruchipează integritatea perfectă. În timp ce El dorește să vindece un membru bolnav, El îl va îndepărta dacă vindecarea nu este posibilă și păcatul se răspândește ca un cancer, pentru a proteja întregul trup. La fel cum aluatul trebuie îndepărtat complet pentru a păstra puritatea, și disciplina bisericească servește acestui scop. Isus nu tolerează în trupul său membri care refuză în mod conștient vindecarea și restaurarea prin bunul Păstor. Disciplina bisericească – atât a noastră, cât și a lui Isus – nu are doar un efect vindecător la fața locului, ci și o funcție de avertizare, care îi protejează pe alți credincioși de comportamente similare.

Mt 18, 15-18 Meng

15 Dacă fratele tău greșește, du-te și mustră-l între patru ochi. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău; 16 dar dacă nu te ascultă, ia cu tine încă unul sau doi (frați), ca să se stabilească orice lucru pe baza mărturiei a doi sau trei martori. 17 Dacă nu ascultă de aceștia (frații), spune-o bisericii; și dacă nu ascultă nici de biserică, să-l consideri ca pe un păgân și un vameș. – 18 Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.

1 Timotei 5:20 Meng

20 Pe cei care greșesc, mustră-i în fața tuturor (bătrânilor), ca să se teamă și ceilalți (bătrâni).

1 Corinteni 5:6-7 Meng

6 Faima voastră [„lăudăroșenia”] nu este frumoasă! Nu știți că puțin aluat acru dospește toată plămădeala? 7 Aruncați aluatul vechi, ca să fiți (în întregime) o plămădeală nouă; voi sunteți (ca creștini) liberi de orice aluat acru, căci Mielul nostru pascal a fost junghiat: Hristos.

Mt 18, 15-18; 1 Tim 5,20; 1 Cor 5, 6-7; 1 Cor 12, 27; 1 Cor 6, 15; Mc 9, 43-47; Mt 18, 15-18; 1 Cor 1, 2; Ap 2, 16; Ap 2, 18-27

5.6.5 Păstrarea prin vigilență reciprocă

Ca frați și surori în credință, suntem chemați să avem grijă unii de alții, să ne întâlnim în dragoste și să ne întărim reciproc. Această relație atentă ne ajută să prevenim căderea în păcat și să rămânem pe calea lui Isus. Prin faptul că avem grijă unii de alții, ne îngrijim și ne încurajăm, contribuim la faptul că nimeni nu rămâne în urmă, ci împreună atingem telul eternității.

Ioan 13:34-35 Meng

34 „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. 35 Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Iuda 1, 22-23 Meng

22 Și aveți milă de cei care se află în îndoială: 23 smulgeți-i din foc și salvați-i astfel!

Evrei 3, 12-13 Slt

12 Aveți grijă, fraților, să nu fie în vreunul dintre voi o inimă rea și necredincioasă, care să se îndepărteze de Dumnezeu cel viu! 13 Mai degrabă, îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, cât timp se zice „azi”, ca să nu se împietrească vreunul dintre voi prin înșelăciunea păcatului!

Ioan 13, 34-35; Iuda 1, 22-23; Evrei 3, 12-13; Iuda 1, 22-23; Evrei 4, 1; Matei 18, 15

5.6.6 *Supunerea față de o conducere cu o mentalitate spirituală*

Suntem chemați să fim ascultători nu numai față de Dumnezeu, ci și față de oamenii care au responsabilitate spirituală asupra noastră. În judecata finală a lui Dumnezeu, ambele aspecte vor fi luate în considerare și vor avea importanță.

Cine se supune în viață conducătorilor rânduiți de Dumnezeu, care veghează asupra sufletului său, și îi ascultă, acționează cu înțelepciune și face un bine pentru sine – nu numai pentru prezent, ci pentru eternitate.

Dacă chiar și cei care se opun autorităților lumești primesc judecata lui Dumnezeu, cu atât mai mult acest lucru este valabil pentru cei care se opun celor care poartă responsabilitatea spirituală stabilită de Dumnezeu.

Supunerea are limita sa naturală atunci când liderii spirituali fac rău sau vor să acționeze împotriva voinței lui Dumnezeu. În astfel de cazuri, rămânem liberi să facem voia lui Dumnezeu și suntem chemați să-i condamnăm pe lideri cu sprijinul a cel puțin doi martori și să le abordăm public comportamentul greșit.

Evrei 13:17 Slt

17 Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, căci ei veghează asupra sufletelor voastre ca niște oameni care vor da socoteală, pentru ca să facă aceasta cu bucurie și nu cu suspine, căci aceasta nu v-ar fi de folos!

1 Corinteni 16:16 Meng

16 Supuneți-vă și voi unor astfel de oameni și, în general, oricui lucrează și se osteneste!

1 Petru 5:5 Meng

5 La fel, voi, cei tineri, supuneți-vă celor mai în vârstă. Toți, însă, îmbrăcați-vă în umilință în relațiile voastre, căci „Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor smeriți le dă har”.

1 Timotei 5:19-20 Meng

19 Nu accepta nicio plângere împotriva unui bătrân, decât pe baza

mărturie a doi sau trei martori. 20 Pe cei care comit o greșeală, muștră-i în fața tuturor (bătrânilor), ca și ceilalți (bătrâni) să se teamă.

Evrei 13, 17; 1 Corinteni 16, 16; 1 Petru 5, 5; Evrei 13, 17; 1 Corinteni 16, 16; 1 Petru 5, 5; Romani 13, 2; 3 Ioan 1, 9-11; 1 Timotei 5, 19-20

5.6.7 Păstrarea prin învățătură sănătoasă și învățători după Cuvântul lui Dumnezeu

Formarea de lideri cu o mentalitate spirituală, care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, îl înțeleg, trăiesc după el și îi învață pe oamenii lui Dumnezeu, este unul dintre cele mai importante mijloace de a păstra și proteja biserica pe calea către veșnicie.

O viață în sfântă reverență față de Dumnezeu nu este un lucru automat după convertire. Este nevoie de o învățătură bună și de îndemnuri din partea unor învățători cu o mentalitate spirituală, care cunosc și trăiesc Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca această viață să se poată dezvolta. Vestea bună este că Dumnezeu ne dă timp, Cuvântul Său și predicatori pentru a ne conduce mereu pe calea cea dreaptă.

1 Timotei 4:16 Slt

16 Ai grijă de tine și de învățătură; rămâi constant în aceasta! Căci dacă faci aceasta, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

Tit 1, 7-9 Slt

7 Căci un supraveghetor trebuie să fie fără prihană, ca un administrator al lui Dumnezeu, nu arogant, nu iute la mânie, nu dedat la beție, nu violent, nu dornic de câștig necinstit, 8 ci ospitalier, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, stăpânitor pe sine; 9 unul care se ține de cuvântul credincios, conform cu învățătura, pentru a fi în stare să mustre cu învățătura sănătoasă și să convingă pe cei care contrazic.

Dan 12, 3 Slt

3 Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, iar cei care îi vor călăuzi pe mulți spre dreptate vor străluci ca stelele, pentru totdeauna și în veci.

Dan 12, 3; 1 Tim 4, 16; Tit 1, 5-16; Mt 5, 19; Rom 16, 17-18

5.6.8 Păstrarea prin exemple bune

Fiecare urmaș al lui Hristos are nevoie de exemple. Fericit este cel care are exemple bune în credință! Acest lucru îl va ajuta să imite exemplul și să ajungă la țintă.

Cine nu are un model uman bun în apropierea sa, are totuși modelul prin excelență: Isus însuși. Putem, trebuie și avem voie să ne identificăm cu Isus în călătoria noastră de credință. Dacă facem acest lucru, dorința noastră după patria cerească va deveni atât de mare în prezența Lui, încât vom alerga bine pe calea noastră – pe pista noastră de competiție – către patria noastră cerească și vom rămâne acolo.

Ioan 13, 15 Slt

15 V-am dat un exemplu, ca și voi să faceți cum am făcut Eu vouă.

Evrei 12:1 Slt

1 Deci, având în jurul nostru un nor atât de mare de martori, să lepădăm orice povară și păcatul care ne încurcă atât de ușor și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.

Evrei 13:7 Slt

7 Amintiți-vă de conducătorii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; priviți sfârșitul vieții lor și imitați-le credința!

Filipeni 3, 17-19 Slt

17 Fiți imitatorii mei, fraților, și priviți la cei care trăiesc după modelul nostru. 18 Căci mulți trăiesc, după cum v-am spus de multe ori și vă spun acum cu lacrimi, ca dușmani ai crucii lui Hristos; 19 sfârșitul lor este pierzarea, dumnezeul lor este pântecul, se laudă cu rușinea lor, sunt cu mintea pământească.

Ioan 13:15; Evrei 12:1; Evrei 13:7; Filipeni 3:17; Evrei 12:1-3; 1 Tesaloniceni 1:7; 1 Timotei 1:16

5.7 Păstrarea Bisericii lui Hristos

Biserica lui Hristos – păstrarea ei și pericolele care o amenință

1. Chemarea și desăvârșirea Bisericii ca mireasă a lui Hristos

Biserica lui Hristos este mireasa lui Isus Hristos, chemată de Dumnezeu, pe care El a pregătit-o pentru Sine, curată și fără prihană.

Efesenii 5:25-27 Meng

25 Așa cum Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, 26 ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin baia de apă în Cuvânt, 27 pentru a prezenta Biserica pentru Sine în toată splendoarea ei, fără pată, fără zbârcitură sau alt defect de acest fel, ci sfântă și fără prihană.

Biserica în ansamblul ei, ca trup al lui Hristos pe pământ, nu va pieri NICIODATĂ, ci va ajunge la sfârșit la Hristos în ceruri, va moșteni Împărăția împreună cu El și va domni în veșnicie.

Mt 16, 18 Slt

Dar și eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile iadului nu o vor birui.

Apocalipsa 19:7-8 Meng

7 Să ne bucurăm și să ne veselim și să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, și mireasa Lui s-a pregătit, 8 și i s-a dat să se îmbrace cu pânză albă strălucitoare; pânza aceasta înseamnă faptele drepte ale sfinților.

2. Biserica locală a lui Isus – Urmărirea lui la răscruce

Dar cum stau lucrurile cu fiecare biserică locală în parte? Existența ei veșnică și viața ei spirituală nu sunt deloc garantate.

Isus cere sfințire și disciplină bisericească la nivelul bisericii locale, adică separarea de oricine rămâne nepocăit în păcat (Mt 18, 17; Lc 9, 60), pentru că altfel păcatul pătrunde întreaga biserică (1 Cor 5, 6-7). Mai mult, Isus arată în mod clar și fără echivoc care sunt consecințele atunci când o comunitate locală părăsește prima dragoste, nu păstrează învățătura curată și renunță la disciplina comunitară: moartea spirituală

amenință, sfeșnicul comunității va fi îndepărtat, iar comunitatea va fi în cele din urmă vărsată din gura Lui (Ap 2, 4-5; Ap 3, 16).

Apocalipsa 3:1-2 Meng

1 „Și îngerului bisericii din Sardes scrie: Așa vorbește Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale: ai reputația că ești viu, dar ești mort. 2 Trezește-te și întărește pe cei rămași (membrii bisericii), care erau pe punctul de a muri! Căci nu am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului meu.

Apocalipsa 2:4-5,7 Meng

4 Dar am ceva împotriva ta: ai părăsit dragostea ta dintâi. 5 Adu-ți aminte de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; altfel, voi veni peste tine și îți voi muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. ... 7 Cine are urechi, să audă ce spune Duhul bisericilor: Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în paradisul lui Dumnezeu.

Apocalipsa 3:16 Sl

Deci, pentru că ești căldicel și nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.

3. Păstrarea bisericii locale pe calea mântuirii

a) Păstrarea de ispita unui evanghelie falsă

Chiar și primele biserici au avut de luptat cu ispitele. Pavel avertizează că o evanghelie falsă, care nu propovăduiește mântuirea adevărată prin Isus Hristos, poate corupe biserica.

Galateni 1:6-9 Meng

6 Mă mir că vă îndepărtați atât de repede de Cel care v-a chemat prin harul lui Hristos și vă întoarceți la o altă veste a mântuirii, 7 când nu există altă (vestire a mântuirii); doar că sunt unii care vă tulbură și vor să răstălmăcească vestea mântuirii lui Hristos. 8 Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o noi, să fie blestemat!

Păstrarea: Bătrânii și conducătorii trebuie să vegheze asupra învățăturii mântuitoare, să o învețe nealterată și să o trăiască în mod exemplar. (Tit 1, 9)

b) Păstrarea de somnul spiritual și de căldicie

Lenea spirituală este un pericol grav.

Apocalipsa 3:16 Slt

Deci, pentru că ești căldicel, nici rece, nici fierbinte, te voi vărsa din gura Mea.

Păstrarea: Biserica trebuie să fie vigilentă și să se păstreze în prima iubire. (Apocalipsa 2:4-5)

c) Păstrarea de păcat și de lipsa disciplinei în biserică

Păcatul din viața unor indivizi poate contamina întreaga comunitate și o poate separa de Dumnezeu.

1 Corinteni 5:6-7 Slt

Nu este bine să vă lăudați! Nu știți că puțin aluat acru dospește toată plămădeala? De aceea, curățați-vă de aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, fiindcă sunteți fără aluat. Căci și Paștele nostru, Hristos, a fost junghiat pentru noi.

Păstrarea: Sfințenia trăită și disciplina bisericească sunt necesare (2 Timotei 4, 2).

d) Păstrarea prin conducere spirituală

O conducere slabă este adesea începutul căderii.

Faptele Apostolilor 20, 28 Slt

Așadar, vegheați asupra voastră și asupra întregii turme, în care Duhul Sfânt v-a pus păstori, ca să păziți Biserica lui Dumnezeu, pe care El a câștigat-o prin sângele Său!

Păstrarea: Conducătorii trebuie să iubească Cuvântul și să trăiască în mod exemplar. (1 Timotei 3:1-7; 1 Timotei 4:16)

Concluzie

Biserica în ansamblu, cei care au biruit și au rămas credincioși lui Hristos, va dăinui în veșnicie. Dar fiecare biserică locală se află într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte. Dragostea neîncetată pentru Isus, vegherea, învățătura sănătoasă, disciplina bisericească și conducerea spirituală sunt cheile pentru ca biserica locală să rămână pe calea mântuirii în veșnicie.

5.8 Biruința asupra ispitelor – rămânând neclintii pe calea îngustă

Pe calea mântuirii întâlnim provocări și încercări care ne testează credinșia față de Dumnezeu. Dar Dumnezeu ne pune la dispoziție mijloacele necesare pentru a rămâne statornici. Cuvântul Său, rugăciunea și Duhul Sfânt sunt armele noastre pentru a birui ispitele, îndoielile și rezistența.

Aceste capitole ne arată cum putem birui orice încercare prin puterea și promisiunile lui Dumnezeu. Ele ne încurajează să vedem încercările ca pe niște oportunități de a crește în credință și de a rămâne fermi pe calea către veșnicie.

5.8.1 Dragostea lui Dumnezeu este scutul nostru

Dragostea lui Dumnezeu este protecția noastră

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi este adevărul central al Bibliei, care ne oferă mângâiere, siguranță și protecție. Ea nu este doar un sentiment trecător, ci o parte integrantă a ființei Sale, care se manifestă în mântuirea noastră și în speranța pentru viitor.

În Apocalipsa 1:4-6 aflăm că dragostea lui Dumnezeu este originea mântuirii noastre și ne-a făcut o împărăție și preoți. Această dragoste nu este doar decisivă pentru mântuirea noastră, ci și pentru identitatea noastră ca copii ai lui Dumnezeu.

„Cum M-a iubit Tatăl, așa v-am iubit și Eu. Rămâneți în dragostea Mea!”
(Ioan 15:9) ne arată cât de mult ne iubește Isus și ne îndeamnă să rămânem în această dragoste. Dacă rămânem în această dragoste, ea ne va oferi protecție și ne va întări în vremuri dificile.

Și în Efeseni 2:4-5, dragostea lui Dumnezeu este descrisă ca sursa mântuirii noastre. Ea ne-a dat viață, deși eram morți în păcatele noastre, și ne-a eliberat de puterea păcatului.

În 1 Ioan 3, 1 vedem că dragostea lui Dumnezeu ne-a făcut copiii Săi, ceea ce ne oferă o siguranță și o protecție deosebite.

Dar iubirea lui Dumnezeu cere și un răspuns din partea noastră. În Apocalipsa 3:19 ni se spune că iubirea lui Dumnezeu ne cheamă la pocăință și sfințire, ceea ce ne protejează și ne întărește.

În cele din urmă, 2 Tesaloniceni 3:5 subliniază că dragostea lui Dumnezeu ne aliniază inima și ne protejează de atacurile vrăjmașului.

Pe scurt: dragostea lui Dumnezeu ne protejează de păcat, de nesiguranța lumii și de atacurile vrăjmașului. Ea este temelia sigură pe care stăm și puterea care ne face să mergem înainte.

Ioan 15:9 Slt

9 Așa cum Tatăl Mă iubește pe Mine, așa vă iubesc și Eu pe voi; rămâneți în dragostea Mea!

2 Tesaloniceni 3:5 Slt

5 Domnul să vă călăuzească inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos!

Apocalipsa 3:19 Slt

19 Pe toți cei pe care-i iubesc, îi mustru și-i pedepsesc. Deci, fii zelos și pocăiește-te!

Apocalipsa 1, 4-6; Ioan 15, 9; Efeseni 2, 4-5; 1 Ioan 3, 1; 2 Tesaloniceni 3, 5; Apocalipsa 3, 19

5.8.2 Bucuria în Domnul este puterea noastră

Bucuria în Domnul este puterea noastră

Bucuria în Domnul este una dintre cele mai mari surse spirituale ale puterii noastre. Când Dumnezeu este bucuria noastră, viața noastră este ferm înrădăcinată în El și beneficiem de cea mai bună protecție spirituală. Această bucurie nu depinde de circumstanțele exterioare, ci de dragostea și credincioșia neclintite ale lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament, în Neemia 8:10, citim că „*bucuria în Domnul este tăria voastră*”. Aceste cuvinte ne arată că adevărata bucurie se găsește numai în Dumnezeu și că această bucurie ne dă puterea necesară pentru a depăși provocările.

În Noul Testament, Ioan 15:11 confirmă această adevăr, când Isus spune: „*V-am spus aceasta ca să fie bucuria Mea în voi și bucuria voastră să fie deplină.*” Această bucurie a lui Isus în noi ne face puternici și desăvârșiți.

Și în Filipeni 4:4 ni se spune: „*Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Vă spun din nou: Bucurați-vă!*” Această bucurie în Domnul este o stare continuă care ne dă puterea de a rămâne statornici în toate circumstanțele vieții.

Bucuria în Domnul este cea mai bună protecție a noastră, deoarece nu numai că ne ține aproape de Dumnezeu, ci ne dă și puterea de a rămâne statornici în mijlocul provocărilor și dificultăților. Ea ne protejează de furtunile vieții și ne păzește în toate situațiile.

Neemia 8:10 Meng

Bucuria în Domnul este puterea voastră.

Filipeni 4:4 Slt

4 Bucurați-vă întotdeauna în Domnul; iarăși zic: Bucurați-vă!

Ioan 15:11 Slt

11 V-am spus aceste lucruri ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină.

Neem 8, 10; Ioan 15, 11; Fil 4, 4; Rom 14, 17; 1 Tes 5, 16-18; Evr 12, 2

5.8.3 Nu vă temeți: nu reușim prin puterea noastră, ci prin El!

Isus spune că nimeni nu ar fi mântuit dacă ultima perioadă teribilă nu ar fi scurtată. Acest lucru arată că nu pot reuși prin propriile mele forțe. Depind complet de dragostea și ocrotirea lui Dumnezeu – de faptul că El îmi ordonează circumstanțele vieții astfel încât să pot rămâne cu El. Și exact asta a promis Dumnezeu. El este credincios și nu ne va încerca peste puterile noastre.

Dar credințioșia lui Dumnezeu nu înseamnă că ne leagă în confort. El ne îndeamnă să ne împotrivim păcatului până la sânge. Păstrarea Lui se întâmplă în mijlocul cuptorului aprins al luptei împotriva păcatului și a căderii din credință. Toată slava îi revine numai Lui!

Mc 13, 20 Slt

20 Și dacă Domnul n-ar fi scurtat acele zile, nimeni n-ar fi scăpat; dar, din pricina celor aleși, pe care i-a ales, El a scurtat acele zile.

1 Corinteni 10:13 Meng

*13 Până acum nu ați avut de suferit decât ispite omenești; și **Dumnezeu este credincios: El nu va permite să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, odată cu ispita, va crea și o ieșire, ca să puteți rezista.***

Evrei 12:3-6 Meng

*... 4 Căci până acum **nu ați rezistat până la sânge în lupta împotriva păcatului ...***

Iuda 1, 24-25 Slt

24 Celui care are puterea să vă păzească de orice cădere și să vă aducă fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, 25 acestui Dumnezeu unic și singur, care prin Domnul nostru Isus Hristos, Mântuitorul nostru, a devenit un , Lui îi aparțin slava, măreția, puterea și autoritatea – înainte de toate timpurile, acum și în vecii vecilor! Amin.

Mc 13, 20; 1 Cor 10, 13; Evr 12, 3-6; 2 Cor 1, 1-11; Rom 8, 28-39; 1 Tim 1, 16; 2 Petru 3, 9

5.8.4 Păstrarea de mândria falsă și de condamnare

Mândria față de propriile realizări înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor este semnul distinctiv al celor pierduți. Nicio faptă pe care o facem nu ne poate mântui sau aduce într-o relație vindecată cu Dumnezeu – numai harul Domnului nostru Isus Hristos, care a murit și a înviat pentru noi, poate face acest lucru.

Faptele unui om mântuit prin har izvorăsc din iubire, pentru că noi înșine am fost iubiți și iertați infinit de Dumnezeu. Dar fără un răspuns la iubirea Lui, fără iubire în schimb pentru Mântuitorul nostru, nu vom fi mântuiți veșnic.

Ca copii ai lui Dumnezeu, suntem în pericol să devenim mândri de propriile noastre realizări, să ne comparăm, să ne judecăm și să pierdem din vedere harul lui Dumnezeu. Un astfel de comportament trebuie corectat în mod repetat, deoarece mândria ne separă de Dumnezeu, în timp ce smerenia ne apropie de El.

Scopul și singura cale sănătoasă sunt iubirea din inimă curată, conștiința bună și credința sinceră.

1 Ioan 4:19 Slt

19 Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi.

Iacov 4:6 Slt

Dumnezeu se împotrivește celor mândri, dar celor smeriți le dă har.

1 Corinteni 4:7 Meng

Căci cine îți dă ție vreun privilegiu? Ce ai tu, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai fi primit?

Lc 17, 10 Slt

10 Tot așa și voi, după ce ați făcut tot ce vi s-a poruncit, să spuneți: „Suntem slugi ne folositoare; am făcut ce trebuia să facem!”

1 Ioan 4, 19; Iacov 4, 6; 1 Corinteni 4, 7; Luca 17, 10; Luca 18, 14; Romani 1-3; 1 Timotei 1, 5

5.8.5 Biruința asupra vrăjmașului – Rezistența împotriva dușmanului

Adversarul nostru, diavolul, este o amenințare reală. El ne atacă credința în mod deschis sau ascuns, cu scopul de a ne slăbi spiritual sau chiar de a ne ucide, pentru a ne abate de la calea către veșnicie. Dar prin frica de Dumnezeu și umilință, cunoașterea și păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu, adresarea clară a răului în puterea acestui Cuvânt și credința noastră activă, putem să-i vedem planurile și să-i rezistăm victorios.

Mt 4, 3-4 Meng

3 Atunci ispititorul s-a apropiat de El ... 4 Dar El i-a răspuns: „Este scris ...

Mt 4, 3-4; 2 Cor 11, 13-14; Iac 4,7; Ef 6, 16; Ioan 10, 10; Gen 3, 1-13; 1 Cr 21, 1; Gen 3, 1-13; 1 Cr 21, 1; Iov 1, 9-11; Zah 3, 1+2; Mt 4, 1-11; 1 Petru 5, 8+9; 1 Tes 3, 5; Mc 8, 33; 1 Cor 7, 5; 2 Cor 2, 10-11; 1 Timotei 5, 14-15; 2 Corinteni 11, 13-14; Efeseni 4, 25-27; Iacov 4, 7; Luca 10, 17-20; Luca 22, 31; Coloseni 2, 13-15

5.9 Rezumat: Păstrarea mea pe calea mântuirii veșnice

Biserica în ansamblu, cei care au biruit și au rămas credincioși lui Hristos, va exista în veșnicie. Dar fiecare biserică locală se află într-o luptă spirituală pe viață și pe moarte. Dragostea neîncetată față de Isus, vegherea, învățătura sănătoasă, disciplina bisericească și conducerea spirituală sunt cheile pentru ca biserica locală să rămână pe calea mântuirii spre veșnicie.

Dumnezeu ne păzește ca membri ai lui Hristos pe calea noastră spre veșnicie prin credințioșia și harul Său neclintit. Mântuirea noastră nu se bazează pe propriile noastre realizări, ci pe dragostea și jertfa lui Isus. El nu așteaptă perfecțiunea, ci o inimă care să-l rămână ascultătoare și să trăiască în apropierea Lui. Harul Său ne dă posibilitatea să ne pocăim și ne întărește să rămânem statornici chiar și în vremuri dificile.

Dumnezeu folosește Cuvântul Său, rugăciunea, educația și liderii spirituali pentru a ne menține pe calea cea bună. Cei care iau în serios

Cuvântul Său și acționează în conformitate cu acesta se protejează de rău. Dar păstrarea nu se întâmplă automat – ea necesită dedicarea noastră activă. Vegherea spirituală, învățătura bună și musturarea sunt decisive. Lenea și neglijența ne pun în pericol mântuirea, în timp ce o viață trăită în sfântă evlavie ne conduce în siguranță la țintă.

Cea mai mare putere a unui creștin stă în smerenie și într-o inimă care se lasă mereu înnoită de Isus. Cine se încrede în Dumnezeu poate ști: El ne poartă, chiar și când ne poticnim. Adevărata iubire pentru Isus se manifestă prin faptul că îi încredințăm viața noastră și acționăm după voia Lui – nu din frică, ci din bucuria pe care o simțim în El. Păcatul poate fi o provocare, dar cu ajutorul lui Dumnezeu nu suntem neputincioși. El ne dă puterea să-i rezistăm și ne conduce spre libertate. Cine se încrede pe deplin în El rămâne în siguranță în harul Său – astăzi și pentru eternitate.

Suntem chemați să avem grijă unii de alții, să ne iubim și să ne întărim reciproc, pentru a ajunge împreună la slava veșnică. Formarea de lideri spirituali care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, îl păstrează și îl învață este esențială pentru păstrarea bisericii. Bătrânii și liderii au responsabilitatea de a veghea asupra învățăturii mântuitoare a singurei Evanghelii adevărate, de a o învăța și de a o trăi în mod exemplar. O biserică care se îndepărtează de esența Evangheliei adevărate și se îndreaptă, în cuvânt și faptă, către o evanghelie falsă, cade din harul lui Dumnezeu – așa cum au făcut-o aproape galatenii – și își pierde mântuirea. Astfel, vor exista biserici care, în aparență, vor părea încă biserica lui Isus, dar care, în realitate, sunt moarte și vor fi vomitate din gura lui Isus.

Disciplina bisericească poruncită de Isus servește vindecării și avertizării noastre. O biserică care o pune în aplicare cu atenție și credincioșie se ferește de judecata Domnului său și îi ajută pe cei musturați să rămână pe calea către veșnicie. Însă protecția decisivă împotriva unor astfel de evoluții sau restaurarea după o cădere deja produsă constă în pocăință și întoarcere la adevăratul Evanghelie al harului lui Dumnezeu în Isus Hristos. Aceasta include o atitudine de frică de Dumnezeu, care evită păcatul, aroganța și căutarea propriilor lucruri înalte. În schimb, este important să redescoperim prima dragoste pentru Isus și să ne orientăm

propria viață spre dedicarea față de El. Conducătorii păcătoși și frații și surorile în credință trebuie conduși la întoarcere cu dragoste, prin muștrare și discursuri clare, astfel încât biserica, ca trup al lui Hristos, să rămână păstrată în adevăr, puritate și credincioșie.

Fidelitatea lui Dumnezeu este siguranța noastră. El nu ne lasă să fim încercați peste puterile noastre și ne dă posibilitatea să ne pocăim. În același timp, El ne îndeamnă să fim vigilenți, să ne rugăm și să așteptăm în mod activ revenirea Sa. Cei care rămân aproape de El experimentează harul Său protector într-un mod special.

Lupta spirituală este reală. Dușmanul încearcă să ne submineze credința și astfel să ne aducă la moarte spirituală. Dar prin Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciune și smerenie putem rezista atacurilor lui. Armura lui Dumnezeu ne protejează, în timp ce rugăciunea ne ține aproape de Hristos.

În cele din urmă, ocrotirea lui Dumnezeu și devotamentul nostru merg mână în mână. Mântuirea noastră se bazează pe dragostea și credincioșia Lui, dar depinde de noi să rămânem în El, să ne lăsăm curățiți și să păstrăm Cuvântul Lui. Cei care rămân în Isus, Îl urmează și ascultă vocea Lui vor ajunge cu siguranță la destinație – în slava veșniciei.

6 Limitele mântuirii

Limitele căii mântuirii ridică întrebări dificile: Ce se întâmplă când oamenii se îndepărtează de credință? Se poate pierde mântuirea? Cum se îmbină mila lui Dumnezeu și responsabilitatea individului?

Subcapitolele pun în lumină fundamentele biblice ale unor teme precum apostazia, restaurarea și siguranța mântuirii. Ele ajută la o mai bună înțelegere a iubirii, dreptății și credincioșiei lui Dumnezeu, chiar și în chestiuni dificile de credință. Această introducere ne invită să găsim orientare în Biblie și să vedem mai clar aspectele provocatoare ale mântuirii.

6.1 Nu există har „ieftin”, harul adevărat costă viața

Dumnezeu ne iubește și ne dăruiește harul Său în mod gratuit, acceptându-ne ca fii ai Săi. Reacția normală este ca noi, fiind iubiți astfel de Dumnezeu, să aducem roade pentru Dumnezeu. Harul Său produce roade în viața noastră, care se manifestă prin faptul că facem voia lui Dumnezeu. Dar la Dumnezeu nu există har ieftin. Odată cu convertirea noastră, primim mântuirea gratuit, dar cu prețul renunțării la voința noastră proprie și al noii disponibilități de a face voia lui Dumnezeu în toate lucrurile. Cine urmează această cale va fi mântuit veșnic. Cine nu aduce roade în viața sa prin harul lui Dumnezeu, va cădea din har și nu va fi mântuit.

Luca 14:26-27 Meng

26 Dacă cineva vine la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mama sa, pe soția sa și pe copiii săi, pe frații și surorile sale, ba chiar și propria sa viață, nu poate fi ucenicul Meu. 27 Cine nu-și poartă crucea și nu Mă urmează, nu poate fi ucenicul Meu.

Romani 6:15-16 Meng

15 Ce urmează din aceasta? Să păcătuim, pentru că nu suntem sub lege, ci sub har? Niciodată! 16 Știți bine că, dacă vă dați pe voi înșivă ca robi ai cuiva pentru a-l asculta, sunteți robi ai celui cineva și trebuie să-l ascultați, fie (ca robi) ai păcatului, care duce la moarte, fie (ca robi) ai ascultării (față de Dumnezeu), prin care ajungeți la (viața dătătoare) dreptate.

2 Corinteni 6:1 Slt

1 Dar, ca și colaboratori, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu.

Lc 13, 6-9 Meng

6 Apoi le-a spus următoarea parabolă: „Un om avea o smochină în via lui și a venit să caute rod în ea, dar n-a găsit. 7 Atunci a zis viticultorului: „Iată, de trei ani vin să caut rod în smochina aceasta și n-am găsit; taie-o! De ce să mai ocupe locul? 8 Viticultorul i-a răspuns: „Stăpâne, lasă-l încă un an! Voi săpa din nou pământul din jurul lui și îl voi îngrășa: 9 poate că va da roade în viitor; dacă nu, atunci să-l tai!”

Romani 6, 15-16; Romani 5,17; Luca 7, 41-43; 2 Corinteni 6, 1; Iuda 1, 4; Evrei 6, 7-8

6.2 Dragostea lui Dumnezeu și spațiul nemăsurat al harului său

Există un mare spațiu al harului lui Dumnezeu în care suntem în siguranță, chiar dacă uneori păcătuim și cădem. Și totuși, acest spațiu al harului are și limite, așa cum ne mărturisește Scriptura în multe locuri. De exemplu, în ceea ce privește conștiința noastră, credința noastră în har, gândirea și acțiunile noastre nedrepte și rămânerea noastră în Isus. În detaliu:

În Scriptură există mai multe etape de cădere pentru un frate și o soră în credință, tot mai aproape de marginea spațiului harului, până la o posibilă părăsire a spațiului harului.

Iată câteva exemple (limita spațiului harului este subliniată în fiecare caz):

Discursul meu și relația mea cu frații și surorile în credință, conform lui Isus (Mt 5, 22)

- *Cine se mânie pe fratele său va fi judecat.*
- *Dar cine îi spune fratelui său „prost”, va fi judecat de Sinedriu.*
- *Iar cel care îi spune: „Idiotule!”, va ajunge în focul iadului.*

Prin acțiuni nechibzuite, să le rănești conștiința fraților și surorilor în credință și să-i ispitești să comită o acțiune/imitație care le-ar fi fatală (Mt 18, 6; Romani 14, 21; 1 Corinteni 3, 17; Romani 14, 15).

Acestea sunt etapele căderii:

- a fi întristat/a fi adus în suferință interioară
- a se ofensa/a se supăra/a cădea
- a fi adus la păcat și a fi astfel sub judecata lui Dumnezeu
- a fi corupt

- a fi distrus

Sau există exemplul de a face nedreptate față de frați și surori, cum este cazul corintenilor (1 Corinteni 6:1-11).

Corintenii au litigii între ei. În ochii lui Dumnezeu, acest lucru are diferite grade de escaladare:

1. comportament nedemn de sfinți.
2. a nu primi răsplata viitoare din cauza lipsei de iubire
3. Pierderea mântuirii prin comiterea activă a nedreptății

Cine face rău în mod activ altor frați și surori în credință este un nedrept. Iar cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, adică nu vor fi mântuiți.

Credința periculoasă și șovăitoare a galatenilor (Galateni 1-3).

Galatenii sunt (din nou) copii spirituali născuți din Tatăl Isus Hristos numai atunci când cred cu totul în harul Său. Dacă renunță la credința lor în harul lui Dumnezeu și se bazează pe respectarea legii pentru a fi acceptați de Dumnezeu, atunci au căzut din har și Hristos nu le mai este de niciun folos. Abia când vor fi (din nou) ferm înrădăcinați în credința în harul lui Dumnezeu, abia atunci Hristos va lua din nou formă în ei și îl vom putea recunoaște pe Hristos în ei. În timp ce sunt încă împărțiți între a avea încredere în harul său și a dori să-și câștige harul, se află într-o stare intermediară periculoasă, care lasă deschise ambele posibilități și peste care atârna semnul de avertizare „*Vă rugăm, nu în zadar!*”.

Există două moduri de a nu rămâne în Isus.

A nu rămâne în Isus în anumite momente ne păstrează totuși în mântuirea lui Dumnezeu, chiar dacă vom fi rușinați la venirea lui Isus.

Însă **a nu rămâne în Isus în mod permanent** ne duce dincolo de granița spațiului harului lui Isus și se termină cu moartea spirituală.

Și mai sunt multe alte exemple, toate discutate deja în această carte, cum ar fi faptul că, după un început bun, mai târziu ne îndrăgostim din

nou de lume, nu mai aducem roade pentru Dumnezeu, suntem abătuți de la singura Evanghelie adevărată și mântuitoare, cădem în păcat și nu ne pocăim, rămânem în neîmpăcare și neiertare și multe altele.

Mt 5, 22 Slt

22 Dar Eu vă spun: Oricine se mânie fără motiv pe fratele său va fi judecat. Dar cine îi spune fratelui său: „Raka!”, va fi judecat de Sinedriu. Dar cine îi spune: „Nebunule!”, va fi judecat de focul iadului.

Romani 14:15-20 Meng

*15 Căci dacă fratele tău este întristat (din cauza ta) din cauza unei mâncăruri, nu mai umbli după (porunca) iubirii. **Nu-l distruge prin mâncarea ta pe cel pentru care a murit Hristos! ...** 19 De aceea, să fim atenți la ceea ce servește păcii și zidirii reciproce! 20 **Nu distruge lucrarea lui Dumnezeu** din cauza unei mâncări! Desigur, totul este curat, dar este un **rău** pentru cel care se bucură de ea cu îndoieli în suflet.*

1 Corinteni 6:1-11 Meng

*1 Dacă vreunul dintre voi are un litigiu cu altul, îndrăznește să se judece în fața celor nedrepți și nu în fața sfinților? ... Nu este niciun înțelept printre voi care să poată judeca între frați? 6 Ci frații se judecă între ei, și asta în fața necredincioșilor! 7 Este deja o greșală din partea voastră că aveți litigii între voi. De ce nu preferați să fiți nedreptățiți? De ce nu preferați să fiți înșelați? 8 **Dar voi înșivă faceți nedreptate și înșelați, și asta față de frații voștri! 9 Sau nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?***

Nu vă înșelați! Nici desfrânații, nici idolatrii, nici adulterii, nici efeminatii, nici cei care se culcă cu bărbați, 10 nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici hulitorii, nici tâlharii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Galateni 4:19 Meng

19 Copiii mei dragi, pentru care acum sufăr din nou durerile nașterii, până când Hristos se va forma (în sfârșit) în voi.

1 Ioan 2:28 Meng

*Și acum, copii, **rămâneți în El**, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta și **să nu ne fie rușine** înaintea Lui la venirea Lui.*

Ioan 15, 6 Meng

6 Cine nu rămâne în Mine va fi aruncat afară, ca mlădița, și se va usca; apoi se va aduna și se va arunca în foc, unde va arde.

Mt 5, 22; Ioan 15, 6; 1 Ioan 2, 28; Rom 14, 15-20; 1 Cor 6, 1-11; Gal 4, 19; Ioan 15, 6;

6.3 Viața care întristează Duhul Sfânt sau duce la pierderea mântuirii

Conform Scripturii, există diferite grade de gravitate ale păcatelor verbale. Conținutul poate fi vorbirea disprețuitoare sau furioasă despre/către frații și surorile în credință sau vorbirea lipsită de respect despre lucruri sfinte, cum ar fi sexualitatea și altele. Cele mai ușoare păcate ale cuvântului întristează Duhul Sfânt din noi, dar rămânem în mântuirea lui Dumnezeu. Cel mai grav nivel al păcatelor cuvântului înseamnă pierderea sigură a mântuirii – dacă nu ne pocăim repede pentru cuvintele noastre și, mai ales, pentru atitudinea din spatele cuvintelor noastre. Toate păcatele, inclusiv păcatele cuvântului, ne pot fi iertate. Disponibilitatea noastră de a ne împăca cu cei răniți de păcatele noastre verbale este condiția prealabilă pentru a primi iertarea de la Dumnezeu. Scriptura face ca pocăința noastră să fie foarte, foarte urgentă, pentru a nu ne pune în pericol mântuirea.

2 Timotei 2:11-13 Meng

11 Cuvântul este de încredere: „Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El; 12 dacă răbdăm, vom și domni împreună cu El; dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi; 13 dacă suntem necredincioși, El rămâne totuși credincios, căci nu Se poate lepăda de Sine însuși.”

1 Ioan 1, 8 Slt

8 Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi.

Efesenii 4:20-32 Meng

26 Dacă vă mâniați, nu păcătuți; să nu apună soarele peste mânia voastră! 27 Nu dați loc diavolului! ... 29 Niciun cuvânt rău să nu iasă din

*gura voastră, ci numai ce este bun pentru zidire, când este nevoie, ca să aducă har celor ce ascultă. **30 Și nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost sigilați pentru ziua răscumpărării!***

Mt 5, 21-26 Meng

*21 „Ați auzit că s-a spus strămoșilor: «Să nu ucizi. Cine ucide va fi judecat.» 22 Dar eu vă spun: oricine se mânie pe fratele său va fi judecat. Cine îi spune fratelui său «nebun» va fi judecat de Sinedriu. **Și cine îi spune: «Idiotule!», va fi aruncat în focul iadului.** 23 Deci, dacă aduci darul tău la altar **și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, 24 lasă darul tău în fața altarului, du-te și împacă-te mai întâi cu fratele tău,** apoi vino și adu darul tău.*

Mt 5, 25+26 Meng

25 Fii gata să te împaci cu adversarul tău fără întârziere, cât timp ești încă pe drum (spre judecător), ca adversarul tău să nu te predea judecătorului, iar judecătorul să te predea executorului judecătoresc și să fii aruncat în închisoare. 26 Adevărat îți spun: nu vei ieși de acolo până nu vei plăti până la ultimul bănuț.

1 Ioan 3, 15 Meng

*15 Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș, **și știți că niciun ucigaș nu are viața veșnică ca moștenire veșnică în el.***

Efeseni 5:3-11 Meng

*3 Desfrânarea și imoralitatea de orice fel sau lăcomia **nu trebuie nici măcar menționate printre voi, așa cum se cuvine sfinților, 4 și nici comportamentul indecent, vorbăria goală sau glumele ușurate, care nu se potrivesc cu voi, ci mai degrabă mulțumirea.** 5 Căci știți și recunoașteți bine că **niciun desfrânat, niciun imoral, niciun lacom – care este echivalent cu un idolatru – nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.** 6 **Nu vă lăsați înșelați de nimeni cu vorbe goale; căci pentru astfel de lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste cei neascultători.** 7 **De aceea, nu vă faceți complici ai lor.***

Mt 5, 29-30 Meng

Deci, dacă ochiul tău drept te scandalizează, scoate-l și aruncă-l de la tine; căci mai bine este pentru tine să pierzi una din membrele tale, decât să-ți fie aruncat tot trupul în iad. 30 Și dacă mâna ta dreaptă te

scandalizează, taie-o și arunc-o de la tine, căci este mai bine pentru tine să pierzi una din membrele tale decât să-ți fie aruncat tot trupul în iad.

2 Timotei 2:11-14; 1 Ioan 1:8; Efeseni 4:20-32; Matei 5:21-26; Matei 5:25+26; 1 Ioan 3:15; Efeseni 5:3-11; Matei 5:29-30

6.4 Ce este „suficient” pentru mântuirea veșnică, dacă credința (faptele credinței) este (sunt) necesară (necesare) pentru aceasta?

Mântuirea noastră depinde de temelia corectă din viața noastră. Mai întâi, trebuie să fim mântuiți în această viață prin Isus Hristos, fără contribuția faptelor noastre. Și după mântuirea noastră, trebuie să împlinim voia lui Dumnezeu pentru a ajunge în cer. Dacă cădem pe drum, putem să ne întoarcem mereu la Dumnezeu, iar El ne iartă, ne judecă și ne ridică din nou. Dar numai cei a căror viață este orientată în mod fundamental și vigilent spre a face voia lui Dumnezeu, a rămâne pe această cale și a se lăsa restaurat în mod repetat, vor fi mântuiți în cele din urmă. Răsplata noastră în cer depinde în cele din urmă de motivația cu care am făcut voia lui Dumnezeu: slava lui Dumnezeu sau înălțarea noastră.

Cine vrea să se prezinte înaintea lui Dumnezeu ca nemântuit prin propriile fapte, nu va fi mântuit deloc și nu va intra într-o relație mântuitoare cu Dumnezeu.

Iar cel care, mântuit sau nemântuit, nu face în mod fundamental voia lui Dumnezeu, nu va fi mântuit.

Cel a cărui casă a vieții este construită pe o fundație greșită, așa cum arată Hristos în Predica de pe Munte, nu va fi mântuit. Căderea lui va fi mare și Hristos nu-l va cunoaște în Judecata de Apoi. Cine este cel care și-a construit **casa vieții pe fundația corectă** după Hristos? Este cel și cea care ÎMPLINESC cuvintele din Predica de pe Munte. **Numai cel care ÎMPLINEȘTE voia lui Dumnezeu va fi mântuit. La aceasta se adaugă**

- umilința de a se recunoaște ca păcătos, care poate fi mântuit numai prin har și nu prin propriile fapte

- luarea în serios a Cuvântului lui Dumnezeu până la lucrurile aparent mici
- Puterea sării, adică rezistența împotriva păcatului în gânduri, cuvinte și fapte
- Iubirea frățească – până la nivelul gândurilor și al cuvintelor
- disponibilitatea de a ierta frații și surorile și alte persoane
- Slujirea și încrederea în Dumnezeu, fără a fi determinați de gândirea la bani.
- Să ne iubim aproapele atât de mult încât să le facem ceea ce am vrea să ne facă ei nouă
- Să aducem roade bune, care constau în a face voia Tatălui lui Isus Hristos.

Ceea ce aduce o răsplată deosebită **în ceruri**, adică aur, argint și pietre prețioase în ochii lui Dumnezeu, este

- Persecuția și minciunile împotriva noastră pentru cauza lui Isus, pe care le îndurăm și rămânem credincioși lui Isus
- Să împlinim și să învățăm cu atenție Cuvântul lui Dumnezeu și să nu încălcăm niciuna dintre porunci
- Iubirea dușmanilor noștri și rugăciunea pentru cei care ne persecută pentru Isus

A face ceea ce este corect din motive greșite, care te ridică pe tine însuși, **este ca și cum ai arunca** lemne, fân și paie în ochii lui Iisus – și va arde în ziua aceea, **distruge răsplata**. Printre acestea se numără în special

- A da pentru a fi văzut
- Rugăciunea pentru a fi văzut
- Postirea pentru a fi văzut
- în consecință, orice faptă pioasă pentru a primi aplauze de la oameni și nu numai de la Dumnezeu

Dar și

- Nu luați în serios Cuvântul lui Dumnezeu în lucrurile mărunte

În principiu, tot ceea ce ne înalță pe noi înșine prin „faptele noastre evlavioase” și/sau nu-l aduce slavă lui Dumnezeu va fi distrus.

Calea regală către cer este să fii mântuit de Isus de păcatele tale și de faptele tale zadarnice și apoi să trăiești din dragoste pentru Mântuitorul și să faci voia Lui cu motive pure, numai pentru slava lui Dumnezeu, până la sfârșit.

- A te înalța pe tine însuși înaintea lui Dumnezeu prin faptele tale împiedică mântuirea.
- A fi mântuit de neîndeplinirea voinței lui Dumnezeu și a face de acum înainte voia lui Dumnezeu este salvator.
- A nu mai face voia lui Dumnezeu distruge mântuirea.
- A face voia lui Dumnezeu, dar din motive greșite, distruge răsplata.

Mt 5, 20 Slt

20 Căci vă spun că, dacă dreptatea voastră nu va întrece cu mult pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra deloc în Împărăția cerurilor!

Mt 7, 21 Slt

21 Nu oricine îmi spune: „Doamne, Doamne!”, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.

Mt 6, 1 Meng

1 Aveți grijă să nu vă arătați dreptatea [„caritatea”] înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.

Col 3, 23-24 Meng

23 Tot ce faceți, faceți-l din toată inima, ca și cum ați face pentru Domnul și nu pentru oameni; 24 căci știți că veți primi de la Domnul moștenirea (cerească) ca răsplată: voi slujiți Domnului Hristos ca robi.

Lc 9, 24 Meng

Căci cine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar cine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui.

1 Corinteni 3:11-15 Meng

11 Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă,

și aceasta este Isus Hristos. 12 Dar dacă cineva zidește pe această temelie cu aur, argint și pietre prețioase, (sau) cu lemn, paie și paie – 13 lucrarea fiecăruia va fi (odată) descoperită; căci ziua judecării o va arăta, pentru că se va descoperi în foc; și focul va încerca cum este lucrarea fiecăruia. 14 Dacă lucrarea pe care a zidit-o cineva rezistă (în foc), el va primi răsplata; 15 dar dacă lucrarea cuiva arde, el va suferi pierderea; el însuși va fi mântuit, dar ca prin foc.

Mt 7, 21; Mt 6, 1-4; 1 Cor 3, 11-15; Mt 5, 20; Col 3, 23-24; Lc 9, 24

6.5 Siguranța mântuirii – certitudinea mântuirii

Cel care se naște din nou este pecetluit cu Duhul Sfânt ca avans pentru moștenirea noastră și ca garanție pentru mântuirea noastră completă, că acum îi aparținem Lui.

Ceea ce putem ști cu certitudine este că, din momentul convertirii noastre și atâta timp cât îl urmăm pe Isus, numele noastre sunt deja scrise în ceruri. Nu trebuie să ne câștigăm mai întâi cerul. Putem ști dacă suntem mântuiți și dacă suntem pe calea cea bună. Duhul lui Dumnezeu ne confirmă acest lucru în interiorul nostru.

Cei cu adevărat mântuiți

- aud vocea lui Isus • sunt cunoscuți de Isus • îl urmează pe Isus • primesc viața veșnică de la Isus • nu se vor pierde niciodată • nu vor fi smulși din mâinile lui Isus de nimeni • nu vor fi smulși din mâinile Tatălui de nimeni, pentru că nimeni nu este în stare să-i smulgă din mâinile Tatălui.

Da, toți cei care luptă pentru răspândirea veștii bune și trăiesc în conformitate cu aceasta sunt înscrși în Cartea Vieții. Viața lor actuală confirmă faptul că se numără printre cei cu adevărat mântuiți.

Efesenii 1:2-14 Meng

3 Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală (care există) în ceruri, în Hristos! 4 Căci în El ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca

să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, 5 și ne-a predestinat în dragoste, prin Isus Hristos, să fim fii ai Săi.

Ioan 10:26-30 Meng

27 Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele Mă urmează; 28 și Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri în veci și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. 29 Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

1 Ioan 4:13 Meng

13 Dar noi știm că rămânem în El și El în noi, pentru că ne-a dat (o dar) din Duhul Său.

Efesenii 1:2-14; Luca 10:20; Efesenii 1:13; Ioan 11:23-27; Romani 8:29-39; 1 Ioan 4:13; Filipeni 4:1-4; Ioan 10:26-30

6.6 Pierderea și recăștigarea mântuirii: Fiul regăsit – fiica regăsită

Cine se îndepărtează de Dumnezeu și nu se pocăiește la timp, este mort spiritual în ochii lui Dumnezeu și se pierde. Dar vestea bună este că Dumnezeu îi caută pe toți! Fiecare om are posibilitatea să se întoarcă oricând la Tatăl său ceresc și să găsească o viață nouă. Tatăl din ceruri primește pe fiecare pocăit care se întoarce cu brațele deschise și cu mare bucurie!

Și ce bucurie domnește în ceruri când el sau ea își schimbă atitudinea la timp în această viață, se pocăiește și revine la o viață nouă!

Iacov 4, 4-10 Meng

4 Voi, suflete îndepărtate de Dumnezeu! Nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie împotriva lui Dumnezeu? Deci, cine vrea să fie prieten al lumii se dovedește a fi dușman al lui Dumnezeu. 5 Sau credeți că Scriptura face cuvinte goale când spune: „Duhul care locuiește în noi are o dorință geloasă”? 6 Cu cât mai bogată este harul pe care El îl împarte. De aceea se spune: „Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” 7 Supuneți-vă deci lui Dumnezeu și împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de voi. 8 Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va

apropia de voi; curățați-vă mâinile, păcătoșilor, și sfințiți-vă inimile, voi cei cu inima dublă! 9 Simțiți-vă mizeria, plângeți și jeliți! Râsul vostru să se transforme în tristețe, iar bucuria voastră în întristare! 10 Umiliți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța!

Lc 15, 6-7 Meng

„Bucurați-vă împreună cu mine! Căci am găsit oaia mea [fiul și fiica] care era pierdută.” 7 Vă spun că, în cer, va fi mai multă bucurie pentru un singur păcătos care se pocăiește decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care nu au nevoie de pocăință.

Iacov 5, 19-20 Meng

19 Frații mei, dacă cineva dintre voi s-a abătut de la adevăr și altul îl aduce înapoi, 20 să știe că cel care aduce înapoi pe un păcătos de pe calea lui greșită îi va salva sufletul de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate.

Lc 15, 6-7; Lc 15, 6-7; Iac 5, 19-20; Lc 15, 7+9-10, 31-32; 1 Ioan 5, 16-18

6.7 Semnul distinctiv al celor cu adevărat mântuiți

Semnul distinctiv al urmașilor lui Isus cu adevărat mântuiți este iubirea față de Dumnezeu, exprimată prin respectarea poruncilor Sale, iubirea față de frații și surorile în credință și față de toți oamenii. Cine nu are una dintre acestea, nu este (mai) un urmaș al lui Isus. Iar iubirea față de Dumnezeu poate fi definită chiar cu precizie: cine iubește pe Dumnezeu, păzește (în principiu) poruncile Lui și îi iubește pe frații și surorile sale în credință. Acesta este semnul distinctiv al celor care sunt născuți din nou. Prin credința în Isus și prin nașterea din nou, urmașul lui Isus primește puterea de a birui lumea și păcatul.

Ioan 15:9-11 Meng

9 Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi: rămâneți în dragostea mea! 10 Dacă păziți poruncile mele, veți rămâne în dragostea mea, așa cum eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în dragostea lui. 11 V-am spus aceste lucruri ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.

1 Ioan 4, 20-21 1 Ioan 5, 1-5 Meng

4, 20 Dacă cineva zice: „Eu iubesc pe Dumnezeu”, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care îl vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede. 21 Și noi avem porunca aceasta de la El: cine iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său. ... 5, 1 1 Oricine crede că Isus este Unsul lui Dumnezeu este născut din Dumnezeu, și oricine iubește pe Tatăl, iubește și pe copiii Lui. 2 Din aceasta știm că iubim pe copiii lui Dumnezeu, dacă iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile Lui. 3 Căci dragostea pentru Dumnezeu constă în împlinirea poruncilor Lui; și poruncile Lui nu sunt grele; 4 căci tot ce este născut din Dumnezeu biruie lumea; și aceasta este puterea biruitoare care a biruit lumea: credința noastră. 5 Cine altcineva biruie lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

1 Timotei 5:24-25 Meng

24 La unii oameni păcatele sunt evidente și ies la iveală înainte de a fi judecate; la alții, însă, ele sunt descoperite abia după aceea (). 25 La fel, faptele bune sunt evidente, iar cele care nu sunt evidente nu pot rămâne ascunse (pe termen lung).

Ioan 15, 9-11; 1 Ioan 4, 20-21; 1 Ioan 5, 1-5; 1 Timotei 5, 24-25; 1 Ioan 5, 18; Apocalipsa 13, 8-10; Apocalipsa 19, 4-5; Apocalipsa 21, 27

6.8 Păcatul împotriva Duhului Sfânt

Biblia vorbește în mai multe locuri despre tema gravă a păcatului împotriva Duhului Sfânt. Este clar că este vorba despre o atitudine specifică a inimii față de lucrarea lui Dumnezeu, care duce la o cădere definitivă și nu mai este dispusă să se pocăiască. Acest păcat nu poate fi iertat, nici în această lume, nici în cea viitoare.

1. Evanghelii

Mt 12, 31-32 Meng

31 „De aceea vă spun: orice păcat și orice blasfemie vor fi iertate oamenilor, dar blasfemia împotriva Duhului nu va fi iertată. 32 Chiar dacă cineva va rosti un cuvânt împotriva Fiului omului, îi va fi iertat; dar

celui care va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu îi va fi iertat nici în această lume, nici în cea viitoare.

Mc 3, 28-30 Meng

28 Adevărat vă spun: Toate păcatele vor fi iertate copiilor oamenilor, chiar și blasfemiile, oricât de multe ar fi ele; 29 dar cine se face vinovat de blasfemia împotriva Duhului Sfânt nu va primi iertare în veșnicie, ci va fi vinovat de un păcat veșnic» – 30 (a spus Isus) pentru că ei susțineau că era posedat de un duh necurat.

Lc 12, 10 Slt

Și oricui va vorbi împotriva Fiului omului, i se va ierta; dar celui care va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.

Isus avertizează cu insistență împotriva blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Aceasta nu se întâmplă din ignoranță, ci în ciuda cunoașterii mai bune:

Fariseii au văzut minunile lui Isus prin Duhul lui Dumnezeu, dar le-au atribuit diavolului. Această atitudine dezvăluie o inimă împietrită, care se opune în mod permanent lucrării Duhului Sfânt. Iertarea nu mai este posibilă aici, deoarece nu mai există disponibilitatea de a se pocăi. Dar cel care se deschide cu umilință lucrării lui Dumnezeu și își recunoaște propriul păcat are speranța iertării.

2. Epistola către Evrei

Evrei 6, 4-6 Meng

4 Căci este imposibil ca cei care au primit odată luminarea, au gustat darul ceresc, au avut parte de Duhul Sfânt 5 și au gustat Cuvântul lui Dumnezeu cel bun și puterile veacului viitor 6 și apoi au căzut, să fie din nou reînnoiți și să se pocăiască, pentru că ei răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu și-L expun la ocară.

Evrei 10, 26-29 Meng

26 Căci dacă păcătuim în mod voit, după ce am cunoscut adevărul, nu mai rămâne pentru noi nici o jertfă pentru păcate, 27 ci doar o așteptare înfricoșătoare a judecății și a focului care va mistui pe cei neascultători.

Epistola către Evrei descrie oameni care au avut experiențe autentice cu Dumnezeu – luminați, părtăși la Duhul Sfânt, gustând din cuvântul bun al lui Dumnezeu – și totuși se îndepărtează. În Evrei 6, 6 se spune că o reînnoire a pocăinței este „*imposibilă*”. Nu pentru că Dumnezeu nu ar vrea să ierte, ci pentru că cei în cauză au devenit ei înșiși insensibili la pocăință. Evrei 10 confirmă această perspectivă și clarifică: cine continuă să trăiască în păcat în mod intenționat, după ce a cunoscut adevărul, disprețuiește jertfa lui Hristos și „Duhul harului”. El calcă în picioare sângele legământului.

3. 1. Epistola lui Ioan

1 Ioan 5, 16 Slt

Dacă cineva vede pe fratele său păcătuiind, un păcat care nu duce la moarte, să se roage, și El îi va da viață celor care nu păcătuiesc spre moarte. Există un păcat care duce la moarte; pentru acesta nu spun să se roage.

Ioan face distincție între păcatul care duce la moarte și păcatul pentru care trebuie să ne rugăm. În cazul păcatului care duce la moarte, el ne sfătuiește să nu ne rugăm. Această distincție sugerează că există păcate care exprimă o împietrire atât de profundă față de Dumnezeu, încât nici rugăciunea altora nu mai are efect.

Concluzie: păcatul împotriva Duhului Sfânt nu este o greșeală izolată, ci o respingere conștientă și persistentă a adevărului lui Dumnezeu, în ciuda unei înțelegeri clare. Cine se pune deasupra lucrării lui Dumnezeu, o denaturează sau o blasfemiează, face imposibilă pocăința – nu pentru că Dumnezeu nu ar mai vrea să ierte, ci pentru că persoana în cauză nu mai simte pocăință. Iar o persoană nepocăită nu poate și nu va fi iertată de Dumnezeu. Există speranță pentru toți cei care încă se tem să treacă această limită – pentru că harul lui Dumnezeu este întotdeauna eficient acolo unde există pocăință sinceră. Noul Testament ne îndeamnă, prin urmare, la vigilență constantă, umilință și pocăință timpurie, pentru ca inima să nu se împietrească prin păcat.

6.9 Rezumat: Limitele mântuirii

1. Dragostea neschimbătoare a lui Dumnezeu și limitele mântuirii

Mântuirea este un dar al lui Dumnezeu, care se bazează pe iubirea Sa. El nu dorește ca cineva să se piardă (2 Petru 3, 9), ci ca toți să se pocăiască și să găsească viața veșnică. Cu toate acestea, este responsabilitatea fiecăruia să rămână pe calea îngustă a vieții.

- **Păcatele verbale și consecințele lor:** Chiar dacă cuvintele nechibzuite pot întrista Duhul Sfânt, Dumnezeu rămâne în credințioșia Sa gata să ierte (1 Ioan 1, 9).
- **Pierderea mântuirii prin apostazia conștientă:** Cine rămâne împietrit în mod permanent își riscă mântuirea – dar mâna lui Dumnezeu rămâne întinsă atâta timp cât cineva este dispus să se pocăiască.
- **El rămâne credincios:** chiar dacă noi suntem necredincioși, El rămâne credincios (2 Timotei 2:13). Harul Său este mai mare decât slăbiciunile noastre și El luptă pentru noi, ca să nu ne pierdem.

2. Spațiul harului lui Dumnezeu și limitele sale largi

Dumnezeu le oferă copiilor Săi spațiu pentru pocăință și răbdare pe calea credinței. El ne cunoaște luptele și nu ne lasă să cădem atâta timp cât nu ne îndepărtăm în mod conștient de El.

- **Etapele escaladării căderii:** Chiar dacă credincioșii se poticnesc, harul lui Dumnezeu îi ține pe picioare. El îi ridică atâta timp cât rămâne disponibilitatea de pocăință.
- **Exemple din Biblie:**
 - Galatenii se clătinau în credință, dar Pavel s-a luptat pentru ei, pentru că Dumnezeu nu voia să renunțe la ei.
 - Corintenii trăiau în dezordine, dar Dumnezeu a lucrat prin Pavel la restaurarea lor.

- **Rămânerea în Hristos:** Dumnezeu ne întărește pentru a rămâne în Hristos. Dar cine se separă în mod conștient și definitiv de El, iese din harul Său mântuitor – însă până la ultima suflare, chemarea Lui la întoarcere rămâne valabilă.

3. Certitudinea mântuirii și responsabilitatea – interesul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră

Cea mai mare preocupare a lui Dumnezeu este mântuirea noastră. Cine se încrede în El poate fi sigur că El nu numai că mântuiește o singură dată, ci și păzește (Ioan 10, 28-29).

- **A face voia lui Dumnezeu:** nu ca o povară, ci din dragoste pentru El (Matei 7, 21).
- **Fructele necesare mântuirii:** dragostea față de frații și surorile în credință, smerenia, iertarea și credincioșia.
- **Ceea ce ne susține:** nu realizările noastre, ci credincioșia lui Dumnezeu. Chiar și când cădem, El ne ridică – atâta timp cât nu respingem în mod conștient lucrarea Lui mântuitoare.

4. Fiul pierdut – brațele deschise ale lui Dumnezeu pentru cei care se întorc

Chiar dacă cineva se îndepărtează de Dumnezeu, inima Lui de Tată rămâne plină de iubire.

- **Dumnezeu nu renunță la nimeni în mod pripit:** cel care se îndepărtează este mort spiritual – dar Dumnezeu îl caută.
- **Bucuria cerească pentru fiecare care se întoarce:** „Bucurați-vă împreună cu mine! Căci am găsit oaia mea care se pierduse d ” (Luca 15, 6-7).
- **Har fără sfârșit:** niciun abis nu este prea adânc pentru mila lui Dumnezeu.

5. Certitudinea mântuirii – Credincioșia indestructibilă a lui Dumnezeu

Mântuirea noastră nu este fragilă. Cine trăiește cu Dumnezeu poate ști că este păzit.

- **Dumnezeu își păzește copiii:** nimeni nu-i poate smulge din mâna Lui (Ioan 10, 28).
- **Sigiliul Duhului Sfânt:** Mântuirea noastră este asigurată în Hristos (Ef 1, 13).
- **Dumnezeu însuși lucrează în noi:** El ne dă puterea să rămânem pe calea vieții (Filipeni 2:13).

6. Semnul distinctiv al celor cu adevărat mântuiți – iubirea ca fundament

Adevăratul semn al celor mântuiți nu este perfecțiunea, ci iubirea.

- **Iubirea față de Dumnezeu se exprimă prin ascultare:** cine iubește pe Dumnezeu păzește poruncile Lui.
- **Iubirea frățească este indispensabilă:** cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe frații și surorile în credință.
- **Puterea lui Dumnezeu biruie lumea:** credința noastră este cheia pentru a rămâne în harul Său.

7 Rezumat, perspective

7.1 Pierduți, aparent sau cu adevărat mântuiți?

Toți oamenii trăiesc în mod natural în separare de Dumnezeu și nu își îndeplinesc adevărata menire: să-L iubească pe Dumnezeu, Creatorul lor, să-L slujească și să-L adore. În această stare, ei sunt pierduți și se îndreaptă spre pieirea veșnică – nu numai din cauza îndepărtării lor de Dumnezeu, ci și din cauza păcatelor pe care le-au comis în mod concret. Mântuirea vine numai prin Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în această lume ca Dumnezeu adevărat și om adevărat, a trăit pentru noi, a murit pe cruce și a înviat din morți a treia zi. Acum El stă la dreapta Tatălui în ceruri. Numai prin El putem găsi iertarea și putem intra într-o relație sănătoasă și împăcată cu Dumnezeu.

O adevărată convertire la Isus Hristos este punctul de cotitură decisiv în viața unui om. Este mai mult decât simpla rostire a unei rugăciuni sau apartenența exterioară la o biserică. Este vorba despre reorientarea interioară a întregii inimi către Isus ca Domn și Mântuitor. Fără această reorientare, pe care Biblia o descrie ca renaștere, omul – chiar dacă se numește creștin – rămâne mort spiritual și pierdut pentru totdeauna. Noul Testament arată clar: nu oricine spune „*Doamne, Doamne*” va intra în Împărăția lui Dumnezeu, ci numai cel care face voia Tatălui. Chiar și oamenii care se consideră evlavioși și care sunt poate activi în cercurile bisericești se pot trezi în fața lui Isus și pot auzi cuvintele Lui cutremurătoare: „*Nu v-am cunoscut niciodată. Plecați de la Mine!*”

Diferența dintre viața adevărată în Isus și creștinismul nominal, mort spiritual, constă în faptul dacă cineva a fost cu adevărat cuprins de dragostea lui Dumnezeu, și-a recunoscut păcatele și și-a predat viața lui Isus. Cine experimentează această adevărată convertire primește iertare, Duhul Sfânt și o inimă nouă. El este transformat din interior. Aceasta se manifestă printr-o iubire crescândă față de Dumnezeu și de oameni, printr-o dorință de sfințire și prin urmarea lui Isus, chiar dacă acest lucru presupune sacrificii. Această nouă orientare a vieții este semnul distinctiv al mântuirii autentice. Ea nu rămâne invizibilă, ci

devine vizibilă prin roadele vieții – nu ca perfecțiune, ci ca o căutare recunoscută a voinței lui Dumnezeu.

O credință moartă, pe de altă parte, este adesea mai greu de recunoscut, deoarece poate părea similară din exterior: frecventarea bisericii, tradiții creștine, poate chiar o viață morală. Dar lipsește elementul decisiv: relația vie cu Isus, care se manifestă în iubire, ascultare și încredere. Cine se bazează doar pe realizări religioase sau pe o mărturisire unică sau pe o experiență inițială cu Hristos, trăiește în autoamăgire. Esența mântuirii este întotdeauna harul – dar acest har transformă. Cine a primit cu adevărat harul nu rămâne în păcat și indiferență, ci experimentează puterea lui Dumnezeu de a schimba.

Așadar, mântuirea adevărată nu cuprinde doar acceptarea unică a lui Isus, ci o viață care rămâne în comuniune cu El. Această comuniune este hrănită prin rugăciune, citirea Bibliei și viața în biserică, unde se experimentează încurajarea și corectarea. Pentru că a-L urma pe Isus înseamnă a rămâne pe calea Lui îngustă. Nu este o cale ușoară – există încercări, eșecuri și îndoieli. Dar cei care rămân pe această cale experimentează harul protector al lui Dumnezeu. Acest har ne poartă prin toate slăbiciunile, dar ne cheamă și la pocăință atunci când ne abatem de la calea cea dreaptă.

Este deosebit de periculos când cineva se culcă pe o ureche într-o falsă siguranță, pentru că se agață de aspecte exterioare: „*Sunt botezat*”, „*Merg la biserică*”, „*Fac lucruri bune*”. Dar dacă inima nu este plină de dragoste și devotament sincer față de Isus, aceste lucruri rămân fără valoare. Biblia arată în mod convingător că se pot face minuni în numele lui Isus și totuși, în final, se poate ajunge la pierzanie dacă lipsește relația cu El.

Așadar, întrebarea decisivă nu este cât de des ne rugăm, cât de mult donăm sau ce titluri avem în biserică, ci: Îl cunosc pe Isus? Trăiesc din dragostea Lui? Îi sunt ascultător lui Dumnezeu, chiar dacă asta mă costă ceva? Îl iubesc pe Isus? Aceste întrebări nu sunt menite să ne neliniștească, ci să ne ajute să ne examinăm sincer inima. Pentru că Isus însuși spune: „*Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.*” Cine trăiește în această legătură poate fi sigur: harul lui Dumnezeu îl va duce la țintă.

Adevărata mântuire în Isus înseamnă să-L accepți ca Domn – nu doar teoretic, ci și practic. Înseamnă să te îndepărtezi de păcat și să-L urmezi. Înseamnă să ascuți Cuvântul Lui și să-L pui în practică în viața de zi cu zi. Cine trăiește astfel, experimentează siguranța harului. Dar cine se bazează pe propriile fapte sau pe tradiția bisericească, trăiește în pericol. Noul Testament clarifică: credința care mântuiește este o credință activă, ascultătoare. Ea este hrănită de har, dar se manifestă în practica vieții.

7.2 Mântuirea se întâmplă ACUM prin credință fără fapte, iar mântuirea VEȘNICĂ se întâmplă prin credință care se manifestă prin fapte.

În Noul Testament, cuvintele cheie grecești pentru mântuire (G4991 – σωτηρία – soteria) și mântuit (G4982 – σώζω – sozo) și derivatele lor sunt folosite în mod egal atât pentru mântuirea deja realizată de Hristos la convertirea noastră, cât și pentru mântuirea viitoare. Această mântuire viitoare va avea loc când Isus se va întoarce și vom intra din această viață pământească, marcată de ispite, în comuniunea perfectă a învierii cu El, în care nu vom mai păcătui și nu vom mai muri. Această mântuire viitoare este denumită în această carte „mântuire veșnică”.

După mântuirea noastră inițială, ne aflăm între timp pe calea către această a doua mântuire veșnică. Hristos ne-a răscumpărat – și ne va răscumpăra. El ne-a mântuit – și ne va mântui. Ca avans pentru această mântuire finală, El ne-a dat Duhul Său la mântuirea noastră inițială, ca garanție pentru mântuirea noastră viitoare și perfectă.

Analiza tuturor celor 545 de pasaje biblice referitoare la mântuire din capitolul 2 arată că cele aproximativ 250 de pasaje care se referă la prima mântuire sunt întotdeauna legate de iubirea lui Dumnezeu, de harul și acceptarea Lui. Pe de altă parte, cele aproximativ 250 de pasaje biblice care se referă la a doua mântuire, cea veșnică, sunt întotdeauna legate de credința noastră neclintită, vizibilă în faptele credinței și în acțiunile noastre.

Har – da, da și încă o dată da! Dar la fel de importantă este și responsabilitatea umană de a trăi o viață în slava lui Dumnezeu din acest har – la fel de da, da și încă o dată da!

Evangelia nu este doar vestea bună a iubirii lui Dumnezeu care ne mântuiește. Este, în același timp, chemarea lui Dumnezeu de a-L asculta de acum înainte, pentru că Isus este Domnul. Cine acceptă iubirea lui Dumnezeu și îl primește pe Isus în viața sa ca Domn, îl iubește pe Isus. Și cine îl iubește pe Isus, face ceva pentru El. Pentru că limbajul iubirii lui Dumnezeu este fapta.

Cine experimentează iubirea lui Dumnezeu și rămâne rece și indiferent – sau mai târziu devine din nou insensibil – se angajează pe calea abuzului harului. Dar Dumnezeu nu permite ca harul său să fie abuzat.

La Judecata de Apoi, care decide asupra obținerii vieții veșnice, este vorba întotdeauna de fapte – dar pe baza harului nemeritat.

Înseamnă asta că Evangelia este anulată? La urma urmei, Pavel demonstrează în Epistola către Romani, în special în capitolele 1-3, că toți oamenii sunt păcătoși și că nimeni nu poate fi mântuit prin faptele sale. Da, este inutil să încerci să-ți câștigi mântuirea prin propriile fapte. Acest lucru este valabil pentru mântuirea noastră inițială, intrarea într-o relație de împăcare cu Dumnezeu.

Dar când vine vorba de mântuirea definitivă, veșnică, Pavel spune tot în Epistola către Romani:

Romani 2:6-8 Meng

[Dumnezeu] 6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale, 7 și anume viața veșnică (va da) celor care, perseverând în fapte bune, caută slava, cinstea și nemurirea; 8 pe de altă parte, mânia și furia (Lui) celor care sunt încăpățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

Cum se potrivește asta? Vom fi mântuiți în cele din urmă prin fapte? Viața veșnică nu este dată doar celor care cred în Isus Hristos?

Da, se potrivește: cei care cred în Isus Hristos sunt cei care ascultă de credință (Romani 1:5). Viața lor este marcată de o trăsătură decisivă: ei fac cu stăruință binele și caută slava, cinstea și nemurirea lui Dumnezeu.

Aceasta este descrierea celor care au auzit chemarea lui Dumnezeu în Evanghelie, au fost îndreptățiți și mântuiți prin harul Său și rămân pe calea către veșnicie. Dumnezeu le va da viața veșnică după faptele lor. Dar aceste fapte nu sunt cauza mântuirii lor. Mântuirea lor se bazează numai pe Isus Hristos și pe credința lor în Evanghelie. Dar ei și-au schimbat atitudinea, s-au pocăit și îl urmează pe Dumnezeu în ascultare de credință. Faptele lor de credință sunt consecința credinței lor mântuitoare și, în același timp, condiția pentru a ajunge la țință. Nu numai începutul bun mântuiește, ci și calea credincioasă până la sfârșit.

Isus însuși arată clar acest lucru: largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea. Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață. Poarta singură nu este suficientă – calea face întotdeauna parte din ea.

Iacov confirmă acest lucru: credința fără fapte este moartă. O astfel de credință nu poate mântui. Credința adevărată devine vie și desăvârșită numai prin fapte.

Faptele credinței nu ne mântuiesc în mod cauzal. Dar credința care mântuiește cu adevărat se manifestă în faptele credinței – care, la rândul lor, confirmă mântuirea noastră.

După aceste două pasaje, harul lui Dumnezeu în Isus Hristos are patru efecte și intenții pentru noi, credincioșii – și toate fac parte din planul lui Dumnezeu de a ne da viața veșnică. Această cale începe odată cu convertirea noastră, iar **harul lui Dumnezeu ne învață**

- să slujim Dumnezeului viu și adevărat,
- să renunțăm la necredință și la poftele lumești,
- să trăim cu cumpătate, dreptate și evlavie în această lume,
- să așteptăm fericita speranță și apariția slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos.

Este această așteptare a Domnului cu adevărat necesară pentru mântuire? Da, este o parte a mântuirii noastre rânduită de Dumnezeu.

Cine ascultă Cuvântul lui Hristos și crede, primește imediat viața veșnică. El sau ea nu trebuie să facă fapte pentru a fi acceptat. Omul se

află imediat în relația corectă cu Dumnezeu și este cu Dumnezeu când moare.

Dar cine nu vrea să asculte vocea Fiului lui Dumnezeu, va fi trăit o viață în rău și, în final, va auzi sentința condamnării.

Aici devine clar: ascultarea în sens biblic nu este doar a auzi, ci întotdeauna a asculta pentru a se supune. Cine crede, se supune – și cine nu se supune, nu crede. De aceea, Noul Testament vorbește adesea despre „ascultarea credinței”.

Adevărata credință în Isus cuprinde întreaga personalitate și are efecte clare: ea se manifestă prin faptul că ascultăm de Dumnezeu și facem bine. A face bine – din dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni – este criteriul divin pentru credința mântuitoare. Cine trăiește în această atitudine dovedește autenticitatea credinței sale și, pentru că crede cu adevărat, va rămâne mântuit. Dar cine face răul nu crede în Isus – și se pierde. Acești oameni nu au auzit niciodată chemarea lui Isus sau s-au îndepărtat de ea.

Ioan 5, 24 Slt

*[Isus Hristos spune] 24 Adevărat, adevărat vă spun: **cine ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică** și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*

Ioan 5, 28-29 Meng

*28 Nu vă mirați de aceasta! Căci vine ceasul când toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Lui 29 **și vor ieși: unii pentru învierea vieții, alții pentru învierea judecății.***

Isaia 50:4-5 Meng

4 Domnul Dumnezeu mi-a dat limba ucenicilor, ca să știu să-i încurajez pe cei obosiți; El mă trezește în fiecare dimineață, îmi trezește urechea, ca să ascult cuvintele ucenicilor. 5 Domnul Dumnezeu mi-a deschis urechea, și eu nu m-am împotrivit, nu m-am dat înapoi.

Marcu 12:28-31 F

Ascultă, Israele: Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul este unul. Și să

iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

3 Ioan 1, 11 Meng

lubitele, nu lua răul ca model, ci binele: cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul nu l-a văzut pe Dumnezeu.

Iacov 2, 17 Slt

17 La fel este și cu credința: dacă nu are fapte, este moartă în sine.

Evrei 9, 28 Meng

28 La fel, și Hristos, după ce a fost jertfit o singură dată pentru a lua păcatele multora, va apărea a doua oară, fără (legătură cu) păcatul, pentru cei care îl așteaptă, pentru mântuire.

Romani 3:28 Slt

28 Ajungem astfel la concluzia că omul este îndreptățit prin credință, fără faptele Legii.

Romani 2:6-8 Meng

[Dumnezeu] 6 care va răsplăti fiecăruia după faptele sale, 7 și anume viața veșnică (va da) celor care, perseverând în fapte bune, caută slava, cinstea și nemurirea; 8 pe de altă parte, mânia și furia (Lui) celor care sunt încăpățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

Romani 8:13 Slt

13 Căci dacă trăiți după îndemnul firii pământești, veți muri; dar dacă prin Duhul faceți să moară faptele trupului, veți trăi.

Romani 2:6-11; Romani 3:28; Romani 5:1; Romani 8:13; Romani 6:20-23; Faptele Apostolilor 5, 32; Romani 1, 5; Evrei 5, 9; 1 Petru 4, 17; Marcu 16, 16; Romani 2, 8; Galateni 5, 7; 2 Tesaloniceni 1, 8; 1 Petru 4, 17; Matei 7, 14; Iacov 2, 14-26; Isaia 50, 4-5; Marcu 12, 28-31; Ioan 5, 24; Evrei 5, 9; Evrei 11, 8; Evrei 13, 17; Romani 1, 5; Faptele Apostolilor 6, 7; Iacov 2, 17; 3 Ioan 1, 11

7.3 Și mântuirea veșnică se realizează numai prin harul, credințioșia și mila lui Dumnezeu

Harul și credințioșia lui Dumnezeu și lucrările credinței pe care le-au produs prin mine după mântuirea mea sunt cele care mă păstrează în mântuire, dar care mi-au fost dăruite odată doar din har și îmi vor fi dăruite în întregime.

De ce altfel să **sperăm** în harul lui Hristos în acea zi (a veșniciei), dacă putem fi siguri de el (1 Petru 1, 13)? Și de ce un Onesifor, pe care Pavel îl consideră cu adevărat renăscut (Filemon 1, 10) și care slujește pe Hristos fără cusur, după conștiința și convingerea sa, trebuie să găsească „milă” din partea Domnului în „acea zi”? Răspunsul este: *în cele din urmă, numai harul și mila lui Hristos însuși salvează credința dovedită în trecerea spre eternitate*. Nimeni nu ajunge în cer prin propriile fapte, ci întotdeauna pe baza harului nemeritat. Dar Dumnezeu a împletit partea noastră – credința (faptele credinței) – cu partea Sa – puterea păzitoare a lui Dumnezeu și harul Său – într-un întreg indisolubil, care este eficient și atinge scopul numai în totalitatea sa.

Mântuirea veșnică este pentru cei care nu abuzează de harul care le-a fost dăruit gratuit, ci se dovedesc demni de el și fac ceva din acest har pentru slava lui Dumnezeu. Și despre aceasta decide Domnul nostru milostiv, dar și sfânt.

1 Petru 1, 13 Slt

*13 De aceea, încingeți-vă mintea, fiți sobri și **puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi dat la arătarea lui Isus Hristos.***

2 Timotei 1:16-18 Meng

16 Domnul să arate milostivirea Sa casei lui Onisifor, căci el m-a înviorat de multe ori și nu s-a rușinat de lanțurile mele, 17 ci, după sosirea lui la Roma, m-a căutat cu sânguință și m-a găsit. 18 Domnul (Isus) să-i arate milostivire în ziua aceea! Tu știi cel mai bine câte servicii importante ne-a făcut el în Efes.

Romani 5:21 Slt

21 Ca și cum păcatul a domnit în moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate spre viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.

1 Petru 1:13; 2 Timotei 1:16-18; Romani 5:21; Filimon 1:10

7.4 Răsplata urmării lui Hristos

Harul și responsabilitatea

Biblia ne învață că viața veșnică este atât un dar nemeritat al harului lui Dumnezeu, cât și o răsplată pentru o viață credincioasă și ascultătoare în urma lui Isus. Aceste două aspecte sunt inseparabile: harul și responsabilitatea.

Credința adevărată este vizibilă

Cine crede cu adevărat, îl iubește pe Hristos și îi slujește. Aceste fapte confirmă credința și o dovedesc ca fiind adevărată. Credința mântuitoare se manifestă întotdeauna în fapte.

Darul și promisiunea răsplății

Viața veșnică este astfel un dar pentru toți cei care se încredințează sincer lui Isus și, în același timp, este legată de promisiunea unei răsplăți. Credințioșia și devotamentul credinciosului pe pământ determină măsura răsplății în cer. Unii vor fi răsplătiți din plin pentru că L-au slujit pe Dumnezeu cu credință, în dragoste și ascultare. Alții vor fi mântuiți, dar fără o răsplată specială, pentru că faptele lor nu au avut o valoare durabilă. Există însă și avertismentul serios că cel care nu folosește posibilitățile încredințate de Dumnezeu și rămâne spiritual inert, poate fi în cele din urmă respins și pierdut.

Pilda talanților

Isus arată acest lucru, printre altele, în pilda talanților. Cine înmulțește ceea ce i-a fost încredințat va fi răsplătit și va primi o responsabilitate mai mare în veșnicie. Cine însă nu face nimic cu ceea ce a primit va fi aruncat în întunericul de afară, împreună cu necredincioșii.

Încercare și răsplată după Pavel

Pavel vorbește despre faptul că lucrarea unui creștin va fi încercată în foc la sfârșit. Cine se bazează cu credincioșie pe Hristos, lucrarea lui va rămâne și va primi răsplată. Cine însă trăiește cu motive greșite sau cu o indiferență ă, lucrarea lui va arde. El poate fi mântuit, dar numai ca prin foc – fără o răsplată specială.

Atitudinea inimii este decisivă

Nu fiecare faptă pentru Dumnezeu este răsplătită automat. Atitudinea inimii este decisivă, ne învață Isus în Predica de pe munte. Cine slujește din dragoste pentru Hristos și nu pentru a plăcea oamenilor, va fi răsplătit din plin de Dumnezeu. Cine însă caută aplauzele oamenilor, și-a primit deja răsplata aici și va rămâne cu mâinile goale în veșnicie.

Adevărata măreție prin slujire

Adevărata măreție în Împărăția lui Dumnezeu constă în slujire. Cine se umilește și slujește pe alții cu dragoste va fi înălțat în veșnicie și răsplătit din plin.

Calea către măreție în Împărăția cerurilor

Da, putem dori să fim mari în Împărăția cerurilor, dar calea către aceasta este SĂ SLUJIM, să facem noi înșine ceea ce spunem și învățăm și să suferim pentru Hristos. Și totuși, putem fi complet relaxați și nu trebuie să ne implicăm în aparente lupte pentru putere. Ierarhia în ceruri va fi, în final, așa cum a prevăzut-o Tatăl ceresc.

Rezumat: Credința care aduce răsplata

În concluzie, Noul Testament arată clar: viața veșnică este un dar al harului pentru toți cei care se încred în Isus prin credință. Dar această credință mântuitoare se manifestă întotdeauna într-o viață de iubire, slujire și credincioșie. Cine trăiește astfel nu numai că va moșteni viața veșnică, ci va primi și o răsplată bogată în veșnicie. Cei care însă abuzează de harul primit cu indiferență sau egoism riscă să rămână în cele din urmă cu mâinile goale în veșnicie sau chiar să-și piardă mântuirea.

7.5 Este un discurs dur, cine îl poate asculta? Despre pedagogia lui Dumnezeu și echilibrul predicii noastre actuale

Nu ești de acord sau nu ești deloc de acord cu rezultatul și mesajul acestei cărți? În Evanghelia după Ioan, mulți dintre cei care îl urmau pe Isus i-au reproșat acest lucru în legătură cu discursul său. Întrebarea este mai degrabă dacă „discursul dur” este corect sau greșit.

Înainte de a continua lectura, am o temă pentru tine. Ea necesită puțin timp, efort și atenție, dar are sens să continui lectura numai dacă o faci:

1. **Notează sau subliniază toate promisiunile lui Dumnezeu și ale lui Isus și toate versetele încurajatoare din Evanghelia după Matei.**

Câte predici ai auzit deja despre ele?

2. În pasul următor, **notează sau marchează toate avertismentele sau amenințările deschise ale lui Isus din Evanghelia după Matei.**

Apoi compară: câte predici, meditații sau studii biblice ai auzit deja despre acestea?

Ceea ce auzi de la alții despre Cuvântul lui Dumnezeu reflectă în mod echilibrat ceea ce a spus Isus? Dacă nu, atunci ți s-a propovăduit un Isus unilateral și ai o imagine distorsionată despre cum este Isus.

Încurajare și pretenție – un Evanghelie echilibrată?

Am examinat mai atent Evanghelia după Matei, ca exemplu. Pentru aceasta, am împărțit toate pasajele textului în 4 secțiuni și le-am marcat cu culori, evaluându-le la final (pentru detalii, vezi secțiunea „Prezentare generală” de pe site-ul web). Rezultatul este următorul:

Pe exemplul Evangheliei după Matei, vedem un echilibru remarcabil între încurajarea și cerințele lui Dumnezeu.

Aproximativ 15% din text conține îndemnuri cu privire la ceea ce trebuie să facem noi, ca credincioși, în timp ce 13% subliniază încurajarea, promisiunile și dragostea lui Dumnezeu. Cea mai mare parte, aproximativ 32%, este însă dedicată discursului dur al lui Isus, care anunță avertismente, consecințe și judecată. Aproximativ 40% din text este neutru.

Această ponderare ne provoacă: îl percepem pe Isus în toată adevărata lui natură sau preluăm doar aspectele plăcute ale mesajului său?

În peisajul predicilor de astăzi – inclusiv în mediul evanghelic – se pune accentul aproape exclusiv pe bunătatea și mila lui Dumnezeu. Sfințenia Sa și cerințele serioase pe care le adresează credincioșilor sunt adesea neglijate. Rezultatul? Un Evanghelie distorsionată, care îl prezintă pe Dumnezeu într-o manieră unilaterală și produce urmași care nu îl cunosc cu adevărat în întregime și nu îl urmează cu toată seriozitatea. Dar Biblia arată clar: sfințenia lui Dumnezeu este la fel de importantă ca și iubirea sa.

Acest lucru nu se aplică doar Evangheliei după Matei, ci și celorlalte scrieri ale Noului Testament. Dar Dumnezeu, ca bun pedagog, care știe că noi, ca urmași ai lui Isus, avem nevoie mai ales de multă încurajare, prezintă adesea situații foarte grave într-un mod pedagogic empatic și, astfel, mai acceptabil pentru noi.

Exemple din epistole – încurajare și limite clare

Apostolii și Isus însuși subliniază adesea în mesajul lor adevăruri dificile, dar necesare, încadrate în încurajare și încurajare.

1. Puritate și sfințenie – „Fugiți de desfrâu!” (1 Corinteni 6, 15-20)

Pavel îi îndeamnă pe corinteni să conștientizeze apartenența lor la Hristos și să-L cinstească pe Dumnezeu prin puritate. Aici el adoptă o abordare pozitivă, fără a proferezi amenințări. Cu toate acestea, în alte pasaje d , devine clar că continuarea desfrânării duce la excluderea din Împărăția lui Dumnezeu. Atât încurajarea pozitivă, cât și avertismentele clare sunt necesare.

2. Devotamentul față de adevăratul Hristos – „Niciun alt Isus!” (2 Corinteni 11:2-4)

Pavel îndeamnă cu dragoste biserica să nu se lase sedusă. El compară acest lucru cu ispita Evei, care a dus la moartea spirituală. Deși consecința avertismentului este doar sugerată, mesajul rămâne clar: mântuirea noastră veșnică depinde de devotamentul nostru constant față de adevăratul Hristos și adevăratul Evanghelie.

3. Modul de viață – „Nici o moștenire în Împărăția lui Dumnezeu!” (Efeseni 5:3-11)

Pavel subliniază că urmașii lui Isus trebuie să trăiască altfel. Încurajarea pozitivă și consecințele clare – cum ar fi excluderea de la mântuire în cazul păcatului continuu – merg mână în mână. Apelul de a-L onora pe Dumnezeu este completat cu avertismente serioase împotriva unei vieți fără Dumnezeu.

4. Puterea spirituală – „Îmbrăcați-vă cu armura lui Dumnezeu!” (Efeseni 6:10-13)

Pavel ne încurajează să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu pentru a câștiga lupta spirituală. El nu spune ce se întâmplă dacă nu facem acest lucru – probabil pentru a ne concentra atenția asupra căii spre victorie. Cu toate acestea, este clar că nu există altă alternativă, iar înfrângerile necesită pocăință și restaurare prin Hristos.

Concluzie

Vestirea unui Evanghelie echilibrat

Mesajul Bibliei prezintă un câmp de tensiune între încurajare și pretenție. În cultura noastră de predicare, este esențial să menținem un echilibru între cele două pentru a vesti integritatea lui Dumnezeu. Accentul unilateral – fie doar pe iubire, fie doar pe judecată – duce la o imagine distorsionată a lui Dumnezeu și la o urmărire greșită.

Mântuirea noastră depinde de o relație constantă de credință cu Hristos. Aceasta include recunoașterea întregii naturi a lui Hristos: Mântuitorul iubitor și Judecătorul drept. Numai astfel putem rămâne

credincioși Lui, putem să-L întâlnim cu respect și să urmăm calea vieții până la țintă.

7.6 Concluzii

Credința, faptele și mântuirea veșnică

Analiza numeroaselor pasaje biblice referitoare la mântuire și credință din Noul Testament arată clar că calea către mântuirea veșnică nu poate fi redusă la o mărturisire unică. Mai degrabă, Biblia prezintă mântuirea ca o cale care începe cu convertirea, dar se desăvârșește printr-o viață de ascultare în credință până la sfârșit.

1. **Credința mântuitoare este o credință ascultătoare și activă:** analiza arată că adevărata credință mântuitoare cuprinde întotdeauna întreaga personalitate. Ea se manifestă în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și în fapte bune. A asculta Cuvântul în sens biblic nu înseamnă a asculta pasiv, ci a pune în practică în mod activ. Cine crede, urmează. Cine crede, face bine. Cine crede, rămâne pe calea îngustă.

Isus însuși descrie viața veșnică ca fiind țelul celor care fac voia lui Dumnezeu și fac bine, în timp ce cei care fac răul vor merge la judecată (Mt 7, 15-28; Ioan 5, 28-29). Pavel rezumă viața celor care vor fi mântuiți veșnic ca fiind o viață constantă și o căutare a slavei lui Dumnezeu prin fapte bune și despărțirea de rău (Romani 2, 7; Romani 8, 13). Iacov arată clar (Iacov 2, 17-26) că credința fără fapte este moartă. Credința în Isus este începutul, dar ascultarea continuă și credincioșia în viața de zi cu zi dovedesc autenticitatea acestei credințe.

2. **Mântuirea este har – și totuși este cerută: credincioșie până la sfârșit:** Scriptura subliniază harul lui Dumnezeu ca fundament al oricărei mântuiri. Nimeni nu este îndreptățit prin fapte. Cu toate acestea, omul rămâne responsabil să pună în practică această har în viața sa. Noul Testament arată că mântuirea finală este legată de credința continuă, care se exprimă prin fapte ale credinței. Aceste fapte ale credinței nu sunt cauza mântuirii, ci dovada că credința este autentică.

Pavel spune în Romani 2:6-8 că, în cele din urmă, Dumnezeu va răsplăti pe fiecare după faptele sale: cine face binele cu stăruință va dobândi viața veșnică. Acest text nu este în contradicție cu harul, ci descrie consecința unei vieți marcate de harul lui Dumnezeu.

3. **Calea este la fel de necesară pentru mântuire ca și începutul:** Isus descrie calea spre mântuire ca fiind îngustă și grea. Intrarea pe ușa îngustă este începutul. Dar calea în sine duce la mântuirea finală. Cine se oprește la început nu va ajunge la țintă. Credința mântuitoare se manifestă prin faptul că rămâne. Harul dă puterea de a asculta, dar această ascultare rămâne necesară.
4. **Speranța și sfințirea fac parte din mântuire:** Biblia arată clar că așteptarea lui Hristos și căutarea sfințirii sunt elemente esențiale ale căii credinței. În Evrei 9, 28 se spune că Hristos va apărea pentru mântuirea celor care Îl așteaptă. Această atitudine de așteptare nu este pasivitate, ci se exprimă într-o viață de dăruire și sfințire.

Scriptura arată (Tit 2, 11-13) că harul lui Dumnezeu nu numai că ne mântuiește, ci ne și educă () pentru o viață evlavioasă. Așteptarea revenirii lui Hristos ne întărește în sfințire. Mântuirea finală este astfel strâns legată de o viață trăită în speranța în Hristos și în despărțirea de păcat.

5. **Judecata finală va evalua roadele vieții:** Judecata de la sfârșitul zilelor va scoate la iveală faptele. Isus și apostolii subliniază că nu este vorba despre o nouă bază a mântuirii, ci despre vizibilizarea realității credinței. Faptele arată dacă credința a fost autentică. Cine a părăsit credința, cine a abuzat de har, cine rămâne în păcat, va fi pierdut.
6. **Asigurarea harului:** Prin harul lui Dumnezeu suntem mântuiți. Prin harul lui Dumnezeu rămânem mântuiți, chiar dacă cădem pe cale. Dumnezeu ne acceptă mereu, indiferent de câte ori cădem pe calea îngustă, dacă ne întoarcem la El.

7. **Avertisment împotriva abuzului de har:** Un rezultat central al cercetării este avertismentul împotriva unei înțelegeri greșite a harului. Harul nu este o scutire de la păcat. Cine abuzează de har, îl devalorizează. Scriptura avertizează împotriva transformării harului în desfrâu. Harul duce la sfințire. Cine părăsește sfințirea, părăsește calea harului.
8. **Harul și responsabilitatea formează o unitate:** Biblia menține tensiunea dintre har și responsabilitate. Omul este mântuit numai prin har. Dar acest har are efect în viață. Cine rămâne în har este mântuit. Dar cine părăsește harul, fie prin necredință, păcat sau căldicenie, pierde mântuirea. Responsabilitatea omului este să rămână în har.

Concluzie: Rezultatele cercetării conduc la o concluzie clară și, în același timp, provocatoare: mântuirea este un dar al harului, care se primește prin credință. Dar această credință este o credință ascultătoare, activă, care rămâne până la sfârșit. Cine încetează să creadă în har, încetează să asculte și nu își aliniază viața după voia lui Dumnezeu, pierde darul mântuirii.

Adevărata har nu este ieftină, ci ne cere întreaga noastră viață. Dar ea ne dă și puterea de a merge pe această cale – până la țintă, în slava veșnică cu Hristos.

7.7 Pași practici (urgent) recomandați pentru o urmărire credincioasă și persistentă în mântuirea noastră – pentru indivizi și pentru Trupul lui Hristos

Recomand cu insistență următoarele măsuri practice pentru a promova și asigura modul în care noi, ca indivizi și ca biserică, putem urma cu credincioșie și mântuire pe Isus. Lista nu este exhaustivă.

1. Întărirea individuală în credință

- **Întărirea speranței:** Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește de revenirea lui Isus și de slava veșnică.

- **Biografii exemplare:** citirea poveștilor de viață ale creștinilor credincioși care au crezut până la sfârșit.
- **Teologia suferinței:** redescoperirea și învățătura despre suferință și persecuție în conformitate cu promisiunile lui Isus și ale apostolilor.
- **Promovarea perseverenței și a angajamentului:** încă din educație, prin sport, angajamente ferme și modele de urmat.
- **Încurajarea și musturarea:** cheia creșterii personale și a consolidării credinței.
- **Studiul zilnic al Bibliei:** citirea independentă a Bibliei protejează împotriva învățăturilor superficiale și aprofundează credința.

2. Măsurile la nivel de comunitate

- **Predică și învățătură:** promovarea devotamentului față de Isus și detașarea de lucrurile lumești prin predici clare, bazate pe Biblie.
- **Material de meditație:** dezvoltarea de cărți și cărți de meditație mai profunde, care transmit adevăruri biblice despre mântuire și urmarea lui Isus.
- **Artă și mass-media:** utilizarea artei creștine contemporane (de exemplu, imagini, teatru, filme) care ilustrează calea către viața veșnică, în special o recreare contemporană a imaginii „Calea largă și calea îngustă”.
- **Sensibilitate culturală:** învățarea despre diferența dintre formă și conținut în slujba și viața bisericească.
- **Disciplina bisericească:** redescoperirea și punerea în practică a disciplinei bisericești biblice ca răspuns la individualismul crescând.
- **Conținutul predicilor:** crearea unui echilibru între iubirea și sfințenia lui Dumnezeu, pentru a promova respectul față de Dumnezeu și pocăința sinceră.

3. Învățăături esențiale

- **Roade drepte ale pocăinței:** semne necesare ale urmăririi autentice și condiție prealabilă pentru mântuire.
- **Mântuirea prin har și credincioșie:** mântuirea este dăruită prin har, dar păstrată prin credință și devotament continuu.
- **Timp și responsabilitate:** o mai mare cunoaștere și resurse mai mari înseamnă o mai mare responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. În același timp, chiar și cea mai mică credincioșie este văzută și onorată de Dumnezeu.
- **Educație în frica lui Dumnezeu:** învățarea de a face diferența între influențele culturale și adevărul biblic.
- **Munca în echipă cu Dumnezeu:** colaborarea dintre harul divin și responsabilitatea umană pe calea spre mântuire.
- **Încurajare prin exemple:** promovarea urmăririi prin exemple spirituale, inclusiv Isus ca exemplu suprem.

Concluzie

O învățătură echilibrată, dedicarea personală și angajamentul comunitar sunt esențiale pentru a păstra credința și a rămâne ca biserică a lui Isus pe calea spre eternitate. Sunt necesare atât pași individuali, cât și comunitari pentru a promova o urmărire profundă și eficientă.

Anexă Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

1 *Contraargument: „Mântuirea se obține numai prin credință, nu prin fapte”*

Se poate obiecta că mântuirea este posibilă numai prin credință, nu prin fapte. Întregul Noul Testament este plin de această mărturie. Și este adevărat. Niciun păcătos pierdut din această lume – și toți suntem astfel prin naștere – nu poate fi mântuit fără o relație vindecată cu Dumnezeu. Fiecare trebuie mai întâi să fie mântuit de viața și natura sa ostilă față de Dumnezeu și să devină un copil al lui Dumnezeu prin nașterea din nou din Cuvântul lui Dumnezeu. Și acest lucru trebuie să se întâmple în mod conștient, prin propria recunoaștere a păcatului său și a harului lui Dumnezeu – în întreaga Scriptură nu există o mântuire aparentă a copiilor care nu știu ce se întâmplă cu ei. Dacă cineva este mântuit de păcatele sale, atunci acest lucru se întâmplă în mod conștient, aici și acum. Și această mântuire se întâmplă numai din har, fără niciun aport din partea noastră. Prin renaștere, Dumnezeu ne dăruiește dragoste pentru minunatul nostru Mântuitor Iisus Hristos și pentru Dumnezeu Tatăl, precum și dragoste frățească. El ne dă puterea, prin Duhul Său care locuiește în noi, să-L iubim pe El și pe frații și surorile noastre în credință și să urmăm poruncile Sale.

Și de aici începe propria noastră responsabilitate de a-L iubi pe Dumnezeu și de a face fructe cu talanții pe care i-am primit de la Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu renăscut va fi mântuit veșnic numai dacă – astfel dăruit de dragostea gratuită a lui Dumnezeu – ca rod al mântuirii sale, îl iubește pe Dumnezeu înapoi în măsura înțelegerii și posibilităților sale – și acestea sunt lucrări de credință pentru Dumnezeu, făcute DUPĂ mântuirea (temporală).

Contradicția constă în a dori să faci fapte fie pentru mântuirea temporală, fie pentru mântuirea veșnică, FĂRĂ mântuirea temporală prealabilă, adică fără a fi mai întâi împăcat cu Dumnezeu. Astfel de fapte ale omului vechi nu pot fi plăcute lui Dumnezeu, pentru că sunt

fapte moarte , făcute de păcătoși necurați în auto-dreptate și încercări de auto-mântuire și nu ne pot face drepti înaintea lui Dumnezeu.

De aceea, când citim în Noul Testament că păcătoșii care vor să fie mântuiți prin fapte fără a se împăca mai întâi cu Dumnezeu eșuează întotdeauna, iar Scriptura condamnă încercarea lor de a deveni drepti înaintea lui Dumnezeu prin propriile lor forțe.

„Dacă nu faceți asta și asta, nu puteți fi mântuiți” (după Faptele Apostolilor 15:1)

Astfel de afirmații (fals) se referă la relația mântuitoare ACUM cu Dumnezeu, nu la cer. Apostolii clarifică faptul că relația fundamentală mântuitoare cu Dumnezeu ACUM nu depinde de (astfel de și alte) scrieri care îndeplinesc formalitățile. Și nici mântuirea veșnică nu depinde de ele. Nici o simplă îndeplinire a formalităților nu mântuiește pe nimeni, ci numai convertirea la dragostea lui Dumnezeu față de noi și, în cazul mântuirii veșnice, dragostea noastră față de Dumnezeu.

Apostolii luptă cu toată puterea împotriva unui evanghelie falsă, care se bazează pe îndeplinirea formalităților ca condiție prealabilă. Prin faptele noastre nu ajungem nici la o relație mântuitoare cu Dumnezeu, nici în cer. Dar apostolii fac distincția

- poziția noastră mântuită acum înaintea lui Dumnezeu prin credința în Evanghelie, fără fapte, de
- mântuirea noastră viitoare veșnică prin păstrarea credinței în harul mântuitor al lui Hristos și prin faptele credinței, care sunt făcute în și pentru Dumnezeu.

Pe de altă parte, Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește foarte clar că nimeni care pretinde că este născut din nou și că îl iubește pe Dumnezeu va fi mântuit fără fapte ale credinței, în care se exprimă propria sa iubire față de Dumnezeu.

Vedem cât de strâns legate par a fi mântuirea cu fapte și mântuirea fără fapte?

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem întotdeauna când Scriptura vorbește despre mântuirea prin fapte este:

Persoana în cauză este deja împăcată cu Dumnezeu?

Dacă nu, nici o faptă nu este de folos pentru a fi plăcut înaintea lui Dumnezeu și mântuit temporal și etern.

Dacă da, totul depinde de urmași să-L iubească din nou pe Dumnezeu și să exprime acest lucru prin fapte ale credinței.

Să vedem câteva pasaje biblice în acest sens – având întotdeauna în vedere această distincție.

Mai întâi, să ne îndreptăm atenția asupra faptelor pe care le facem ca cetățeni naturali ai lumii, fără a fi mântuiți de Dumnezeu.

Ioan 7:7 Meng

7 Lumea nu vă poate urî pe voi, dar pe mine mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că toate faptele ei sunt rele.

Matei 23:3 Meng

3 Faceți și urmați tot ce vă spun ei, dar nu vă judecați după faptele lor, căci ei spun, dar nu fac.

Mt 23,5 Meng

5 Toate faptele lor le fac cu intenția de a fi văzuți de oameni.

Ioan 3:19 Meng

19 Dar judecata constă în faptul că lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

Romani 3:20 Meng

20 Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin faptele Legii; prin Lege vine (doar) cunoașterea păcatului.

Romani 3:28 Meng

28 Căci noi socotim că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.

Faptele Apostolilor 26:20 Meng

Ci [eu] am vestit mai întâi celor din Damasc, apoi celor din Ierusalim, din toată ținutul Iudeii și din neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință.

Evrei 6:1 Meng

1 De aceea, să lăsăm (acum) principiile elementare ale învățaturii lui Hristos și să ne ridicăm la maturitate deplină, să nu punem din nou temelii cu schimbarea minții, care se îndepărtează de faptele moarte, și cu credința în Dumnezeu.

Din pasaje biblice exemplificate reiese clar: omul natural face fapte rele sau nu face fapte care să-l fie plăcute lui Dumnezeu. Faptele moarte sunt încercarea zadarnică de a-l fi plăcut lui Dumnezeu fără a se întoarce la El și a fi mântuit prin credință. Dumnezeu nu acceptă astfel de fapte.

Mai întâi vine întoarcerea la Dumnezeu și credința în El și în harul Său nemeritat, **abia apoi vin** faptele plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos în viața noastră.

Evrei 9:14 Meng

Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin puterea Duhului veșnic s-a oferit pe sine ca jertfă fără cusur lui Dumnezeu, ne va curăți conștiința de faptele moarte, pentru ca să slujim Dumnezeului cel viu!

Tit 3,5 Meng

5 El ne-a mântuit, nu pe baza faptelor noastre de dreptate, ci din mila Sa, prin baia renașterii și a înnoirii Duhului Sfânt.

Mt 5,16 Meng

16 La fel, lumina voastră [a ucenicilor mântuiți] să lumineze înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

Romani 2:6-8 Meng

6 [Dumnezeu] va răsplăti fiecăruia după faptele sale, 7 și anume viața veșnică (va da) celor care, perseverând în fapte bune, caută slava,

cinstea și nemurirea; 8 pe de altă parte, mânia și furia (Lui) celor care sunt încăpățânați și nu ascultă de adevăr, ci slujesc nedreptății.

Iacov 2, 17.26 Meng

17 La fel este și cu credința: dacă nu are fapte, este moartă în sine. ... 26 Căci, așa cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.

Efesenii 2:10; Tit 2:14; Tit 1:16; Apocalipsa 3:1-3; Apocalipsa 2:26; Romani 2:6-8; Apocalipsa 22, 12; Ioan 7, 7; Matei 23, 3; Matei 23, 5; Ioan 3, 19; Romani 3, 20; Romani 3, 28; Faptele Apostolilor 26, 20; Matei 5, 16; Evrei 6, 1; Evrei 9, 14; Tit 3,5; Efesenii 2:10; Tit 2:14; Tit 1:16; Iacov 2:17, 26; Apocalipsa 3:1-3; Apocalipsa 2:26; Romani 2:6-8; Apocalipsa 22:12

2 *Contraargument: „Suntem sigilați cu Duhul Sfânt și nimeni nu poate rupe sigiliul în afară de Isus, iar El nu o va face.”*

Duhul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu ni l-a dat în mila Sa, este garantul că Dumnezeu ne va învia la sfârșit împreună cu Hristos. Dacă nu pierdem Duhul lui Dumnezeu pe parcurs, vom fi mântuiți. Putem oare să pierdem Duhul lui Dumnezeu odată ce l-am primit? Nu numai că am primit Duhul Sfânt la convertirea noastră, ci suntem chiar sigilați cu El. Și nimeni nu poate atinge sigiliul lui Dumnezeu, nimeni nu-l poate rupe, în afară de Mielul lui Dumnezeu însuși (Apocalipsa 5, 5).

Sigilarea cu Duhul Sfânt în Noul Testament corespunde circumciziei din Vechiul Testament.

Ambele sunt semne și realități ale apartenenței la poporul lui Dumnezeu. Putea cineva din Vechiul Legământ să-și piardă apartenența la poporul lui Dumnezeu, chiar dacă era circumcis? Da, ne arată Pavel în Epistola către Romani, în capitolul 2.

Și cum ajungem în noul legământ la circumcizia spirituală și la primirea Duhului Sfânt? Prin dreptatea credinței dăruită de Dumnezeu, așa cum învățăm de la Avraam în Romani 3.

Circumcizia era pecetea dreptății credinței pe care Abraham a primit-o de la Dumnezeu (Romani 4:11). Cauza era credința, sigiliul confirmând doar credința exercitată. Când cauza dispare, și sigiliul devine nul. Nu sigiliul poartă conținutul, ci conținutul produce sigiliul. Vedem acest lucru și din faptul că sigiliul lui Dumnezeu poate fi retras și, în consecință, putem pierde din nou Duhul lui Dumnezeu.

În Vechiul Testament avem un exemplu de pierdere a Duhului Sfânt.

Nu trebuie să fim și să trăim ca Saul. Saul a fost mai întâi umplut cu Duhul Sfânt pentru a fi rege al Israelului. Mai târziu, Duhul lui Dumnezeu s-a îndepărtat de el din cauza păcatului său (1 Sam 15+16).

S-ar putea obiecta că toate acestea sunt din Vechiul Testament, iar în Noul Testament mântuirea noastră este mai desăvârșită. Noul Testament vorbește altfel. Vechiul Testament trebuie să ne servească drept model în Noul Testament. Acolo sunt prezentate în mod plastic adevărurile spirituale, care în Noul Testament sunt mai puțin vizibile, dar mult mai reale. Nu altfel, ci întărit, așa cum este în Vechiul Legământ, este motto-ul Noului Testament.

1 Corinteni 10, 10-12 Meng

... 10 Nu murmurați, cum au făcut unii dintre ei și au suferit moartea prin distrugător. 11 Toate acestea li s-au întâmplat ca exemplu și au fost scrise ca avertisment pentru noi, care suntem aproape de sfârșitul veacurilor. 12 Deci, cine crede că stă tare, să ia seama să nu cadă!

Evrei 4, 2-11 Meng

2 Căci vestea mântuirii ne-a fost dată nouă la fel ca și lor; dar cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit la nimic, pentru că nu era însoțit de credință în cei care l-au auzit. ... 11 Să fim deci atenți să intrăm în cea odihnă, ca nimeni să nu cadă și să nu ofere același exemplu de neascultare!

Iar în Noul Testament nu se aplică aceleași standarde, ci chiar standarde mai stricte. Ioan ne spune

1 Ioan 3:15 Meng

15 Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș, și știți că niciun ucigaș nu are viața veșnică ca moștenire în el.

Nu numai uciderea fizică, ci și gândurile rele împotriva fraților și surorilor în credință sunt, în cazul nepocăinței persistente, un motiv pentru a-și pierde mântuirea în Noul Legământ.

Da, Isus Isus ne poate șterge potențial din Cartea Vieții (Apocalipsa 3:5).

Da, putem păcătui până la moarte (1 Ioan 5:16).

Da, cei care se îndoiesc de credință se află deja la marginea focului (Iuda 1, 22-23).

Da, putem păcătui intenționat și ne putem pierde mântuirea (Evrei 10, 26).

Da, ne putem îndepărta din nou de credință și ne putem întoarce la vechea noastră viață murdară fără Hristos (2 Petru 2:22).

Și, în concluzie: da, Dumnezeu poate rupe sigiliul Său. Și El va rupe sigiliul celor care fac rău. Putem pierde Duhul Sfânt, avansul pentru mântuirea noastră.

Efeseni 1:13 Meng

*13 În El și voi, **după** ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, și ați crezut, **ați fost sigilați cu Duhul Sfânt promis.***

2 Timotei 2:19 Slt

*19 Dar temelia lui Dumnezeu rămâne în picioare, având **această pecete:** „Domnul cunoaște pe ai Săi!” și „**Oricine numește numele lui Hristos să se lepede de nelegiuire!**”*

Ieremia 22:24 Meng

*24 Pe viața Mea, zice Domnul, chiar dacă Conia, fiul lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, ar fi **un inel cu pecete** pe mâna Mea dreaptă, **totuși te-aș smulge de acolo.***

Ezechiel 28:12-16 Meng/Slt

*[Regele din Tir ca imagine a lui Lucifer] **Tu, care erai imaginea [literal:***

sigiliul] perfecțiunii, plin de înțelepciune și de frumusețe desăvârșită 13, te aflai în Eden, grădina lui Dumnezeu, ... **15 Erai desăvârșit în căile tale din ziua creației tale, până când s-a găsit păcat în tine.** 16 Prin numeroasele tale tranzacții comerciale, interiorul tău a fost umplut de nelegiuire și ai păcătuit. De aceea te-am izgonit de pe muntele lui Dumnezeu și te-am nimicit, tu, heruvim protector, din mijlocul pietrelor de foc. **17 Inima ta s-a înălțat din cauza frumuseții tale; ți-ai stricat înțelepciunea din cauza strălucirii tale.** Așa că te-am aruncat pe pământ și te-am făcut spectacol în fața regilor. 18 Prin numeroasele tale fărădelegi, prin nedreptatea comerțului tău, ți-ai pângărit sanctuarele; **atunci am lăsat un foc să iasă din tine, care te-a mistuit, și te-am transformat în cenușă pe pământ, în fața ochilor tuturor celor care te-au văzut.** 19 **Toți cei care te cunosc printre popoare se îngrozesc de tine; ai devenit o groază și ai dispărut pentru totdeauna!**

Ieremia 22:24; Apocalipsa 5:5; Efeseni 1:13; Ieremia 22:24; Ezechiel 28:12-16; Romani 4:9-11; Romani 2:25; 2 Timotei 2:19; 1 Corinteni 10:10-12; Evrei 4, 2-11; 1 Ioan 3, 15; Apocalipsa 3, 5; 1 Ioan 5, 16; Iuda 1, 22-23; Evrei 10, 26; 2 Petru 2, 22

3 *Contraargument:* „Mântuirea în Vechiul Testament era imperfectă, în schimb în Noul Testament este atât de perfectă încât nu putem fi pierduți”.

Noul Testament ne mărturisește că principiile de acțiune ale lui Dumnezeu sunt universale. El judecă atât îngerii din ceruri, cât și credincioșii dinaintea legii, după lege și credincioșii din Noul Legământ după aceleași principii. Ceea ce s-a întâmplat înaintea noastră, și anume căderea de la Dumnezeu și pierderea relației cu El, ne servește ca avertisment să nu facem același lucru și să suferim aceeași soartă. Nicăieri în Noul Testament nu se spune că putem păstra mântuirea noastră printr-un statut special în Noul Legământ, chiar dacă îl părăsim pe Dumnezeu. Mântuirea adusă de Hristos este desigur perfectă. Dar ea este perfectă pentru cel care rămâne în mântuire, în spațiul mântuirii lui Hristos, da, în legătura cu Hristos. Dumnezeu își mântuiește poporul

prin încercări – și asta în mod perfect din partea Lui – dar nu își păstrează poporul printr-o acțiune ireversibilă, unică.

Evrei 2, 1-3 Meng

1 De aceea trebuie să ne ținem cu atât mai tare de ceea ce am auzit, ca să nu pierdem. 2 Căci dacă cuvântul vestit prin mijlocirea îngerilor era neclintit și orice încălcare și neascultare primea pedeapsa cuvenită, 3 cum vom scăpa noi (de pedeapsă), dacă neglijăm un astfel de mare mântuire?

Iuda 1, 5 Meng

5 Vreau să vă reamintesc – deși toate aceste lucruri vă sunt deja cunoscute – că Domnul a salvat (mai întâi) poporul Israel din țara Egiptului, dar a distrus pe cei care nu au crezut a doua oară.

Evrei 2, 1-3 Meng

1 De aceea, trebuie să ne ținem cu atât mai tare de ceea ce am auzit, ca să nu pierdem. 2 Căci dacă cuvântul rostit prin îngeri () era neclintit și fiecare fărădelege și neascultare primea pedeapsa cuvenită, 3 cum vom scăpa noi (de pedeapsă) dacă neglijăm un salvator atât de mare?

Evrei 10, 26-32 Meng

26 Căci dacă păcătuim în mod voit, după ce am cunoscut adevărul, nu mai rămâne pentru noi nici o jertfă pentru păcate, 27 ci numai o așteptare înfricoșătoare a judecății și a focului care va mistui pe cei neascultători. 28 Dacă cineva a respins Legea lui Moise, trebuie să moară fără milă, pe baza mărturiei a doi sau trei martori. 29 Cât de mult mai grea va fi pedeapsa, gândiți-vă, pentru cel care a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, a considerat fără valoare sângele legământului prin care a fost sfințit și a batjocorit Duhul harului! 30 Noi îl cunoaștem pe cel care a spus: „Răzbunarea este a mea, eu voi răsplăti”, și în alt loc: „Domnul va judeca poporul său”. 31 Este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu.

2 Petru 2:4-10 Meng

4 Dumnezeu nu a cruțat nici măcar îngerii păcătoși, ci i-a aruncat în abisul cel mai adânc, în lanțurile întinericului, unde sunt păstrați pentru judecată. 5 El nu a cruțat nici lumea veche, ci a păstrat în viață doar pe Noe, vestitorul dreptății, împreună cu alte șapte (persoane), când a adus

potopul asupra lumii omenеști fără de Dumnezeu. 6 De asemenea, El a transformat în cenușă orașele Sodoma și Gomora, condamnându-le la pieire și punându-le astfel ca exemplu de avertisment pentru viitorii fără de Dumnezeu. 7 Dar pe Lot, cel drept, care suferea mult din cauza vieții desfrânate a celor fără de frică, l-a salvat; 8 căci faptele nelegiuite pe care cel drept, care trăia printre ei, trebuia să le vadă și să le audă zi de zi, îi cauzau chinuri sufletului său drept. 9 Astfel, Domnul știe să-i salveze pe cei evlavioși din încercare, iar pe cei nedreпți să-i păstreze pentru ziua judecării, pentru a ispăși pedepsele, 10 în special pe cei care, în poftă, aleargă după păтarea cărnii și nu recunosc pe nimeni ca stăpân peste ei.

Evrei 2, 1-3; Iuda 1, 5; 2 Petru 2, 4-10; Evrei 10, 26-32

4 *Contraargument:* „Lucrarea lui Hristos este perfectă – mai trebuie sau trebuie să facem ceva în plus?”

Lucrarea lui Hristos: perfecțiune și responsabilitate

Lucrarea de mântuire a lui Hristos pe cruce este perfectă și oferă temelia mântuirii noastre. Nimic nu poate și nu trebuie adăugat la aceasta. În același timp, Hristos își continuă lucrarea ca Mare Preot, mijlocind pentru urmașii Săi și păzindu-i. Dar mântuirea noastră nu depinde numai de această lucrare: ea necesită urmarea continuă și credincioșia noastră.

Alegerea și urmarea

Dumnezeu îi cunoaște pe cei aleși, care vor fi mântuiți până la sfârșit. Pentru noi, însă, acest lucru nu este vizibil. Ne putem considera aleși numai dacă trăim în voia lui Dumnezeu. Cine trăiește permanent în păcat arată că nu face parte dintre cei aleși. Scriptura subliniază că o convertire inițială și o mântuire completă de păcat nu garantează mântuirea finală – aceasta depinde de credincioșia continuă a urmașilor lui Hristos față de Domnul lor perfect, Iisus Hristos.

Provocări și siguranță

Nimeni nu poate fi sigur că nu va cădea. Siguranța noastră se află în Isus, care, ca Mare Preot perfect, ne apără, ne păzește și se asigură că

nu suntem ispitiți peste puterile noastre . Totuși, această siguranță depinde de disponibilitatea noastră de a accepta păzirea Lui și de a-L urma.

Exemple din Biblie

În ciuda răscumpărării noastre complete de către Isus, dacă ne aflăm în prezent în mântuirea lui Dumnezeu, se aplică următoarele:

- **Sfârșitul timpurilor și ispitele:** Tatăl scurtează perioada de necazuri, pentru ca cei aleși să poată birui. Cine nu biruie, arată că nu a fost ales. Nici mântuirea noastră completă de la începutul vieții noastre de credință nu schimbă acest lucru.
- **Închinarea la fiara:** Cel care se închină la fiara dovedește că nu a fost niciodată înscris în cartea vieții Mielului. Și aici contează biruința, nu mântuirea noastră perfectă inițială prin Hristos.

În orice caz, este clar: oricât de perfectă ar fi mântuirea prin Hristos, ea nu ne scutește de propria noastră responsabilitate de a-L urma cu consecvență pe Isus.

Vestea bună este însă:

- **Încurajarea prin credințioșia lui Dumnezeu:** Dumnezeu nu ne dă ispite care să ne depășească puterile. El se asigură că le putem depăși.

Concluzie

Mântuirea este un proces continuu, bazat pe harul și credințioșia lui Hristos. Siguranța noastră nu stă într-o experiență unică de credință, în care suntem mântuiți complet o dată pentru totdeauna prin Isus, indiferent de felul în care trăim după aceea. Siguranța noastră se află mai degrabă în relația zilnică cu Mântuitorul nostru perfect, care ne iubește și ne păzește ca Mare Preot și care ne modelează circumstanțele special pentru noi, astfel încât să-L putem urma până la sfârșit cu posibilitățile noastre. Slavă Lui, care ne conduce în siguranță spre țintă prin puterea și dragostea Sa!

Evrei 9:12 Slt

[Hristos] 12 nu a intrat în sfântul sfintelor cu sângele țapilor și vițelilor, ci cu propriul Său sânge, odată pentru totdeauna, și a obținut o răscumpărare veșnică.

Evrei 5, 9 Slt

9 Și după ce [Hristos] a ajuns la desăvârșire, a devenit pentru toți cei care-L ascultă autorul mântuirii veșnice.

Ioan 10, 27-28 Slt

27 Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele Mă urmează; 28 Eu le dau viață veșnică și nu vor pieri în veci, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.

1 Corinteni 10:13 Meng

Dumnezeu este credincios: El nu va permite să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, odată cu ispita, va crea și o ieșire, astfel încât să puteți rezista.

Evrei 9:12; Evrei 5:7-9; Ioan 10:27; Evrei 7:25; 1 Corinteni 10:13

5 *Contraargument: „Templul lui Dumnezeu este aici, templul lui Dumnezeu este aici!”*

Existența poporului lui Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu și în țara promisă în Vechiul Legământ și mântuirea credincioșilor în Noul Legământ sunt indisolubil legate de prezența lui Dumnezeu – prin Duhul Său – în Templul Său . În niciun moment Templul lui Dumnezeu nu a avut (și nu are) inviolabilitate și siguranță pe termen lung. Templul lui Dumnezeu va rămâne în picioare numai dacă poporul templului trăiește în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Dacă poporul nu trăiește după voia lui Dumnezeu, ci trăiește fără lege și face rău, Domnul Își va părăsi templul și îl va lăsa pradă distrugerii. Acesta este un principiu al lui Dumnezeu.

1. În Vechiul Testament, Dumnezeu îndură mult și iartă poporul Său după pocăința lui și îl restabilește. Dar există și a existat și un exces de păcat. Atunci Dumnezeu se retrage din templul Său

din cauza atrocităților poporului Său, apoi îl lasă pradă distrugerii.

2. Și Noul Testament ne asigură că templul Duhului Sfânt, credincioșii nou-testamentali, pot fi distruși prin păcat și prin ispita păcatului. Și cuvântul grecesc folosit în Noul Testament pentru aceasta (G2647 – καταλύω – katalyo) este același cu cel folosit în Noul Testament pentru distrugerea templului exterior.

1 Corinteni 3:16-17

16 Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? 17 Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, Dumnezeu îl va distruge pe el, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și voi sunteți acela!

Ieremia 7:1-15 Meng4 Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: „Acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului!” 5 Căci numai dacă vă îndreptați cu adevărat căile voastre și toate faptele voastre, ... 7 numai atunci vă voi lăsa să locuiți în acest loc, în această țară pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.

1 Corinteni 3:16-17; 2 Cronici 7:17-22; Ieremia 7:1-15; Ezechiel 8; Ezechiel 9; Romani 14:20; Luca 21:6

6 *Contraargument: „Cei mântuiți sunt sfințiți odată pentru totdeauna”*

Dumnezeu i-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți printr-o singură jertfă. Ei sunt iertați și Dumnezeu nu-și va mai aminti niciodată de păcatele lor. Aceste adevăruri, așa cum ni le prezintă aici autorul Epistolei către Evrei, par veșnice și de neclintit.

Însă faptele mântuirii nu sunt doar statice în această descriere. Acest lucru ne este confirmat și de autorul Epistolei către Evrei.

Ele devin și rămân ale noastre.

- încrezători în Isus și în jertfa Sa și

- prin chemarea noastră în credință.

Cei sfințiți de Dumnezeu care se îndepărtează de El aleargă spre pieirea lor, chiar dacă înainte au fost sfințiți în mod desăvârșit.

Noua noastră poziție ca urmași ai lui Hristos – sfințiți în Hristos – este cea care este perfectă și care va obține în orice caz mântuirea. Și dacă rămânem în această poziție prin urmarea lui Isus, legată de o urmărire a sfințirii practice în viața noastră, vom experimenta și mântuirea.

Evrei 10:14-18 Meng

*10 și datorită acestei voințe (a lui Dumnezeu) **suntem sfințiți odată pentru totdeauna prin jertfa trupului lui Isus Hristos.** ... 14 Căci printr-o singură jertfă, El i-a dus la desăvârșire pentru totdeauna pe cei care vor să se sfințească (de El).*

Evrei 10:23-39 Meng

*23 Să rămânem neclintiți în mărturisirea speranței, căci cel care a făcut promisiunea este credincios. ... 28 Dacă cineva a respins Legea lui Moise, trebuie să moară fără milă, pe baza mărturie a doi sau trei martori: 29 cu cât mai grea va fi pedeapsa, gândiți-vă, pentru cel care a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și **a considerat fără valoare sângele legământului prin care a fost sfințit și a batjocorit Duhul harului!***

Evrei 12:12-14 Meng

*14 **Căutați cu râvnă** pacea cu toți și **sfințirea**, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.*

Evrei 10:14-18; Evrei 10:23-39; Evrei 12:12-14

7 Contraargument: Fapte arse și totuși mântuiți

Prin acceptarea Evangheliei lui Isus Hristos și urmarea Lui, punem temelia corectă pentru mântuirea noastră viitoare. Pe calea spre cer, însă, putem să-L urmăm pe Hristos mai mult sau mai puțin ascultători și buni și să zidim fie aur, argint și pietre prețioase, fie lemn, fân și paie. Și pentru aceasta vom primi o răsplată corespunzătoare sau nici o răsplată

în cer. Cel mai mare distrugător al răsplătii pentru cer este să faci ceea ce este corect din motive greșite. Cine se înalță pe sine în slujba lui Isus, nu va primi nicio răsplată pentru aceasta, iar clădirile vieții sale d , clădite pe temelia lui Isus Hristos, vor arde. Cel care este salvat ca prin foc, dar nu primește nicio răsplată, deoarece în judecata lui Dumnezeu toată opera vieții sale arde, a avut totuși temelia care i-a salvat viața. Și aceasta este credința sa în Hristos, care este atât de autentică încât face cel puțin ceea ce Isus a definit în Predica de pe Munte ca fiind necesar pentru mântuirea caselor vieții noastre:

Aceasta include împlinirea din inimă a voinței lui Dumnezeu, puritatea în gânduri și fapte, iertarea față de ceilalți și disponibilitatea de a merge pe calea îngustă care duce la viață. Cine nu respectă aceste porunci și nu aduce roade bune, arată că nu împlinește voința lui Dumnezeu și, prin urmare, nu va intra în viața veșnică.

1 Corinteni 3:11-15 Meng

11 Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și aceasta este Isus Hristos. 12 Dar dacă cineva zidește pe această temelie cu aur, argint și pietre prețioase, (sau) cu lemn, paie și paie – 13 lucrarea fiecăruia va fi (odată) descoperită; căci ziua judecății o va arăta, pentru că se va descoperi în foc; și focul va încerca cum este lucrarea fiecăruia. 14 Dacă lucrarea cuiva, pe care a zidit-o pe această temelie, va rămâne (în foc), el va primi răsplata; 15 dar dacă lucrarea cuiva va arde, el va suferi pierderea; el însuși va fi mântuit, dar ca prin foc.

Mt 7, 21-23 Meng

21 Nu oricine îmi spune: „Doamne, Doamne!”, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui meu care este în ceruri.

Mt 7, 12-13 Meng

12 „Tot ceea ce așteptați de la oameni, faceți-le și voi la fel, căci în aceasta constă (împlinirea) Legii și a Profeților. – 13 Intrați (în Împărăția lui Dumnezeu) pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta și lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei care intră pe ea.

Mt 7, 24-27 Meng

24 De aceea, oricine ascultă cuvintele mele și le împlinește va fi ca un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă.

Mt 6, 1 Meng

1 Aveți grijă să nu vă arătați dreptatea [„caritatea”] înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altfel, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri.

8 *Contraargument: „Pericolul mândriei pentru faptele noastre, pericolul comparației, pericolul judecății, pericolul disperării, pericolul descurajării”*

Cum putem evita pericolul mândriei pentru faptele noastre?

Scriptura respinge cu vehemență orice gând de comparație între noi, ucenicii.

A privi exemplul slujitor al lui Isus este sănătos și ne ferește de gânduri rele de comparare și judecată și ne păstrează atitudinea noastră de slujire, până la moarte.

Chiar și cel mai devotat creștin face în cele din urmă doar ceea ce îi datorează lui Dumnezeu și ceea ce este demn de iubirea lui Isus față de el. Și a recunoaște acest lucru înseamnă mântuire pentru suflet.

Dar Dumnezeu respinge și toate sentimentele noastre posibile de inferioritate. Cu toții depindem de iubirea, iertarea și harul lui Dumnezeu. Și Dumnezeu nu va frânge trestia zdrobită și nu va stinge fitilul care fumegă. Dacă ne lăsăm acum curățiți de Isus, El ne iartă și ne curăță de orice nedreptate și suntem iubiți și apreciați în ochii Lui.

Este întotdeauna vorba doar de a scoate cât mai mult posibil din propria mea viață pentru Isus – și pentru asta avem nevoie unul de celălalt și ne putem ajuta reciproc.

Este periculos din punct de vedere spiritual să vorbim despre propriile noastre realizări spirituale – mai ales când este vorba de auto-înălțare sau de a fi mai buni decât alții. Dar când este vorba de încurajarea altora

în credință, este destul de obișnuit în Scriptură să povestim – cu toată umilința – ce a făcut Dumnezeu prin propria noastră viață.

În plus, este extrem de important și de sănătos să ne amintim propria mântuire prin har și propria noastră înclinație spre cădere, pentru a nu-i judeca pe frați și surori de sus, ci pentru a încerca să-i ajutăm și să-i sprijinim cu umilință.

Atunci am putea fi tentați să gândim: dacă suntem mântuiți veșnic numai prin faptele credinței, câte fapte ale credinței sunt suficiente? Din aceasta ar rezulta teamă în loc de libertate în Hristos.

Isus previne acest lucru prin exemplul lui Petru: în primul rând nu este vorba despre faptele (credinței), ci despre faptul dacă îl iubim pe Isus.

Noi iubim pentru că El ne-a iubit mai întâi. Facem fapte ale credinței pentru că credem în Cel care ne-a mântuit prin har. Numai cel care a experimentat mai întâi iubirea și harul lui Dumnezeu poate și va iubi la rândul său pe Dumnezeu și va rămâne astfel în spațiul de salvare al lui Dumnezeu. Noi suntem deja în spațiul de salvare al lui Dumnezeu, de aceea putem răsufla ușurați, pentru că nu trebuie să merităm mai întâi cerul. Acest lucru ne scutește de presiunea neplăcută de a performa. Noi putem și trebuie să trăim doar din iubirea pe care noi înșine am experimentat-o, fără a trebui să-i dăm mai întâi ceva lui Dumnezeu.

Nici o faptă a unui om care nu a fost mântuit de Hristos și care nu-L cunoaște pe Dumnezeu nu-l va duce în cer. Și acest lucru este valabil chiar dacă faptele celor nemântuiți par să fie similare cu cele ale celor mântuiți. Fără iertarea păcatelor și fără a primi mai întâi dragostea lui Dumnezeu, nu există mântuire și nici salvare. Fără a fi mai întâi împăcați cu Dumnezeu din dușmănia noastră naturală față de El, toate faptele noastre sunt fapte moarte. Rămâne valabil că suntem mântuiți numai prin har și prin credință, o credință adevărată, care pătrunde în inimă, în brațe și în picioare și care, datorită iubirii lui Dumnezeu experimentate personal, se angajează pentru Dumnezeu și pentru oameni în această lume.

Nu întreba: câte fapte sunt suficiente? Întreabă-te mai degrabă: iubești așa cum ai fost iubit?

Ioan 21, 17 Meng

Simon, fiul lui Ioan, mă iubești?

ȘI ABIA APOI urmează misiunea și faptele pentru Isus. Putem sta la picioarele lui Isus, ca Maria (Lc 10, 40-42).

Motivația noastră din dragoste pentru Isus, care ne-a iubit atât de mult, de a-L iubi pur și simplu înapoi, este cea mai mare și mai importantă parte din viața noastră și din Scriptură, aceea de a-L urma pe Isus în întregime.

Abia după aceea vin cuvintele sfinte și serioase de avertizare.

Dacă facem ceea ce facem din dragoste pentru Dumnezeu, din dragoste pentru Isus, atunci facem totul corect. Și asta ne va feri de orice fel de motivație rea.

Apocalipsa 1:5-6 Meng

5 Celui care ne iubește și ne-a izbăvit de păcatele noastre prin sângele Său 6 și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui este slava și puterea în vecii vecilor! Amin

Ioan 21:17 Meng

Simon, fiul lui Ioan, mă iubești?

Filipeni 2:1-11 Meng

1 Dacă acum o mustrare rostită în Hristos, dacă o încurajare plină de dragoste, dacă o comuniune a Duhului, dacă o compasiune și o milă sincere , 2 faceți ca bucuria mea să fie deplină, fiind de aceeași părere, având aceeași dragoste, fiind de acord în același scop, 3 și făcând nimic din dorința de a avea dreptate sau din ambiție deșartă, ci în smerenie, considerându-l pe celălalt mai presus decât pe sine însuși; 4 fiecare să nu aibă în vedere (numai) propriul său avantaj, ci și pe cel al celuilalt. 5 Să locuiască în voi toți această dispoziție, așa cum era și în Hristos Isus; 6 căci, deși avea chipul lui Dumnezeu, totuși nu a considerat egalitatea cu Dumnezeu ca pe un lucru de care să se agațe cu forța; 7 ba dimpotrivă, El S-a lepădat de Sine (de slava Sa), luând chip de rob, a devenit în totul om și a fost găsit în înfățișarea Sa fizică ca un om; 8 S-a smerit pe Sine și a devenit ascultător până la moarte, da, până la

moarte pe cruce. 9 De aceea, Dumnezeu l-a înălțat peste măsură și i-a dat numele care este mai presus de orice alt nume, 10 pentru ca, în numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor care sunt în ceruri, pe pământ și sub pământ, 11 și orice limbă să mărturisească că Isus Hristos este Domnul, spre slava lui Dumnezeu, Tatăl.

Lc 17, 10 Slt

10 La fel este și cu voi: când ați făcut tot ce vi s-a poruncit, spuneți: „Suntem slugi neînsemnate; am făcut doar datoria noastră”.

Lc 22,25-27 Meng

25 Dar El le-a zis: „Împărații neamurilor domnesc peste ele cu putere, iar conducătorii lor se numesc „binefăcători”. 26 Dar între voi să nu fie așa, ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic, iar cel care stă la masă, ca cel care servește. 27 Căci cine este mai mare: cel care stă la masă sau cel care servește? Cu siguranță cel care stă la masă. Dar eu sunt în mijlocul vostru ca cel care servește.

1 Corinteni 15:10 Meng

10 Dar, prin harul lui Dumnezeu, sunt ceea ce sunt, și harul Lui față de mine nu a fost zadarnic, ci am făcut mai mult decât toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este cu mine.

Galateni 6:4 Meng

4 Fiecare să-și cerceteze propria lucrare, și atunci va avea ce să se laude, dar numai față de sine însuși, nu față de altul.

Mt 6, 1 Meng

1 Aveți grijă să nu vă exercitați dreptatea [„caritatea”] în fața oamenilor, pentru a fi văzuți de ei: altfel nu veți avea răsplată (de așteptat) de la Tatăl vostru din ceruri!

Mt 23, 11-12 Meng

11 Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. 12 Cine se înalță pe sine va fi umilit, iar cine se umilește pe sine va fi înălțat.

Ioan 21, 21-22 Meng

21 Când Petru l-a văzut, l-a întrebat pe Isus: „Doamne, ce se va întâmpla

cu el?” 22 Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână (în viață) până la venirea mea, ce-ți pasă ție? Urmează-mă!”

Matei 12:20 Meng

*El nu va frânge trestia zdrobită și nu va stinge **fitilul care mai arde**.*

Mt 6, 1-4; Lc 17, 10; Ioan 21, 17; Mt 23, 11-12; Fil 2, 1-11; Lc 22,25-27; 1 Cor 15, 10; Gal 6, 4; Ap 1, 5-6; 2 Corinteni 1, 12; Evrei 13, 18; 2 Corinteni 12, 19; Galateni 6, 1; Iuda 1, 22-23; Matei 12,20; Isaia 57,15; 1 Ioan 1, 9; Ioan 21, 21-22

9 Răspuns: „Mântuirea noastră este întotdeauna și numai „în Hristos”. Dacă ești „în Hristos”, atunci ești în siguranță”.

Prin credință suntem „în” Isus Hristos și „în Hristos” și „în” iubirea, protecția și promisiunea lui Dumnezeu și avem acces la Dumnezeu și încredere prin El.

(Numai) cel care este „în Hristos” este și rămâne mântuit.

Cum ajungem „în Isus”?

Prin credința în Isus din partea noastră, prin nașterea din nou din partea lui Dumnezeu. Suntem legați de Isus prin credința noastră în El și menținem relația noastră cu El prin credința noastră în El.

Unde este mântuirea noastră? ÎN HRISTOS. Împlinirea tuturor promisiunilor lui Dumnezeu o avem ÎN HRISTOS. Pentru a avea parte de tot ceea ce a promis Dumnezeu, trebuie să mă aflu ÎN HRISTOS.

Și este interesant să vedem UNDE este iubirea lui Dumnezeu, UNDE este ocrotirea lui Dumnezeu și unde este MÂNTUIREA lui Dumnezeu:

Ele sunt întotdeauna ÎN Isus Hristos. Dacă ești ÎN HRISTOS, ești în siguranță și în mântuire. Dacă Îl părăsești pe Hristos, părăsești sursa vieții veșnice și a mântuirii. De aceea, rămâi ÎN EL și întoarce-te la EL, pentru că numai ÎN EL este viața – acum și în veșnicie.

Efesenii 1:7 Slt

7 În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția îndurării Lui.

Romani 8:38-39 F

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este ÎN HRISTOS ISUS, Domnul nostru.

Ioan 15, 5-6 Meng

5 Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele: cine rămâne ÎN MINE și ÎN CARE rămân EU, acela aduce roadă din belșug; fără Mine însă, nu puteți face nimic. 6 Cine NU rămâne ÎN MINE, va fi aruncat ca mlădița și se va usca; apoi se adună și se aruncă în foc, unde arde.

Efesenii 3:11-12; Ioan 15:5-6; Romani 8:38-39; 2 Corinteni 1:18-21;
Efesenii 1:7; Efesenii 3:12

10 Rezumat: Contraargumente și răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu

Prezentarea contraargumentelor privind mântuirea numai prin credință și respingerea acestora

Contraargumentul 1: Mântuirea se realizează numai prin credință, nu prin fapte

Argumentare: Mântuirea se realizează prin har și nu prin fapte proprii (Ef 2, 8-9). Faptele dinaintea convertirii sunt „fapte moarte” și nu pot fi plăcute lui Dumnezeu (Evrei 6, 1). Credința mântuitoare este un act unic și nu un proces.

Refutare: Credința produce în mod necesar fapte (Iacov 2, 17. 26). Isus învață că adevărații ucenici trebuie să facă voia lui Dumnezeu (Matei 7, 21-23). Faptele bune sunt un semn al mântuirii autentice (Efesenii 2, 10).

Contraargumentul 2: Suntem sigilați cu Duhul Sfânt și nimeni nu poate rupe sigiliul

Argumentare: Credincioșii sunt sigilați cu Duhul Sfânt (Ef 1, 13). Nimeni nu-i poate smulge din mâna lui Isus (Io 10, 27-29).

Refutare: Scriptura arată exemple în care Dumnezeu ridică sigiliul său din cauza neascultării (Ieremia 22:24). Isus promite siguranța numai celor care îl urmează (Ioan 10:27).

Contraargumentul 3: Mântuirea în Vechiul Testament era imperfectă, în Noul Testament este perfectă

Argumentare: Mântuirea în Noul Legământ este definitivă, deoarece se bazează pe jertfa perfectă a lui Isus (Evrei 7, 25).

Refutare: Principiul credincioșiei față de Dumnezeu rămâne valabil în ambele legăminte (Iuda 1, 5). Cine nu rămâne în Hristos, pierde mântuirea (Ioan 15, 6).

Contraargumentul 4: Opera lui Hristos este perfectă – noi nu putem face nimic în plus

Argumentare: Isus a împlinit mântuirea (Ioan 19:30), iar cel care se îndoiește de aceasta diminuează jertfa Lui.

Refutare: Biblia face distincție între temelia mântuirii și necesitatea de a rămâne în ea (Matei 7:24-27).

Contraargumentul 5: Templul lui Dumnezeu este aici, templul lui Dumnezeu este aici!

Argumentare: Credincioșii sunt templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 3:16), pe care Dumnezeu nu-l distruge.

Refutare: Templul lui Dumnezeu poate fi pustit și părăsit prin păcat (Ez 8, 6-7).

Contraargumentul 6: Cei mântuiți sunt sfințiți odată pentru totdeauna

Argumentare: Cine a fost sfințit o dată, rămâne sfânt (Evrei 10, 14).

Refutare: Sfințirea este un proces, nu o stare finalizată (Evrei 10, 19-22).

Contraargumentul 7: Fapte arse și totuși mântuiți

Argumentare: În 1 Corinteni 3:15 se spune: „*Dacă lucrarea cuiva va fi arsă, el va suferi pierderea, dar el însuși va fi mântuit, totuși ca prin foc.*” Din aceasta se concluzionează că, chiar și în cazul lucrărilor insuficiente sau rele, mântuirea nu se pierde.

Refutare: În acest pasaj, Pavel vorbește despre responsabilitatea învățătorilor și a predicatorilor. „Lucrarea” se referă la activitatea lor de învățatură și nu în general la faptele fiecărui credincios. Pasajul arată că, deși lucrarea este examinată și posibil arsă, acest lucru nu garantează automat mântuirea persoanei. Alte pasaje avertizează împotriva unui fals sentiment de siguranță (Evrei 10:26-27). Isus spune că cine crede are viața veșnică (Ioan 5:24).

Contrazicere: Numai cel care rămâne credincios până la sfârșit va obține mântuirea (Evrei 3, 14).

Contraargumentul 8: pericolul mândriei pentru fapte, pericolul comparației, pericolul judecății, pericolul descurajării

Argumentare: Dacă faptele bune sunt considerate necesare pentru mântuire, ar putea apărea mândria față de propriile realizări. De asemenea, accentuarea faptelor ar putea duce la compararea cu alții sau la judecarea altora. Cei care se simt incapabili să facă suficiente fapte ar putea fi descurajați.

Refutare: Scriptura subliniază că faptele bune rezultă din credință și nu sunt un motiv de mândrie (Efeseni 2:8-10). Fiecare are daruri diferite, de aceea comparațiile sunt nepotrivite (Romani 12:4-6). Isus ne învață să nu judecăm pe alții (Mt 7, 1-2). Mântuirea nu depinde de numărul faptelor, ci de harul lui Dumnezeu (Filipeni 1, 6). Cine este cu adevărat născut din nou rămâne credincios (1 Ioan 2, 19).

Contrazicere: Există exemple de oameni care s-au îndepărtat de credință (2 Petru 2, 20-22).

Răspuns și CONCLUZIE

Mântuirea noastră este întotdeauna și numai în Hristos – dacă ești în Hristos, atunci ești în siguranță

Mântuirea noastră nu se află în noi înșine, ci numai în Hristos. El ne poartă cu dragostea Lui neschimbătoare (Ioan 10, 28-29). Dar Isus ne avertizează: „Cine NU RĂMÂNE ÎN MINE va fi aruncat afară ca o ramură și se va usca” (Ioan 15, 6).

Dumnezeu dorește ca toți să se pocăiască (2 Petru 3:9). Tatăl îl primește cu bucurie pe fiul pierdut (Luca 15:20-24). De aceea putem spune cu încredere: „Noi nu suntem dintre cei care se întorc înapoi, ci dintre cei care cred pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:39).

Isus este Păstorul nostru cel bun (Ioan 10, 11). Chiar dacă noi ne clatinăm, El rămâne credincios (2 Timotei 2, 13). El ne dă tot ce ne trebuie pentru a rămâne în El: Cuvântul Său, Duhul Său și harul Său. Când greșim, ușa iertării rămâne deschisă (1 Ioan 1, 9). Cine îl urmează pe Isus ACUM rămâne în Hristos. Și cine este în Hristos poate trăi în bucurie profundă și siguranță – astăzi, mâine și pentru eternitate.